

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MARY BALOGH

AUTHOR OF
A SECRET AFFAIR

A woman in a pink dress is lying on a bed with a red headboard. She is holding a black hat. The background is a solid red color.

MORE
than a
MISTRESS

TWO
NOVELS
IN ONE
VOLUME!

MARY BALOGH

New York Times bestselling author of *A Secret Affair*

More Than a Mistress

No Man's Mistress

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*Mary Balogh
tarafından*

Metres Serisi Bir
*Metresten Daha
Fazlası Hiç Kimsenin
Metresi Gizli Metres*

Huxtable Serisi Önce
*Evlilik Gelir Sonra
Baştan Çıkarma En Son
Aşk Gelir Bir Meleş
Baştan Çıkarmak
Gizli Bir İlişki*

Simply Serisi Simply
*Unforgettable Simply
Love
Simply Magic
Simply Perfect*

Hafifçe Serisi
Hafifçe Evli Hafifçe
*Kötü Hafifçe Skandal
Hafifçe Baştan
Çıkarılmış Hafifçe
Günahkâr Hafifçe
Tehlikeli*

Sevilen Klasik
Romanlar
*Unutulmayacak Bir Yaz
Aşk İçin Bir Gece
İdeal Eş Gizli
İnci Değerli Bir
Mücevher
Yaldızlı Ağ Aşk
Ağı
Şeytan'ın Ağı
Bir Noel Sözü Kara
Melek/Lord Carew'in Gelini*

*More than
a Mistress*

*No
Man's
Mistress*

MARY BALOGH

DELL
NEW YORK

Bir Metresten Daha Fazlası ve *Hiç Kimsenin Metresi* kurgu eserlerdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

More than a Mistress copyright © 2000 by Mary Balogh

No Man's Mistress copyright © 2001 by Mary Balogh

Mary Balogh'un *The Secret Mistress* adlı kitabından

alıntıdır copyright © 2011 by Mary Balogh

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Dell tarafından yayınlanmıştır.

DELL, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

More than a Mistress ilk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde ciltli olarak Delacorte Press, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc. tarafından 2000 yılında yayımlanmıştır. *No Man's Mistress* ilk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde ciltli olarak 2001 yılında Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Delacorte Press tarafından yayımlanmıştır.

Bu kitap Mary Balogh'un yakında çıkacak olan *Gizli Metres adlı* romanından bir alıntı içermektedir.

Alıntı sadece bu baskı için belirlenmiştir ve gelecek baskının nihai içeriğini yansıtmayabilir.

eISBN: 978-0-345-53164-3

Kapak tasarımı: Lynn Andreozzi

Kapak fotoğrafı: Herman Estevez

www.bantamdell.com

v3.1

İçindekiler

Kapak

Bu Yazarın Diğer Kitapları

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Bir Metresten Daha

Fazlası Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25
Bölüm 26

Hiç Kimsenin Metresi

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25

Gizli Metres'*ten alıntı*

Bir Metresten Daha Fazlası

BİR BAHAR SABAHININ SERİNLİĞİNE RAĞMEN GÖMLEKLERİNİN
KOLLARINDA OLAN İKİ BEYEFENDİ, BİR BİRLERİNİN
BEYİNLERİNİ DAĞITMAK ÜZEREYDİ

Dışarı. Ya da en azından bunu yapmaya çalışıyorlardı. Gözlerden uzak bir yerde duruyorlardı.

Londra'daki Hyde Park'ta çiyleyle ıslanmış çimenlerin üzerinde, farklı yönlerle bakarak, birbirlerine nişan alıp öldürmek için ateş edecekleri an gelene kadar her biri diğerinin varlığını görmezden geliyor.

Ancak yalnız değillerdi; bu, gerekli sürecin izlendiği bir onur düellosuydu. Kelimenin tam anlamıyla olmasa bile bir eldiven atılmış ve meydan okuyan ve meydan okunan, ikincileri aracılığıyla bu sabahki buluşmaya doğru ilerlemişti. Şimdi her iki yardımcı da hazırды; bir cerrah ve hepsi de erkek olan, yataklarından erken kalkmış ya da bir önceki gecenin eğlencelerinden sonra henüz yataklarına gitmemiş, akranlarından ikisinin birbirlerinin varlığına son vermeye çalışmasını izlemenin heyecanını yaşayan bir grup ilgili seyirci de oradaydı.

Düelloocularardan biri, meydan okuyan, ikisinden daha kısa ve tıknaz olanı, çizmeli ayaklarını yere vuruyor, parmaklarını büküyor ve kuru dudaklarını daha kuru bir dille yalıyordu. Neredeyse gömleği kadar solgundu.

"Evet, ona sorabilirsin," dedi ikincisine, gevelememek için boşuna çabaladığı dişlerinin arasından. "Bunu yapacağından değil, ama bu tür konularda terbiyeli olmak gerekir."

İkincisi, diğer düellocuya yaklaşan meslektaş ile görüşmek üzere sık adımlarla uzaklaştı. Uzun boylu, zarif beyefendinin paltosuz olması avantaj sağlıyordu. Beyaz gömleği kollarının, omuzlarının ve göğsünün güçlü kaslarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu; pantolonu ve topuklu çizmeleri ise uzun bacaklarını vurguluyordu. Uzun parmaklı, bakımlı ellerinin arkasındaki manşetlerinin dantellerini umursamaz bir tavırla düzeltiyor ve arkadaşlarıyla ayaküstü sohbet ediyordu.

"Oliver sert bir rüzgârda yaprak gibi titriyor," diye gözlemledi Baron Pottier, kadehini gözüne götürerek. "Otuz adım öteden bir katedralin geniş yüzüne bile vuramaz, Tresham."

Vikont Kimble, "Dişleri de tırıs giden toynaklar gibi takırdıyor," diye ekledi.

"Onu öldürmeye mi niyetlisin, Tresham?" diye sordu genç Bay Maddox, düelloconun soğuk ve kibirli bakışlarını üzerine çekerek.

"Düelloların doğasında bu var, değil mi?" diye cevap verdi.

"Daha sonra White'ın yerinde kahvaltı eder misin, Tresh?" Vikont Kimble önerdi. "Ondan sonra da Tattersall'da? Curricke'im için yeni bir çift gri gözüme kestirdim."

"Bu küçük mesele halledilir halledilmez." Ama düelloconun dikkati hem kelepçelerini düzeltmekten hem de ikincisinin yaklaşmasıyla konuşmaktan dağılmıştı. "Ee Conan?" diye sordu, sesinde biraz sabırsızlık vardı. "Bu gecikmenin iyi bir nedeni var mı? İtiraf etmeliyim ki kahvaltı için sabırsızlanıyorum."

Sir Conan Brougham adamın soğukkanlılığına alışkındı. Daha önceki üç düelloda onun yardımcılığını yapmıştı ve bu düelloların hepsinden sonra arkadaşı, sanki sabahtan beri parkta hızlı bir gezintiden daha ölümcül bir şeyle uğraşmıyormuş gibi, zarar görmeden ve mükemmel bir şekilde sakin bir kahvaltı yapmıştı.

"Lord Oliver düzgün bir şekilde ifade edilmiş bir özrü kabul etmeye hazırdır," dedi.

Tanıdıklarından alaycı sesler geliyordu.

Birçok insanın siyah zannedeceği kadar koyu kahverengi olan gözler gözlerini kırpmadan Sör Conan'ın gözlerine bakıyordu. Ait oldukları dar, kibirli, yakışıklı yüz, hafifçe kalkık bir kaş dışında ifadesizdi.

"Kendisini boynuzladığım için bana meydan okudu ama basit bir özürle yetinmeye razı mı?" dedi. "Cevabımı hecelelememe gerek var mı Conan? Bana danışmana gerek var mıydı?"

"Düşünmeye değer olabilir," diye tavsiye etti arkadaşı. "Sana böyle bir tavsiyede bulunmazsam işimi vicdanlı bir şekilde yapmamış olurum, Tresham. Oliver oldukça iyi bir nişancıdır."

Düellocu umursamaz bir tavırla, "O zaman beni öldürerek bunu kanıtlamasına izin ver," dedi. "Ve bu saatler değil dakikalar içinde olsun, sevgili dostum. Seyirciler belirgin can sıkıntısı belirtileri gösteriyor."

Sir Conan başını salladı, omuz silkti ve Lord Oliver'ın yardımcısı Vikont Russell'a, Tresham Dükü hazretlerinin Lord Oliver'dan özür dilenmesi gerektiğini kabul etmediğini bildirmek üzere oradan uzaklaştı.

O halde işe koyulmaktan başka çare yoktu. Özellikle Vikont Russell toplantının bir an önce bitmesini istiyordu. Hyde Park'ın bu تنها köşesi bile düello yapmak için uygunsuz bir yerdi ve bu tür toplantılar yasadışı sayılırdı. Wimbledon

Onur meseleleri için daha alışıldık bir yer olan Common daha güvenli olabilirdi. Ama arkadaşı parkta ısrar etmişti.

Tabancalar doldurulmuş ve her ikisi tarafından da dikkatle incelenmişti. Seyircilerin üzerine beklenti dolu bir sessizlik çökerken, kahramanlar birbirlerine bakmadan birer silah aldılar. Sırt sırta yerlerini aldılar ve kararlaştırılan işaretle birlikte dönmeden önce kurallara uygun sayıda adım attılar. Dikkatli bir şekilde nişan aldılar, her biri diğerine mümkün olduğunca dar bir hedef sunmak için yan duruyordu. Vikont Russell'ın havada tuttuğu beyaz mendili bırakmasını, yani ateş etme işaretini beklediler.

Sessizlik neredeyse elle tutulur bir şeye dönüştü. Ve sonra aynı anda iki şey oldu.

Mendil serbest bırakıldı.

Ve biri çığlık attı.

"Dur!" diye bağırdı ses. "Dur!"

Bu bir kadın sesiydi ve biraz uzaktaki bir ağaç korusunun yönünden geliyordu. Başrol oyuncularının dikkatinin dağılmaması için kendilerini sessiz ve hareketsiz tutan seyircilerden öfkeli bir uğultu yükseldi.

Tresham Dükü irkilmiş ve öfkelenmiş bir halde sağ kolunu indirdi ve böyle bir anda böyle bir toplantıyı bölmeye cüret eden kişiye doğru ters ters bakmaya başladı.

Lord Oliver da bir an bocaladıktan sonra hızla toparlandı, nişanını düzeltti ve tabancasını ateşledi.

Dişi çığlık attı.

Zarafeti düşmedi. Aslında ilk başta vurulmuş gibi bile görünmüyordu. Ancak baldırında, mükemmel cilalı deri çizmesinin üst kısmının bir iki santim üzerinde, sanki görünmez bir el tarafından uzun saplı bir fırçayla aniden boyanmış gibi parlak kırmızı bir leke belirdi.

"Utanç verici!" Baron Pottier kenardan seslendi. "Utan, Oliver!"

Onun sesine diğerleri de katıldı ve hepsi de rakibinin dikkatinin dağılmasından haksız yere yararlanan adamı kınadı.

Kıpkırmızı lekenin çapı artarken ve cerrah çantasının üzerine eğilirken Sir Conan düke doğru adım atmaya başladı. Ama Sör Conan, sağ kolunu tekrar kaldırıp tabancasıyla nişan almadan önce sol elini sert bir duruş hareketiyle havaya kaldırdı. Hiç tereddüt etmedi. Yüzünde, artık ayakta durmaktan başka çaresi kalmamış olan hedefine yoğun, dar gözlü konsantrasyon dışında herhangi bir ifade de yoktu.

onun ölümünü beklemek.

Lord Oliver, tabancasını tutan eli belirgin bir şekilde titriyor olmasına rağmen kıpırdamadan durdu.

Seyirciler yine sessizdi. Kimliği belirsiz kadın da öyle. Neredeyse dayanılmaz bir gerginlik havası vardı.

Ve sonra Tresham Dükü, daha önce girdiği her düelloda yaptığı gibi, kolunu dirseğinden büktü ve havaya ateş etti.

Pantolonundaki kırmızı leke hızla genişleyen eşmerkezli daireler halinde dışa doğru yayıldı.

Bacağında binlerce iğne patlamış gibi hissettiğinde ayakta kalabilmek için DEMİR GİBİ BİR İRADE GEREKİYORDU. Ama gerçek bir centilmen düellonun yeniden düzenlenmesini beklerken tabancasını ateşlediği için Lord Oliver'a öfkelenmiş olsa da, Tresham Dükü Jocelyn Dudley'nin öldürmek, hatta yaralamak gibi bir niyeti hiç olmamıştı.

onu. Sadece onu bir süre terletmek, hayatının gözlerinin önünden geçişini izlemesine ve bunun, ölümcül bir nişancı olarak ünlenen ama aynı zamanda düellolar sırasında mermisini havada küçümseyerek harcayan bir adam olarak bilinen dükün formuna aykırı davranacağı tek durum olup olmayacağını merak etmesine zaman vermek için.

İşini bitirip tabancayı ıslak çimlerin üzerine fırlattığında iğne uçları bütün vücudunu kaplamıştı. Kendini ızdırabın kişileşmiş hali gibi hissediyordu ve sadece Oliver'a yere serildiğini iddia edebilmenin tatminini yaşatmamak için dik durdu.

Ayrıca hâlâ kızgındı. Az bile söylemişti. Daha açık bir hedef olmasaydı Oliver'a yönelebilecek beyaz bir öfke içindeydi.

Başını çevirdi ve daralmış bakışlarla, kızın birkaç dakika önce ağaçların kenarında durduğu ve bir ölüm perisi gibi çığlık attığı noktaya baktı. Hizmetçi bir kızdı, şüphesiz sabahın erken saatlerinde ayak işlerini yapıyordu ve hizmetçiliğin temel kurallarından birini unutmuştu -kişi kendi işine bakar ve üstlerini kendi işleriyle baş başa bırakırdı. Asla unutamayacağı bir ders alması gereken bir kız.

Hâlâ oradaydı, donup kalmış gibi bakıyordu, iki elini ağzına götürmüştü, ama bağırıp çağırmayı bırakmıştı. Kadın olması ne yazıktı. Bu ona büyük bir zevk verebilirdi.

Bacağına bakılması için g ö t ü r ü l m e d e n önce bir at kırbacı derisini ısıklıyordu. Deuce onu aldı ama acı içinde kıvranıyordu.

Tabancasını ateşleyip yere atmasının üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti. Hem Brougham hem de cerrah ona doğru koşuyorlardı. Seyirciler heyecanla uğulduyordu. Bir sesi net bir şekilde duydu.

Vikont Kimble, "Aferin sana, Tresh," diye seslendi. "O piç kurusuna ateş ederek mermini kirletebilirdin."

Jocelyn ağaçların yanındaki kadından gözlerini ayırmadan sol elini tekrar havaya kaldırdı. Sağ eliyle de buyurgan bir tavırla kadını işaret etti.

Eğer akıllı olsaydı, arkasını döner ve kaçardı. Peşinden koşacak durumda değildi ve orada bulunan başka birinin de onun yerine, gri giysili, sevimsiz bir hizmetçi kızın peşinden dünyaya koşmakla ilgileneceğinden şüpheliydi.

Akıllıca davranmamıştı. Ona doğru birkaç deneme adımı attı ve sonra neredeyse ayak parmağının ucuna gelene kadar yolun geri kalanını aceleyle kat etti.

"Seni aptal!" diye bağırdı, sosyal skaladaki yerini ve krallığın bir eşiyle bu şekilde konuşmanın sonuçlarını öfkeyle göz ardı ederek. "Ne kadar aptalca bir şey yaptın. Aptalca bir *düello*ya karışmaktan daha fazla hayatına saygın yok mu senin? Ve şimdi incindin. Bunun sana yaradığını söylemek zorundayım."

Bacağında zonklayan acıyı ve bacağının üzerinde daha fazla durmanın neredeyse imkânsızlığını kararlılıkla görmezden gelirken gözleri daha da kısıldı.

"Sus kız!" diye emretti soğuk bir sesle. "Eğer bu sabah burada ölmüş olsaydım, cinayetten asılacaktın. *Kendi* hayatına hiç mi saygın yok da seni ilgilendirmeyen bir konuya karışırıyorsun?"

Yanakları öfkeyle kızarmıştı. Adamın sözleriyle soldular ve gözlerini kocaman açarak adama baktı, dudakları sert bir çizgi halinde sıkıştı.

"Tresham," dedi Sir Conan yakınlardan, "bacağına baktırsak iyi olacak, eski dostum. Kan kaybediyorsun. Seni Kimble'la birlikte cerrahın serdiği battaniyenin üzerine taşıyalım."

"*Taşımak mı?*" Jocelyn alaycı bir şekilde güldü. Gözlerini hizmet eden kızıdan ayırmamıştı. "Sen, kızım. Omzunu bana ver."

"Tresham-" Sör Conan'ın sesi öfkeli çıkıyordu.

"İşe gidiyorum," dedi kız. "Acele etmezsem geç kalacağım."

Ama Jocelyn onun omzundan çoktan yararlanmıştı. Eğildi

üzerine, niyet ettiğinden daha ağır bir şekilde çöktü. Sonunda hareket ederek, ağırlığını yaralı bacağından kurtardığında, acı dalgasının o ana kadarki acıyla alay ettiğini fark etti.

"Bunun sebebi sensin, kızım," dedi acımasızca, aniden imkansız bir mesafe gibi görünen cerraha doğru belirsiz bir adım atarak. "Tanrı aşkına, bana yardım edeceksin ve küstah dilini dişlerinin arkasında güvenle saklayacaksın."

Lord Oliver yeleğini ve paltosunu geri çekerken Vikont Russell tabancasını topladı ve diğerini almak için Jocelyn'in yanından hızla geçti.

"Gururunu bir kenara bırakıp arkadaşlarının seni taşımasına izin versen daha iyi edersin," dedi kız.

Omzu onun ağırlığı altında eğilmedi. Oldukça uzun ve inceydi ama zayıf biri değildi. Şüphesiz ağır işlerde çalışmaya alışkındı. Küstahlığı yüzünden kelepçelenmeye ve dövülmeye de muhtemelen aynı derecede alışkındı. Daha önce hiçbir hizmetçi kızdan böyle bir şey duymamıştı.

Cerrahın meşe ağacının altındaki çimenlerin üzerine serdiği battaniyeye ulaştığında neredeyse bayılmak üzereydi.

"Uzanın majesteleri," diye talimat verdi, "ben de nasıl bir hasar olduğuna bakayım. İtiraf etmeliyim ki o yaranın görünüşü hiç hoşuma gitmedi. Ya da tüm bu kan. Sanırım bacağın çıkarılması gerekecek."

Sanki kafasının geri kalanıyla iyi uyum sağlamayan bir tutam saç keşfetmiş bir berber gibi konuşuyordu. Lord Oliver tarafından tedarik edilen emekli bir ordu testere kemikçisiydi. Kan alma ve amputasyon muhtemelen her fiziksel rahatsızlığa verdiği cevaptı.

Jocelyn anlamlı bir şekilde yemin etti.

"Hizmetçi kız cerraha hitaben, "Bunu tek bir bakıştan anlamanız ya da böyle korkunç bir tahminde bulunmanız mümkün değil," dedi.

"Conan," dedi Jocelyn, dişleri acıyı kontrol etmek için boşuna sıkılmıştı, "atımı getir." At çok uzakta değil, bağlıydı.

Etrafında toplanan arkadaşlarından bir protesto korusu yükseldi.

"Atını getireyim mi? Her zamanki gibi deli."

"Arabam burada, Tresham. Ona bin. Gidip onu getireyim."

"Olduğun yerde kal, Brougham. O aklını kaçırmış."

"İşte o adam, Tresham. Onlara neyden yapıldığını göster, eski dostum."

"*Lanet atımı getirin!*" Jocelyn dişlerinin arasından konuştu. Kızın omzunu ölümüne kavramıştı.

"Çok geç kalacağım," diye azarladı. "İşimi kaybedeceğim kesin."

Arkadaşı atını getirmek için uzaklaşırken ve cerrah protestoya başlarken, Jocelyn kendi sözlerini ona geri fırlatarak, "Ve sana da hizmet ediyor," dedi, sesi tüm sempatiden yoksundu.

"Sessizlik, efendim!" Jocelyn ona talimat verdi. "Kendi doktorumu Dudley House'a çağıracağım. Bacağımı kesmeyi önermektense kendi geleceğini daha çok düşünecektir. Atıma binmeme yardım et, kızım."

Ama o daha arkasını dönmeden Lord Oliver önünde belirdi.

"Memnun olmadığımı bilmeni isterim, Tresham," dedi, sesi soluğu kesilmişti ve sanki yaralanan kendisiymiş gibi titriyordu. "Şüphesiz kızla olan dikkat dağınıklığını adımı lekelemek için kullanacaksın. Ve bu ortaya çıktığında herkes *bana* gülecek. küçümseyerek havaya ateş ettiğiniz biliniyor."

"O zaman ölmeyi mi tercih ederdin?" Ölüm o anda Jocelyn için oldukça arzu edilen bir durum gibi görünüyordu. Eğer iyice konsantre olmazsa bayılacaktı.

Lord Oliver, "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan gelecekte karımdan uzak duracaksın," dedi. "Bir dahaki sefere sana meydan okuma onurunu bahşetmeyebilirim. Seni bir köpek gibi vurabilirim."

Cevap beklemeden uzaklaşırken, bazı üyeleri Hyde Park'ın çimlerinde ticaret yapan testere kemiklerine tanık olamayacakları için hayal kırıklığına uğramış olan salondan bir "Utanç!" korusu daha yükseldi.

"Atım, kızım." Jocelyn onun omzundaki tutuşunu tekrar sıkılaştırdı ve Conan'ın başını tuttuğu Cavalier'e doğru birkaç adım ilerledi.

Montaj ürkütücü bir görevdi ve eğer gururu tehlikede olmasaydı ve sessiz ama onaylamayan arkadaşının yardımı olmasaydı, oldukça imkânsız olurdu. Küçük bir yaranın bu kadar acıya neden olması Jocelyn'i hayrete düşürmüştü. Ve daha kötüsü de vardı. Kurşun baldırına saplanmıştı. Ve cerraha söylediği sözlere rağmen, bacağının kurtarılabilceğinden pek emin değildi. Dişlerini sıktı ve atın dizginlerini Conan'ın elinden aldı.

"Ben de seninle geliyorum Tresham," dedi arkadaşısı sert bir sesle.

"Sen lanet olası

salak!"

Vikont Kimble neşeyle, "Ben diğer tarafınıza bineceğim," dedi. "Böylece hangi tarafa kaymayı seçersen seç seni yakalayacak biri olacak. Aferin, Tresh, eski dostum. O yaşlı testere kemiğine iyi bir darbe indirdin."

Hizmetçi kız ayağa kalkıp Jocelyn'e baktı.

"Şimdiye kadar en az yarım saat gecikmiş olmalıyım," dedi. "Hepsi senin ve aptalca tartışmaların ve aptalca düelloların yüzünden."

Jocelyn ceketinin ceplerinden birine uzandı, ancak hala sadece gömleğini, pantolonunu ve çizmelerini giydiğini hatırladı.

"Conan," dedi hışımlla, "ceketimin cebinde bir altın bulup bu kıza atarak beni memnun et, olur mu? Yarım saatlik maaş kaybını fazlasıyla telafi edecektir."

Ama kadın topuklarının üzerinde dönmüş, sırtı öfkeyle kabarmış bir halde çimenlerin üzerinde adım adım uzaklaşıyordu.

"İyi ki," dedi Baron Pottier, soru sorma kadehini gözüne götürerek ona bakarken, "tezgâhtar kızlar dükleri düelloya davet etmezler, Tresham. Yarın sabah yine burada olacağın kesin." Kıkırdadı. "Ve ben ona karşı bahse girmezdim."

Jocelyn ona başka bir şey düşünme fırsatı vermedi. Her düşüncesi, her duygusu, her içgüdüğü kendi içine, acısına ve kendini rezil etmeden ve atından düşüp bayılmadan önce Grosvenor Meydanı'na ve Dudley House'a gitme zorunluluğuna odaklandı.

JANE Ingleby iki hafta boyunca iş aradı. Londra'da yardım isteyebileceği kimsenin olmadığı ve geldiği yere geri dönemeyeceği gerçeğini kabul eder etmez ve şehre yanında getirdiği az miktardaki paranın onu bir aydan fazla idare edemeyeceğini fark eder etmez çok dikkatliydi, bir dükkândan diğerine, bir acenteden diğerine giderek aramaya başlamıştı.

Sonunda, tükenen kaynakları zaten başka nedenlerden dolayı hissettiği neredeyse felç edici korkuya kaygı eklediğinde, bir değirmenci asistanı olarak iş bulmuştu. Bu iş, Fransız aksanı ve etkileyici elleriyle Madam de Laurent olarak iş yapan, ancak aksanının kendisi için tam bir Cockney aksanına dönüştüğü telaşlı, kötü huylu bir işveren için uzun saatler süren sıkıcı bir çalışmayı içeriyordu.

kızlarıyla birlikte dükkânının arka tarafındaki çalışma odasında idi. Maaşı çok düşüktü.

Ama en azından bu bir işti. En azından her hafta bedeni ve ruhu bir arada tutmaya ve Jane'in salaş bir mahallede bulduğu küçük odanın kirasını ödemeye yetecek kadar maaş alacaktı.

İşi alalı iki gün olmuştu. Bu üçüncü günüydü. Ve geç kalmıştı. Yeterince iyi bir mazereti olmasına rağmen bunun ne anlama geleceğini düşünmekten korkuyordu. Madam de Laurent'ın mazeretlere anlayış göstereceğinden emin değildi.

O değildi. Dükkâna vardktan beş dakika sonra Jane yine aceleyle oradan uzaklaşıyordu.

Jane hikâyesini anlattıktan sonra Madam ellerini kalçalarına dayayarak, "İki centilmen düello yapıyor," demişti. "Ben düello çocuk değilim canım. Erkekler artık Hyde Park'ta düello yapmıyor. Wimbledon Common'a gidiyorlar."

Jane iki beyefendinin tam isimlerini öğrenememişti. Tek bildiği, yaralı olanın -koyu, kibirli, kötü huylu olanın- adının Tresham olduğuydu. Ve Dudley House'da yaşadığıydı.

"Grosvenor Meydanı'nda mı? Oh, *Tresham!*" Madam ellerini havaya kaldırarak haykırdı. "Bu her şeyi açıklıyor. Tresham'dan daha pervasız, daha tehlikeli bir beyefendi bulmak imkânsız. O şeytanın ta kendisi."

Jane bir an için rahat bir nefes almıştı. Her şeye rağmen ona inanılacaktı. Ama Madam aniden başını geriye eğdi ve küçümseyerek güldü. Sonra atölyedeki diğer kızlara baktı ve *onlar* da, dalkavuk oldukları için, küçümseyerek güldüler.

"Ve Tresham Dükü'nün bacağından bir kurşun yedikten sonra bir değirmenci asistanının yardımına ihtiyaç duyduğuna inanmamı mı istiyorsunuz?" Madam sormuştu. Soru açıkça retorikti. Cevap vermek için duraksamamıştı. "Beni aptal yerine koyamazsın, canım. Bir heyecan gördün ve aval aval bakmak için etrafta kaldın, değil mi? Bacağına bakmak için pantolonunu indirdiler mi? Bu manzara karşısında durup aval aval baktığın için seni suçlayamam. *O pantolonda* hiç dolgu yok, bilmeni isterim."

Diğer kızlar yine kıkırdarken Jane kızardığını hissetti
-Kısmen utançla, kısmen de öfkeyle.

"O zaman bana yalancı mı diyorsunuz?" diye sordu ihtiyatsızca. Madam de Laurent şaşkın şaşkın ona baktı. "Evet, Bayan Hoity

Toity," demişti sonunda. "Öyleyim. Ve artık hizmetinize ihtiyacım yok. Tabii-" Duraklayıp kızlara tekrar baktı ve sırtıttı. "Hikâyeti doğrulamak için bana Tresham Dükü tarafından imzalanmış bir not getirmezsən olmaz."

Jane dönüp atölyeden çıkarken kızlar kıkırdama krizlerine girmişlerdi. Yürüyerek uzaklaşırken, kazandığı iki günlük ücreti bile istemediğini hatırladı.

Peki şimdi ne olacaktı? Ona bu işi bulan ajansa geri mi dönecekti? Sadece iki gün çalıştıktan sonra mı? Daha önceki sorunun bir parçası da referansının olmaması ve daha önce hiçbir işte deneyiminin bulunmamasıydı. Referans ve deneyim olmamasından daha kötüsü, iki günlük çalışmanın geç kalma ve yalan söyleme nedeniyle işten çıkarılmayla sonuçlanmasıydı.

Son parasını üç gün önce maaş gününe kadar yetecek kadar yiyeceğe ve giydiği ucuz, kullanışlı elbiseye harcamıştı.

Jane kaldırımında aniden durdu, bacakları panikten güçsüz düşmüştü. Ne yapabilirdi ki? Nereye gidebilirdi? Charles'ı aramaya gitmeye geç de olsa karar verse bile hiç parası kalmamıştı. Mektup gönderecek parası bile yoktu. Ve belki de şu anda bile avlanıyordu. Ne de olsa iki haftadan uzun bir süredir Londra'daydı ve burada izini kaybettirecek hiçbir şey yapmamıştı. Birileri onu takip etmiş olabilirdi, özellikle de

...

Ama zihni bu olasılıktan uzaklaştıkça yüzü kızardı.

Her an tanıdık bir yüz görebilir ve bu yüzdeki gerçeği, yani gerçekten de takip edildiğini anlayabilirdi. Ancak şimdi işçi sınıfının görece anonim dünyasında kaybolma şansı e l i n d e n alınıyordu.

Başka bir ajans bulmalı ve son birkaç günde yaşadıklarından bahsetmeyi ihmal mi etmeliydi? Daha önce en az yarım düzine kez ziyaret etmediği herhangi bir ajans var mıydı?

Sonra iri yarı, aceleci bir beyefendi ona acıyla çarptı ve yoluna devam etmeden önce ona küfretti. Jane ağrıyan omzunu ovuşturdu ve bugün tanıdık bir duygu olan öfkenin yeniden yükseldiğini hissetti. Kötü huylu düellocuya, yani Tresham Dükü'ne kızmıştı. Ona, hayattaki tek işlevi kendisine hizmet etmek olan bir eşya gibi davranmıştı. Sonra da kendisine yalancı diyen ve onu alay konusu haline getiren Madam'a kızmıştı.

Alt sınıfların kadınları bu kadar güçsüz, bu kadar saygı görme hakkından yoksun muydu?

O adama, kadının işini kaybetmesine kendisinin sebep olduğunun söylenmesi gerekiyordu. Bir işin onun için ne anlama geldiğini bilmeliydi - hayatta kalmak! Ve Madam'ın da herhangi bir kanıt olmadan ona yalancı diyemeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Daha birkaç dakika önce ne demişti? Dük tarafından imzalanmış ve hikâyesinin doğruluğunu kanıtlayan bir not getirirse Jane'in işine devam edebileceğini mi?

O zaman notunu alacaktı. Ve o da imzalayacaktı.

Jane onun nerede yaşadığını biliyordu. Grosvenor Meydanı'nda. Orasının da nerede olduğunu biliyordu. Londra'daki ilk günlerinde, ne kadar korkutucu derecede yalnız olduğunu anlamadan önce, korku onu pençesine alıp şimdi olduğu gibi bir kaçak gibi saklanmak için koşturmadan önce, Mayfair'in her yerini dolaşmıştı. Grosvenor Meydanı'ndaki Dudley House'da yaşıyordu.

Jane kaldırım boyunca adım adım ilerledi.

T DARBURY KRALI Pulteney Otelinde oda tutmuştı. Londra'ya nadiren
 ırdı ve bir şehir evi yoktu. Londra'da kalmayı tercih ederdi. a
 uzak daha az Pahalı Otel, ama Orada vardı
 bazı görünüşlerin korunması gerekiyordu. Uzun süre
 kalmak zorunda kalmayacağını umuyordu.
 ama yakında Cornwall'daki Candleford'a geri dönebilir.

Özel oturma odasında, şapkası elinde, saygılı ama boyun eğmeyen tavırlarıyla duran adamın Kont'un kalış süresiyle bir ilgisi olacaktı. Yağlı saçları olan, ufak tefek, şık bir adamdı. Lord hazretlerinin Bow Street Runner'ın nasıl görünmesi gerektiği konusundaki fikirlerine hiç uymuyordu ama öyleydi işte.

Kont, "Teşkilattaki herkesin onu aramaya çıkmasını bekliyorum," dedi. "Onu bulmak zor olmasa gerek. Ne de olsa taşralı bir kız ve burada şehir dışında olan Leydi Webb dışında tanıdığı yok."

"Affedersiniz efendim," diye cevap verdi Runner, "ama üzerinde çalıştığımız başka davalar var. Bir ya da iki adamdan daha yardım alacağım. Sizi temin ederim ki son derece yetenekli adamlar."

"Ben de öyle düşünürdüm," diye homurdandı Kont, "sana ödediğim parayı düşünürsek."

Koşucu kibarca başını eğmekle yetindi. "Şimdi, bana genç bayanın eşkalini verebilirseniz," diye önerdi.

"Uzun boylu ve zayıf," dedi lord hazretleri. "Sarışın. Kendi iyiliği için fazla güzel."

"Yaşı, efendim?"

"Yirmi."

"O zaman sadece bir kaçak mı?" Koşucu ayaklarını halıya daha sağlam bastı. "Ben bundan daha fazlası olduğu izlenimine kapılmıştım, efendim."

"Kesinlikle var." Kont kaşlarını çattı. "Bu kadın en tehlikeli türden bir suçlu. O bir katil. Oğlumu öldürdü ya da öldürmüş sayılır. Şu anda komada ve yaşaması beklenmiyor. Ve o bir hırsız. Bir servet dolusu para ve mücevherle kaçtı. Bulunmalı."

"Ve adalete teslim edilecek," diye kabul etti Koşucu. "Şimdi, efendim, izin verirseniz

sizi genç kadın hakkında daha yakından sorgulayacaktır - görünüşü, tavırları, tercihleri, sevdiği yerler ve aktiviteler. Bunun gibi şeyler. Araştırmamızı hızlı bir şekilde sonuçlandırmamıza yardımcı olabilecek her şey."

"Sanırım," dedi Lord Hazretleri isteksizce, "otursanız iyi olur. Adın ne senin?"

"Boden, efendim," diye yanıtladı Koşucu. "Mick Boden."

JOCELYN kendini oldukça tatmin edici bir şekilde tilki gibi hissediyordu. Sarhoşken dik pozisyonu tercih etmesine rağmen yatağında yatay durması dışında tatmin ediciydi; odanın onun etrafında sallanma, dalma ve dönme eğilimi daha azdı.

"Yeter!" Elini kaldırdı ya da en azından kaldırdığını sandı. Sir Conan ona bir bardak daha konyak ikram etti. "Daha fazla içersem, itiraz edemeden yaşlı testere kemikleri bacağıma keser." Dudakları ve dili sanki ona ait değilmiş gibi hissediyordu. Beyni de öyle.

Dr. Timothy Raikes sert bir sesle, "Sizin onayınız olmadan amputasyon yapmayacağıma dair size söz vermiştim, efendim," dedi. "Ama kurşun derindeymiş gibi görünüyor. Eğer kemiğe saplanmışsa..."

"Gerr irr-" Jocelyn daha fazla konsantre oldu. Sözlerini geveleyen sarhoşlardan nefret ederdi. "Çıkar onu oradan o zaman." Acı hoş bir şekilde uyuşmuştu ama şaşkın zihni bile aldığı alkolün olacakların acısını maskeleyemeyeceği gerçeğini kavramıştı. Daha fazla gecikmenin bir anlamı yoktu. "Ged-on işine devam et, dostum."

"Kızım da gelse," dedi doktor tedirginlikle. "O böyle durumlarda iyi ve eli sıkı bir yardımcıdır. Buraya çağrılır çağrılmaz onu çağırttım ama haberci gelmeden önce Hookham'ın Kütüphanesi'nden ayrılmış olmalı."

"Kızına lanet olsun!" Jocelyn kabaca konuştu.

"Get-" Ama Conan araya girdi.

"İşte burada." Sesinde belirgin bir rahatlama vardı.

"Hayır, efendim," diye yanıtladı Dr. Raikes. "Bu sadece bir hizmetçi. Ama işimizi görecektir. Buraya gel kızım. Miden bulanıyor mu? Ekselanslarının uşağı gibi kan görünce bayılır mısın?"

"İki soruya da hayır," dedi hizmetçi kadın. "Ama bir yanlışlık olmuş olmalı-"

"Buraya gel," dedi doktor daha sabırsızca. "Bir kuyu kazmak zorundayım."

Grace'in bacağından kurşunu çıkarmak için. İstedğim aletleri bana vermeli ve kanı temizlemelisin ki ne yaptığımı görebileyim. Daha yakına gel. Burada dur."

Jocelyn iki eliyle yatağın dış kenarlarını kavrayarak kendini destekledi. Raikes'in ötesinde kaybolmadan önce hizmetçiye kısa bir bakış attı. Bir an sonra vücudundaki, zihnindeki ve dünyasındaki her şey yakıcı bir acıya dönüştüğünde tutarlı düşünceler yok oldu. Doktor kurşunu bulmak için kesip biçerken ve daha da derine inerken saklanabileceği hiçbir yer, hiçbir köşe kalmamıştı. Conan bacağına hareketsiz tutmak için iki eliyle kalçasına bastırıyordu. Jocelyn ise iradesi, yatağı ölümüne kavraması, gözlerini ve dişlerini sımsıkı sıkması sayesinde vücudunun geri kalanını hareketsiz tutuyordu. İnatçı bir kararlılıkla ılgık atmamak için kendini tutmaya odaklandı.

Zaman tüm anlamını yitirmişti. Doktorun lanet olası bir sakinlikle kurşunun çıktığını açıklamasını duyana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi.

Conan, sanki yokuş yukarı on mil koşmuş gibi bir sesle, "Çıktı, Tresham," diye tekrarladı. "En kötüsü sona erdi."

"Cehenneme kadar yolu var!" Jocelyn birkaç tane daha küfür savurduktan sonra yorum yaptı. "Bir kurşunu çıkarmak gibi basit bir işi bütün sabah uğraşmadan yapamaz mısın Raikes?"

Doktoru, "Elimden geldiğince hızlı çalıştım, Majesteleri," diye yanıtladı. "Kasların ve tendonların içine gömülmüştü. Verilen hasarı değerlendirmek zor. Ama benim acelem sizi neredeyse kesinlikle sakat bırakacak ve amputasyonu kaçınılmaz kılacaktı."

Jocelyn tekrar küfretti. Ve sonra serin, nemli bir bezin önce alnına, sonra da yanaklarının her birine bastırılmasının tarif edilemez rahatlığını hissetti. Ne kadar sıcak olduğunu fark etmemişti. Gözlerini açtı.

Onu hemen tanıdı. Altın sarısı saçları acımasız bir ciddiyetle taranmıştı. Ağzı, onu en son Hyde Park'ta gördüğü zamanki gibi ince bir çizgi halindeydi. O zaman giydiği gri pelerinini ve bonesini çıkarmıştı ama onların altındakiler de hiç değişmemişti. Ucuz, zevksiz, gri bir elbise giymişti ve yakası oldukça yüksekti. Jocelyn, acısının büyük ölçüde yok ettiği sarhoşluğuna rağmen, Londra'daki evinde, kendi yatak odasında, kendi yatağında yattığını hatırlıyor gibiydi. İşe giderken Hyde Park'a uğramıştı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

"Kanı temizlemeye yardım ediyor ve şimdi de teri süngerle temizliyor."

diye cevap verdi ve bezini bir kaseye daldırıp sıktıktan sonra tekrar alnına bastırdı. Arsız kadın.

"Ah, diyorum!" Belli ki Conan da onu yeni tanımıştı.

"Seni kim içeri aldı?" Dr. Raikes yarasının üzerine bir şey sürerken Jocelyn yüzünü buruşturdu ve küfretti.

"Kâhyanız, sanırım," dedi. "Sizinle konuşmaya geldiğimi söyledim, o da beni buraya getirdi. Beklendiğimi söyledi. Kabul ettiği insanlar konusunda daha dikkatli olmasını tavsiye etmek isteyebilirsiniz. Ben herhangi biri olabilirdim."

"Sen herhangi birisin!" Jocelyn havladı, bacağı hareket ettirilirken yatağı sıkıca kavradı ve bir acı evreni ona çarptı. Doktor yarasını sarmaya başlamıştı. "Ne h a l t istiyorsun?"

"Her kimsen," diye başladı doktor gergin bir sesle, "hastamı üzüyorsun. Belki de siz-"

"*Talep* ettiğim şey," dedi kararlı bir şekilde, onu görmezden gelerek, "bu sabah beni isteğim dışında alıkoyduğunuza ve bu nedenle işe geç kalmama neden olduğunuza dair imzalı bir not."

Fark ettiğinden daha sarhoş olmalı, diye düşündü Jocelyn.

"Şeytana git," dedi küstah hizmetçi kıza.

"İşimi kaybedersem buna mecbur kalabilirim," dedi. Elindeki soğuk bezle adamın çenesini ve boynunu kuruluyordu.

"Belki de-" diye yeniden başladı Dr. Raikes.

"İşini kaybedip açlıktan ölmek üzere sokağa atılman neden umurumda olsun ki?" diye sordu Jocelyn ona. Sen olmasaydın, ben burada karaya vurmuş bir balina gibi çaresiz yatıyor olmazdım."

"Sana silah doğrultan ben değildim," diye belirtti. "Tetiği çeken de ben değildim. Hatırlarsanız ikinize de durmanız için seslenmişim."

Jocelyn birdenbire, gerçekten de sıradan bir işçi kızla kavga mı ediyordu, diye merak etti. Kendi evinde mi? Kendi yatak odasında? Kızın kolunu itti.

"Conan," dedi sertçe, "bu kıza daha önce kaçtığı hükümdarı ver, eğer çok iyi olacaksan ve kendi ayakları üzerinde gitmeyi reddederse onu dışarı at."

Ama arkadaşının sadece bir adım atacak zamanı vardı.

"Kesinlikle gitmeyi reddediyor," dedi kız, doğruldu ve yanaklarını kızartan iki renk lekesiyle ona baktı. Öfkelenmek ve bunu adamın yüzüne vurmak için büyük bir cüret gösteriyordu. "İmzalı notunu alana kadar yerinden kıpırdamayacak."

"Tresham," dedi Conan, sesi neredeyse eğlenmiş gibi çıkıyordu, "bu sadece bir dakikanı alır, eski dostum. Aşağıdan kâğıt, kalem ve mürekkep getirtebilirim. Hatta notu kendim bile yazabilirim ve senin tek yapman gereken imzalamak olur. Bu onun geçim kaynağı."

"Şeytan!" Jocelyn haykırdı. "Bu öneriye cevap vermeye bile tenezzül etmeyeceğim. İri yarı bir uşak gelip onu kulağından tutup atana kadar durduğu yerde kök salabilir. Bitirdin mi, Raikes?"

Doktor görevinden doğruldu ve çantasına döndü.

Dr. Raikes, "Öyleyim, Majesteleri," dedi. "Çok fazla hasar var, sizi uyarmanın benim görevim olduğunu düşünüyorum. Umarım kalıcı olmaz. Ama en azından önümüzdeki üç hafta boyunca bacağınızdan uzak durmaz ve onu yüksekte tutmazsanız kesinlikle kalıcı olacaktır."

Jocelyn dehşete düşmüş bir halde ona baktı. Üç hafta boyunca tamamen hareketsiz mi kalacaktı? Daha kötü bir kader düşünemiyordu.

"Eğer notu *yazmayacaksanız*," dedi kız, "o zaman kaybettiğim işimin yerine bana bir iş teklif etmelisiniz. Açlıktan ölmeyi reddediyorum."

Jocelyn başını çevirip ona baktı - tüm acılarının sebebine. Bu onun dördüncü düellosuydu. Bugüne kadar bir çizik kadar bile acı çekmemişti. Eğer bu kızın çılgınlıkları ona nişan alabileceği daha geniş bir hedef ve aynı zamanda kendisine nişan almayan bir rakibe nişan alma lüksü vermeseydi, Oliver bir metre farkla ıskalayacaktı.

"Sende var," diye tersledi. "İşin var, kızım. Üç haftalığına. Hemşirem olarak. İnan bana, süre dolmadan açlıktan ölmenin daha iyi bir kader olup olmadığını merak edeceksin."

Kadın kararlı bir şekilde ona baktı. "Maaşım ne kadar olacak?" diye sordu.

JANE ertesi sabah ERKEN SAATLERDE RAHATSIZLIKLA UYANDI. Sarhoş adamların böğürmeleri, kadınların çılgınlıkları, çocukların ağlamaları ve kavgaları, neredeyse alıştığı bayat lahana, cin ve daha kötü kokuların hiçbirisi yoktu. Sadece sessizlik, sıcak battaniyeler ve temizliğin tatlı kokusu vardı.

Grosvenor Meydanı'ndaki Dudley House'da olduğunu hemen hatırladı ve yatak örtülerini geri atarak halı kaplı zeminin lüksüne adım attı. Dün ev sahibine haber vermeye ve yetersiz eşyalarını almaya gittikten sonra, Dudley House'un hizmetçi girişine gitmiş ve hizmetçilerle birlikte tavan arasında bir odaya yerleştirilmeyi beklemişti. Ancak evin hizmetçisi ona evin tüm hizmetçilere sahip olduğunu ve

boş yatak yoktu. Grace'in hemşiresinin bir misafir odasına yerleştirilmesi gerekecekti.

Evin arka tarafında, bahçeye bakan küçük bir oda olduğu doğrudu ama son yaşadıklarından sonra Jane'e lüks gelmişti. En azından ona biraz mahremiyet sunuyordu. Ve rahatlık da.

Yeni işvereni dün sabahdan beri görmemişti, o kadar cesurca -ve o kadar umutsuzca- eğer sahip olduğu işte kalmasına yardım etmeyecekse kendisine iş vermesini talep etmişti. Görünüşe göre o ve doktor gittikten sonra, hizmetçinin onun haberi olmadan sıcak bir içeceğin içine gizlice kattığı bir doz afyon sakızı almış ve vücudundaki aşırı miktardaki alkolle tepkimeye girerek onu derin bir uykuya daldırmadan önce şiddetli bir şekilde hasta etmişti.

Jane bu sabahki baş ağrısının boyutunun astronomik olacağını tahmin ediyordu. Bacağındaki ağrıdan bahsetmeye bile gerek yoktu. Bugün hâlâ iki bacağının olması ancak üstün bir doktorun becerisiyle mümkün olabilirdi.

Soğuk suyla yıkandı, çabucak giyindi ve saçlarını taradıktan sonra usta parmaklarıyla ördü ve başının arkasında sıkıca topladı. Dün değirmenciden kazandığı parayla aldığı iki beyaz şapkadan birini başına geçirdi. Oraya resmen haber vermek ve Tresham Dükü için çalışacağını açıklamak için gitmişti. Jane'in tahminine göre Madam de Laurent başka türlüünü yapamayacak kadar şaşırmış bir halde parayı ödemişti.

Odasından çıktı ve hemşirelik görevine başlamak üzere çağrılmadan önce kahvaltı etmeyi umduğu mutfağa doğru ilerledi.

Dün tahmin ettiği gibi, açlıktan ölmeyi mevcut işine tercih etmesini sağlayacaktı. Onun hayatını zorlaştırmak için elinden geleni yapacağından hiç şüphesi yoktu. Daha kibirli, kötü huylu, terbiyesiz bir adam bulmak zor olurdu. Elbette dün hafifletici sebepler vardı. Hatırı sayılır bir acı çekmişti ve bu acıya, dili hariç, yeterince metanetle katlanmıştı. Dilinin, duyma mesafesindeki herkesi ezip geçmesine izin verilmişti.

Görevinin ne olacağını merak ediyordu. En azından, diye düşündü mutfağa girdiğinde ve son hizmetçinin kendisi olduğunu fark ederek üzüldüğünde, çalışma hayatının Madam Laurent'ın evinde olduğu kadar monoton olmayacağını anladı. Üstelik iki kat daha fazla kazanıyordu.

ek olarak pansiyon ve oda ile ücret.
Tabii ki sadece üç hafta sürecekti.

Jocelyn uyandığında bacağının devasa bir diş ağrısı gibi gıcırdadığını fark etti. Odadaki ışığın kalitesine bakarak ya sabahın erken saatleri ya da alacakaranlığın sonları olduğunu düşündü; ilkinin tahmin etti. Akşamı ve geceyi uyuyarak geçirmiş ve bu süreçte bir ömür boyu tuhaf rüyalar görmüştü. Kendini hiçbir şekilde tazelenmedi. Tam tersine.

Bacağındaki devasa diş ağrısına konsantre olması gerekiyordu. Normal boyutunun en az bir düzine katını hissettiği, her santimetrekaresi sanki görünmeyen bir el tarafından davul gibi kullanılıyormuş gibi zonklayan başının durumunu düşünmek bile istemiyordu. Midesini tamamen göz ardı etmek en iyisiydi. Ağzı sanki kötü kokulu pamukla doldurulmuş gibi hissediyordu.

Belki de bu son derece olumsuz durumun tek olumlu yanı, ilk izlenimlere göre en azından ateşinin çıkmamış olmasıydı. Ameliyattan sonra yaranın etkilerinden çok ateş öldürürdü.

Jocelyn yatağının yanındaki zil ipini sabırsızca salladı ve ardından tıraş suyunu getirmeyen uşağına öfkesini kustu.

"Bu sabah dinlenmek isteyeceğinizi düşünmüştüm, majesteleri," dedi.

"Düşünmüşsün! Sana düşünmen için para mı veriyorum, Barnard?"

"Hayır, majesteleri," diye cevap verdi adamı uzun süredir acı çeken bir uysallıkla. "O zaman lanet tıraş suyunu getir," dedi Jocelyn. "Tıraş suyum var.

Yüzümde peynir rendeleyecek kadar kıl var."

"Evet, majesteleri," dedi Barnard. "Bay Quincy sizi ne zaman bekleyebileceğini öğrenmek istiyor."

"Quincy?" Jocelyn kaşlarını çatı. Sekreteri onu beklemek mi istiyordu? "Burada mı? Yatak odamda mı demek istiyorsunuz? Neden onu burada kabul etmemi beklesin ki?"

Barnard efendisine büyük bir tedirginlikle baktı. "Sen Üç hafta boyunca bacağınızı kullanmamanızı tavsiye ederim, efendim," dedi.

Jocelyn'in nutku tutulmuştu. Ev halkı gerçekten de onun üç hafta boyunca yatakta kalmasını mı bekliyordu? Akılları başlarından gitmiş miydi? Bahtsız uşağına, doktorların, uşakların tavsiyeleri ve müdahaleleri hakkında ne düşündüğünü renkli bir belagatle anlattı,

sekreterler ve genel olarak hizmetçiler. Yatak örtülerini geriye attı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve yüzünü buruşturdu.

Sonra aklına başka bir şey geldi.

"Nerede o lanet kadın?" diye sordu. "Hemşirem olarak işe aldığımı hatırladığım o işe karışan yük. Lüks içinde uyuyor sanırım? Yatakta kahvaltı bekliyordur herhalde?"

Barnard ona, "Mutfakta, majesteleri," dedi, "emirlerinizi bekliyor."

"Bana burada eşlik etmek için mi?" Jocelyn kısa bir kahkaha attı. "Buraya serin giysileriyle alnımı okşamak ve keskin diliyle sinirlerimi gıdıklamak için kabul edildiğini sanıyor, öyle mi?"

Uşağı dilini tutacak kadar akıllıydı.

"Onu kütüphaneye gönder," dedi Jocelyn, "ben kahvaltı salonundan oraya geçtikten sonra. Şimdi tıraş suyumu getir ve yüzündeki o onaylamayan ifadeyi sil."

Sonraki yarım saat boyunca yıkandı, tıraş oldu, gömleğini giydi ve Barnard yaka örtüsünü istediği gibi düzenlerken oturdu; züppe takımının yaptığı aptalca sanatlardan hiçbirisi olmadan düzgün ve gevrek. Ama pantolon ya da don giymenin söz konusu olamayacağını kabul etmek zorunda kaldı. Mevcut moda bu iki giysinin de dar giyilmesini dikte etmeseydi, belki de durum farklı olabilirdi. Ama kimse modayla topyekûn savaşılamazdı. Bacaklarını ikinci bir deri gibi şekillendirmeyen bir pantolonu yoktu. Onun yerine şarap rengi brokarlı ipekten, ayak bileğine kadar uzanan bir sabahlık ve terlikler giydi.

Neredeyse cansızmış gibi görünmek için elinden geleni yapan iri yarı genç bir uşak tarafından aşağıya taşınmaya razı oldu. Ama Jocelyn çaresizliğinin tüm aşağılanmışlığını hissetti. Kahvaltısını yapıp gazeteleri okuduktan sonra, yine yarı yarıya taşınarak kütüphaneye götürüldü ve sabahları genellikle yaptığı gibi bir saat kadar masasında oturmak yerine ateşin yanındaki kanatlı deri koltuğa oturdu.

"Bir şey var," dedi sekreterine, o genç adam kendini gösterdiğinde. "Nerede olmam ve orada ne yapmam gerektiği hakkında tek kelime etme Michael. Eğer pozisyonuna değer veriyorsan yarım kelime bile etme."

Kendisinden iki yaş küçük olan ve dört yıldır yanında çalışan Michael Quincy'den hoşlanıyordu. Sessiz, saygılı ve becerikli olan bu adam yine de dalkavuk değildi. Aslında şimdi gülümsemeye cesaret edebiliyordu.

"Sabah postası masanızın üzerinde, efendim," dedi. "Size vereyim."

Jocelyn bakışlarını ona dikti. "Şu kadın," dedi. "Barnard'ın onu şimdiye kadar göndermiş olması gerekiyordu. Ekmeğini kazanmaya başlamasının zamanı geldi. İçeri gelsin, Michael. Onun arkadaşlığından hoşlanacak kadar sinirli hissediyorum."

O odadan çıkarken sekreteri gerçekten de sırtıyordu.

Jocelyn kafasının normalden on beş kat daha büyük olduğunu düşündü.

Odaya girdiğinde, bu sabah bir çalışanın uysal kuzusu olmaya karar verdiği belliydi. Kuşkusuz alt katta, onun en huysuz ruh hallerinden birinde olduğu söylentisi yayılmıştı. Kütüphane kapısının içinde durmuş, ellerini önünde kavuşturmuş, talimatları bekliyordu. Jocelyn o anda kendini zaten hissettiğinden daha da sinirli hissetti. Kız kardeşinin berbat el yazısıyla yazılmış uzun ve çarpı işaretli bir mektubu çözmeye çalışırken birkaç dakika boyunca onu görmezden geldi. Kız kardeşi on dakikalık yürüme mesafesinde oturuyordu ama düelloyu duyunca büyük bir telaşla mektup yazmıştı. Görünüşe göre çarpıntılar, buharlar ve diğer anlaşılabilir rahatsızlıklar o kadar ciddi ki kocası Heyward'ın Lordlar Kamarası'ndan getirilmesi gerekmişti.

Heyward hiç eğlenmezdi.

Jocelyn yukarı baktı. Çok çirkin görünüyordu. Dün giydiği gri elbise onu boynundan bileklerine ve ayak bileklerine kadar örtüyordu. Bu ucuz giysiyi güzelleştirecek hiçbir süs yoktu. Bugün beyaz bir şapka takmıştı. Dik ve uzun duruyordu. Tecrübeli gözlerle onu zihinsel olarak soyarken, giysilerin altında oldukça kadınsı görünmesinin tamamen mümkün olduğunu düşündü, ancak işaretleri gözlemlemek için kendini adanmış olmak gerekiyordu. Çünkü acı kâbusunun içinden saçlarının altın sarısı olduğunu hatırlar gibiydi. Şimdi görünmüyordu.

Uysal bir duruşu vardı. Ama gözleri düzgün bir şekilde yere bakmıyordu. Sabit bir şekilde ona bakıyordu.

"Gel!" Sabırsızca çağırdı.

Adamın sandalyesine bir metre kalana kadar sert adımlarla ilerledi. Şaşırtıcı derecede mavi gözleriyle hâlâ doğrudan ona bakıyordu. Gerçekten de, biraz da şaşkınlıkla fark etti ki, güzelliğiyle klasikleşmiş bir yüzü vardı. Çünkü incelmış dudaklarını hatırlaması dışında bir kusur bulamadı. Bugün dinlenirken yumuşak ve zarif bir şekilde şekillenmiş görünüyorlardı.

"Eee?" dedi sertçe. "Kendin için ne söyleyeceksin? Benden özür dilemeye hazır mısın?"

Cevap vermek için acele etmedi.

"Hayır," dedi sonunda. "Benden özür dilemeye hazır mısın?"

Sandalyesine geri oturdu ve bacağındaki şiddetli ağrıyı görmezden gelmeye çalıştı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi, personelinin her bir üyesinin anında tir tir titrediğini bildiği o sessiz, neredeyse hoş sesiyle. "Aramızda en ufak bir eşitlik görüntüsü bile yok-" Durakladı ve kaşlarını çatı. "Adın ne senin?"

"Jane Ingleby."

"Aramızda en ufak bir eşitlik yok, Jane," diye devam etti. "Ben efendiyim, sen de hizmetkâr. Çok *alçakgönüllü* bir hizmetkâr. Söylediğim her Geyi nükteli bir küstahlıkla karıştırmak zorunda değilsin. Bana uygun bir saygıyla hitap edeceksin. Söylediğin her şeyin üzerine 'zat-ı aliniz' ibaresini yapıştıracaksın. Anlatabildim mi?"

"Evet," dedi. "Ve inanıyorum ki, majesteleri, beni dinlerken kullandığınız dile dikkat etmelisiniz. Şeytanın adının ve Tanrı'nın adının sanki herkesin çocukluk sözlüğünde varmış gibi söylenmesini onaylamıyorum."

Yüce Tanrım! Jocelyn'in elleri sandalyenin kollarında kıvrıldı.

"Gerçekten mi?" En k e s k i n sesini kullandı. "Peki başka bir şeyiniz var mı?"

benim için talimat verir misin, Jane?"

"Evet, iki şey var," dedi. "Bana Bayan Ingleby denmesini tercih ederim."

Sağ eli sınav bardağının sapını buldu. Yarı yarıya gözüne doğru kaldırdı. "Peki ya diğer şey?"

"Neden yatakta değilsin?"

*J*RESHAM DÜKÜ'NÜN bardağını gözüne kadar kaldırıp acayip bir şekilde büyütmesini izlerken, diğer eli kucağındaki mektup yığınının tepesinde. Son derece kibirli davranıyordu,

Tabii ki onu korkutmaya çalışıyordu. Ve yarı yarıya başarılı da oldu. Ama bunu göstermek kesin bir intihar olurdu.

Kahvaltıda öğrendiğine göre hizmetkârlarının hepsi ondan korkuyordu, özellikle de uşağının söylediğine göre bu sabah olduğu gibi kara ruh hallerinden birindeyken. Gıcır gıcır beyaz gömleği ve ustalıkla bağlanmış boyunbağı üzerine giydiği sabahlığı ve terlikleriyle bile oldukça ürkütücü görünüyordu.

Güçlü görünümlü, siyah saçlı, siyah gözlü, belirgin burunlu ve dar yüzünde ince dudakları olan, alışılmış ifadesi hem sert hem de alaycı görünen bir adamdı. Ve kibirliydi.

Elbette, diye kabul etti Jane, bu onun en iyi günlerinden biri olmamalıydı. Dükün hoşsohbeti Bay Quincy ile birlikte odaya yaklaşmıştı,

Nazik huylu bir sekreterdi ve olması gerektiği gibi olmaya karar vermişti; üç haftalığına da olsa bu pozisyona sahip olduğu için şanslı olan sessiz, uysal bir hemşire.

Ama kendisi olmamak zordu - neredeyse bir ay önce büyük bir bedel ödeyerek keşfettiği gibi. Midesi guruldadı ve zihnini o özel anılardan sıkıca geri çekti.

"Pardon?" dedi şimdi, kadehini tekrar göğsüne indirerek.

Retorik bir soru. Tahminine göre, işitme sorunu yaşamıyordu.

"Sana en az üç hafta yatakta kalman ve bacağını yüksekte tutman söylenmişti," diye hatırlattı ona. "Yine de burada ayağın yerde oturuyorsun ve belli ki acı çekiyorsun. Yüzündeki gerginlikten bunu anlayabiliyorum."

"Yüzümdeki gerginlik," dedi ona gözlerini uğursuz bir şekilde kısarak, "devasa bir baş ağrısının ve senin devasa küstahlığının sonucu."

Jane onu görmezden geldi. "Sırf yatmak sıkıcı olacak diye risk almak aptallık değil mi?" diye sordu.

Erkekler gerçekten de aptaldı. Yirmi yıl boyunca tıpkı onun gibi birkaç erkek tanımıştı - erkek olma kararlılıkları onları sağlıklarını ve güvenliklerini umursamaz hale getirmişti.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve sessizce onu izlerken, kendine rağmen omurgasında endişe tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Muhtemelen on dakika içinde kendini zavallı eşyalarıyla birlikte kaldırımında bulacaktı, diye düşündü. Belki de bohçası olmadan.

"*Bayan Ingleby.*" Adını en iğrenç küfür gibi telaffuz etti. "Altı yaşındayım ve yirmi yaşındayım. Babamın ölümünden bu yana, dokuz yıldır unvanımı ve onunla birlikte gelen tüm görev ve sorumlulukları taşıyorum. Biri benimle azarlanması gereken yaramaz bir okul çocuğuymuşum gibi konuşmalı uzun zaman oldu. Bir daha benimle bu şekilde konuşulmasına tahammül edene kadar uzun bir süre geçecek."

Buna cevap yoktu. Jane de cevap vermeye cesaret edemedi. Ellerini önünde kavuşturdu ve dikkatle ona baktı. Adamın yakışıklı olmadığına karar verdi. Hem de hiç. Ama onda öyle bir erkeksilik vardı ki, zorbalıktan, hükmedilmekten ya da sözlü tacize uğramaktan hoşlanan her kadın için onu inanılmaz derecede çekici kılmalıydı. Ve böyle pek çok kadın olduğuna inanıyordu.

Bu tür erkeklerden bıkmıştı artık. Midesi yine rahatsız edici bir şekilde çalkalandı.

"Ama bir konuda oldukça haklısınız, bunu bilmek sizi memnun edecektir," diye itiraf etti. "Acı çekiyorum ve bu sadece baş ağrısından kaynaklanmıyor. Ayağımı yerde tutmak kesinlikle yapılacak en iyi şey değil. Ama sırf bir düello sırasında birinin bacağıma delik açacak kadar dikkatim dağıldığı için üç hafta boyunca yatağında yüzükoyun yatmayacağım için lanetleneceğim. Ve sırf acım hafiflesin diye kendimi tekrar uyuşturup uyumsuzluğa sürüklemekten önce iki kere lanetleneceğim. Yandaki müzik odasında, ocağın yanında bir tabure bulacaksın. Getir onu."

Odadan çıkmak için döndüğünde, önümüzdeki üç hafta boyunca görevlerinin tam olarak ne olacağını tekrar merak etti. Ateşi varmış gibi görünmüyordu. Belli ki yatalak hasta rolünü oynamaya da hiç niyeti yoktu. Ona bakmak, koşturup getirmek neredeyse tam zamanlı bir iş olmayacaktı. Muhtemelen hizmetçiye ona başka işler bulması söylenecekti. Yaptığı iş onu eve gelen ziyaretçilerle karşı karşıya getirmediği s ü r e c e buna aldırmayacaktı. Tekrar Mayfair'e gelmek, Grosvenor Meydanı'ndaki büyük bir malikânenin kapısını çalmak, burada iş talep etmek tedbirsizce bir davranıştı. için

kendini sergiledi.

Ama kütüphanenin yanındaki kapıyı açıp müzik odasını keşfederken, yeniden temiz, zarif, ferah ve medeni bir ortamda olmanın büyük bir zevk olduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

Ocağın yakınında bir tabure olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

JOCELYN onun gidişini izledi ve kendini çok dik tuttuğunu ve zarifçe hareket ettiğini fark etti. Dün oldukça şaşırmış olmalı, diye düşündü, onun b i r hizmetçi kız olduğunu varsaymıştı, oysa ortaya çıktığına göre aslında sadece bir değirmenci asistanıydı. Rolüne uygun giyiniyordu elbette. Elbisesi ucuz ve kalitesiz yapılmıştı. Elbisesi Ayrıca en az bir beden büyük.

Ama her şeye rağmen hizmetçi bir kız değildi. Bir değirmenci atölyesinde günlerini geçirmek için de yetiştirilmemişti. Bir hanımefendinin kültürlü aksanıyla konuşuyordu.

Zor zamanlar geçiren bir bayan mı?

Geri dönmek için acele etmedi. Döndüğünde bir elinde tabure, diğerinde büyük bir minder taşıyordu.

"Tabure için Londra'nın öbür ucuna mı gitmeniz gerekti?" diye sertçe sordu. "Sonra da tabure yapılırken beklemek zorunda mı kaldınız?"

"Hayır," diye cevap verdi gayet sakin bir şekilde. "Ama söylediğiniz yerde değildi. Gerçekten de göz önünde bir yerde değildi. Tabure oldukça alçak görüldüğü için bir de minder getirdim."

Onu yere koydu, yastığı üzerine yerleştirdi ve bacağını kaldırmak için bir dizinin üzerine çöktü. Bacağına dokunulmasından korkuyordu. Ama kadının elleri hem nazik hem de güçlüydü. Neredeyse hiç ek acı hissetmedi. Belki de, diye düşündü, başını o ellerin arasına almalıydı. Kıkırdamamak için dudaklarını büzdü.

Sabahlığı, baldırının kızarmış etini kesen bandajı ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı. Kaşlarını çatı.

"Gördünüz mü?" Jane Ingleby dedi ki. "Bacağın şişmiş ve olması gerekenden iki kat daha fazla acı veriyor olmalı. Sana söylendiği gibi, ne kadar zahmetli ve rahatsız edici olursa olsun, bunu gerçekten yapmalısın. Sanırım bir rahatsızlığa boyun eğmenin erkekliğe yakışmayacağını düşünüyorsunuz. Erkekler bu konuda çok aptal olabiliyor."

"Gerçekten mi?" dedi soğuk bir ifadeyle, kızın iğrenç ve çok yeni kasketinin tepesine son derece tiksintiyle bakarak. Neden on dakika önce onu mecazi bir tekmeye koymadığını bilmiyordu. Onu en başta neden işe aldığını da anlayamıyordu çünkü

talihsizliği için tamamen onu suçladı. Cadalozun tekiydi ve üç hafta bitmeden kedinin fareyle uğraştığı gibi onu ölesiye endişelendirecekti.

Ama bunun alternatifi Barnard'ın üzerine titremesi ve efendisinin bandajını her gördüğünde bir çarşaf kadar solgunlaşmasıydı.

Ayrıca, Jocelyn şehirdeki evinde hapsedilmişken zihnini canlandıracak bir şeye ihtiyacı olacağına karar verdi. Arkadaşlarının ve ailesinin oturma odasında kamp kurmasını ve ona sürekli eşlik etmesini bekleyemezdi.

"Evet, gerçekten." Kadın ayağına kalktı ve ona baktı. Gözlerinin masmavi olmasının yanı sıra, neredeyse görünmeyen saçlarından birkaç ton daha koyu, kalın ve uzun kirpiklerle çevrili olduğunu fark etti. Öyle gözlerdi ki, eğer kadının kişiliği ve karakterinin geri kalanı bu gözlerle eşleşebilseydi, bir erkek kendini içinde boğabilirdi. Ama onların çok altında olmayan bir ağız vardı ve hâlâ konuşuyordu.

"Bu bandajın değışmesi gerekiyor," dedi. "Dr. Raikes'in dün sabah taktığı bandaj bu. Yarına kadar dönmeyeceğini söylemişti sanırım. Şişlik bir yana, bir bandaj için bile çok uzun bir süre bu. Yarayı yeniden saracağım."

Kimsenin bandajın ya da altındaki yaranın bir metre yakınına yaklaşmasını istemiyordu. Ama bunun korkakça bir tavır olduğunu biliyordu. Ayrıca, bandaj gerçekten de çok sıkı hissettiriyordu. Ayrıca onu hemşire olarak işe almıştı. O zaman bırakalım ekmeğini kazansın.

"Neyi bekliyorsun?" diye sordu sinirli bir şekilde. "İzin mi? Londra'nın en seçkin doktorlarından birinin yerini almak ve şahsımı hırpalamak için benden *izin* almayı gerekli görüyor olmanız mümkün mü Bayan Ingleby?" Ona Jane demekle ısrar etmemiş olması canını sıkmıştı. Güzel, uysal bir isim. Ona sakince bakan mavi gözlü ejderha için tamamen yanlış bir isim.

"Niyetim sizi hırpalamak değil, majesteleri," dedi, "sadece sizi daha rahat ettirmek. Size zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Başını sandalyesinin başlığına yasladı ve gözlerini kapattı. Ve aceleyle tekrar açtı. Elbette baş ağrısı -en azından birkaç saat önce kendine geldiğinden beri yanında taşıdığı baş ağrısı- indirilmiş göz kapaklarının arkasından yaşandığında hafiflemiyordu.

Kapıyı arkasından sessizce kapattığını fark etti, tıpkı tabureyi aramaya gittiğinde yaptığı gibi. Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun. Şimdi keşke çenesini kapalı tutabilseydi....

Jane uzun zamandır ilk kez tanıdık bir bölgede olduğunu hissetti. Bandajı yavaş bir dikkatle açtı ve biraz kanayan ve bandajın yapışmasına neden olan yaradan kurtardı. Bandajı çözerken başını kaldırıp baktı.

Acı hissetmiş olması gerektiği halde yüzünü buruşturmamıştı. O Sandalyesine yaslanmış, bir dirseğini koluna dayamış, başını elinin üzerine koymuş, yarı kapalı gözlerle onu izliyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Kan kurumuştur."

Adam başını yarım yamalak salladı ve kadın, hizmetçinin malzemeleri arasında bulduğu balsam tozunu uygulamadan önce yarayı ılık suyla temizleme işine koyuldu.

Bir buçuk yıl önceki ölüm anına kadar babasına uzun süren hastalığı boyunca bakmıştı. Zavallı babam. Hiçbir zaman gürbüz bir adam olmamıştı, annesinin vefatından sonra yaşama arzusunu kaybetmişti, sanki hastalığın onu savaşmadan mahvetmesine izin vermişti. Sonunda annem onun için her şeyi yapmıştı. Çok zayıflamıştı. Bu adamın bacağı güçlü ve kaslıydı.

"Londra'da yeni misiniz?" diye sordu aniden.

Yukarı baktı. Adamın geçmişini kurcalayarak kendini eğlendirmeye başlamayacağını umuyordu. Bu umut hemen boşa çıktı.

"Nereden geldin?" diye sordu.

Ne söylemeliydi? Yalan söylemekten nefret ederdi ama gerçeği söylemesi söz konusu bile olamazdı. "Çok uzaklardan."

Kadın pudrayı sürerken yüzünü buruşturdu. Ama bacağına mal olabilecek enfeksiyonu önlemek için bu gerekliydi. Şişlik onu endişelendiriyordu.

"Siz bir hanımefendisiniz," dedi - bir soru değil, bir ifade.

Cockney aksanını denemişti ama gülünç sonuçlar elde etmişti. Biraz daha belirsiz bir şey denerdi, sesini alt sınıflardan bir kadın gibi çıkaracak bir şey. Ancak aksanları oldukça net duyabilmesine rağmen, onları yeniden üretmenin imkansız olduğunu gördü. Denemekten vazgeçmişti.

"Pek sayılmaz," dedi. "Sadece iyi yetiştirildim." "Nerede?"

Bu zaten söylediği bir yalandı. Diğer soruların çoğunu hemen ortadan kaldırdığı için buna bağlı kalacaktı.

"Bir yetimhanede," dedi. "İyi bir yetimhanede. Sanırım babam beni tanımayan biri olmalı ama

beni iyi bir şekilde yetiştirmeye gücü yetebilirdi."

Oh, baba, diye düşündü. Ve annesini de. Tüm sevgilerini ve ilgilerini ona, tek çocuklarına vermişler ve ona on altı yıl boyunca fevkalade mutlu bir aile hayatı yaşatmışlardı. Eğer önce ölüm onları almasaydı, onun da kendileri gibi mutlu ve evcil bir hayata yerleştiğini görmek için ellerinden geleni yaparlardı.

Tresham Dükü'nün tek söylediği "Hmm" oldu.

Onun bu konuda söyleyeceği tek şeyin bu olmasını umuyordu. Temiz bandajı sıkıca ama şişmeye izin verecek kadar gevşek bir şekilde sardı.

"Bu tabure minderle bile yeterince yüksek değil." Kaşlarını çattı ve etrafına bakındı, sonra kütüphanenin bir köşesini süsleyen bir şezlong gördü. "Sanırım ona yaslanmanı önersem başıma ateş ve kükürt yağdırırsın," dedi işaret ederek. "K ü t ü p h a n e n i z d e kalarak tüm erkeklik gururunuzu koruyabilirsiniz, ama bacağınızı uzatabilir ve minder üzerinde yükseltebilirsiniz."

"Beni bir köşeye mi sürgün edeceksiniz, Bayan Ingleby?" diye sordu. "Sırtım odaya dönükken belki?"

"Sanırım," dedi, "şezlong yere sabitlenmemiş. Sanırım sizin için daha tatmin edici bir yere taşınabilir. Ateşe yakın bir yere belki?"

"Ateşin canı cehenneme," dedi. "Pencereye yaklaştırın. Senden çok daha iri yarı biri tarafından. Şiirsel bir adalet olsa bile omurga çıkığı yaşamanızdan ben sorumlu olmayacağım. Şöminenin yanında bir çan ipi var. Çek onu."

Bir uşak şezlongu pencerenin ışığına doğru taşıdı. Ama Dük yeni pozisyonunu almak için sandalyesinden sıçrarken Jane'in omzuna yaslandı. Elbette kendisinin taşınmasına izin vermeyi kesinlikle reddetmişti.

"Allah belanı versin," demişti ona bunu önerdiğinde. "Mezarıma kadar taşınacağım, Bayan Ingleby. O zamana kadar, bazı yardımlardan yararlanmam gerekse bile kendimi bir yerden bir yere taşıyacağım."

"Hep böyle inatçı mıydın?" Jane sorarken, uşak sanki birazdan bir yıldırımla yere serileceğini bekliyormuş gibi çenesi düşmüş bir halde ona bakıyordu.

"Ben bir Dudley'im," dedi Tresham Dükü açıklama yaparken. "Bizler ana rahmine düştüğümüz andan itibaren inatçı bir toplumuz. Dudley bebekleri

Anne karnındayken annelerini olağandışı bir vahşilikle tekmeledikleri ve dünyaya gelirken onlara büyük acılar çektirdikleri bilinmektedir. Ve bu sadece başlangıç."

Jane, adamın onu şok etmeye çalıştığını fark etti. Yakından bakınca aslında çok koyu kahverengi olduğunu keşfettiği siyah gözleriyle dikkatle ona bakıyordu. Aptal adam. On dört yaşından beri sayısız bebeğin doğumuna yardım etmişti. Annesi onu, hizmetin ayrıcalıklı bir yaşamın ayrılmaz bir parçası olduğuna inanacak şekilde yetiştirmişti.

Yerleştikten ve ayağını mindere koyduktan sonra daha rahat görünüyordu. Jane geri çekildi, kovulmayı ya da en azından başka emirler için hizmetçiye gitmeyi bekliyordu. Uşak çoktan yoluna koyulmuştu. Ama dük ona düşünceli düşünceli baktı.

"Peki, Bayan Ingleby," dedi, "önümüzdeki üç hafta boyunca beni nasıl eğlendirmeyi planlıyorsunuz?"

Jane'i bir telaş sardı. Adam aciz durumdaydı ve ayrıca sesinde imalı bir nota da yoktu. Ama can sıkıntısı içindeki beyefendilere güvenmemek için iyi bir nedeni vardı.

Cevap vermekten kütüphanenin kapısının açılmasıyla kurtuldu. Kapı, uşağı ya da Bay Quincy'yi içeri almak için beklediği gibi sessizce açılmadı. Aslında kapının açılmasından önce saygılı bir vuruş bile yapılmamıştı. Kapı arkasındaki kitaplığa çarpacak şekilde geriye atıldı. Bir hanım içeri girdi.

Jane büyük bir telaşa kapıldı. Kıyafet zevki konusunda asla tam not alamayacak olsa da genç ve son derece şık bir hanımdı. Jane onu tanımadı, ama yine de o anda burada bulunmanın ne kadar aptalca olduğunu açıkça fark etti. Eğer ziyaretçi anons edilmiş olsaydı, kendisi de görünmeden sıvışabilirdi. Bu durumda, olduğu yerde durabilir ya da en iyi ihtimalle birkaç adım geriye ve yana doğru atıp pencere perdelerinin solundaki gölgelerin arasında erimeyi umabilirdi.

Genç bayan bir gelgit dalgası gibi odaya daldı.

Dük, "Sanırım bu sabah rahatsız edilmemem konusunda talimat almıştım," diye mırıldandı.

Ama ziyaretçisi yılmadan yoluna devam etti.

"Tresham!" diye haykırdı. "Yaşıyorsun. Kendi gözlerimle görene kadar buna inanmazdım. Geçen gün neler çektiğimi bilseydiniz, bunu asla yapmazdınız. Heyward bu sabah Saray'a gitti.

sinirlerim paramparça oldu. Dün gece gözüme bir damla uyku girmediydi. Lord Oliver'ın size ateş etmesinin hiç de sportmence olmadığını söylemeliyim. Eğer Leydi Oliver sizin son aşkınız olduğunu öğrenmesine izin verecek kadar patavatsızsa ve keçi boynuzlarını böyle bir meydan okumayla tüm dünyaya ilan edecek kadar aptalsa -hem de Hyde Park'ta- o zaman asıl vurulması gereken kişi odur. Ama havaya cesurca ateş ettiğinizi söylüyorlar, bu da sizin ne kadar kibar bir beyefendi olduğunuzu gösteriyor. Onu öldürmüş olsaydınız, bu onun hak ettiğinden fazlası olmazdı. Ama tabii ki o zaman sizi asarlardı ya da dük olmasaydınız asarlardı. Fransa'ya kaçmak zorunda kalacaktınız ve Heyward beni Paris'e götürüp sizi orada ziyaret etmemi istemediğini söyleyecek kadar kışkırtıcıydı. Tüm dünya oranın en moda yer olduğunu bilse de. Bazen onunla neden evlendiğimi merak ediyorum."

Tresham Dükü bir eliyle başını tutuyordu. O tuttu Genç kadın nefes almak için duraklarken boştaki elini kaldırdı.

"Onunla evlendin Angeline," dedi, "çünkü ondan hoşlanıyordun ve o bir konttu ve neredeyse benim kadar zengindi. En çok da ondan hoşlandığın için."

"Evet." Gülümsedi ve Dük'e olan benzerliğine rağmen son derece güzel bir genç bayan olduğunu gösterdi. "Öyle, değil mi? *Nasılsın*, Tresham?"

"Zonklayan bir bacak ve boynuma on beden kadar büyük gelen bir kafa dışında," dedi, "oldukça iyiyim, teşekkür ederim Angeline. Otursana."

Son sözler büyük bir ironiyle söylenmişti. Şezlonga yakın bir sandalyeye oturmuştu bile.

"Çıkarken talimat bırakacağım," dedi, "ailenizden başka kimsenin sizi görmesine izin verilmeyecek. Seninle konuşmaya meyilli bir ziyaretçiye kesinlikle ihtiyacın yok, zavallı şey."

"Hmm," dedi adam ve Jane onun sınav bardağını gözüne kaldırıp aniden eskisinden daha da acılı görünmesini izledi. "Bu çok iğrenç bir şapka," dedi. "Hardal sarısı mı? Pembenin o özel tonuyla mı? Eğer bunu Leydi Lovatt'ın gelecek haftaki Venedik kahvaltısında giymeyi düşünüyorsanız, size eşlik edemeyeceğimi bildirmekten büyük bir rahatlık duyuyorum."

"Heyward," diye devam etti genç kadın, öne doğru eğilerek ve onun şapka zevkini görmezden gelerek, "Lord Oliver herkese onu öldürmeye çalışmadığınız için memnun olmadığını söylüyormuş. Bu kadar aptalca bir şey düşünebiliyor musunuz? Leydi Oliver'ın kardeşleri

İkisi de tatmin olmadı, nasıl olduklarını bilirsin. Anladığım kadarıyla hiçbirisi orada olmasa da, bir korkak gibi hareket ettiğinizi ve Lord Oliver'ın sizi öldürmesini engellediğinizi söylüyorlar. Ama sana meydan okurlarsa, kabul etmemelisin. Sinirlerime hakim ol."

"Şu anda, Angeline," diye teminat verdi ona, "kendi düşüncelerimle meşgulüm."

"Her halükarda kasabanın dilinde olduğunu bilmenin memnuniyetini yaşayabilirsin," dedi. "Bacağından vurulmuşken eve dönmen ne kadar muhteşem Tresham. Keşke orada olup bunu gözlemleyebilseydim. En azından şu can sıkıcı Hailsham meselesinden ve Cornwall'daki şu işten konuşmaları uzaklaştırdın. Dilenci bir kızın çılgılık atarak dikkatinizi dağıttığı doğru mu?"

"Tam olarak bir dilenci değil," dedi. "Şurada, perdenin yanında duruyor. Bayan Jane Ingleby ile tanışın."

Leydi Heyward sandalyesinde döndü ve büyük bir şaşkınlıkla Jane'e baktı. Odada kendisi ve erkek kardeşinden başka biri olduğunu fark etmediği çok açıktı. Perde büyük bir koranak sağlamıyordu ama Jane bir hizmetçi gibi giyinmişti. Bu gerçeğin onu neredeyse görünmez kıldığını fark etmek biraz güven vericiydi.

"Sen mi, kızım?" Leydi Heyward, Dük'e olan benzerliğini daha da belirginleştiren bir kibirle konuştu. Jane'in tahminine göre, kendisinden en fazla bir ya da iki yaş büyük olabilirdi. "Neden orada dikiliyorsun?"

Dük, "O benim hemşirem," dedi. "Ve kendisine *kız* yerine Bayan Ingleby denmesini tercih ediyor." Sesinde aldatıcı bir uysallık vardı. "Gerçekten mi?" Genç kadının yüzündeki şaşkınlık daha da arttı. "Ne kadar tuhaf. Ama benim gitmem gerekiyor. Yirmi dakika önce Martha Griddles ile kütüphanede buluşacaktım. Ama önce buraya gelmem gerekiyordu.

ne kadar rahatlatabilirsem."

"Kız kardeşler ne içindir?" diye mırıldandı.

"Kesinlikle." Ona doğru eğildi ve sol yanağının çevresindeki havaya bir öpücük kondurdu. "Ferdie muhtemelen daha sonra seni çağıracak. Leydi Oliver'ın erkek kardeşlerinin dün size atmaya çalıştığı onursuzluk onu çok öfkелendirdi. Her birini teker teker çağırmak istiyordu. Ama Heyward onun sadece kendini küçük düşürdüğünü söyledi, yemin ederim Tresham. Dudley'nin öfkesini anlamıyor." İçini çekti ve odayı girdiği gibi aniden terk ederek kapıyı ardına kadar açık bıraktı.

Jane olduğu yerde durdu. Kendini soğuk, yalnız ve korkmuş hissediyordu.

Tresham Dükü'nün kız kardeşinin kısa bir süre önce bahsettiği salon dedikodusu neydi? *En azından konuşmaları Cornwall'daki o işten uzaklaştırdın.*

Cornwall'da ne işi?

Dük, "Sanırım," dedi, "konyak sürahisi gerekiyor, Bayan Ingleby. Ve daha fazla alkol almanın baş ağrımı daha da şiddetlendireceğini söyleyin. Gidip getirin."

"Evet, Majesteleri." Jane tartışmaya pek istekli değildi.

LORD FERDINAND DUDLEY, Leydi Heyward gittikten bir saatten az bir süre sonra geldi. Kapıyı kitaplığa çarparak geri çekti. yapmış ve habersizce kütüphaneye girmişti.

Jocelyn yüzünü buruşturdu ve konyak sürahisini görür görmez göndermemiş olmayı diledi. Jane Ingleby'nin ona midesini yatıştırıp başını rahatlatılabileceğini söylediği bir fincan çikolatayı içmeyi henüz bitirmişti. Henüz her iki arzu edilen etkiyi de yaratmamıştı.

Perdelere doğru tekrar eridiğini fark etti.

"Şeytan alsın!" dedi küçük kardeşi selamlayarak. "Yaşlı Gruff-and-Grim buraya gelmemi engellemeye çalıştı, Tresham. Düşünebiliyor musun? Hizmetçiler böyle mantar beyinli fikirleri nereden buluyorlar?"

"Genellikle işverenlerinden," dedi Jocelyn.

"Yüce Tanrım!" Kardeşi olduğu yerde durdu. "Gerçekten de hasta rolü yapıyorsun. Annem ne zaman üç gece üst üste dans edip oyun oynasa ve kendini ölümün eşiğinde hissetse o şezlonga uzanırdı. Bu söylenti doğru değil, değil mi?"

"Genelde olmaz," diye cevap verdi Jocelyn durgun bir sesle. "Hangi söylentiden bahsediyorsunuz?"

"Bir daha asla yürüyemeyeceğini," dedi kardeşi, Angeline'in oturduğu sandalyeye kendini atarak. "Yaşlı Raikes'in bacağını kesmesini önlemek için onu yere yatırmak zorunda kaldığını. Dürüst olmak gerekirse Tresham, bugünlerde doktorlar bir mermi aramak için zaman ayırmaktansa çantalarından bir testere çıkarmayı tercih ediyorlar."

Jocelyn ona, "İçiniz rahat olsun," dedi, "dün Oliver'ın Hyde Park'a götürdüğü o ahmak cerrah dışında kimseyle güreşecek halim yoktu. Raikes işini takdire şayan bir şekilde iyi yaptı ve kesinlikle tekrar yürüyeceğim."

Ferdinand ona gülümseyerek, "Ben de öyle dedim," dedi. "White's'taki bahis defterinde yazıyor. Bir ay içinde Almack's'ta vals yapacağına dair elli poundum var."

"Kaybedeceksin." Jocelyn sınav bardağını gözüne kaldırdı. "Ben asla vals yapmam. Ve Almack'ın yerinde asla yüzümü göstermem. Bütün anneler

Anında evlilik pazarında olduğumu düşündüm. Ferdinand, uşak olarak kullandığın o üzücü özrü ne zaman bir kenara bırakacaksın ve seni her tıraş ettiğinde boğazını kesmekten kaçınabilecek birini işe alacaksın?"

Kardeşi çenesinin altındaki küçük bir çentiği parmakladı. "Ah, şu," dedi. "Benim hatam, Tresham. Onu uyarmadan başımı çevirdim. Forbes kardeşler senin kanının peşinde. Kasabada onlardan üç tane var."

Evet, öyle olmalılar. Jocelyn, Leydi Oliver'ın kardeşlerinin de en az kendisi ve kardeşleri kadar kötü bir şöhrete sahip olduklarını düşündü. Ve Leydi beş erkek kardeşin arasındaki tek kız kardeş olduğu için, Lord Oliver'la evlendikten üç yıl sonra bile ona karşı normalden daha fazla korumacı davranıyorlardı.

"O zaman gelip almaları gerekecek," dedi Jocelyn. "Kâhyam kapının tokmağına vurmaya tenezzül eden herkesi evime kabul edeceği için bu hiç de zor olmasa gerek."

"Ah, diyorum!" Ferdinand'ın sesi kederli geliyordu. "Ben sıradan biri değilim, Tresham. Ve benden yardımcın olmamı istememeni, hatta bir düello yapılacağını bana haber vermemeni protesto etmeliyim. Bu arada, tüm bu kargaşaya bir hizmetçi kızın neden olduğu doğru mu? Brougham onun s i z i n arkanızdan eve girip yatak odanıza kadar geldiğini ve işini kaybettiği için sizi azarladığını söylüyor." Kıkırdadı. "Bunun çok uzun bir hikâye olduğunu söyleyebilirim ama yine de çok iyi bir hikâye."

"Şurada, perdenin yanında duruyor," dedi Jocelyn, kardeşinin gelişinden beri bir heykel gibi duran hemşiresine doğru başıyla işaret ederek.

"Ah, diyorum!" Ferdinand ayağa fırladı ve büyük bir merakla ona baktı. "Onun burada ne işi var? Biliyorsun kızım, onur meselesine karışmak gerçekten doğru bir şey değil. Bu beyefendilerin işidir. Tresham'ın ölümüne neden olabilirdin, o zaman da kesinlikle sallanırdın."

Jocelyn, Ferdinand'a her zaman baktığı gibi baktığını gördü. İşaretleri fark etmişti: zaten düz olan omuzların daha da dikleşmesi, dudakların incelmesi, doğrudan bakışlar. Onun konuşmasını belli bir zevkle bekledi.

"Eğer öldürülmüş olsaydı," dedi, "düello yaptığı adamın kurşunuyla ölmüş olurdu. Ve böyle bir buluşmaya *onur* meselesi demek ne kadar aptalca. Yine de erkek işi demekte haklısınız. Kadınlar daha mantıklıdır."

Lord Ferdinand Dudley, çirkin giyimli bir hizmetçiden azar iletirken neredeyse komik bir şekilde şaşkın görünüyordu.

Jocelyn çalışılmış bir sıkıntıyla, "Gördüğünüz gibi, Ferdinand," diye açıkladı, "iki ucu keskin bir dille donatılmış olarak geliyor."

"Ben diyorum!" Kardeşi başını çevirdi ve dehşet içinde ona baktı. "Bu kızın burada ne işi var?"

"Conan hikâyeyi tamamlamadı mı?" Jocelyn sordu. "Onu hemşirem olarak işe aldım. Ben kendi evimde hapsedilmişken, hizmetçilerimin geri kalanının önümüzdeki üç hafta boyunca neden öfkeme maruz kalmaları gerektiğini anlamıyorum."

"Şeytan alsın," dedi kardeşi. "Şaka yaptığını sanıyordum!"

"Hayır, hayır." Jocelyn umursamaz bir el salladı. "Jane Ingleby ile tanış, Ferdinand. Ama ona bir daha hitap etmek gerekirse dikkatli ol. Kendisine *Jane* ya da *kız* yerine *Bayan Ingleby* denmesinde ısrar ediyor. Bana hiçbir şey demeyi bırakıp ara sıra zat-ı *aliniz* diye hitap etmeye başladığından beri bu isteğini kabul ediyorum. Küçük kardeşim, Lord Ferdinand Dudley, Bayan Ingleby."

Yarı yarıya onun reverans yapmasını bekliyordu. Kardeşinin patlamasını bekliyordu. İlk kez bir hizmetçiye takdim ediliyor olmalıydı.

Jane Ingleby başını nezaketle eğdi ve Ferdinand kızarak ona garip bir selam verdi ve düpedüz utanmış görünüyordu.

"Diyorum ki, Tresham," dedi, "bu yara senin aklını mı başından aldı?"

"Sanırım," dedi Jocelyn, bir elini söz konusu başa koyarak, "tam da ayrılmak üzereydin, Ferdinand? Sana bir tavsiyem var sevgili dostum, gerçi Dudley'ler tavsiye almakla ünlü olmadıkları için neden nefesimi boşa harcıyorum bilmiyorum. Forbes'ları bana bırak. Onların kavgası benimle, seninle değil."

"Lanet olası haydutlar ve gangsterler!" Kardeşi sinirlenmişti. "Kız kardeşlerine iyi bir tokat atsalar daha iyi ederler. O özel etek parçasını sürmeye nasıl bulaştın, bilmiyorum. I-"

"Yeter!" Jocelyn soğuk bir şekilde konuştu. "Orada-" Tam orada bir hanımefendi olduğunu söyleyecekti ki kendini tam zamanında tuttu. "İşlerim için sana hesap verecek değilim. Şimdi çekil, iyi bir adam var ve Hawkins'i bana gönder. Ona, bu evdeki gelecekteki işinin, benimle birlikte çalışmasına bağlı olduğunu anlatmaya çalışacağım."

Günün geri kalanında kapı eşiğinden başka kimsenin geçmesine izin vermeyecek. Eğer akşam olmadan kafam patlamaz ve beynim kitapların üzerine yağmazsa çok şaşıracağım."

Lord Ferdinand çıktı ve uşak bir iki dakika sonra endişeli bir ifadeyle kütüphaneye girdi.

"Özür dilerim, majesteleri-" diye başladı ama Jocelyn bir elini kaldırdı.

"Kabul ediyorum," dedi, "Lord Ferdinand ve Leydi Heyward içeri girmeye kararlı olduklarında onları dışarıda tutmak için muhtemelen bir alay tecrübeli asker ve bir topçu bataryası gerekir. Ama bugün başka kimse yok, Hawkins. Gelmeye tenezzül ederse Prens Naibi'nin kendisi bile. Sanırım kendimi yeterince açık ifade edebildim?"

"Evet, Majesteleri." Kâhyası saygıyla eğildi ve kapıyı merhametli bir sessizlikle arkasından kapatarak geri çekildi.

Jocelyn yüksek sesle iç çekti. "Şimdi, Bayan Ingleby," dedi, "gelip buraya oturun ve bana önümüzdeki üç hafta boyunca beni nasıl eğlendirmeyi planladığınızı anlatın. Bir cevap düşünmek için bolca vaktiniz var."

"EVET, EN YAYGIN KART OYUNLARININ HEPSİNİ OYNARIM," dedi Jane bir soruya yanıt olarak, "ama para için oynamam." Bu, ailesinin kurallarından biriydi; evlerinde bozuk paradan daha yüksek bahislerle kumar oynamak yasaktı. Ve yarım kron -iki şilin ve altı peni- kaybedildikten sonra hiç oynamamak. "Ayrıca," diye ekledi, "yanımda hiç para yok.

oynamak için. Bahislerin yüksek olmadığı bir oyundan zevk almayacağınızı söyleyebilirim."

"Beni bu kadar iyi tanıdığınızı sanmanıza çok sevindim," dedi. "Satranç oynar mısınız?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. Babası eskiden satranç oynardı ama kadınlar hakkında tuhaf fikirleri vardı. Satrancın bir erkek oyunu olduğunu söylemişti, ne zaman ona satranç öğretmesini istese, her zaman hoşgörüsüyle yaklaşmıştı. Onun bunu reddetmesi, kızın bu oyunu oynayabilmeyi daha da çok istemesine neden olmuştu. "Hiç öğrenmedim."

Düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Kitap okuduğunuzu sanmıyorum," dedi. "Elbette okuyorum." Onun tam bir cahil olduğunu mu düşünüyordu? Kadın

Kim olması gerektiğini çok geç hatırladı.

"Ah, elbette," diye tekrarladı usulca, bakışları daralmıştı. "Düzgün bir elle de yazdığını söyleyebilirim. Ne tür bir yetimhaneydi, Bayan Ingleby?"

"Sana söylemiştim," dedi. "Üstün biri."

Ona sertçe baktı ama konuyu devam ettirmedi.

"Peki beni eğlendirmek için başka ne gibi başarılarınız var?" diye sordu.

"Sizi eğlendirmek bir hemşirenin işi mi o zaman?" diye sordu.

"Hemşiremin işi tam olarak benim söylediğim gibidir." Gözleri sanki tüm giysilerinin altını görebilecekmiş gibi onu süzüyordu. Kadın bu bakışı biraz rahatsız edici buldu. "Bandajımı değiştirmek ve ayağımı minderlere koyup kaldırmak her gün yirmi dört saatinizi almayacak, değil mi?"

"Hayır, majesteleri," diye itiraf etti.

"Yine de benim paramla yiyor ve yaşıyorsun," dedi. "Ve sanırım size oldukça iyi bir maaş ödüyorum. Bana biraz eğlenceyi çok mu görüyorsun?"

"İnanıyorum ki," dedi ona, "yakında size sunacaklarımdan sıkılacaksınız."

Yarı gülümsedi ama bu ifade yüzünü yumuşatmak yerine onu kurt gibi göstermekten başka bir işe yaramadı. Elinde sınav bardağı olduğunu fark etti, ama bardağını gözüne d o ğ r u kaldırmamıştı.

"Göreceğiz," dedi. "Şu şapkayı çıkarın, Bayan Ingleby. Beni rahatsız ediyor. Oldukça çirkin ve sizi en az on yıl yaşlandırıyor. Kaç yaşındasınız?"

"Yaşımın sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum, majesteleri," dedi. Ve görevdeyken şapka takmayı tercih ederim."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırmış, aniden mağrur ve biraz da korkutucu görünüyordu. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Çıkar şunu."

Karşı koymak nafile görünüyordu. Ne de olsa dünden önce hiç şapka takmamıştı. Sadece iyi bir kılık değiştirme yöntemi gibi görünmüştü, altında en azından yarı yarıya saklanabileceği bir şey gibi. Saçlarının onun en belirgin özelliği olduğunun farkında değildi. Çenesinin altındaki fiyongu isteksizce çözdü ve kasketi çıkardı. Adamın gözleri saçlarına çevriliyken iki eliyle kasketi kucağında tuttu.

"Denebilir ki," dedi, "bu sizin en büyük zaferiniz, Bayan Ingleby. Özellikle de bu kadar acımasızca örülüp bükülmediğinde. Bu da onu saklamakta neden bu kadar kararlı olduğunuz sorusunu akla getiriyor. Benden ve itibarımdan mı korkuyorsunuz?"

"Sizin itibarınızı bilmiyorum," dedi. Yine de vergi vermeyecekti

Hayal gücü tahmin etmek için fazla.

"Dün bir düelloya davet edildim," dedi, "evli bir hanımla *ilişkim* olduğu için. Bu giriştiğim ilk düello değildi. İlkesiz ve tehlikeli bir adam olarak tanınırım."

"Gururla mı konuştun?" Kaşlarını kaldırdı.

Dudakları kıpırdadı ama eğlenerek mi yoksa öfkeyle mi bunu söylemek imkânsızdı.

"Benim bazı prensiplerim var," dedi. "Asla bir hizmetçinin ırzına geçmedim. Ya da kendi çatım altındaki hiçbir kadına saldırmadım. Ya da isteksiz olanlarla yatmadım. Bu sizi rahatlattı mı?"

"Kesinlikle," dedi. "Her üç konuda da sığınma hakkı elde ettiğime inanıyorum."

"Ama seni saçların açıkken görmek için bir maymun verirdim," dedi usulca, sesinin tonu az önce kendisini tarif ettiği kadar tehlikeliydi.

LİLİPUTLULAR Adam Dağı'nın her tarafına üşüşmüş, onu büyük bir ustalıkla - uzun saçlarını bile- yere yatırmışlardı.

Ona *Gulliver'in Seyahatleri*'ni okuyordu.

Okuma malzemesi seçimini ona bıraktığı için pek itiraz etmedi. Yarım saat boyunca kütüphane raflarında dolaştı, baktı, parmakladı ve ara sıra bir kitap çıkarıp açtı. Kitaplara sanki onları seviyormuş gibi hürmetle yaklaşıyordu. Sonunda ona döndü ve şu anda okumakta olduğu kitabı eline aldı.

"Bu mu?" diye sormuştu. "*Gulliver'in Seyahatleri* mi? Her zaman okuyacağıma dair kendime söz verdiğim kitaplardan biri."

"Nasıl isterseniz." Omuz silkti. Kendi kendine sessizce kitap okuyabilecek durumdaydı ama yalnız kalmak istemiyordu. Kendisiyle uzun süre birlikte olmaktan hiç hoşlanmamıştı - hayır, bu doğru değildi. Ama son on yıl kadar önce öyleydi.

Gün boyunca içinde bulunduğu durumun gerçek mahiyeti daha iyi anlağıldıkça büyük bir huzursuzluk hissetmeye bağılamıştı. Her gün bir düzine ya da daha fazla aktiviteyle uğraşan, yerinde duramayan, enerjik bir adamdı; bunların çoğu ata binmek, boks yapmak, eskrim yapmak ve -evet- dans etmek gibi fiziksel egzersizler içeriyordu, ama asla vals yapmıyordu ve Almack's gibi en yavan kurumlarda bile dans etmiyordu. Sevişmek de en sevilen aktivitelerden biriydi elbette ve bu en enerjik egzersiz olabilirdi.

Şimdi üç hafta boyunca, eğer işkenceye o kadar uzun süre dayanabilirse

sadece ziyarete gelen arkadaşları ve akrabaları ile inaktif olmak. Ve asil, şirret Jane Ingleby, tabii ki. Ve acı.

Hemşiresini kovarak ve öğleden sonrasını Michael Quincy ile geçirerek dikkatini dağıtmıştı. Malikânesi Acton Park'tan aylık raporlar o sabah gelmişti. Bu konuda her zaman titiz davranırdı ama daha önce hiç bu kadar kararlı bir dikkatle incelememişti.

Ama gecenin sonu gelmeyecek gibi görünüyordu. Geceler, yaşamının ve sosyalleşmesinin çoğunu geçirdiği zamanlardı; önce tiyatroda, operada ya da en büyük kalabalığı çekmesi muhtemel moda balo ya da suarede ve sonra kulüplerinden birinde ya da orada sunulan spor erkek arkadaşlarıyla bir geceyi feda etmeye değer görünüyorsa yatakta.

"Devam etmemi ister misiniz?" Jane Ingleby durakladı ve başını kitaptan kaldırdı.

"Evet, evet." Adam bir elini ona doğru salladı ve kadın yere bakıp okumaya devam etti.

Omurgasının sandalyesinin arkasına değmediğini fark etti. Yine de hem rahat hem de zarif görünüyordu. Ne çok hızlı ne de çok yavaş, ne monoton bir tonda ne de teatral bir şekilde abartılı bir ifadeyle iyi okuyordu. Çok hoş, yumuşak ve kültürlü bir konuşma sesi vardı. İki eliyle kucığında tuttuğu kitaba bakarken uzun kirpikleri yanaklarını dalgalandırıyordu. Boynu uzun ve kuğu gibi zarifti.

Saçları saf altın rengindeydi. Onu ağır ve önemsiz göstermek için takdire şayan bir iş çıkarmıştı ama bu çabasında başarılı olmayı ummasının tek yolu kafasını kazıtmaktı. Sabah boyunca yüzünün güzelliğini ve gözlerinin sevimliliğini fark etmişti. Ancak şapkasını çıkardığında, onun olağanüstü yakışıklı bir kadın olduğuna dair giderek artan şüphesinin gerçekte ne kadar örtüştüğünü fark etmişti.

Sağ elinin topuğunu baldırındaki ağrıyı dindirmek için sertçe uyluğuna sürterken onun okumasını izledi. O bir hizmetçiydi, onun çatısı altında bir bağımlıydı ve hiç şüphesiz namuslu bir kadındı. Sabahleyin her zamanki küstah tavrıyla gözlemlediği gibi, ondan üç kez korunmuştu. Ama o saçları tüm tokaları, bukleleri ve örgüleriyle birlikte görmeyi çok isterdi.

Kadını kasvetli, ucuz, üzerine oturmayan elbisesi ve onun altına giymiş olabileceği herhangi bir şey olmadan görmeye de tamamen karşı çıkmazdı.

Adam iç geçirdi ve kadın okumayı bırakıp başını kaldırdı. "Şimdi yatağa gitmek ister misin?" diye sordu ona.

Bir duruma kendine özgü bir akıl sağlığı getireceğine her zaman güvenilebilir, diye düşündü. Seçtiği kelimelere rağmen yüz ifadesinde en ufak bir ima yoktu.

Şöminenin üzerindeki saate baktı. Tanrım, saat on bile değildi. Akşam daha yeni başlamıştı.

"Ne siz, ne de Gulliver özellikle heyecan verici bir arkadaş olmadığınız göre, Bayan Ingleby," dedi acımasızca, "sanırım bu benim en iyi seçeneğim. Ne kadar alçaldığımı takdir ediyor musunuz merak ediyorum."

Jane ertesi sabah erkenden Tresham Dükü'nün öfkesini yatıştıracak bir içki ya da afyon olmadan uyuduğu ^{gecenin} pek de iyi geçmediğini fark etti. Doktor gelmişti ve Jane mutfaktaki kahvaltısından dükün yatak odasına çağrıldı.

"Zamanınızı almışsınız," dedi selamlamak için.

Çağrının üzerinden bir dakika geçmeden kapısını tıklatarak odaya girdi. "Sanırım beni evire çevire yemekle meşguldün."

"Kahvaltımı bitirmişt看, teşekkür ederim, ekselansları," dedi. "Günaydın, Dr. Raikes."

"Günaydın hanımefendi." Doktor başını kibarca ona doğru eğdi.

Dük, Jane'in şapkasını göstererek, "*Çıkar şu ucubeyi!*" diye emretti. "Eğer onu bir daha görürsem, bizzat kendim çok ince şeritler halinde keserim."

Jane kasketini çıkardı, düzgünce katladı ve elbisesinin cebine koydu.

İşvereni dikkatini doktora çevirmişti.

"Bandajı değiştiren Bayan Ingleby'ydi," dedi, görünüşe göre o gelmeden önce sorulan bir soruya cevap olarak, "ve yarayı temizledi."

"Takdire şayan bir iş çıkarmışsınız hanımefendi," dedi doktor. "Enfeksiyon ya da çürüme belirtisi yok. Hasta bakımı konusunda biraz deneyiminiz var, değil mi?"

"Evet, biraz, efendim," diye itiraf etti Jane.

Dük sinirli bir şekilde mırıldandı: "O lanet olası yetimlerin hepsine, aşırıya kaçtıklarında kaşık kaşık ilaç verdi," dedi. "Ve ben *hasta* değilim. Bacağımda bir delik var. Egzersiz yapmanın daha iyi olacağına inanıyorum.

şımartmak. Bunu uygulamak niyetindeyim."

Dr. Raikes dehşete düşmüş görünüyordu. "Tüm saygımla, majesteleri," dedi, "buna şiddetle karşı çıkmalıyım. En nazik şekilde bile kullanılmadan önce iyileşmesi gereken hasarlı kaslar ve tendonlar var."

Dük ona küfretti.

Jane ona, "Sanırım Dr. Raikes'e bir özür borçlusunuz," dedi. "O sadece size profesyonel görüşünü bildiriyor, bunun için onu çağırdınız ve ona ödeme yapıyorsunuz. Böyle bir kabalığa hiç gerek yoktu."

Ellerini belinde kavuştururken her iki adam da şaşkınlıkla ona baktı. Sonra adam başını yastığa koyup kahkahalarla kükrediğinde kadın telaşla sıçradı.

"İnanıyorum ki Raikes," dedi, "bacağımdaki kurşundan bir kıymık uçup beynime saplanmış olmalı. Buna bir son vermeden bütün bir gün boyunca acı çektiğime inanabiliyor musun?"

Dr. Raikes açıkça öyle düşünmüyordu. "Eminim hanımefendi," dedi aceleyle, "zat-ı alilerinin bana bir özür borcu yoktur. Yaralanmasının onu ciddi şekilde hayal kırıklığına uğrattığı anlaşılıyor."

Bu işin peşini bir türlü bırakamıyordu. "Bu, küfürlü konuşmak için bir mazeret olamaz," dedi. "Özellikle de astlarına karşı."

"Raikes," dedi dük sınanırcasına, "sözlerimden dolayı dizlerimin üzerine çöküp üzüntü duyabilseydim, belki de bunu yapardım. Ama kendimi bu kadar zorlayamam, değil mi?"

"Kesinlikle hayır, majesteleri." Dükün bacağını yeniden bandajlamayı bitirmiş olan doktor oldukça telaşlı görünüyordu.

Elbette hepsi onun suçuydu, diye düşündü Jane. Hizmetçilere her zaman insanmış gibi davranılan ve başkalarına karşı nezaketin kökleşmiş bir erdem olduğu aydın bir evde büyümüş olmaktan kaynaklanıyordu. Eğer üç haftalık maaşını kazanma şansına sahip olacaksa, dilini tutmayı gerçekten öğrenmeliydi.

Tresham Dükü, Jane'i kovmadan ve onu çağırana kadar gözünün önünden uzak durmasını söylemeden önce aşağıya taşınmayı kabul etti. Çağrısı yarım saat sonra geldi. Bugün birinci kattaki misafir odasındaydı ve bir kanepeye uzanmıştı.

"Başım bu sabah normal boyutuna dönmüş gibi görünüyor," dedi ona. "Beni ağırlamak için hatırı sayılır kaynaklarınızı kullanmanızın gerekmeyeceğini öğrenmekten memnun olacaksınız. Hawkins'e gelen ziyaretçileri kabul etmesi için izin verdim, tabii ki makul ölçüler içinde. Herhangi bir ziyaretçiyi kabul etmemesi için açık talimatları var.

"Kapıyı çalan değirmenci asistanları ve benzerleri."

Ziyaretçileri düşününce Jane'in midesi bulandı.

"Ne zaman biri ararsa izninizi isteyeceğim, efendim," dedi.

"Gerçekten mi?" Gözleri kısıldı. "Neden?"

"Sanırım," dedi, "arayanlar çoğunlukla beyefendiler olacak. Benim varlığım sadece sohbeti engelleyebilir."

Birdenbire ona sırtarak onu şaşırttı, kendini tamamen hem yaramaz hem de normalden çok daha genç görünen bir beyefendiye dönüştürdü. Ve neredeyse yakışıklı.

"Bayan Ingleby," dedi, "sizin iffetli biri olduğunuza inanıyorum." "Evet, majesteleri," diye itiraf etti.

"Öyleyim."

"Git ve kütüphaneden şu yastığı getir," diye talimat verdi. "Ve bacağımın altına koy."

"Arada bir lütfen diyebilirsin, biliyorsun," dedi ona kapıya doğru dönerken.

"Olabilir," diye karşılık verdi. "Ama sonra tekrar, yapmayabilirim de. Emirleri verecek konumda olan benim. Neden sadece ricalarmış gibi davranayım ki?"

"Belki de kendine duyduğun saygının hatırına," dedi ona dönüp bakarak. "Belki de başkalarının duygularına saygı duyduğunuz için. Çoğu insan bir ricaya bir emirden daha kolay yanıt verir."

"Ve yine de," dedi usulca, "görünüşe göre emrime itaat etme sürecindesiniz, Bayan Ingleby."

"Ama isyankâr bir yürekle," dedi ve o son sözünü söyleyemeden odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra yastığı alıp döndü, tek kelime etmeden odayı geçti ve ona bakmadan dikkatlice bacağının altına yerleştirdi. Daha önce yatak odasında, çünkü şişliğin inmiş olduğunu fark etmişti. Ama onun uyluğunu ovma ve ara sıra dişlerini gösterme alışkanlığını da fark etmişti, bu da ciddi bir acı içinde olduğunun kesin işaretleriydi. Gururlu bir adam olduğu için, elbette hiç acı hissetmediğini itiraf etmesi beklenemezdi.

Dük, "Dudaklarınızdaki ince çizgiyi saymazsak," dedi, "bana karşı merhametsiz olduğunuzu bilemezdim, Bayan Ingleby. En azından bacağımı kaldırıp mindere çarpacağınızı bekliyordum. Böyle bir öfke gösterisiyle başa çıkmaya hazırdım. Şimdi beni, dikkatle prova ettiğim hesaplaşmamı yapma fırsatından mahrum bıraktınız."

"Beni hemşire olarak istihdam ediyorsunuz, majesteleri," diye hatırlattı ona.

"Ben sizi rahatlatmak için varım, kendi eğlencem için size zarar vermek için değil. Ayrıca, herhangi bir konuda öfke duyarsam, bunu ifade edecek kelime dağarcığına sahibim. Şiddete başvurmama gerek yok."

Kelimeler dudaklarından dökülürken bile bunun şimdiye kadar söyledikleri kadar büyük bir yalan olduğunu düşündü. Bir an için üşüdüğünü ve midesinin bulandığını hissetti, mide kasları artık tanıdık gelen panik duygusuyla sıkıştı.

"Bayan Ingleby," dedi Tresham Dükü uysalca, "yastığı getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Evet. Bu onu susturdu.

"İnanıyorum ki," dedi, "bu sizden neredeyse bir gülümseme yarattı. Siz hiç gülümser misiniz?"

"Eğlendiğimde ya da mutlu olduğumda, Majesteleri," dedi ona.

"Ve sen de henüz benimle birlikte olmadın," dedi. "Yeteneğimi kaybediyor olmalıyım. Kadınları eğlendirme ve memnun etme konusunda oldukça üstün olduğum söylenir, biliyorsunuz."

Onun erkekliğine dair farkındalığı, bu sözleri söyleyip kara gözlerinin karakteristik daralmasıyla ona bakana kadar büyük ölçüde akademik bir şeydi. Ama birdenbire artık akademik olmaktan çıkmıştı. Göğüslerinde, karnının alt kısmında ve uyluklarının iç kısmında endişe verici şeyler yapan, tamamen alışılmadık bir saf fiziksel arzu patlaması hissetti.

"Bundan hiç şüphem yok," dedi alaycı bir tavırla. "Ama Leydi Oliver üzerinde bu ayın baştan çıkarıcı sanatlarını çoktan tükettiğinizi söyleyebilirim."

"Jane, Jane," dedi nazikçe. "Kulağa oldukça inatçı geliyordu. Git Quincy'yi bul ve sabah postasını getir. *Lütfen*," diye ekledi Jane kapıya doğru ilerlerken.

Ona gülümsemek için başını çevirdi. "Ah," dedi.

*A*NGELINE sabahın geç saatlerinde tekrar geldi, bu kez yanında kayınbiraderinin k durumunu nazikçe sormak için ona eşlik eden Heyward vardı. Ferdinand onlar gitmeden önce geldi, ama kardeşinin iyileşmesi için büyük bir endişe duymaktan çok kendisi hakkında konuşmak amacıyla. Kendisi de kardeşinin Jocelyn'in kendisi dışında hiç kimsenin kurdelelerdeki becerisine rakip olamayacağı Lord Berriwether'a karşı Brighton'da yarışmak için meydan okudu.

"Kaybedeceksin Ferdinand," dedi Heyward açık açık.

"Boynunu kıracaksın Ferdie," dedi Angeline, "ve Tresham'la olan bu işten sonra sinirlerim asla düzelmeyecek. Ama yolda rüzgâr gibi hızla ilerlerken ne kadar gösterişli görüneceksin. Bu durum için yeni bir palto sipariş edecek misin?"

Jocelyn, "İşin sırrı, düz bir yol bulduğunuzda atlarınıza başlarını vermektir," dedi, "ama sıkışınca fazla heyecanlanmamak ve keskin virajlarda bir sirk göstericisiymişsiniz gibi gereksiz riskler almamaktır. Bu iki zaafınla da ünlüsün Ferdinand. Yine de kazansan iyi olur, artık kararlısın. Asla eylemle destekleyemeyeceğiniz bir övünme ya da meydan okuma yapmayın. Özellikle de bir Dudley isen. Sanırım *övünüyordun*."

"Belki yeni arabayı ödünç alabilirim diye düşündüm, Tresham," dedi kardeşi umursamazca.

"Hayır," dedi Jocelyn. "Kesinlikle hayır. Bacağımdaki bir deliğin beynimi yumuşattığını düşünmüyorsanız, bunu sorarak bile nefesinizi boşa harcamanıza şaşırdım."

Ferdinand, "Sen benim kardeşimsin," diye işaret etti.

Jocelyn ona, "Çalışan bir beyne ve sağduyuya sahip bir kardeş," dedi. "Senin arabanın tekerlekleri son gördüğümde yeterince yuvarlaktı. Bir yarışı kazandıran ya da kaybettiren araçtan ziyade sürücüdür Ferdinand. Ne zaman olacak?"

"İki hafta," dedi kardeşi.

Lanet olsun! O zaman bunun hiçbir bölümünü izleyemeyecek, diye düşündü Jocelyn. Eğer o lanet olasıca adamın emirlerine itaat ederse

şarlatan, Raikes, her neyse. Ama iki hafta sonra, hâlâ bir kanepeye mahkûmsa, akıl sağlığı tehlikeye girebilirdi.

Jane Ingleby, biraz uzakta sessizce duruyordu.

Jocelyn yemin edebilirdi. Ona tek bir bakışında dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkıştırdığını gördü. Ne yapmayı planlıyordu? Üç haftanın son günü geçene kadar onu bağlayacak mıydı?

Aile üyeleri geldiğinde izin isteğini reddetmişti. Daha sonra başka ziyaretçiler de geldiğinde yine reddetmişti; bu sırada sekreteri mektupları teker teker elinden alıp inceliyor ve talimatlarına göre üçe ayırıyordu: reddedilecek davetler, kabul edilecek davetler ve cevapları sekreterine yazdırılması gereken mektuplar. Davetlerin çoğu, gelecekteki bir zamanda yapılacak olanlar hariç, elbette reddedilmeliydi.

Bugün ön salonda kendi alanını çok daha iyi kontrol ediyor gibi görünen Hawkins'in birkaç arkadaşının gelişini duyurmak için gelmesinin ardından ayağa kalkarak, "Sizi yalnız bırakayım, majesteleri," dedi.

"Yapmayacaksın," dedi kaşlarını kaldırarak. "Burada kalacaksın."

"Lütfen, majesteleri," dedi. "Misafiriniz varken burada hiçbir işe yaramam."

Kızın neredeyse korkmuş görüldüğünü düşündü. Onun ve arkadaşlarının kendisiyle toplu bir seks partisi yapacaklarını mı sanıyordu? Eğer kız gideceğini bildirmeseydi, muhtemelen onu kendisi kovacaktı, diye düşündü. Şimdi, inadından dolayı, gitmesine izin veremezdi.

"Belki de," dedi, "tüm bu heyecan bir buhar nöbetine yol açacak ve hemşirem Bayan Ingleby'nin yardımına ihtiyacım olacak."

Kapı ziyaretçileri kabul etmek için açılmasaydı şüphesiz daha fazla tartışacaktı. Hal böyle olunca, odanın en uzak köşesine doğru koştu ve birkaç dakika sonra bakması aklına geldiğinde hâlâ orada duruyordu. Mobilyalara uyum sağlama konusunda takdire şayan bir iş çıkarıyordu. Şapkası yine başını süslüyor ve saçlarının her bir telini örtüyordu.

Toplu halde gelmişlerdi, en yakın arkadaşları -Conan Brougham, Pottier, Kimble, Thomas Garrick, Boris Tuttleford- yanlarında içten bir neşe getirmişlerdi. Onu selamlarken, sağlığını sorarken, sabahlığı ve terlikleriyle alay ederken, bandajına hayran olurken ve

kendileri oturuyor.

"Bordo şarabın nerede, Tresham?" Garrick etrafına bakınarak sordu.

"Bayan Ingleby getirecek," dedi Jocelyn. Garrick o zaman baktı ve uzak köşede onu fark etti. "Hemşirem, beyler, uzandığım yerden çan ipine ulaşamadığım için benim için koşup getiren kişi. Ve beni azarlayıp endişelendiriyor. Bayan Ingleby, Hawkins'ten bordo şarabı ve konyayı isteyin.

Bir uşak bir tepsi bardak getirsin. Lütfen."

"*Lütfen*, Tresh?" Kimble kıkırdadı. "Kelime dağarcığında yeni bir kelime mi?"

"Bana söyletiyor," dedi Jocelyn uysalca, Jane'in odadan çıkmasını izlerken, yüzü asıktı. "Unuttuğum zaman beni azarlıyor."

Toplanan arkadaşlarından gürültülü bir kahkaha yükseldi.

"Ah, diyorum," dedi Tuttleford neşesi biraz yatışınca, "tam da tabancanı Oliver'ın burun kemiğine dayayıp onu korkuttuğun sırada ciyak ciyak bağırın o değil miydi, Tresham?"

Conan sırtarak, "Onu hemşiresi olarak işe aldı," diye cevap verdi. "Ve onu doğduğuna pişman etmekle tehdit etti ya da onun gibi bir şey. O üzgün mü, Tresham? Yoksa sen mi?"

Jocelyn soru sorma bardağının sapıyla oynadı ve dudaklarını büzdü. "Görüyorsun ya," dedi, "onun cevap vermek gibi sinir bozucu bir huyu var ve benim de zihinsel uyarılmaya çok ihtiyacım var, olduğum ve birkaç hafta daha olacağım gibi, hapsedilmiş, ağlanmış ve hapsedilmiş olarak."

"Zihinsel uyarım, ho!" Pottier kalçasını tokatladı ve neşeyle kükredi, diğer herkes de onu takip etti. "Ne zamandan beri zihinsel uyarım için bir kadına ihtiyaç duyuyorsun, Tresham?"

"Vay canına!" Kimble sorgu bardağını kurdelesinin üzerinde salladı. "İnsan bunu tam olarak hayal edemiyor, değil mi? Seni başka nasıl tahrik ediyor, Tresh? Asıl soru bu. Hadi, hadi, itiraf zamanı."

"Bir bacağı hareketsiz." Tuttleford yine güldü. "Ama bahse girerim bu seni hiç yavaşlatmıyordur, değil mi Tresham? *Uyarma* işinde değil. Ata biniyor mu? Ve sen kıpırdamadan yatabilesin diye bütün atları o mu itiyor?"

Bu seferki kahkahalar kesinlikle müstehcendi. Hepsinin keyfi yerindeydi ve her geçen dakika daha da iyi oluyorlardı. Jocelyn sorgu bardağını gözüne kadar kaldırdı.

"Söz konusu kadının benim yanımda ve benim çatım altında çalıştığını da belirtmek isterim, Tuttleford. Benim bile bazı standartlarım var."

Conan Brougham diğlerlerinden daha anlayışlı bir tavrıyla, "Tahminimce, dostlar," dedi, "kötü şöhretli dük eğlenmiyor."

Jocelyn bir an sonra kapı açılıp Jane bir tepside iki sürahi taşıyarak odaya girdiğinde, bunun kendisi için bir hata olduğunu düşündü. Arkasından bir uşak elinde bardaklarla geldi. Elbette herkesin meraklı bakışları Jane'in üzerindeydi; bu durum Jocelyn'i eğlendirmeliydi, çünkü bu durum onu kesinlikle rahatsız edecekti. Ama arkadaşlarından herhangi birinin, bir an için bile olsa, kendi hizmetçisiyle oynaşmak gibi iğrenç bir zevke sahip olduğunu düşünmesinden sadece rahatsızlık duydu.

Uşakla birlikte kaçmaya çalışabilirdi ama bunu yapmadı. Gözleri kısık bir şekilde köşesine çekildi. Şapkası alnına her zamankinden daha aşağı çekilmişti.

Vikont Kimble usulca ıslık çaldı. "Saklanan bir güzel mi, Tresh?" diye mırıldandı, onun duyamayacağı kadar alçak sesle.

Kimble'in gözlerinin onun kılığına girebileceğine güvenin. Sarışın tanrının yakışıklılığına sahip Kimble, elbette tam bir kadın avcısıydı. Jocelyn'e denk bir uzman.

"Ama bir hizmetçi," diye yanıtladı Jocelyn, "kendi çatımın koruması altında, Kimble."

Arkadaşı onu anladı. Sırttı ve göz kırptı. Ama Jane Ingleby'ye uygunsuz bir yaklaşımda bulunmayacaktı. Jocelyn kısa bir süre onun neden umursadığını merak etti.

Jane'i onun huzurunda tartışamayacakları için sohbet hızla başka konulara kayd. Ama kimse Leydi Oliver'in dün akşam tiyatrodaki bir sürü hayranına kur yaptığı için şöhretinin tadını çıkardığını, üç erkek kardeşinin Oliver'la birlikte localarında bulunduğunu, kardeşlerinin Tresham Dükü'nden, yeniden ayağa kalkar kalkmaz kız kardeşlerini zamparalaştırdığı için hesap sormaya kararlı olduklarını onun yanında tartışmayı uygunsuz bulmuyordu; Hailsham'ın şu anda dokuz yaşında olan ve akli dengesi yerinde olmadığı söylenen en büyük oğlunun bir piç olduğunu kanıtlamak ve böylece ikinci ve en sevdiği oğlunun iddialarını desteklemek için başvurduğu gülünç yollar; Cornish skandalının en son sansasyonel ayrıntıları.

Brougham bu son konuyla ilgili olarak, "Şu anda Jardine'in öldüğü söyleniyor," dedi. "Saldırıdan sonra bilinci asla yerine gelmedi."

Kimble, "Kafasına çok kötü bir darbe almış olmalı," diye ekledi. "Daha sansasyonel anlatılar, beyninin saç ve kan arasından tamamen görüldüğünde ısrar ediyor. Londra'daki misafir odaları

bu günlerde bayılan kadınlar. Bu da bazılarına yeterince yakın olabilen bizler için hayatı ilginç kılıyor. İş göremez durumda olman çok kötü, Tresh." Kıkırdadı.

"Hatırladığım kadarıyla," dedi Pottier, "Jardine'in çok fazla saçı *yoktu*. Çok fazla beyni de yoktu."

"Bilinci asla yerine gelmedi." Jocelyn, kramplarından kurtulmak için pozisyonunu değiştirmeye çalışırken istemeden yastığı yere düşürdü. "Gelin ve bunu değiştirin, Bayan Ingleby, olur mu? Bilinci asla yerine gelmedi ve yine de -bazı rivayetlere göre

-Saldırıyı ve kendi kahramanca savunmasını son derece akli başında bir şekilde anlatabilmiştir. Saldırganı teşhis edebildi ve kafatasını kırma nedenini açıklayabildi. Garip bir tür bilinç kaybı."

Jane onun üzerine eğildi ve minderi tam doğru yere yerleştirdi, her zaman yaptığı gibi bacağını nazikçe minderin üzerine kaldırdı ve kıvrılmış olan bandajın üst kısmını düzeltti. Ama ona baktığında dudaklarına kadar beyaz olduğunu fark etti.

Neredeyse onun odada kalması için ısrar ettiği için üzülecekti. Belli ki tüm erkeklerin bir arada olmasından rahatsız olmuştu. Ve şüphesiz onların konuşmalarından da. Yaralandığında ne kadar metanetli davransa da, belki de saç, kan ve beyinden bahsetmek ona fazla gelmişti.

Garrick alaycı bir tavırla, "Ölüm haberi abartılmış olabilir," dedi ve ayağa kalkıp bir içki daha aldı. "Soygun yapan bir kız tarafından etkisiz hale getirildiğini itiraf ettikten sonra yüzünü göstermekten utanıyor da olabilir."

"İki elinde de tabanca tutmuyor muydu?" diye sordu Jocelyn. "Yani, tabancalardan biriyle vurduğu andan öldüğü ana kadar bilincini asla geri kazanamayan adama göre mi? Ama bu kadar saçmalık yeter. Ferdinand'ın kendini bulaştırdığı bu mantar beyinli plan da neyin nesi? Onca insan arasında Berriwether'a karşı bir curricle yarışı! Meydan okumayı kim yaptı?"

"Kardeşin," dedi Conan, "Berriwether, artık sürükleyecek bir topal bacağın olduğu için eski sporlarında mütevazı bir turta yiyeceğinle övünüyordu. Dudley adının bir daha asla huşu ve hayranlıkla anılmayacağını iddia ediyordu."

"Ferdinand'ın huzurunda mı?" Jocelyn başını salladı. "Kesinlikle akıllıca değil."

"Hayır, tam olarak duymadı," diye açıkladı arkadaşı. "Ama Ferdinand'ın kulağına gitti tabii ki ve burun deliklerinden alevler fışkırarak White'a geldi. Bir an için Berriwether'ın suratına bir eldiven fırlatacak sandım ama tek yaptığı, Berriwether'ın silah kullanma beceriniz dışında en iyi başarınızın ne olduğunu düşündüğünü kibarca sormak oldu. Elbette kurdeleler konusundaki becerinizdi. Sonra da meydan okuma geldi."

"Peki Ferdinand sonuç üzerine ne kadar bahis oynadı?" Jocelyn sordu.

Garrick cevabı verdi. "Bin gine," dedi. "Hmm." Jocelyn yavaşça başını salladı. "Aile onuru bir gine değerinde bin gine. Vay, vay."

Jane Ingleby'nin artık köşesinde ayakta durmadığını gördü. Alçak bir taburenin üzerinde sırtı odaya dönük, dimdik oturuyordu.

Arkadaşları bir saatten fazla bir süre sonra ayrılana kadar yerinden kıımıldamadı.

* * *

"VER O LANET ŞEYİ BANA!" Tresham Dükü buyurgan bir el uzatıyordu.

Jane, onu çağırıldığı kanepenin yanında duruyordu. Misafir odasının kapısı ziyaretçilerinin arkasından kapandıktan bir süre sonra, çenesinin altındaki kurdeleleri çözdü ve rahatsız edici şapkayı çıkardı. Ama onu kendi elleriyle tutuyordu.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Yapmak istediğim şey," dedi sinirli bir şekilde, "seni hizmetçimin sana sağlayabileceği en keskin makası almaya göndermek. Sonra da ben o vahşeti lime lime keserken sana izleteceğim. Hayır, düzelt. Onu parçalara ayırmanı sağlayacağım."

"O benim," dedi ona. "Parasını ben ödedim. Benim mülkümü yok etmeye hiçbir şekilde hakkınız yok."

"Saçmalık!" diye karşılık verdi.

Ve sonra Jane dehşet içinde onun neden birdenbire gözlerinin önünde bulanıklaştığını anladı. Aynı anda gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ettiğinde, hıçkırıklara boğuldu.

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Bu sefil şey senin için bu kadar mı önemli?"

"O benim!" dedi şiddetle, ama ne yazık ki kararsız bir sesle

ses. "Bunu ve bir diğeri sadece iki gün önce aldım. Sahip olduğum her şeye mal oldular. Kendi eğlenceniz için onları kesmenize izin vermeyeceğim. Sen duygusuz bir zorbasın."

Sözlerindeki öfke ve kabadayılığa rağmen, oldukça aşağılık bir şekilde ağlıyor, hıçkırıyor ve hıçkırıyordu. Islak yanaklarını şapkasıyla sildi ve ona ters ters baktı.

Birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı. "Bunun şapkayla bir ilgisi yok, değil mi?" dedi sonunda. "Seni odada bir sürü erkek ziyaretçiyle birlikte kalmaya zorladığım için. Hassasiyetlerini incittim, Jane. Yetimhanede cinsiyetler ayrılmıştı, değil mi?"

"Evet," dedi.

"Yorgunum," dedi aniden. "Sanırım uyumaya çalışacağım. Horlamamı dinlemek için burada bulunmanıza ihtiyacım yok. Odana git ve akşam yemeğine kadar orada kal. Bu akşam yine bana gel."

"Evet, efendim," dedi ve ona doğru döndü. Onun bu şekilde kendisine bir nezaket gösterdiğini bilse de teşekkür edemedi. Adamın uyumak istediğine inanmıyordu. Sadece onun yalnız kalma ihtiyacını fark etmişti.

Kadın kapıya ulaştığında, "Bayan Ingleby," dedi. Kadın arkasına bakmadı. "Beni bir daha kışkırtmayın. Benim hizmetimdeyken şapka takmayacaksınız." Kendini sessizce dışarıya bıraktı ve sonra odasına koştu, kapıyı minnetle dünyaya kapattı ve kendini yatağın karşısında. Bir elinde hâlâ şapkayı sıkıca tutuyordu.

Ölmüştü.

Sidney Jardine ölmüştü ve bu dünyada hiç kimsenin onu öldürmediğine inanmasına imkân yoktu.

Boştaki eliyle yatak örtüsünü avuçladı ve yüzünü yatağa bastırdı.

Ölmüştü.

Aşağılık biriydi ve ondan, birinden nefret etmenin mümkün olabileceğini düşündüğünden daha fazla nefret etmişti. Ama onun ölmesini istememişti. Hatta incinmesini bile. O ağır kitabı kapmak ve onunla kafasına vurmak için saf, akılsız bir nefsi müdafaa içgüdüleriyle yaptığı saf bir refleks eylemiydi. Ancak çok ağır olduğu için kitabı kaldırıp düz bir şekilde yere indirmek yerine savurmuştu. Keskin köşesi onu şakağından yakalamıştı.

Düşmemişti ama yarasına dokunmuş, kanlı parmaklarına bakmış, gülmüş, ona cadaloz demiş ve üzerine yürümüştü. Ama kadın yan çizmişti. Adam hamle yaparken dengesini kaybetmiş ve

mermer ocağın üzerine düşmüş, düşerken alnını gürültüyle çatlatmıştı. Sonra hareketsiz yattı.

Tüm bu iğrenç sahnenin birkaç tanığı vardı ve hiçbirinin olanlar hakkında doğruyu söylemesi beklenemezdi. Şüphesiz hepsi de kadının hırsızlık yaparken yakalandığına dair ifade vererek yalancı şahitlik yapmaya hevesli olacaktı. Onları haklı çıkaracak gibi görünen altın, mücevherlerle süslü bilezik hâlâ çantasının dibinde d u r u y o r d u . Bütün bu insanlar Sidney'in arkadaşlarıydı. Hiçbiri onun arkadaşı değildi. Charles -Sir Charles Fortescue, komşusu, arkadaşı ve sevgilisi- evden uzaktaydı. Zaten o partiye de davet edilmemişti.

Odadaki herkes öldüğünü düşünmüş olsa da Sidney düştükten sonra ölmemişti. Kararsız bacakları üzerinde, midesi bulanarak ona yaklaşan kişi o olmuştu. Nabızı düzenli olarak atıyordu. Hatta birkaç hizmetçiyi çağırıp onu odasına taşıtmış ve doktor gelene kadar yaralarını yıkamıştı.

Ama bütün o süre boyunca bilinci yerinde değildi. Ve o kadar solgun görünüyordu ki, birkaç kez soğuk ve titreyen parmaklarıyla nabzını tekrar kontrol etmişti.

"Katiller asılır, biliyorsun," demişti biri yatak odasının kapısından, sesi hafifçe eğlenmiş gibi çıkıyordu.

"Ölene kadar boyunlarından" diye ekledi başka bir ses hortlak gibi bir zevkle.

Yanına sadece kendisini posta arabasıyla Londra'ya götürecek kadar eşya ve tabii ki bilezik ile kontun masasından aldığı parayı alarak gece kaçmıştı. Sidney'in öleceğine ve kendisinin de onun cinayetiyle suçlanacağına inandığı için kaçmamıştı. Kaçmıştı çünkü-oh, bir sürü nedeni vardı.

Kendini çok yalnız hissetmişti. Kont, babasının kuzeni ve halefi ve kontes bir hafta sonu ev partisindeydiler. Zaten onu pek sevmiyorlardı. Candleford'da sıkıntısını anlatabileceği kimse yoktu. Charles da evde değildi. Somersetshire'daki ablasına uzun bir ziyarete gitmişti.

Jane Londra'ya kaçmıştı. Başlangıçta gizlenmek gibi bir düşüncesi yoktu, sadece kendisine sempati duyacak birine ulaşmak istiyordu. Leydi Webb'in Portland Place'deki evine gidiyordu. Leydi Webb, annesinin en yakın arkadaşıydı, kızken birlikte dışarı çıktıklarından beri. Sık sık annesini ziyarete gelirdi.

Candleford. Jane'in vaftiz annesiydi. Jane ona Harriet Teyze derdi. Ama Leydi Webb evden uzaktaydı ve yakın zamanda dönmesi beklenmiyordu.

Jane üç haftadan fazla bir süredir korkudan neredeyse felç olmuştu; Sidney'in ölmüş olmasından korkuyordu, onun cinayetiyle suçlanmaktan korkuyordu, hırsız olarak adlandırılmaktan korkuyordu, kanunun onu aramaya gelmesinden korkuyordu. Londra'ya geldiğini elbette bileceklerdi. İzlerini gizlemek için hiçbir şey yapmamıştı.

Geçtiğimiz haftalar boyunca en kötüsü hiçbir şey bilmemektir. Sonunda bilmek neredeyse bir rahatlamaydı.

Sidney'in öldüğünü.

Hikâyeye göre kadın, evi soyarken kendisini yakalayan adamı öldürmüştü.

Bir katil olarak görüldüğünü. Hayır, elbette bu bir rahatlama değildi.

Jane yatakta sertçe doğruldu ve ellerini yüzüne sürdü. En kötü kâbusları gerçek olmuştu. En iyi umudu, sıradan Londralıların isimsiz yığınları arasında kaybolmaktı. Ama Hyde Park'taki o düelloya aptalca müdahale ettiğinde bu planı suya düşmüştü. Hayatlarını daha iyi değerlendiremeyen iki beyefendinin birbirlerinin beynini uçurmak üzere olmasının onun için ne önemi vardı ki?

İşte Mayfair'de, Grosvenor Meydanı'ndaki büyük konaklardan birinde, onu tüm arkadaşlarına sergilemekten bir tür tatmin duyan bir adamın bir tür hemşiresi / refakatçisi olarak bulunuyordu. Elbette hiçbirisi onu tanııyordu. Cornwall'da gözlerden uzak bir yaşam sürmüştü. Önümüzdeki haftalarda Dudley House'a gelecek ziyaretçilerin onu tanımama ihtimali vardı. Ama o tam olarak ikna olmamıştı.

Elbette bu sadece bir zaman meselesiydi....

Ayağa kalktı ve titreyen bacaklarının üzerinde odayı geçerek lavaboya gitti. Neyse ki sürahide su vardı. Kâseye biraz döktü ve avuçlarının içine biraz alıp yüzünü içine eğdi.

Yapması gereken -başlangıçta yapması gereken- sadece kendisini yetkililere teslim etmek ve gerçeğe ve adalete güvenmektir. Ama yetkililer kimdi? Bunu yapmak için nereye gidebilirdi? Üstelik kaçarak ve üç haftadan uzun bir süre ortalıkta görünmeyerek kendini suçlu göstermişti.

Ne yapması ve hikâyesini nereye taşıması gerektiğini bilirdi. Tresham Dükü, yani. Ona her şeyi anlatabilir ve bir sonraki adımı onun atmasına izin verebilirdi. Ama onun sert, acımasız yüzünü ve duygularını hiçe sayışını düşününce ürperdi.

Asılır mıydı? Cinayetten asılabilir mi? Ya da hırsızlıktan? Gerçekten hiçbir fikri yoktu. Ama sallanmamak için aniden lavabonun kenarına tutunmak zorunda kaldı.

Tüm kanıtlar ve tanıklar aleyhindeyken gerçeğe nasıl güvenebilirdi?

Alt kattaki beylerden biri belki de Sidney'in ölmediğini söylemişti. Jane dedikodunun gerçeği nasıl çarpıttığını ve değiştirdiğini çok iyi biliyordu. Örneğin her iki elinde de birer tabanca tuttuğu söyleniyordu! Belki de Sidney'in ölüm haberi, böyle bir sonuç her zaman en kötüsüne inanmayı sevenlerin duygularını okşadığı için yayılmıştı.

Belki de hâlâ bilinci yerinde değildi.

Belki de oldukça iyi bir şekilde iyileşiyordu. Belki de tamamen iyileşmiştir.

Ve belki de ölmüştü.

Jane hâlâ sıcak olan yanaklarını bir havluyla kuruladı ve lavabonun yanındaki sert sandalyeye oturdu. Kucağındaki ellerine bakarak -hâlâ titriyorlardı- gerçeği daha kesin bir şekilde öğrenene kadar beklemeye karar verdi. O zaman ne yapacağına karar verecekti.

Onu arıyorlar mıydı? diye merak etti. Parmaklarını ağzına bastırdı ve gözlerini kapattı. Her ihtimale karşı gelecek ziyaretçilerin görüş alanından uzak durmalıydı. Mümkün olduğunca içeride kalmalıydı.

Keşke şapkalarını giymeye devam edebilseydi....

Hiçbir zaman korkak biri olmamıştı. Hiçbir zaman sorunlarından saklanan ya da bir köşeye sinen biri olmamıştı. Tam tersine. Ama birdenbire korkaklaşmıştı.

Elbette, daha önce hiç cinayetle suçlanmamıştı.

*M*BOW STREET RUNNERS'TAN İCK BODEN yine Durbury Kontu'nun Pulteney Otelindeki özel oturma odasında duruyordu, oraya ilk gelişinden bir hafta sonra. Verecek gerçek bir haberi yoktu. Leydi Sara Illingsworth'un yakın zamanda izine rastlamadığını söyledi.

Başarısızlığı onu memnun etmemişti. Bunun gibi görevlerden nefret ederdi. Sidney Jardine'e yönelik cinayet girişimini araştırmak üzere Cornwall'a çağırılmış olsaydı, katil zanlısının kimliğini ortaya çıkarmak ve caniyi yakalamak için tüm dedektiflik yeteneklerini kullanabilirdi. Ama bu cinayette hiçbir gizem yoktu. Jardine ona rastladığında, kadın kayıp kontu soymak üzereydi. Kadın Jardine'in kafasına sert bir cisimle vurmuş, Jardine onu tanıdığı ve neyin peşinde olduğunu tam olarak anlayamadığı için şüphesiz onu gafil avlamış, sonra da soygunun ganimetini alıp kaçmıştı. Jardine'in uşağı bütün bu sahneye tanık olmuştu - Mick'in gözünde hırsız, kendisine sert bir cisimle vurmaktan daha ölümcül bir şeyi olmayan sıradan bir kız olduğu için son derece korkak biriydi.

"Eğer Londra'daysa, onu bulacağız, efendim," dedi şimdi.

"Eğer Londra'daysa? *Eğer* mi?" Kont öfkeleni. "Tabii ki Londra'da, dostum. Başka nerede olabilir ki?"

Mick beynini hiç yormadan bir sürü yer sayabilirdi ama o sadece kulak memesini çekti. "Muhtemelen hiçbir yerde," diye itiraf etti. "Ve eğer bir hafta ya da daha uzun bir süre önce buradan ayrılmadıysa, şimdi daha zor bulacaktır, efendim. Kasabadaki bütün hancıları ve arabacıları sorguladık. Onu buraya getiren kişi dışında hiçbiri onun eşkalinde bir kadın hatırlamıyor. Ve şimdi dikkatli bir şekilde izliyoruz."

Lord Hazretleri ağır bir ironiyle, "Bunların hepsi övgüye değer," dedi. "Ama onu Londra'da bulmak için ne yapıyorsunuz? İlk beş ya da altı gün ayaklarınızı uzatıp uyusanız bile bir hafta yeterli ve boş bir zaman olurdu."

Mick konta, "Leydi Webb'in evine dönmedi, efendim," dedi. "Kontrol ettik. İki gün boyunca kaldığı oteli bulduk."

ama oradan nereye gittiğini kimse bilmiyor. Anlattıklarınıza göre, efendim, şehirde başka kimseyi tanıımıyormuş. Eğer üzerinde bir servet varsa, başka bir otel odası ya da saygın bir semtte pansiyon tutmasını beklerdim. Henüz ikisinden de bir iz bulamadık."

"Kont, pencerenin önünde durup tırnaklarını pervaza geçirerek, "Cömertçe harcama yaparak dikkatleri üzerine çekmek istemeyebileceği aklınıza gelmedi sanırım," dedi.

Mick Boden'a bir servet çalıp sonra da onu harcamayı ihmal etmek kesinlikle tuhaf gelebilirdi. Eğer Candleford'da eski kontun kızı ve şimdiki kontun akrabası olarak lüks içinde yaşıyorsa, genç bayan neden çalmış olabilirdi ki? Ve eğer yirmi yaşındaysa ve kontun tarif ettiği kadar güzelse, zengin bir genç soyluyla avantajlı bir evlilik yapmak için sabırsızlanıyor olamaz mıydı?

Mick, bu işte görüldüğünden daha fazlası var, diye düşündü, ilk kez değil.

"İşe alınmış olabileceğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Aklımdan geçti." Lord Hazretleri kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakarken parmaklarıyla davul çalmaya devam etti.

Ne kadar para çalınmıştı? Mick merak etti. Kız bunun için adam öldürmeye razı olduğuna göre, çok fazla olmalıydı. Ama elbette mücevherler de vardı ve kızın izini sürmenin bu olası yolunu araştırmanın zamanı gelmişti.

"O zaman ben ve asistanlarım iş bulma kurumlarına başvurmaya başlayacağız," dedi. "Bu bir başlangıç olacak. Ve mücevherleri ondan almış olabilecek tüm tefecilere ve kuyumculara. Her bir parçanın tarifine ihtiyacım olacak, efendim."

Kont soğuk bir tavırla, "Zamanınızı boşa harcamayın," dedi. "Bunların hiçbirini rehin vermez. Acenteleri deneyin. Muhtemel tüm işverenleri deneyin. Onu *bulun*."

Mick, "Tehlikeli bir suçlunun masum bir işverenin üzerine salınmasını kesinlikle istemeyiz, efendim," diye onayladı. "Hangi ismi kullanıyor olabilir?"

Kont dönüp Bow Street Koşucusu'na baktı. "Hangi isim?"

"Leydi Webb'in evinde gerçek adını kullandı," diye açıkladı Mick, "ve ilk iki gece otelde. Ondan sonra ortadan kayboldu. Bana öyle geliyor ki efendim, kimliğini gizlemenin ne kadar akıllıca olduğunu fark etmiş. Kendi adından başka hangi adı kullanıyor olabilir? Göbek adı var mı? Annesinin kızlık soyadını biliyor musunuz? Hizmetçisinin adı? Eski hemşiresinin? Herhangi birini deneyebilirim.

Sara Illingsworth diye birinin kaydı yoksa, ajanslar, efendim."

"Ailesi ona her zaman Jane derdi." Kont başını kaşıdı ve kaşlarını çattı. "Bir düşüneyim. Annesi bir Donningsford'du. Hizmetçisi ..."

Mick kendisine verilen isimleri not aldı.

Birkaç dakika sonra ayrılırken Durbury Kontu'na, "Onu bulacağız, efendim," diye tekrar güvence verdi.

Gerçi garip bir işti. Bir adamın tek oğlu komadaydı, bir ayağı mezarda, diğer ayağı buzlu bir yerdeydi. Şu anda ölmüş bile olabilirdi. Yine de babası, kendisini öldürmeye çalışan kadını aramak için onu terk etmişti. Ama Mick'in bildiği kadarıyla adam otel odasından hiç çıkmamıştı. Katil olacak kadın bir servet çalmıştı ama kont onun iş arıyor olabileceğinden şüpheleniyordu. Kadın mücevherler çalmıştı ama lord hazretleri onları tarif etmek ya da rehinci dükkanlarında aratmak istemiyordu.

Gerçekten de çok tuhaf bir iş.

Bir hafta boyunca üst kattaki yatağı, misafir odasındaki kanepeler ve kütüphanedeki şezlong arasında gidip geldikten sonra Jocelyn fena halde sıkılmıştı. Bu muhtemelen son on yılın en hafif ifadesiydi. Arkadaşları sık sık arıyor -aslında her gün- ve ona en son haberleri ve dedikoduları getiriyorlardı. Kardeşi aradı ve

Jocelyn'in kendisinin koşmak için bir servet verebileceği curricle yarışları dışında pek bir şey yoktu. Kız kardeşi aradı ve kaputlar ve sinirleri gibi heyecan verici konular hakkında durmadan konuştu. Kayınbiraderi birkaç nezaket ziyaretinde bulundu ve politika hakkında konuştu.

Günler uzun, akşamlar daha uzun, geceler sonsuzdu.

Jane Ingleby onun neredeyse sürekli yoldaşı olmuştu. Bunun farkına varmak onu hem eğlendiriyor hem de sinirlendiriyordu. Kendisini, koşup getirmesi ve boşluğu uzak tutması için ücretli bir arkadaşı olan yaşlı bir kadın gibi hissetmeye başladı.

Günde bir kez bandajını değiştirdi. Bir keresinde kalçasına masaj yapmasını istedi, dokunuşunun sihirli bir şekilde rahatlatıcı olmasına rağmen bu deneyi tekrarlamadı. Aynı zamanda endişe verici derecede tahrik ediciydi ve bu yüzden kızaracak kadar iffetli olduğu için onu azarladı ve oturmasını söyledi. Onun için ayak işlerini yapıyordu. O okurken mektuplarını sıralıyor ve talimatlarıyla birlikte Quincy'ye geri gönderiyordu. Ona kitap okuyor ve onunla kâğıt oynuyordu.

Bir akşam Quincy ile satranç oynadı.

ona oturup izlemesini söyledi. Michael ile satranç oynamak, üç yaşındaki bir çocukla kriket oynamak kadar heyecan vericiydi. Sekreteri yetenekli bir oyuncu olmasına rağmen, onu yenmek için hiçbir zaman büyük bir ustalık gerekmemiştir. Kazanmak elbette her zaman sevindiriciydi ama zaferin geleceğini en az on hamle öncesinden görebilmek pek de heyecan verici değildi.

Daha sonra Jocelyn Jane ile satranç oynadı. İlk seferinde o kadar kötüydü ki, ertesi gün tekrar denemesini istemesi can sıkıntısının bir ölçüsüydü. Bu sefer Michael'a az da olsa rekabetçi bir oyun oynamaya neredeyse hazırdı, ama kesinlikle ona değil. Beşinci kez oynadıklarında o kazandı.

Güldü ve ellerini çırpı. "Görüyorsun ya," dedi ona, "sıkılmanın, tepeden bakmanın, sanki çizimde bir benekmişim gibi bana burun kıvrımının ve elinin arkasından esnemenin sonucu bu işte. Konsantre olamıyordun."

Bunların hepsi doğrudu. "O halde," diye sordu, "konsantre olsaydım kazanacağımı kabul ediyorsun, değil mi Jane?"

"Oh, kesinlikle," diye itiraf etti. "Ama siz değildiniz ve bu yüzden kaybettiniz."

Oldukça rezil bir şekilde, ekleyebilirim." Bundan sonra konsantre oldu.

Bazen sadece konuşturlardı. Bir kadınla *konusmak* ona garip geliyordu. Kadınlarla sosyal olarak çene çalmakta ustaydı. Fahişelerle kelime oyunlarında ustaydı. Ama hiçbir kadınla sadece konuştuğunu hatırlamıyordu.

Bir akşam ona kitap okurken, saçları acımasızca yüzünden kazındığı için gözlerinin köşelerinin yukarıya doğru çekik olduğunu gözlemleyerek eğleniyordu. Bu onun küçük bir isyanıydı elbette, başını kasketin yardımı olmadan da olabildiğince çirkinleştirmek istiyordu ve acımasızca bunun başını ağrıttığını umuyordu.

"Bayan Ingleby," dedi iç çekerek, bir cümlede ortasında sözünü keserek, "artık dinleyemem." Zaten pek dinlediği de söylenemezdi. "Benim fikrime göre, ki bu fikre katılmamakta özgürsünüz, Gulliver bir eşek."

Beklediği gibi, kadının dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. Geçen haftaki birkaç eğlencesinden biri onu kışkırtmak olmuştu. Kitabı kapattı.

"Sanırım," dedi, "onlardan daha büyük ve güçlü olduğu için o küçük insanları ezip geçmesi gerektiğine inanıyorsunuz."

"Çok dinlendirici bir arkadaşsınız, Bayan Ingleby," dedi. "Kelimeleri ağzıma tıkıyorsunuz ve böylece beni kendi adıma düşünme ve konuşma zorunluluğundan kurtarıyorsunuz."

"Başka bir kitap seçeyim mi?" diye sordu.

"Muhtemelen bir vaaz koleksiyonu seçerdiniz," diye karşılık verdi.

"Hayır, onun yerine konuşacağız."

"Ne hakkında?" diye sordu kısa bir sessizlikten sonra.

"Bana yetimhaneden bahset," dedi. "Orada nasıl bir hayatın vardı?"

Omuz silkti. "Anlatacak pek bir şey yok."

Kesinlikle üstün bir yetimhane olmalıydı. Ama öyle bile olsa, yetimhane yetimhanedir.

"Orada yalnız mıydın?" diye sordu. "Yalnız mıydın?"

"Hayır." Kadının kişisel geçmişi konusunda pek de açık sözlü olmayacağını görebiliyordu. Kendileri hakkında büyük bir şevkle ve uzun uzadıya konuşmak için en ufak bir teşvike ihtiyaç duyan pek çok kadın -ve adil olmak gerekirse erkekler de- gibi değildi.

"Neden olmasın?" diye sordu, bakışlarını ona dikerek. "Annesiz, babasız, erkek ya da kız kardeşsiz büyümüşsünüz. Yirmi yaşlarında Londra'ya geldin, eğer tahminim doğruysa, şüphesiz servet edinme hayaliyle, ama kimseyi tanımadan. Nasıl olur da yalnızlık çekmezsın?"

Kitabı yanındaki küçük masaya bıraktı ve ellerini kucağında kavuşturdu. "Yalnızlık her zaman yalnızlıkla aynı şey değildir," dedi. "İnsan kendini ve kendi arkadaşlığını sevmeyi öğrenirse değil. Sanırım insan temelde kendini sevmiyorsa, anne, baba ve kardeşlerle bile yalnız hissetmek mümkün. Eğer kişiye sevgiye layık olmadığı izlenimi verilmişse."

"Ne kadar haklısın!" diye tersledi, anında sinirlenmişti.

Birden çok sabit, çok mavi gözlerle kendisine bakıldığını fark etti.

"Sana da böyle mi oldu?" diye sordu.

Sorduğu şeyin ne olduğunu, sorunun ne kadar kişisel olduğunu anladığında öylesine öfkelenmişti ki, dilinin ucuna onu bu gece için kovmak geldi. Terbiyesizliği sınır tanımıyordu. Ama elbette sohbet iki yönlü bir şeydi ve sohbeti başlatmaya çalışan da kendisiydi.

Erkek arkadaşlarıyla bile hiç sohbet etmezdi. Kişisel konularda değil. Kendisi hakkında hiç konuşmazdı.

Ona olan şey bu *muydu*?

"Angeline ve Ferdinand'ı her zaman çok sevmişimdir," dedi omuz silkerek. "Çoğu kardeşin yaptığı gibi sürekli kavga ederdik, ama Dudley olduğumuz gerçeği bizi diğerlerinden biraz daha şamatacı ve kavgacı yapıyordu kuşkusuz. Ayrıca birlikte oynar ve yaramazlık yapardık. Hatta Ferdinand ve ben zaman zaman Angeline'in yaptığı bir şey yüzünden dayak yiyecek kadar cesurduk, ama sanırım onu kendi yöntemlerimizle cezalandırdık."

"Dudley olmak neden herkesten daha asi, daha hırçın, daha tehlikeli olman gerektiği anlamına geliyor?" diye sordu.

Bunu, ailesini, doğumlarından itibaren, hatta belki de daha önce kendilerine aşılarmış olan kendilerine ve olayların düzenindeki yerlerine ilişkin vizyonu düşündü.

"Babamı ve büyükbabamı tanısaydınız," diye cevap verdi, "bu soruyu sormazdınız bile."

"Ve siz de onların itibarına uygun yaşamak zorunda olduğunuzu mu hissediyorsunuz?" diye sordu. "Bunu kişisel bir seçim olarak mı yapıyorsunuz? Yoksa en büyük oğul, varis ve nihayetinde Tresham Dükü rolünüzün tuzağına mı düşünüz?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Benim tüm ünümü bilseydiniz, Bayan Ingleby," dedi, "bu soruyu sormanıza da gerek kalmazdı. Sizi temin ederim ki atalarımın şöhretiyle yetinmedim. Kendime ait yeterince şeyim var."

"Biliyorum," dedi, "çok çeşitli silahlar konusunda diğer beyefendilerden daha yetkin olduğunuz düşünülüyor. Birden fazla düello yaptığınızı da biliyorum. Sanırım hepsi de kadınlar üzerineydi?"

Başını eğdi.

"Biliyorum," dedi, "evliliğin kutsallığını ya da yanlış yaptığınız eşinizin duygularını hiç dikkate almadan evli kadınlarla arkadaşlık ediyorsunuz."

"Benim hakkımda çok şey bildiğini sanıyorsun," dedi alaycı bir tavırla. "Bilmemek için hem kör hem de sağır olmam gerekir," dedi.

"Ben biliyorum

Sosyal olarak sizden aşağıda olan herkesi -ki bu neredeyse herkestersizin için koşup getirecek ve her emrinize sorgusuz sualsiz itaat edecek soylular olarak görüyorsunuz."

"Ve bir lütfen ya da teşekkür bile etmeden," diye ekledi.

"En aptalca bahislere girdiğinizi söyleyebilirim," dedi. "Bu hafta Lord Ferdinand'ın Brighton'a doğru yaklaşan curricle yarışıyla ilgili hiçbir endişe göstermediniz. Boynunu kırabilir."

"Ferdinand değil," dedi. "Benim gibi onun da çelikten bir boynu var."

"Senin için önemli olan tek şey," dedi, "onun yarışı kazanması. Gerçekten de, onun yerine geçmeyi ve böylece seninkini kırmayı dilediğine inanıyorum."

"Kazanmak istemedikten sonra bir yarışa katılmanın pek bir anlamı yok," diye açıkladı Bayan Ingleby, "ama insan kaybettiğinde de bir centilmen gibi davranmayı bilmeli elbette. Beni azarlıyor olabilir misiniz? Terbiyeme ve ahlakıma karşı nazik bir tirat mı bu?"

"Onlar beni ilgilendirmiyor, majesteleri," dedi. "Ben sadece gözlemlediklerim üzerine yorum yapıyorum."

"Benim hakkımda düşük bir fikre sahipsin," dedi.

"Ama ne yalan söyleyeyim," diye karşılık verdi, "benim fikrim sizin için parmak şıklatmaktan daha fazla bir şey ifade etmiyor."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Bir zamanlar farklıydım, biliyorsun," dedi. "Babam beni kurtardı. Kendi kalbine göre bir beyefendi olmak için eğitimimde son adımı attığımdan emin oldu. Belki de babanızı ya da annenizi hiç tanımadığınız için şanslısınız Bayan Ingleby."

"Seni sevmiş olmalılar," dedi.

"Aşk." Güldü. "Sanırım bu duyguyu idealize etmişsin, çünkü kendin bu duyguyu ya da bazen onun yerine geçen şeyleri hiç yaşamadın. Eğer aşk sevdiğine ilgisiz bir bağlılıksa, Jane, o zaman gerçekten böyle bir şey yoktur. Sadece bencillik vardır, kişinin kendi rahatına adanmışlığı vardır, ki bu da sevilen kişiyi güçlendirmek için kullanılır. Bağımlılık sevgi değildir. Hükmetmek aşk değildir. Şehvet kesinlikle değildir, ancak zaman zaman yeterince mutlu bir ikame olabilir."

"Seni zavallı adam," dedi.

Soru bardağının sapını buldu ve gözüne doğru kaldırdı. Kadın ona bakıyordu, görünüşe göre oldukça sakindi. Tecrübe ettiği çoğu kadın onun kadehi karşısında ya kasılır ya da kıvranırdı. Bu olayda kadehi kullanması zaten bir gösterişi. Gözleri, kadeh olmadan da onu gayet iyi göremeyecek kadar zayıf değildi. Bardağın göğsüne düşmesine izin verdi.

"Annem ve babam son derece mutlu bir çiftti," dedi. "Birbirlerine ters bir söz söylediklerini ya da kaşlarını çattıklarını hiç duymadım. Birbirlerine olan bağlılıklarının kesin bir işareti olarak üç çocuk doğurdular."

"O halde," dedi Jane, "kendi teorinizi çürüttünüz." "Belki de," dedi, "birbirlerini sadece bir süreliğine gördükleri için"

yılda üç ya da dört kez birkaç dakika. Babam Acton Park'a geldiğinde, annem Londra'ya gitmek üzere yola çıkardı. Annem eve geldiğinde de babam ayrılırdı. Gördüğünüz gibi medeni ve dostane bir anlaşma." O zamanlar bunun gayet normal olduğunu düşünmüştü. Farklı bir şey bilmeyen çocukların neredeyse her duruma uyum sağlayabilmeleri garipti.

Jane hiçbir şey söylemedi. Kıpırdamadan oturdu.

"Onlar da fevkalade sağduyuluydular," dedi, "evliliğin ahengi korunacaksa her mükemmel çiftin olması gerektiği gibi. Annemin aşıklar ordusundan Acton'a hiç söz edilmedi. On altı yaşımda Londra'ya gelene kadar onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Neyse ki fiziksel özelliklerim babama benziyor. Angeline ve Ferdinand da öyle. Birinin piç olabileceğinden şüphelenmek alçaltıcı olurdu, değil mi?"

O sözleri incitmek için söylememişti. Jane Ingleby'nin kendi ailesini tanımadığını çok geç hatırladı. Ona soyadını kimin verdiğini merak etti. Neden Smith ya da Jones değildi? Belki de üstün bir yetimhanenin politikası, yetimlerine daha kendine özgü soyadları vererek onları sıradan insanlardan ayırmaktı.

"Evet," dedi. "Üzgünüm. Hiçbir çocuk, dünyanın inançlarına göre bu bilgiyle başa çıkabilecek kadar büyüdüğünde bile bu kadar ihanete uğramış hissetmemeli. Bu sizin için ağır bir darbe olmuş olmalı. Ama seni sevdiğini söyleyebilirim."

"Londra'dan getirdiği hediyelerin sayısı ve ihtişamı bir gösterge sayılırsa," dedi, "üzerimize titrerdi. Babam zevk için Londra'da geçirdiği aylara güvenmezdi. Acton Park'ın ücra bir köşesinde pitoresk bir kulübe var, Jane. Arka bahçesinin dibinden bir nehir akıyor, etrafında ormanlık tepeler yükseliyor. Gerçekten de cennet gibi bir yer. Büyüme yıllarımda, hatırı sayılır çekiciliğe ve güzelliğe sahip bir kadın olan yoksul bir akrabamın eviydi. Onun kim olduğunu anladığımda on altı yaşındaydım." Her zaman o kulübenin yıkılması için emir vermeye niyetlenmişti. Bunu hâlâ yapmamıştı. Ama artık o kulübede kimse yaşamıyordu ve kâhyasına tek bir kuruş bile harcamaması için özel emir vermişti. bakımına bir kuruş bile harcamazdı. Zamanla bakımsızlıktan yıkılacaktı. "Özür dilerim," dedi tekrar, sanki bundan kendisi sorumluymuş gibi.

Babasının metresini -ya da en azından birini- kendi malikanesinde, çocuklarıyla birlikte barındırma konusundaki zevksizliği. Ama Jane bunun yarısını bile bilmiyordu ve babasının da onu aydınlatmaya niyeti yoktu.

"Gördüğünüz gibi yapmam gereken çok şey var," dedi. "Ama ailenin itibarını sürdürmek için üzerime düşeni yaptığımı inanıyorum."

"Geçmişe bağlı değilsin," dedi ona. "Kimse bağlı değildir. Ondan etkilenirsin, evet, belki de ona uygun yaşamak için neredeyse ezici bir şekilde çekilirsin. Ama mecbur değilsin. Herkesin özgür iradesi vardır, seninse çoğundan daha fazla. Kendi hayatını kendi istediğin gibi yaşamak için rütbeye, zenginliğe ve nüfuza sahipsindir."

"Ki benim küçük ahlakçım," dedi usulca, gözlerini ona dikerek, "tam da bunu yapıyorum. Şu an hariç tabii. Böyle bir eylemsizlik benim için nefret uyandırıcı. Ama belki de evli bir kadının yatağında zevk aldığım için uygun bir cezadır, kabul etmez misin?"

Kızardı ve yere baktı.

"Beline kadar uzanıyor mu?" diye sordu ona. "Ya da daha aşağı?"

"Saçım mı?" Kadın irkilerek ona baktı. "Sadece saç. Belimin altında."

"Sadece saç," diye mırıldandı. "Sadece eğrilmiş altın. Herhangi bir erkeğin umutsuzca yakalanıp dolanmaktan memnuniyet duyacağı türden bir sihirli ağ, Jane."

"Size böyle bir yakınlık için izin vermedim, majesteleri," dedi kibarca.

Kıkırdadı. "Neden senin küstahlığına katlanıyorum?" diye sordu ona. "Sen benim hizmetçimsin."

"Ama senin sözleşmeli kölen değilim," dedi. "İstediğim zaman kalkıp şu kapıdan çıkıp gidebilir ve bir daha geri dönmeyebilirim. Üç haftalık hizmetim için bana ödediğiniz birkaç sterlin size benim mülkiyetimi vermez. Ya da saçlarım hakkında şehvetle konuşma küstahlığınızı mazur göstermez. Ayrıca saçım hakkında söylediklerinizde ve saçıma bakışınızda müstehcenlik olduğunu da inkâr edemezsiniz."

"Kesinlikle inkâr etmeyeceğim," diye kabul etti. "Her zaman doğruyu söylemeye çalışırım, Bayan Ingleby. Git ve kütüphaneden satranç tahtasını getir. Bakalım bu gece bana iyi bir oyun çıkarabilecek misin? Hawkins'e de konyak getirmesini söyle. Lanet bir çöl kadar kuruyum. Ve bir kaktüs bitkisi kadar dikenliyim."

"Evet, majesteleri." Yeterince kolaylıkla ayağa kalktı.

"Ve size tavsiyem," dedi, "bana bir daha küstah dememeniz, Bayan Ingleby. Misilleme yapmadan beni ancak bir yere kadar zorlayabilirsiniz."

"Ama sen kanepeye hapsolmuş durumdasın," dedi, "ve ben istediğim zaman kapıdan çıkıp gidebilirim. Sanırım bu bana belli bir

avantaj."

Bu zamanlardan birinde, diye düşündü kadın kapıdan çıkıp gözden kaybolurken - işinin kalan iki haftası boyunca en az *bir* kez

-Bayan Jane Ingleby ile son sözü söyleyecekti. Son on yıl boyunca kadın ya da erkek, herhangi biriyle son sözü söylemediğini hatırlamıyordu.

Ama o gitmeden önce konuşmaları normal seviyesine döndüğü için rahatlamıştı. Ondan önce nasıl ters köşe yaptığını tam olarak bilmiyordu. Ondan kendisi hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmış ve sonunda ona çocukluğu ve gençliği hakkında, bırakın başka biriyle paylaşmayı, düşünmeyi bile umursamadığı şeyler anlatmıştı.

Kalbini açmaya çok yaklaşmıştı. Kalbi olmadığına inanmayı tercih etti.

C SHAM DÜKÜ, birkaç gün sonra, ancak zorlandıktan sonra galip geldiği bir satranç oyunundan sonra JANE'e şöyle dedi hareketlerini düşünmek ve onu dikkatini dağıtmaya çalışmakla suçlamak için

gevezelik. Bütün oyun boyunca neredeyse tek kelime konuşmamıştı. Jane satranç tahtasını dolabına geri koymak için uzaklaşmıştı.

Onun ses tonuna güvenmiyordu. Konuyu düşündüğünde de ona güvenmiyordu. Son birkaç gündür aralarında, tecrübesizliğine rağmen tanımlamakta güçlük çekmediği bir gerilim vardı. Adam onu bir kadın olarak görüyordu ve kadın da, Tanrı yardımcısı olsun, onun bir erkek olduğunun farkındaydı. Kanepeye yaklaşırken, adamın hâlâ kanepeye hapsolmuş olmasından dolayı şükran dolu bir dua okudu.

Bir buçuk hafta içinde işinden -ve Dudley House'dan- ayrılma düşüncesi onu giderek daha fazla bunaltıyordu. Arkadaşları dikkatsizce yaptıkları sohbetlerde birkaç kez babasının kuzeni Durbury Kontu'nun Londra'da olduğundan ve Bow Street Runners'ın onu aradığından bahsetmişlerdi. Arkadaşları ve Dük'ün kendisi onun tarafındaymış gibi görünüyordu. Görünüşe göre herkes tarafından seilmeyen bir adam olan Sidney'i alt etmiş olmasıyla alay ediyorlardı. Ama Leydi Sara Illingsworth ile Jane Ingleby'nin aynı kişi olduğunu öğrendiklerinde tavırları bir anda değişecekti.

Dük şimdi, "Bana ellerini göster," dedi. Elbette bu bir emirdi, rica değil.

"Neden?" diye sordu ama adam sadece kaşlarını kibirli bir şekilde kaldırıp ona baktı.

Avuç içleri aşağı bakacak şekilde tereddütle ona doğru uzattı. Ama o avuçlarını kendi avuçlarının içine aldı ve ters çevirdi.

Jane'in hayatındaki en rahatsız edici anlardan biriydi. Adamın elleri onunkileri cüceleştirmiş, gevşekçe kavırıyordu. Kolayca geri çekilebilirdi ve tüm içgüdüleri onu bunu yapmaya itiyordu. Ama o zaman rahatsızlığını ve bunun tek olası kaynağını açığa çıkaracaktı. Adamın erkekliğinin çekimini fiziksel bir güç gibi hissediyordu. Kendini zor tutuyordu.

Nefes al.

"Nasır yok," dedi. "Çok fazla gündelik iş yapmadın o zaman, Jane?"

Adamın bazen kendisine sadece anne ve babasının kullandığı isimle hitap etmemesini diledi. "Çok fazla değil, majesteleri," dedi.

"Çok güzel eller," dedi, "tahmin edilebileceği gibi. Kişiliğinizin geri kalanıyla uyumlular. Sargıları aşırı acıya neden olmadan nazikçe değiştiriyorlar. İnsan dokunuşlarıyla başka ne sihirler yaratabileceklerini merak ediyor. Jane, eğer istersen tüm İngiltere'de en çok aranan fahişe olabilirsin."

O zaman ellerini geri çekti, ama adamın elleri onunkilerden biraz daha hızlı sıkıldı.

"'Eğer istersen' diye ekledim," diye belirtti, gözlerinde hınzır bir parıltıyla. "Başka hangi büyüü yaratabilirler? Merak ediyorum. Bunlar müzikal eller mi? Bir enstrüman çalıyor musunuz? Piyanoforte?"

"Biraz," diye itiraf etti. Annesinin aksine, o hiçbir zaman yeterli bir piyanistten fazlası olmamıştı.

Adamın elleri hâlâ kadının ellerindeydi. Koyu renk gözleri kızın gözlerinin içine bakıyordu. İsteddiği zaman kapıdan çıkıp giderek ondan kaçabileceği iddiası artık gülünçtü. Ellerini hafifçe sarsarak onu bir anda karşısında yere devirebilirdi.

Korku ya da başka bir rahatsızlık belirtisi göstermemeye kararlı bir şekilde ona baktı.

"Göster bana." Ellerini bıraktı ve salonun uzak tarafındaki piyanoyu gösterdi. Müzik odasındaki kadar görkemli olmasa da çok güzel bir enstrüman olduğunu daha önce de fark etmişti.

"Pratik yapmıyorum," dedi.

"Tanrı aşkına, Bayan Ingleby," diye karşılık verdi, "naz yapmayın. Ne zaman genç bayanlar modaya uygun bir eğlencede parti oyunlarını sergilemek üzere olsalar, her zaman aceleyle kâğıt odasına çekilirim. Ama öyle bir noktaya geldim ki, çok az çaldığını ve pratik yapmadığını açıkça itiraf eden birini dinlemeye neredeyse hevesliyim. Şimdi git ve benim aklım başka sporlara kaymadan önce, sen hâlâ yakalama mesafesindeyken oyna."

O gitti.

Uzun zaman önce hafızasına kaydettiği parçalardan birini, bir Bach füğünü çaldı. Şans eseri sadece iki hata yaptı, ikisi de ilk birkaç ölçü içindeydi ve ikisi de göze batmıyordu.

"Buraya gel," dedi Dük, kız sözlerini bitirdiğinde.

Odayı geçti, her zaman oturduğu sandalyeye oturdu ve doğrudan ona baktı. Böyle yapmanın onu zorbalığa maruz kalmaktan koruduğunu keşfetmişti. Bu ona, aldığı kadarını verebilecek kapasitede olduğunu gösteriyordu.

"Haklıydın," dedi aniden. "Biraz oynuyorsun. Çok az. Yeteneksiz çalışıyorsun. Her notayı sanki kendinden önce ya da sonra gelenle hiçbir bağlantısı olmayan ayrı bir varlıkmiş gibi çalışıyorsun. Her tuşa sanki cansız bir fildişi şeridiymiş gibi basıyorsun, sanki ondan *müzik* çıkarmanın imkânsız olduğuna inanıyormuşsun gibi. Çok kötü bir öğretmeniniz olmalı."

Kendisine yönelik eleştirileri oldukça felsefi bir şekilde karşılayabiliyordu. Yetenekleri konusunda hiçbir zaman yanılsamaya kapılmamıştı. Ama annesine böyle bir iftira atıldığında öfkelenmişti.

"Ben yapmadım!" diye karşılık verdi. "Benim performansıyla öğretmenimi yargılamaya nasıl cüret edersiniz? Onun küçük parmağında benim tüm vücudumda olduğundan daha fazla yetenek vardı. Sanki müzik bir enstrümandan değil de kendisinden geliyormuş gibi yapabiliyordu. Ya da sanki müzik onun *aracılığıyla* ilahi bir kaynaktan geliyormuş gibi." Kelimelerin yetersizliğinin farkında olarak ona öfkeyle baktı.

Bir süre sessizce ona baktı, gözlerinde garip, alışılmadık bir parıltı vardı.

"Ah," dedi sonunda, "o zaman anlıyorsun, değil mi? Müziğe yatkın olmadığınızdan değil, sadece kendinize ait üstün bir yeteneğiniz olmadığından. Ama böyle bir örnek neden bir yetimhaneye öğretmenlik yapmaya gelsin ki?"

"Çünkü o bir melekti," dedi Jane ve yanaklarına dökülmek üzere olan gözyaşlarını sildi. Onun nesi vardı ki? Kısa süre öncesine kadar hiç sulanan bir kap olmamıştı.

"Zavallı Jane," dedi usulca. "Senin için bir anne figürü oldu mu?"

Neredeyse ona cehenneme gitmesini söyleyecekti, daha önce dudaklarından hiç geçmemiş bir dildi bu. Neredeyse onun seviyesine inecekti.

"Boş ver," dedi zayıf bir sesle. "Anılarımın sahibi siz değilsiniz, Majesteleri. Ya da benim."

"Dikenli," dedi. "Sinirine mi dokundum? Şimdi git ve öğleden sonraları izinli olduğun saatlerde ne yapıyorsan onu yap. Quincy'yi bana gönder. Ona yazdırmam gereken mektuplar var."

Yağmur yağdığı zamanlar dışında çoğu öğleden sonra yaptığı gibi bahçede yürüdü. Bahar çiçekleri görkemli bir şekilde açmıştı ve hava mis gibi kokuyordu.

Tatlı. Cornwall'daki hayatının büyük bir parçası olan havayı ve egzersizi özlüyordu. Ama korku giderek daha fazla içine kapanmasına neden oluyordu. Dudley House'un ön kapısının dışına çıkmaya korkuyordu.

Yakalanmaktan korkuyordu. İnanılmamaktan. Bir katil olarak cezalandırılmaktan.

Bazen kendini Tresham Dükü'ne tüm gerçeği açıklamak üzereyken buluyordu. Bir yanı onun dostu olarak kalacağına inanıyordu. Ama acımasızlığıyla tanınan bir adama güvenmek aptallık olurdu.

İKİ HAFTA SONRA JOCELYN, son iki haftayı geçirdiği gibi bir hafta daha geçirmek zorunda kalırsa kesinlikle delireceğine karar verdi. Raikes elbette çok haklıydı, gözlerine lanet olsun. Bacak henüz onun ağırlığını taşımaya hazır değildi. Ama iki bacağının üzerinde yürümekle tek bacağını kaldırarak yatmak arasında bir orta yol vardı.

Koltuk değnekleri alacaktı.

Özellikle iki öğleden sonra ziyaretinden sonra gecikme kararlılığı daha fazla güçlenmedi. Önce Ferdinand geldi ve üç gün sonra yapılacak olan curricle yarışıyla ilgili son detayları anlattı. White's'ta bahisler canlı görünüyordu, neredeyse hepsi Ferdinand'ın aleyhine ve Lord Berriwether'ın lehineydi. Ama kardeşi yılmamıştı. Ve başka bir konu daha açtı.

"Forbes kardeşler giderek daha saldırgan olmaya başladılar," dedi. "Burada saklandığını ima ediyorlar Tresham, yaralı numarası yapıyorsun çünkü seni beklediklerini düşündükçe tir tir titriyorsun. Eğer kulağıma bu kadarını fısıldarlarsa, hepsinin suratına yara izi bırakacak kadar sert eldivenler geçiririm."

Jocelyn ona sert bir ifadeyle, "Benim endişelerimden uzak dur," dedi. "Benim hakkımda söyleyecekleri bir şey varsa, bunu yüzüme söyleyebilirler. Çok fazla beklemek zorunda kalmayacaklar."

"Senin endişelerin benim de endişelerim, Tresham," diye yakındı kardeşi. "Bimize yapılan hakaret hepimize yapılmış demektir. Umarım Leydi Oliver buna değmiştir. Gerçi değdiğini söyleyebilirim. Bu kadar ince belli ve bu kadar iri yarı bir kadın daha önce hiç görmemiştim." Ama birden sözünü kesti ve omzunun üzerinden, her zamanki gibi biraz uzakta sessizce oturan Jane Ingleby'ye huzursuzca baktı.

Angeline ve Jocelyn'in arkadaşları gibi Ferdinand da kararsız görünüyordu.

Tresham Dükü'nün hemşiresine nasıl davranacağını.

Jocelyn, kardeşi gittikten sonra huzursuz bir şekilde belanın yaklaşmakta olduğunu düşündü. Her zamanki gibi bir şey ya da başka bir şey yüzünden. Normalde bununla yüzleşmek için dışarıda olması dışında. Bundan her zaman zevk almıştı. Bugünlerde bazen kendini yakaladığı gibi, tüm bu yaşam tarzında son derece aptalca ve anlamsız bir şeyler olduğunu düşündüğünü hatırlamıyordu.

Ne kadar çabuk dışarı çıkar ve her zamanki faaliyetlerine geri dönerse, akıl sağlığı için o kadar iyi olacaktı. Yarın Barnard'ın istediği koltuk değneklerini almamasının nedenini öğrenmek isteyecekti. Ve sonra ikinci ziyaretçi geldi. Hawkins, ziyaretçiyi anons etmeye gelmişti ve onaylamaz bir ifadeyle bakıyordu. Jane Ingleby okumakta olduğu kitabı topladı ve köşesine çekildi.

O eğlenirken hep saklanırdı.

"Leydi Oliver, Majesteleri," dedi Hawkins, "sizinle özel olarak konuşmak istiyordum. Hanımefendilerine ziyaretçi kabul edecek kadar iyi olduğunuzdan emin olmadığımı söyledim."

"Lanet olsun!" Jocelyn kükredi. "Onun kapı eşiğinden geçmesine izin vermemen gerektiğini çok iyi biliyorsun Hawkins. Kadını buradan götür."

Dudley House'a ilk kez gelmiyordu. Görünüşe bakılırsa kadın bir beyefendiyi bekâr evinde ziyaret etmekten daha iyi bir şey bilmiyordu. Ve moda dünyasının yarısının dışarıda olduğu ve tesadüfen onu görebileceği ya da varlığına dair bir kanıt bulabileceği bir zamanda gelmişti.

"Sanırım," diye sordu retorik bir şekilde, "Lord Oliver'ın arabasıyla geldi ve araba onu dışarıda bekliyordur?"

"Evet, majesteleri." Hawkins eğildi.

Ancak Jocelyn, kadının bir an önce olmasa bile derhal binadan uzaklaştırılması emrini yenileyemeden, hanımefendinin kendisi kapıda belirdi. Hawkins, diye düşündü Jocelyn acımasızca, eğer gün sona ermeden önce kendini ayakkabı boyacısı yardımcısı pozisyonuna indirgenmiş bulmazsa gerçekten şanslı olacaktı.

"Tresham," dedi tatlı, nefes nefese sesiyle. Duyarlı bir kadının sıkıntısının görsel bir kanıtı olarak dantel kenarlı mendilini dudaklarına götürdü.

Elbette, kızıl saçlarını tamamlayan uyumlu yeşillerin çeşitli tonlarında narin bir sevimlilik görüntüsüydü. Ufak tefek, ince ve zarıftı ama elbette Ferdinand'ın daha önce sözünü ettiği göğüslere de sahipti.

Kadın odaya girerken kaşlarını çattı, ela gözleri

Onun için endişeleniyordu. "Burada olmamanız gerekirdi."

"Ama nasıl uzak durabilirdim ki?" Kadın şezlonga ulaşana kadar süzölmeye devam etti. Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve iki eliyle onun ellerinden birini tuttu. Dudaklarına götürdü.

Düzenbaz Hawkins geri çekildi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Tresham," dedi tekrar. "Ah, benim zavallı, zavallı sevgilim. Edward'ı kolayca öldürebilecekken havaya cesurca ateş ettiğin söyleniyor. Herkes senin tabancadaki hünerini bilir. Sonra da cesurca onun seni bacağından vurmasına izin verdin."

"Tam tersi oldu," dedi ona sertçe. "Ve bunda cesurca bir şey yoktu. O sırada dikkatimi vermiyordum."

"Bir kadın çığlık attı," dedi, elini tekrar öptü ve serin, pudralı bir yanağına dayadı. "Eminim onu suçlamıyorum, gerçi orada olsaydım ben de bayılırdım. Benim zavallı, cesur sevgilim. Seni neredeyse öldürüyor muydu?"

"Bacak kalpten uzaktır," dedi elini sıkıca geri çekerek. "Ayağa kalkın. Size oturacak yer ya da içecek ikram etmeyeceğim. Gidiyorsunuz. Şimdi. Bayan Ingleby size çıkışı gösterecek."

"Bayan Ingleby?" Yanaklarında aniden iki renk belirdi ve gözleri parladı.

Bir eliyle Jane'i işaret etti. "Bayan Ingleby, Leydi Oliver'la tanışın. Kim gidiyor-şimdi!"

Ama Leydi Oliver'ın kıskançlıkla karışık kızgınlık dolu bakışları, gözleri Jane'e takılınca kayıtsızlıkla karışık bir küçümsemeye dönüştü. Gördüğü şey, belli ki, bir hizmetçiydi.

"Çok acımasızsın, Tresham," dedi. "Senin için ölesiye endişelendim. Seni görmek için can atıyordum."

"Şu anda sahip olduğunuz şey," dedi hızlıca. "Size iyi günler." "Sen de bana özlem duyduğunu söyle," dedi. "Ah, ne acımasız

"Beni tek bir güzel söz için yalvartıyorsun."

Ona nefret eder gibi bir ifadeyle baktı. "Açıkçası," dedi, "seni son gördüğümünden beri bir kez bile düşünmedim - Georges'larda mıydı? Yoksa Bond Sokağı'nda mı? Hatırlamıyorum. Ve sanırım sen gittikten sonra da seni bir daha düşünmeyeceğim."

Mendilini yine ağzına götürüyor ve mendilin üstünden sitemle ona b a k ı y o r d u .

"Bana kızgınsın," dedi ona.

"Duygularım, sizi temin ederim, hanımefendi," dedi, "daha öteye gitmiyor.

tahriş."

"Açıklamama izin verirseniz-" diye başladı.

"Yalvarırım beni bağışlayın."

"Buraya seni uyarmaya geldim," dedi. "Seni öldürecekler, biliyorsun. Kardeşlerim, yani Anthony, Wesley ve Joseph. Edward'ın yeterince ikna edici bir şekilde yaptığına inanmadıkları onurumu savunmak için. Ya da seni öldürmezlerse, sana zarar vermenin başka bir yolunu bulacaklar. Onlar böyledir."

Onurunu acımasızca hiçe sayarak davranmak aileden gelen bir özellik olmalı, diye düşündü Jocelyn.

"Bayan Ingleby," dedi, "lütfen Leydi Oliver'ı kapıya kadar götürür ve onu yolcu eder misiniz? Hawkins'e de onunla konuşacağımı söyleyin."

Leydi Oliver ciddi ciddi ağlıyordu. Hıçkırıklarının arasından, "Herkesin beni uyardığı gibi katı kalplisin, Tresham," dedi. "Daha iyi bildiğimi sanıyordum. Beni sevdiğini sanıyordum. Ve beni dışarı çıkarması için bir hizmetçiye ihtiyacım yok. Kendim çıkabilirim, teşekkür ederim."

Bunu, sahnede olsaydı kesinlikle herhangi bir tiyatronun çukurundan ıslıklar ve bir bis talebi getirecek trajik bir performansla yapmaya devam etti.

Görünmeyen bir el kütüphane kapısını kapattıktan sonra Jocelyn, "Evet, Bayan Ingleby," dedi, "sevgilim hakkında ne düşünüyorsunuz? Evli ya da değil, bir hanımefendinin yatağına girdiğim için beni suçlayabilir misiniz?"

"Çok güzel bir kız," diye itiraf etti.

"Peki ya ikinci soruma cevabınız?" Sanki Leydi Oliver'ın süregelen patavatsızlıklarının suçlusu oymuş gibi kadına ters ters baktı. Kadının önümüzdeki bir ya da iki ömür boyunca herkesten çok kendisinden uzak durmasını beklerdi.

Jane Ingleby ciddiyetle, "Ben sizin yargıcınız değilim, majesteleri," dedi.

"O zaman zinaya göz yumuyorsunuz?" diye sordu, daralmış bakışlarla ona bakarak.

"Hayır, tabii ki değil," dedi. "Bu her zaman yanlış olmalı. Yine de az önce ona karşı zalimce davrandınız. Ondan nefret ediyormuş gibi konuştunuz."

"Biliyorum," dedi. "Neden yokmuşum gibi davranıyorsun?"

"Yine de," dedi, "onunla yattın ve seni sevmesini sağladın. Ama şimdi gelip seni görmek ve uyarmak için edepli davranma cesaretini gösterdiğinde onu reddettin."

Gülümsedi. "Bu kadar saf olman mümkün mü?" diye sordu. Leydi Oliver'ın beni sevmesini ben mi sağladım, Jane? Leydi Oliver'ın sevdiği

tek kişi

Leydi Oliver. Ve *sosyetenin* onun ve benim ilişkimizi sürdürerek gelenekleri ve tehlikeyi hiçe saydığımızı inanması için edep kurallarını çiğnedi. Kadın tam bir teşhirci. Kötü şöhretli olmak onu memnun ediyor, özellikle de benim gibi biriyle. Bir Dudley'nin, Tresham Dükü'nün kalbini evcilleştirdiğinin söylenmesi onu memnun eder. Kardeşleri beni atış talimi için kullanırken, benim üç kez daha havaya ateş etmek zorunda kalmamdan daha çok seveceği bir şey olamaz. Eğer diğer iki kardeş kasabaya inerse beş kez."

Jane, "Hanımefendinin hassasiyetlerini önemsizleştiriyorsunuz," dedi.

"Benim yargıcım değilsin sanıyordum," dedi usulca.

"Bir azizi bile baştan çıkarırsın," dedi ona sertçe.

"Umarım öyledir." Sırıttı. "Ama söyle bana, Leydi Oliver'la yattığıma nasıl bu kadar ikna oldun?"

Birkaç dakika boyunca ona boş boş baktı. "Bunu herkes biliyor," dedi sonunda. "Düello bu yüzden yapıldı. Bana *sen* söyledin."

"Öyle mi yaptım?" diye sordu. "Yoksa bu varsayımı yapmana izin mi verdim?"

"Sanırım," dedi kızgın bir sesle, "şimdi bunu inkâr edeceksin."

Dudaklarını büzdü ve cevap vermek için acele etmedi. "Hayır, sanmıyorum," dedi. "Bunu inkâr etmek, senin iyi düğüncelerinin benim için önemli olduğu izlenimini vermek olur, anlıyorsun ya Jane. Buna inanmana izin veremezdim, değil mi?"

Yaklaştı ve tekrar sandalyesine oturdu. Doğru sayfayı çevirdiğine hiç dikkat etmeden kitabı kucağına yerleştirdi. Ellerini sayfaların üzerine koydu. Kaşlarını çatıyordu.

"Eğer doğru değilse," diye sordu, "neden inkâr etmediniz? Neden bir düelloya katıldın ve ölümü göze aldın?"

"Jane, Jane," dedi, "bir beyefendi bir h a n ı m e f e n d i y l e alenen ters düşer mi?"

"Ama ondan nefret ediyorsun."

"Ben hâlâ bir beyefendiyim," dedi, "o da hâlâ bir hanımefendi."

"Bu çok saçma!" Kaşları birbirine çarptı. "Kocasına gerçeği söylemeden onun ve sizin hakkınızda en kötü şeylere inanmasına izin mi vereceksiniz? Tüm sosyetenin sizin hakkınızda en kötü şeylere inanmasına izin mi vereceksiniz?"

"Ah," dedi, "ama beni bunun için seviyorlar, Jane. Ben kötü, tehlikeli Tresham Dükü'yüm. Bu olayda yeni doğmuş bir kuzu kadar masum olduğumda ısrar edersem *tonları* nasıl hayal kırıklığına uğrattırım.

Tam olarak değil tabii ki. Bayanla birkaç kez flört ettim. Evli hanımlarla sık sık flört ederim. Benden beklenen budur."

"Ne kadar saçma konuşuyorsun!" dedi kızgınlıkla. "Ve ben sana inanmıyorum. Bütün bunları bana daha sonra gülebilmek ve senin masumiyetine inandığım için ne kadar ahmak olduğumu söyleyebilmek için anlatıyorsun."

"Ah, ama Bayan Ingleby," dedi, "fikrinizin benim için zerre kadar önemli olmadığını size daha önce de söyledim."

"Sen aşağılık birisin," dedi. "Neden sizin yanınızda çalıştığımı bilmiyorum."

"Belki de Jane," dedi, "başını sokacak bir eve ve karnını doyuracak yemeğe ihtiyacın olduğu içindir. Ya da belki beni azarlamaktan ve dikenli dilinle azarlamaktan zevk aldığın için. Belki de benden biraz hoşlanmaya başladığın içindir?" Sesini kasıtlı olarak bir okşamaya dönüştürdü.

Dudakları ince bir çizgi halindeydi. Ona acımasızca baktı.

"Sadece bir şeyi unutma," dedi. "Ben yalan söylemem, Jane. Başkalarının yalanlarını kabul edebilirim ama kendi yalanlarımı söylemem. Bana inanabilirsin ya da inanmayabilirsin, nasıl istersen. Şimdi o kitabı bırak ve gidip bana kahve getir. Ve Michael Quincy'den gelen mektubumu. Ve satranç tahtasını."

"Bana Jane demeyeceksin," dedi ayağa kalkarak. "Bir gün konsantre olduğun anda bile seni satrançta yeneceğim. Ve yüzündeki rehaveti sileceğim."

Ona sırtıttı. "Git ve sana söyleneni yap," dedi. "*Lütfen*, Bayan Ingleby?"

"Evet, majesteleri," dedi kindarca.

Jocelyn odadan çıkarken, inkâr etmesine rağmen Leydi Oliver hakkındaki gerçeği bilmesinin neden onun için bu kadar önemli olduğunu merak etti. Kimsenin ne düşündüğü zerre kadar umurunda değildi. Aslında, hak etmediği halde böyle nadir durumlarda bile hovarda şöhretinden her zaman zevk almıştı.

Leydi Oliver, muhtemelen bir tartışma sırasında kocasına Tresham Dükü'nün sevgilisi olduğunu söyleyerek övünmüştü. Kocas da büyük bir hiddetle meydan okumuştı. Jocelyn kim oluyordu da leydiye karşı çıkıyordu?

Neden Jane Ingleby'nin Leydi Oliver'la hiç yatmadığını bilmesini istemişti? Ya da başka bir evli kadınla?

Eğer Barnard yarına kadar koltuk değneklerini almazsa, diye düşündü Jocelyn birden, eline geçer geçmez adamın kafasına vuracaktı.

W

"YAPTIĞINIZI SANIYORSUNUZ?" JANE, ertesi sabah kütüphaneye girdiğinde karşılaştığı manzara karşısında irkilerek sordu ve Duke . Tresham ayakta karşı karşıya ve Pencere, destekli üzerinde

Koltuk değnekleri.

"*Sanırım* kütüphanenin penceresinde duruyorum," dedi, omzunun üzerinden ona bakarak, kaşlarını kibirli bir şekilde kaldırdı. "Kendi evimde. Küstah bir hizmetçinin küstah sorusuna cevap vermeye tenezzül ediyorum. Pelerinini ve başlığını getir. Dışarıda, bahçede bana eşlik edebilirsin."

"Bacağını sabit ve yüksekte tutman söylenmişti," dedi ona doğru aceleyle ilerleyerek. Adamın bu kadar uzun boylu olduğunu hatırlamıyordu.

"Bayan Ingleby," dedi yüz ifadesini değiştirmeden, "gidip pelerininizi ve bonenizi getirin."

Koltuk değnekleriyle ilk başta biraz beceriksiz olduğunu sonradan fark etti, ama bu durum onu yarım saat boyunca onunla dışarıda dolaşmaktan alıkoymadı ve bir kiraz ağacının altındaki ferforje koltuğa yan yana oturdular. Kızın omzu neredeyse adamın koluna değiyordu. Adam yavaşça ve sesli bir şekilde nefes alırken kadın kıpırdamadan oturuyordu.

"İnsan pek çok şeyi kanıksıyor," dedi, anlaşılan ondan çok kendi kendine. "Örneğin temiz hava ve doğanın parfümleri. İnsanın sağlığı. İnsanın özgürce hareket edebilmesi."

"Yoksunluk ve ıstırap kesinlikle uyandırma çağrısı görevi görebilir," diye kabul etti. "Hayatlarımızı gaflet içinde ve önemsiz şeylerle ilgilenerken heba etmeyi bırakmamızı hatırlatabilirler." Eğer tekrar özgür olsaydı...

Annesi, Jane henüz on yedi yaşındayken şok edici derecede kısa süren bir hastalıktan sonra ölmüş, babası da bir yıldan biraz fazla bir süre sonra yatağa düşüp ölmüştü. Sonsuza dek sürmesini bekleyecek kadar genç ve masum olduğu mutluluk ve güven dolu anılarla baş başa kalmıştı. Babasının kuzeninin onun unvanını miras alması ve Candleford'u ele geçirmesiyle baş başa kalmıştı. Aynı anda hem ona kızıyor hem de gözüne girmeye çalışıyor ve onun geleceği için kendi vizyonuna uyan ama onunkine uymayan planlar yapıyordu. O günlerden sadece birini geri alabilseydi

Masumiyetinin.

"Sanırım," dedi dük, başını çevirip ona bakarak, "artık yeni bir sayfa açmalıyım, değil mi Bayan Ingleby? Tüm sosyal fenomenler arasında en nadir rastlanan, ıslah olmuş bir çapkın mı olayım? Mirasıma meydan mı okuyayım? Bir azizle evlenip örnek bir toprak ağası olmak için kır evime mi çekileyim? Örnek çocuklarım olsun ve onları örnek vatandaşlar olarak yetiştireyim mi? Tek eşli bir ilişki içinde sonsuza kadar mutlu mu yaşayayım?"

Kendini o kadar zavallı ve uysal göstermişti ki, kadın güldü.

"Eminim görülmesi gereken güzel bir şey olurdu," dedi. "Bu sabah ne demek istediğini kanıtladın mı? Bacağın ağrıyor, değil mi? Yine kalçanı ovuşturuyorsun. İçeri gel de seni rahat ettireyim."

"Neden," diye sordu ona, "sen böyle şeyler söylediğinde Jane, yeni bir sayfa açma fikrini unutuyorum ve kendimi hiç de aziz hissetmiyorum?"

Hafifçe yana doğru eğilmişti. Kolu omzuna dayanmıştı ve diğer tarafında ayaklarını sürüyerek geçebileceği bir boşluk yoktu. Ayağa kalktı.

Bu neredeyse dayanılmaz gerginlik hissi çok sık yaşanıyordu. Onunla birlikte, elbette, kasıtlıydı. Adamın kendisine imalı sözler söylemekten ve gözleri yarı kapalı ona bakmaktan zevk aldığına inanıyordu. Onun etkilendiğini çok iyi bildiği için onunla alay ederek kendini eğlendiriyordu. Ve o da etkilenmişti. Onu görmenin, hatta düşünmenin bile kanını hızlandırdığını inkâr edemezdi. Onun elinin dikkatsiz dokunuşunun bile daha fazlasını istemesine neden olduğunu inkâr edemezdi.

"O zaman beni içeri götür," dedi, onun yardımı olmadan koltuk değneklerine dayanarak ayağa kalktı, "ve gerekli gördüğün hemşirelik görevlerini yerine getir. Gördüğünüz gibi, cilveleşme havasında olmadığınız için uysalca geleceğim."

"Ve asla da olmayacak, majesteleri," diye kesin bir dille güvence verdi.

Ancak bu, o gecenin ilerleyen saatlerinde test edilecek bir açıklama ve kararlılıktı.

JOCELYN UYUYAMIYORDU. Bir hafta ya da daha uzun bir süredir uykusuzluk çekiyordu. Gece saat on birden sonra yapacak bir şey olmadığında - hatta bazen onda bile- yatağa gidip o sırada devam etmekte olan tüm topları ve rotaları zihninde canlandırmak ve

Arkadaşlarının daha sonra şafak onları eve gönderene kadar kulüplerden birine gittiklerini hayal edin.

Bu gece uykusuzluğu korkunç bir huzursuzlukla birleşmişti. Baştan çıkarmanın neredeyse karşı konulmaz bir şekilde kendisini yakaladığını hissediyordu; çocukken, özellikle de babası Acton'dayken dürtülerini dizginlemeyi öğrenene kadar başını sık sık derde sokan türden bir baştan çıkarma. Sonunda onları tamamen bastırmıştı - ara sıra tüm savunmasını aşır onu rahat bırakmadıkları zamanlar hariç.

Böyle durumlarda genellikle bir kadının yanına gider ve uyumaktan ve normal yaşam tarzına dönmekten başka bir şey için enerjisi kalmayana kadar o n u n l a kalırdı.

Kısa bir süre Jane Ingleby'yi düşündü ama aklını hemen ondan uzaklaştırdı. Ona sataşmaktan, onunla flört etmekten, onu kızdırmaktan hoşlanıyordu. Ve tabii ki güçlü bir güzelliği ve çekiciliği vardı. Ama ona yaklaşmak yasaktı. Kendi çatısı altında bir hizmetçiydi.

Sonunda, gece yarısını biraz geçe, daha fazla direnemedi. Yatak örtülerini arkaya attı, koltuk değnekleriyle kendini yukarı kaldırdı ve topallaya topallaya soyunma odasına gitti; burada gömlek, pantolon ve terliklerini giydi ama ne yelek ne de palto giydi. Taşıyacak üçüncü bir eli olmadığı için mum yakmadı. Alt katta yakacaktı.

Yavaşça ve beceriksizce zemin kata indi.

JANE UYUYAMIYORDU.

Tresham Dükü'nün artık bandaja ihtiyacı yoktu. Yarası iyileşmişti. Koltuk değnekleriyle dolaşıyordu. Huzursuz ve huysuzdu ve yakında dışarı çıkacaktı. Ona ihtiyacı olmayacaktı.

Ona hiçbir zaman gerçekten ihtiyacı olmamıştı.

Muhtemelen üç hafta dolmadan bile işten çıkarılacaktı. Ama öyle olmasa bile, sadece bir hafta kalmıştı.

Dudley House'un kapılarının ardındaki dünya, içine adım atmaktan korktuğu ürkütücü bir yer haline gelmişti. Her gün bir ziyaretçi ya da diğeri Cornish olayı olarak bilinen şeyden bahsediyordu. Bugün Dük ve arkadaşları bu konu hakkında neşeyle sohbet etmişlerdi.

"Merak ediyorum," demişti sarışın ve çok yakışıklı Vikont Kimble, "Durbury neden yeğenini yakalamak için *Ton'un* yardımını almak yerine neredeyse her zaman Pulteney'de kapalı kalıyor?

Kuzeni ya da kadının onunla olan şeytani ilişkisi her neyse. Neden onu aramak için kasabaya geldin ve sonra saklanıp tüm işi Koşuculara bıraktın?"

Kahverengi saçlı, hoş yüzlü Sir Conan Brougham, "Belki de yas tutuyordur," diye önerdi. "Gerçi yas tutmuyor. Jardine ölmemiş, sadece Cornwall'da kırık bir kafayla dolaşıyor olabilir mi?"

Dük kuru bir sesle, "Bu karaktere uygun olurdu," dedi.

Vikont Kimble, "Bana soracak olursanız," demişti, "eğer ölürse kadına ilmik yerine madalya takılması gerekir. Jardine'in varlığı olmadan dünya daha iyi bir yer olacak." Sir Conan kıkırdayarak, "Ama bu evin kutsal alanından çıktıktan sonra arkanı kollasan iyi edersin, Tresham," diye eklemişti. "Bir çift tabanca ya da iri bir balta kullanan vahşi bir kadına dikkat et. Bu alçaklığı hangisiyle yaptığının dair rivayetler farklıdır.

tapu."

Dük, "Neye benziyor acaba?" diye sormuştu. "Böylece onun geldiğini gördüğümde gözden kaybolabilirim."

"Günah kadar çirkin, kara gözlü, kara saçlı bir cadı," demişti Sir Conan. "Ya da bir melek kadar güzel sarışın bir Siren. İstedığınızı seçin. Her iki tanımını da duydum ve iki uç arasında birkaç tane daha duydum. Görünüşe göre Durbury dışında kimse onu görmemiş, o da sesini çıkarmıyor. Ferdinand'ın yeni takımını duydun mu? Duyduğunuzu söyleyebilirim, hem de en yetkili ağızdan. Onlara güneye gitmeleri için işaret verdiğinde kuzeye gitmeye karar verirler mi dersiniz?"

Dük, "Eğer gerçek bir kardeşimse, hayır," demişti. "Sanırım evcilleştirmesi bir yıl sürecektir oynak bir çift satın aldı?"

Konuşma bu konu üzerinde devam etti.

Jane artık uyuyamıyordu. Hatta uzanamıyordu bile. Sidney'in parşömen solgunluğundaki yüzünü ve şakağındaki kanı görüp duruyordu. Kont'un onu aramak için Londra'ya gelişini düşünüp duruyordu. Ve Bow Street Runners'ın onun nerede olduğunu öğrenmek için sokakları taramasını ve sakinlerini sorgulamasını. Kaderini kendi ellerine aldığını ve Dudley House'dan ayrılıp Pulteney Hotel'de Kont'la yüzleştiğini hayal edip duruyordu.

Saklandığımız yerden çıkmak, her şeyi açıklığa kavuşturmak çok rahatlatıcı olurdu.

Hapse atılmak. Alenen yargılanmak. Asılmak. Bir kontun kızı asılmaya mahkum *edilebilir* mi? Bir kont yapamaz. Ama onun

Kızı mı? O da bilmiyordu.

Babasının kuzeni neden yas tutmuyordu? Sidney'in ölmemiş olması mümkün müydü? Ama bunu ummak aptallık olurdu.

Sonunda yatak örtülerini arkaya attı ve gece için yerleşmiş gibi davranmayı bile bıraktı. Mumunu yaktı, pelerinini omuzlarına attı ve giyinme ya da ayakkabılarını giyme zahmetine bile girmeden odasından çıktı. Belki kütüphanede beyni sakinleşene kadar içine kaçabileceği bir kitap bulabilirdi.

Ama merdivenlerden inerken yavaş yavaş bir şeyin farkına vardı. Bir ses. Aşağıya ulaştığında ne olduğu oldukça açıktı.

Müzik. Piyanoforte müziği.

Müzik odasından geliyor.

Ama bunu kim üretiyor olabilir? Ziyaretçiler için çok geç bir saatti. Gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Ayrıca salonda hiç ışık yoktu. Hizmetçilerin hepsi yataklarına çekilmişti. Müzik odasının kapısının altından ince bir ışık sızıyordu.

Jane yavaşça yaklaştı ve çevirip kapıyı açmadan önce elini birkaç dakika topuzun üzerinde tuttu.

Tresham Dükü'ydü.

Piyanoforte sehpasında oturuyordu, koltuk değnekleri yanında yerdeydi. Tuşların üzerine eğilmiş, notasız çalıyordu, gözleri kapalıydı, yüzünde neredeyse acı dolu bir ifade vardı. Jane'in daha önce hiç duymadığı, akıldan çıkmayacak kadar güzel bir şey çalıyordu.

Öylece durmuş, dinliyordu. Ve müziğin enstrümandan ya da hatta adamdan değil, onlar aracılığıyla ilahi bir kaynaktan geldiği hissini yüreği daralarak bir kez daha yaşadı. Annesiyle boy ölçüşebilecek yeteneğe sahip başka bir müzisyen olabileceğine inanmamıştı.

Ama şimdi onun huzurundaydı.

Müzik bitene kadar beş dakika ya da daha fazla zaman geçmiş olmalıydı. Ellerini klavyenin bir santim üzerine kaldırmış, başı öne eğik, gözleri hâlâ kapalı bir şekilde oturuyordu. Jane ancak o anda izinsiz girdiğini fark etti.

Ama artık çok geçti. Geri çekilip kapıyı arkasından sessizce kapatmayı düşünürken, adam başını çevirdi ve gözlerini açtı. Bir an için boş gözlerle onunkilere baktılar. Ve sonra parladılar.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye gürledi.

İlk kez ondan gerçekten korkuyordu. Onun öfkesi

Onda daha önce gördüklerinden farklı bir şey vardı. Yarı yarıya onun ayağa kalkıp kendisine doğru gelmesini bekliyordu.

"Çok özür dilerim," dedi. "Bir kitap almak için aşağı indim ve müziği duydum. Böyle çalmayı nereden öğrendin?"

"Ne gibi?" diye sordu, gözleri kısılmıştı. Adamın yaşadığı şoku atlatmaya çalıştığını görebiliyordu ve daha kendinde görünüyordu. "Uğraşıyorum, Bayan Ingleby. Seyircim olduğunun farkında olmadan kendimi eğlendiriyordum."

Birden onun tanıdık bir maskenin ardına çekildiğini fark etti. Onu daha önce hiç savunmaya ihtiyacı olan bir adam olarak düşünmemişti. Belki de karakterinde ona ya da ziyaretçilerine hiç göstermediği derinlikler olduğu hiç aklına gelmemişti.

"Oh, hayır," dedi, konuşurken bile sessiz kalmanın belki de daha akıllıca olacağının farkındaydı. Doğruca odaya girdi ve kapıyı kapattı. "Siz amatör değilsiniz, majesteleri. Size harikulade ve nadir bir yetenek bahsedilmiş. Ve siz kendinizi eğlendirmiyordunuz. Yeteneğinizi tüm ruhunuzla kucaklıyordunuz."

"Saçmalık!" dedi kısa bir sessizlikten sonra sertçe. "Daha önce hiç ders almadım Jane ve müzik okumuyorum. İşte senin teorin."

Ama kız kocaman gözlerle ona bakıyordu. "Hiç ders almadın mı? Ne çalışıyordun o zaman? Nasıl öğrendin?"

Soruları sorarken bile gerçeği fark etti. Adam ona cevap vermedi, sadece dudaklarını büzdü.

"Yatarken bile bol giymiyor musun?" dedi.

Saçları. Sırtına kadar uzanan kalın bir örgü halindeki saçlarından bahsediyordu. Ama kızın dikkati dağılmayacaktı.

"Bu sizin kendi bestenizdi," dedi. "Öyleydi, değil mi?" Omuz silkti. "Dediğim gibi," dedi ona, "uğraşıyorum."

"Yeteneğiniz sizi neden utandırıyor?" diye sordu. "Neden onu küçümsemeye ve hatta inkâr etmeye heveslisiniz?"

Sonra yavaşça gülümsedi. "Ailemi gerçekten tanımıyorsun," dedi ona.

"Sanırım," dedi, "piyanoforte çalmak, müzik bestelemek, onu sevmek bir Dudley erkeğine hiç yakışmayan şeyler."

"Kadınsı olmanın sınırında," diye kabul etti.

"Bach bir erkekti," diyerek ona doğru yürüdü ve elindeki mumu piyanonun üzerine, ona ışık veren şamdanın yanına bıraktı. "Bütün ünlü besteciler efemine miydi?"

"Eğer Dudley olsalardı olurlardı." Ona kurt gibi sırıttı. "Çıplak ayakla mı, Jane? Ne şok edici bir terbiyesizlik!"

"Kime göre?" Kadın, adamın konuyu değiştirmesine izin vermezdi.

Konu. "Sen mi? Yoksa baban ve deden mi?"

"Hepimiz biriz," dedi. "Üçleme gibi, Jane."

"Bu küfürdür," dedi ona sertçe. "Baban senin yeteneğinin farkında olmalıydı. Böyle bir şey sonsuza dek saklanamaz. Bu gece olduğu gibi ortaya çıkacaktır. Seni bunu geliştirmeye teşvik etmedi mi?"

"Çok geçmeden o evdeyken asla oynamamam gerektiğini öğrendim," dedi. "Beni iki kez yakaladıktan sonra olmaz. Bütün gece önümde uyumak zorunda kalmak hiç hoşuma gitmedi çünkü arkam çok ağrıyordu."

Jane bir şey söyleyemeyecek kadar öfkeliydi. Sadece dudaklarını büzerek ona baktı; kadınsı olan her şeyden korkacak kadar cahil ve zayıf bir baba tarafından daha hassas ve sanatsal doğasının tüm izleri silinmiş olan bu sert, alaycı, tehlikeli çapkına. Neden bu tip erkekler, olgun ve dengeli bir insanın, cinsiyeti ne olursa olsun, erkeksi ve kadınsı niteliklerin iyi bir karışımı olduğunu fark edemiyorlardı? Ve işte bu aptal adam, cahil erkekler tarafından kendisine biçilen ideale uygun yaşamaya çalışıyor ve çoğu zaman bunu oldukça iyi yapıyordu.

Dikkatini tekrar klavyeye verdi ve usulca çalmaya başladı. Bu kez tanıdık bir melodiydi.

"Biliyor musun?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Evet," dedi. "Bu 'Barbara Allen. " Daha güzel ve daha hüznü halk şarkılarından biri.

"Şarkı söyler misin?" diye

sordu ona. "Evet," diye

yumuşakça itiraf etti. "Peki

sözlerini biliyor musun?"

"Evet."

"Söyle o zaman." Çalmayı bıraktı ve ona baktı. "Yanımdaki banka otur ve şarkı söyle. Madem geldin, bir işe yarayabilirsin. Sanki parmaklarımın hepsi başparmak değilmiş gibi çalmaya çalışacağım."

Kendisine söyleneni yaptı ve birkaç giriş barı çalarken onun ellerini izledi. Adamın parmaklarının uzun olduğunu daha önce de fark etmişti. Tresham Dükü olduğu için, o zamanlar bunların sanatsal eller olduğu aklına gelmemişti. Şimdi çok açıktı. Tuşları okşuyorlardı, sanki müziği sadece üretmek yerine onunla sevişiyordu.

Şarkıyı başından sonuna kadar uzun uzun söyledi. Başlangıçta yaşadığı utangaçlığın ardından müzik ve Barbara Allen'ın hüznü hikâyesi dışında her şeyi unuttu. Şarkı söylemek her zaman

onun en büyük zevkleri.

Şarkı sona erdiğinde sessizlik oldu. Jane piyanonun sırasına sırtını dayamış, ellerini kucağında kavuşturmuştu. Dük ise elleri tuşların üzerinde öylece oturuyordu. Jane, anlamını tam olarak kavrayamasa da, bunun hayatın en kutsanmış anlarından biri olduğunu düşündü.

"Tanrım!" diye mırıldandı sessizliğin içinde. Bu onun çok yaygın olan küfürlerinden biri gibi gelmiyordu. "Kontralto. Soprano bir sesin olmasını beklerdim."

O an geçti ve Jane müzik odasında Tresham Dükü'nün yanında oturduğunun farkındaydı, üzerinde sadece geceliği ve açık hava pelerini vardı, saç örgüsü sırtından aşağı sarkıyordu. Ayakları da çıplaktı. Dükün üzerinde çok dar bir pantolon ve boynu açık beyaz bir gömlek vardı.

Büyük bir gösteri yapmadan ayağa kalkmanın ve kendini odadan çıkarmanın bir yolunu bulamadı.

"Hayatımda hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştım," dedi. Ya da kendini müziğe ve şarkının duygusuna bu kadar mükemmel adapte eden bir ses."

Rahatsızlığına rağmen memnundu.

"Neden bana söylemedin," diye sordu ona, "seni benim için çaldırdığımda ve yeteneğin hakkında dürüst bir değerlendirme yaptığımda? Neden bana şarkı söylediğini söylemedin?"

"Sormadınız," dedi ona.

"Lanet olsun sana Jane," dedi. "Ne cüretle kendini bu kadar kendine saklıyorsun? Senin gibi bir yetenek paylaşılmalı, dünyadan saklanmamalı."

"Touché," dedi sessizce.

Bir süre sessizce yan yana oturdular. Sonra adam kızın elini tuttu ve aralarındaki bankın üzerine koydu. Birden odanın havasının yarısı çekilmiş gibi oldu.

"Aşağı gelmemeliydin," dedi. "Ya da kütüphaneye girip kitabınızı seçmeli ve merakınızı görmezden gelmeliydiniz. Beni kötü bir zamanda yakaladınız."

Onun ne demek istediğini anladı. Onun için de kötü bir zamandı. Hiç alışık olmadıkları bir durumun içinde sıkışıp kalmışlardı. Yumuşak, biraz melankolik bir ruh hali içindeydiler. Birlikte yalnızdılar - elbette sık sık oldukları gibi. Ama bu kez tamamen yalnızdılar, kapının ardında hiçbir hizmetçi yoktu. Gece geç saatlerde.

Aklına gelen tek şey "Evet" demek oldu. Sonra ayağa kalktı ve

elini onunkinden kurtardı. Yine de sağduyusu dışında her şey kalmak için can atıyordu.

"Gitme," dedi, sesi alışılmadık derecede boğuktu ve sırtı piyanoya dönük oturana kadar bankta döndü. "Beni henüz bırakma."

Sadece bir anlık bir karardı bu. Sağduyusunu dinleyebilir, kesin bir iyi geceler diyebilir ve odadan çıkabilirdi. Adam onu durduramazdı ve durdurmayacaktı da. Ya da gerilim yüklü ve savunmasını düşürdüğü bir durumda kalabilirdi. Bu konuyu kendisiyle tartışacak zamanı yoktu. Kendisini doğrudan onun önüne getiren birkaç adımı attı.

İki elini de kaldırdı ve kutsar gibi başının üzerine koydu. Saçları parmaklarının altında ipeksi ve sıcaktı. Elleri belinin iki yanında durdu ve onu kendine doğru çekti. İç çekti ve yüzünü göğüslerinin arasına gömmek için öne doğru eğildi.

Aptal, dedi kendi kendine gözlerini kapatıp onun dokunuşunun, vücut ısısının ve parfümünün kokusunun verdiği fiziksel hissin tadını çıkarırken. *Aptal!* Ama bu düşüncenin hiçbir inandırıcılığı yoktu.

Sonunda başını kaldırıp ona baktığında, karanlık gözleri anlamsızdı, kadın dizlerinin üzerine çöktü ve adamın açık kalçalarının arasında yere uzandı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu; adamın ellerinin yönlendirmesiyle mi, yoksa düşünmeyi gerektirmeyen bir içgüdüyle mi? Kollarını adamın kalçalarının üzerindeki sıkı kumaşın üzerine koydu, kaslarının gücünü hissetti ve başını kaldırdı.

Ona doğru eğilmişti ve yüzüne dokunan parmakları tüy kadar hafifti ve kadınlığının derinliklerine doğru kavurucu bir sıcaklıkla uç veriyordu. Onu öpmeden önce elleriyle yüzünü kavradı.

Daha önce de öpülmüştü. Charles onun dört yıllık sevgilisi ve sonsuza dek en yakın arkadaşı olmuştu. Birkaç kez onunla yalnız kalmış ve kendisini öpmesine izin vermişti. Öpücüğü hoşuna gitmişti.

Şimdi daha önce hiç öpülmediğini fark etti. Gerçekten öpülmemişti. Bu şekilde değil.

Hiç böyle olmamıştı.

Dudaklarını zar zor onunkilere değdirdi. Gözleri açıktı, tıpkı onunki gibi. Vücudunun her bir parçası farkındalıkla cızırdasa ve arzuyla sızlasa da kendini salt fiziksel hislere kaptırmak imkânsızdı. Neler olduğunu tam olarak bilmemek imkânsızdı ve

Kiminle. Daha sonra kendisine akılsız bir tutkuya kapıldığını söylemesi imkânsız olacaktı.

Bu akılsızca değildi.

Yanaklarına, gözlerine, şakaklarına, burnuna, çenesine öpücükler kondurdu. Ve dudaklarıyla yumuşakça, alaycı bir şekilde dokunduğu ağzına geri döndü, onu da aynı şekilde öpmesi için ikna etti.

Bir öpücüğün sadece dudakların dudaklara değmesi anlamına gelmediğini giderek artan bir merakla keşfetti. Dudaklarının arkasında, adamın diliyle dokunduğu ve okşadığı sıcak, nemli et vardı. Kendi dili hafifçe onun üst dudağında ve alt d u d a ğ ı n d a geziniyordu. Adam dilin ucuna dokunarak, dilin üstünden ağzının derinliklerine doğru kaydı. Kadının sesinde ve onun sesinde emme, okşama ve yumuşak, sözsüz inlemeler vardı.

Ve sonra kolları onu sardı, daha da üzerine eğildi, göğsünün gergin gücüne karşı onu yarı kaldırdı ve derin, sert, ağzı açık bir kucaklaşmayı paylaştılar, bu da onun yapışmasını, bastırmasını ve daha fazlası için özlem duymasını sağladı.

Sonunda tekrar dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kalçalarının üzerine koydu, karanlık, ağır kapaklı gözleri onunkilere bakıyordu.

"Bunun için sabah birbirimizi cezalandırmamız gerekecek, Jane," dedi. "O zaman her şeyin ne kadar farklı görüneceği şaşırtıcı olacak. Yasak. İmkânsız. Hatta iğrenç."

Başını iki yana salladı.

"Oh, evet," diye ısrar etti. "Ben sadece bir tırmığım, canım, aklımda seni burada yere sermek ve bakire bedeninin derinliklerinde kötü zevkimi almaktan başka bir şey yok. Ve sen de iri gözlü, masum bir güvercinsin. Benim hizmetçim. Bana bağımlısın. Bu oldukça imkansız. Ve kesinlikle iğrenç. Olanların güzel olduğunu düşünüyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Öyle değil, Jane. Bu sadece deneyimli bir çapkının bir kadına düşündürdükleridir. Gerçekte bu basit, şehvet dolu, ham bir seks arzusudur. Vücutların hızlı, güçlü çiftleşmesi için. Şimdi yatağa git. Tek başına."

Hem yüzü hem de sesi sertti. Ayağa k a l k t ı ve ondan uzaklaştı. Ama hemen gitmek için dönmedi. Kendi gözleriyle onun gözlerini aradı, sıkıca yerine oturttuğu maskeye baktı. Geçilmez maskeye. Adam dudaklarında alaycı bir yarım gülümsemeyle ona bakıyordu.

O haklıydı. Olanlar tamamen fizikseldi. Ve çok çiğ.

Ama o da yanıliyordu. Aklı henüz ne olduğunu kavrayamıyordu.

söylediklerinde tam olarak bir yanlışlık vardı. Sadece öyleydi. Yanılıyordu.

Ama evet, bu oldukça imkânsızdı. Ve hiç kuşkusuz bütün bunlar sabah çok farklı görünecekti. Yarın ona şu anda olduğu gibi sakince bakamayacaktı.

"İyi geceler, majesteleri," dedi.

"İyi geceler, Jane."

Kadın mumunu alıp odadan çıktığında ve kapıyı arkasından kapattığında piyanonun başına dönmüştü. Sessiz ve melankolik bir şeyler çalıyordu.

Merdivenleri yarılarmıştı ki, aşağıya bir kitap almak için indiğini hatırladı. Geri dönmedi.

Y JOCELYN, soran hizmetçiye umursamaz bir el hareketiyle, "ES, BİR TABURE ÇOK İYİ OLUR," dedi.

İyi olmaktan fazlasını yapardı. White's Club'a Binicilikten ziyade şehir arabası kullanıyordu ama inişten sonra sadece sağlam bir baston yerine koltuk değneklerini kullanması gerekirdi. Çizmeleri hâlâ hassas olan sağ baldırına rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyordu. Eğer dikkatli olmazsa eve döndüğünde çizmesini tekrar kestirmek zorunda kalacaktı. Düello günü en sevdiği çiftini bu şekilde kaybetmişti zaten.

"Ve bana sabah gazetelerini de getir," diye uşağa talimat verdi, bacağını taburenin üzerine kaldırdı, dışarıdan hiçbir çaba göstermeden ama içinden minnettar bir iç çekişle.

Evden çıkmadan önce onunla karşılaşmamak için evden erken çıkmıştı ve kendisi de erken kalkan biriydi. *Morning Post*'u eline aldı ve ön sayfayı taradı, bunu yaparken kaşlarını çatı. Bir hizmetçiyle yüz yüze gelmeyi ertelemek için kendi evinden erkenden kaçmak da neyin nesiydi?

Bu iki gerçekten hangisinden daha çok utandığından emin değildi - eğer utanç doğru kelimeyse. Utanç daha doğru olabilirdi. Ama ikisi de son zamanlarda pek aşına olduğu duygular değildi.

Onu piyanoforte çalarken yakalamıştı. Kendi bestelerinden birini çalarken. Ve onu öpmüştü. Lanet olsun, ama çok uzun zamandır yalnız ve hareketsizdi ve temel kurallarından birini çiğnemiş ve kendi saygınlığında yeni bir dibe batmıştı. Bacağı dikkatini dağıtacak kadar ağrıtmıyor olsaydı, muhtemelen onu yere yatırır ve geceliğinin çürük bariyerinin altında yatan hazineden faydalanırdı. Aptal masum onu durduramazdı.

"Tresham mı? Tanrım, öyle! Nasılsın, eski dostum?"

Jocelyn, sabah dedikodularını yapmak ve gazeteleri incelemek için gelmeye başlayan tanıdıklarını selamlamak için zaten okumadığı gazetesini indirmekten mutluydu.

"Gayet sağlıklı ve her zamanki hızımda zıplıyorum," dedi.

cevap verdi.

Sonraki birkaç dakika neşeli selamlaşmalar ve Tresham Dükü'nün bacağı, üzerine yaslandığı zarif tabure ve sandalyesinin yanında duran sağlam bastonuyla ilgili şakacı esprilerle geçti. "Vikont Kimble, "Dudley House'da sarayda oynamaktan hoşlandığınızı düşünmeye başlamıştık, Tresh," dedi.

hayat boyu."

Baron Pottier, "İhtiyaçlarınızı karşılayacak nefis Bayan Ingleby ile birlikte," diye ekledi. "Yine çizmelerini mi giyiyorsun, Tresham?"

"White's'a dans terliklerimle gelir miydim?" Jocelyn kaşlarını kaldırdı.

Ama Sir Isaac Wallman ilginç bir ayrıntı yakalamıştı. "Nefis Bayan Ingleby mi?" dedi. "Hemşire mi? Düello sırasında çılgılık atan mı? Ho, Tresham, seni namussuz. Senin ihtiyaçlarına tam olarak nasıl hizmet ediyordu?"

Jocelyn kadehini kaldırdı ve küçük züppeye bakarak onu tepeden tırnağa yavaşça gözden geçirdi.

"Söylesene Wallman," dedi en sıkılmış aksanıyla, "uşağına boyun örtünle o sanatı yaratacak zamanı vermek için gecenin hangi saatinde kalkmak zorunda kaldın?" Büyük baloların en büyüğü için bile aşırı özenli olurdu. Belki de züppelerin prensi Naip'le yapılacak bir suare için değil.

"Tam bir saatini aldı," diye cevap verdi Sir Isaac gururla, o anda dikkati dağılmıştı. "Ve bunu doğru yapana kadar sekiz boyunbağı mahvetti."

Jocelyn kadehini indirirken Vikont Kimble alaycı bir şekilde homurdandı. Hoşbeş bittikten sonra sohbet Londra'ya taşındı- İki gün sonraya ayarlanmış olan Brighton'daki curricule yarışı ve oğlunun katilini aramaya gelen Durbury Kontu'nun Londra'daki biraz münzevi varlığı. Kontun, canı sıkılmış bir *kalabalığı* ürkütücü ayrıntılarla eğlendirmek için her yerde görünmemesi, orada bulunan bazı beyefendiler için büyük bir hayal kırıklığıydı.

Babasının bir yıl kadar önce kontluk unvanını alması üzerine varis konumuna yükselen Sidney Jardine, akranları arasında hiçbir zaman popüler olmamıştı. Jocelyn'in onunla olan tek münasebeti, birkaç yıl önce bir balo sırasında, Jardine'in lütfedip dansa davetini reddeden genç bir hanım ve annesinin kulaklarına yönelik kaba bir söz sarf etmesiyle başlamıştı. Jocelyn, adamı balo salonunun ötesindeki terasta kendisiyle birlikte dolaşmaya davet etmişti.

Orada Jardine'e daha fazla uzatmadan evine gitmesini ya da kalıp ağzını sabunla yıkatmayı tercih etmezse cehenneme gitmesini yeterince hoş bir şekilde tembihlemişti. Öfkeden küplere binmiş Jardine meydan okumaya kalkıştığında, Jocelyn sınav bardağını gözüne kaldırmış ve müstakbel rakibine sadece beyefendilerle düello yapmanın değişmez bir kuralı olduğunu söylemişti.

" Ben Leydi Sara Illingsworth'ün kınanmak yerine tebrik edilmesi gerektiği görüşündeyim," dedi. Eğer akıllıysa, şimdiye kadar Londra'dan çok uzaklaşmıştır." Vikont Kimble, "Yine de arabayla gitmedi, Tresh," dedi. "Koşucuların kapsamlı bir soruşturma yaptıklarını duydum. Hayır

Onun eşkalinde biri, bunlardan herhangi birinde seyahat etmiştir."

"Buraya geldiğinden beri bilgelik öğrenmiş demek ki," dedi Jocelyn. "Aferin ona. Tahrik edildiğini söyleyebilirim. Yoksa genç bir hanım neden bir beyefendinin kafasına vursun ki?"

"Bilmen gerekir, Tresham," dedi Sir Isaac gülerek ve dukuluk sınav bardağını bir kez daha dikkatle inceledi.

"Ferdinand yeni atlarını nereye yerleştiriyor?" Jocelyn grubun geneline sordu, ancak hâlâ büyümüş ve gözle görülür şekilde rahatsız olmuş Sir Isaac'e bakıyordu. "Peki onları nerede çalıştırıyor? Sanırım onları yarışa hazırlamakla meşgul. Oraya gidip Cuma günü kendini öldürmek isteyip istemediğine baksam iyi olacak. Hiçbir zaman dünyanın en yetenekli at eti uzmanı olmadı."

Jocelyn ayağını tabureden indirip bastonunu kavramak için döndüğünde Vikont Kimble, "Ben de seninle geleyim, Tresh," dedi. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Bana bir metre yaklaşırsan kendini tehlikeye atarsın!" Jocelyn kendini olabildiğince zarif bir şekilde ayağa kaldırırken homurdandı ve sağ bacağından yukarı fırlayan iğne keskinliğindeki acıya karşı dişlerini sıktı. "Ve senin refakatine ihtiyacım yok, Kimble. Arabayla geldim."

Bu itiraf, tanıdıklarının yeni bir eğlence ve nükte patlamasına neden oldu elbette.

Jocelyn, eve döndüğünde Jane'in onu bunun için azarlayacağını düşündü ve evi düşündüğü için bile kendisine anında kızdı.

Kardeşini tam da bulmayı umduğu yerde, yeni atlarını çalıştırırken ve eğitirken buldu. Jocelyn, Ferdinand'ın en azından eşleştirdiği çift için iyi bir gözü olduğunu biraz rahatlayarak keşfetti. Onlar sadece güzel bir çift değil, aynı zamanda mükemmel binicilerdi. Sorun şuydu ki, Ferdinand onları neredeyse hiç kullanmamıştı.

Onlarla yarışacak kadar uzun bir süre, bunun yanı sıra huzursuz, fevri ve pervasız bir genç adamdı - aslında tipik bir Dudley - sabırsız elleri ve hayal kırıklığına uğradığında kelime dağarcığındaki en küfürlü kelimeleri renkli bir şekilde kullanma eğilimi vardı.

Jocelyn, atların bir takım olarak hareket etmeyi reddetmelerinden kaynaklanan özellikle tüyler ürpertici bir tiradın ardından iç çekerek, "Ellerinin sert ama baştan çıkarıcı bir şekilde konuşmasına izin vermelisin," dedi. "Ve sen de sesini dinlendirmelisin Ferdinand, yoksa Brighton'a ulaştığında zaferini kutlayacak hiçbir şey kalmayacak."

"Lanet olası sığırlar," diye homurdandı kardeşi. "Bir çift prima donna satın aldım."

"Satın aldığınız şey," dedi Jocelyn ona, "fiyatı ucuz olan mükemmel bir çift. Yapman gereken şey, tercihen Cuma gününden önce, onlara kimin efendi olduğunu öğretmek."

White's'taki yüklü bahsi kazanma umudundan tamamen yoksun değildi. Ferdinand, biraz dengesiz olsa da, üstünlüğün gereksiz riskler almaktan geçtiğine inanıyor gibi görünen dikkate değer bir kırbaççıydı.

Ferdinand çalışılmış bir kayıtsızlıkla, "Şimdi, *senin* curricule'inle, Tresham," dedi, "Berriwether'i tozumun beş mil gerisinde bıraktırdım. Benimkinden daha hafif ve daha iyi yaylanıyor."

Jocelyn kuru bir sesle, "O zaman onu tozunuzun sadece iki mil gerisinde bırakmakla yetinmek zorunda kalacaksınız," dedi.

Ferdinand daha sonra kardeşler bekâr odalarında dinlenirken, Jocelyn sağ ayağını alçak bir masanın üzerine koymuş, "Bugünlerde Wesley Forbes'u bir güzel pataklayacağım," dedi. "Dün gece Wattier'de, dünyayı güçsüzlüklerine ikna etmek için koltuk değnekleriyle sendeleyeni ama hangi bacaklarını sakatladıklarını unutan insanlar hakkında saldırgan sözler söylüyordu. Bazen sağ bacaklarını, bazen de sol bacaklarını kaldırarak sendelediklerini söyledi. Kendisinin dünyanın en keskin zekası olduğunu düşünüyor."

Jocelyn bordo şarabını yudumladı. "O zaman beni kastetmiş olamaz, değil mi?" dedi. "Kendini kaptırma Ferdinand. Yarışın bu tarafında bir kavgaya ihtiyacın yok. Ve asla benim adıma değil. Bu fikir bile!"

Ferdinand, "Max Ritterbaum kolumdan tutup beni Brookes'a sürüklemeseydi," dedi, "onu orada, kart odasında yüzüstü bıraktırdım. Mesele şu ki, Tresh, onlardan hiçbiri *senin* yüzüne böyle bir Çey söylemeye cesaret edemez. Ve emin olabilirsin ki hiçbiri *seninle* konuşacak kadar terbiyeli olmayacak.

yanadırınıza bir eldiven geçirin. Çok korkaklar."

"Onları bana bırak," dedi Jocelyn. "Yarışa konsantre olun."

"Bardadırınızı yeniden doldurayım," dedi Ferdinand. "Angeline'in son canavarlığını gördün mü?"

"şapka mı?" Jocelyn sordu. "Hardallı olan mı? İğrenç."

"Mavi," dedi kardeşi, "mor izgili. Başına tünemiş haldeyken onu parkta yürüyüşe çıkarmamı istedi. Ona ya o ya da benim onunla gezintiye çıkacağımı ama ikisinin birlikte olamayacağını söyledim. Ben alay konusu olurdum, Tresham. Kız kardeşimiz korkunç bir hastalıkla doğmuş: zevksizlik. Heyward'ın faturaları ödeyerek onu neden cesaretlendirdiğini anlayamıyorum."

"Ona aşık," dedi Jocelyn. "Tıpkı onun da ona olduğu gibi. Kimse onları birlikte ya da birlikte *değilken* görse bunu tahmin edemez, ki bu daha sık rastlanan bir durum. Bu konuda sanki gizli aşıklarmış gibi ketum davranıyorlar."

Ferdinand kakhahalarla havladı. "Tanrım," dedi, "Angie'ye aşık olan birini hayal edin!"

"Ya da Heyward'la," diye onayladı kardeşi, sorgu bardadırını kurdelesinden boş boş sallayarak.

Bir süre sonra eve dönerken, hayatını normale döndürüyor olmanın büyük bir rahatlama olduğunu düşündü.

JANE bir an için önceki gece olanların Tresham Dükü için bir anlamı olduğunu düşündüyse de gerçeği öğrenmesi uzun sürmedi. Bunu düşündüğünden değil, ama bazen insanın duyguları mantığa meydan okur.

Öğleden sonra geç saatlere kadar eve dönmedi. Ve o zaman bile Jane'i çağırmadı ama Bay Quincy ile kütüphaneye kapandı. Onu çağırana kadar neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti.

Hâlâ ktphanedeydi. şezlonga oturmuş, sağ bacağını minderin üzerine kaldırmıştı. Sağ çizmesi dışında tamamen giyinikti. Ayrıca kaşlarını çatmıştı.

"Tek bir kelime bile yok," dedi adam, kadın daha ağzını amayı düşünmeden. "Tek bir kelime bile, Bayan Ingleby. Tabii ki ağrıyor ve tabii ki Barnard botumu çıkarmak için çok uğraştı. Ama artık egzersiz yapmanın zamanı geldi ve gündüzleri kendimi buradan ıkarmamın zamanı geldi. Yoksa tecavüz ve sefahate düşeceğim."

Bütün gün yokken dn geceden bahsetmesini beklemiyordu. Dün gece daha çok bir rüya gibiydi. Belki de onların

Kucaklaşma, deneyimlerinin ya da beklentilerinin o kadar ötesinde bir şeydi ki, bunu hayal bile edemezdi, ama Tresham Dükü'nün piyanoforte çalarken ve tuşlarından sihir çıkarırkenki görüntüsü ve sesi.

"Sanırım," dedi, kara gözlerini ve daha da kara kaşlarını ilk kez ona çevirerek, "bunun aşk olduğunu düşündün, Jane? Ya da şefkat? Ya da en azından güzel bir duygu?"

"Hayır, majesteleri," dedi. "Beni sandığınız kadar saf değilim. Bunun ikimiz için de fiziksel bir arzu olduğunu fark ettim. Kendini kabul ettirmiş bir çapkının hizmetçisine karşı iyi duygular besleyeceğine neden inanayım ki? Ve neden benim gibi bir kadının, iki haftadan fazla bir süredir senin kötü huyuna ve küfürlü diline maruz kaldığım halde, tehlikeli ve efsanevi cazibene kapılacağından korkuyorsun?"

"Neden *korkayım* ki?" Gözleri kısıldı. "Bu konuda son sözü senin söyleyeceğini tahmin edebilirdim Jane. Dün gece seni ciddi şekilde rahatsız ettiğimi düşünmekle ne kadar aptallık etmişim."

"Evet," diye kabul etti. "Bacağınızın biraz şişmiş olduğunu söyleyebilirim. Soğuk suyla yıkanmanız gerekecek. Bir süre suyun altında tutun."

"Ve ayak parmaklarımı mı dondurayım?"

"Sanırım," dedi ona, "bu rahatsızlık, önümüzdeki haftalarda siyaha dönüşmelerini izlemekten d a h a iyidir."

Dudaklarını büzdü ve bir an için gözlerinde gizlenen bir gülümseme varmış gibi göründü. Ama buna teslim olmadı.

"Eğer yarın yine dışarı çıkmayı planlıyorsanız," dedi, "sabahı boş geçirmeme izin vermenizi rica ediyorum, lütfedersiniz."

"Neden?" Kaşları tekrar çatıldı.

Sebebini düşündükçe elleri soğuk ve nemli bir hal alıyordu ama artık dehşetin felcine teslim olamazdı. Er ya da geç Dudley House'un korunaklı kapılarının dışına çıkmalıydı.

"Başka bir iş aramamın zamanı geldi," dedi. "Burada bir haftadan az zamanım kaldı. Aslında şu anda bana ihtiyaç yok. Hiçbir zaman da olmadı. Sizin de bir hemşireye ihtiyacınız yoktu."

Gözlerini ona dikti. "O zaman beni terk edersin, değil mi Jane?"

Tam da bunu yapma düşüncesi karşısında hissettiği acıyı sıkıca bastırıyordu. Bu acının ne mantıklı ne de değerli bir nedeni vardı. Yine de, elbette, dün gece müzik odasında onun şaşırtıcı derecede farklı bir yönünü görmüştü.

"Buradaki görevim yakında sona erecek, majesteleri," diye hatırlattı ona.

"Kim öyle diyor?" Adam düşünceli düşünceli ona bakıyordu. "Gidecek başka bir yerin olmadığına ne saçma sapan konuşuyorsun."

Hope kıpırdandı. Ona ya da hizmetçileri kiralayan kahyaya hizmetçi ya da bulaşıkçı olarak kalıp kalamayacağını sormayı düşündü. Ama bunu yapabileceğine inanmıyordu. Dudley House'da şimdiye kadar sahip olduğundan daha önemsiz bir görevde yaşamaya katlanamazdı. Elbette gururunun davranışlarını belirlemesine izin veremezdi.

"Sakatlığın yüzünden hareketsiz kaldığın süre boyunca sana bakmam konusunda anlaşmaya varmıştık," dedi. Üç hafta boyunca."

"O halde neredeyse bir hafta kaldı," dedi. "Buradaki zamanın dolana kadar başka bir şey aradığını duymayacağım Jane. Sana sabahları Londra'nın dört bir yanında benden daha fazla maaş verecek bir işveren araman için para ödemişyorum. Sana ne kadar ödüyorum?"

"Kazandığımdan daha fazla," dedi. "Mesele para değil, Majesteleri."

Ama inatçı davranıyordu. "O halde en azından bir hafta daha bu konuda bir şey duymayacağım," dedi. "Ama Perşembe akşamı senin için bir işim var, Jane. Yarın. Ve bunun için de sana iyi para ödeyeceğim. Sana hak ettiğin parayı vereceğim."

Ona temkinli bir şekilde baktı.

"Uçmaya hazırmış gibi lanet kapının yanında durma," dedi sinirli bir şekilde. "Eğer sana saldırmak isteseydim, mesafe ne olursa olsun bunu yapardım. Daha yakına gel. Otur şuraya."

Her zaman oturduğu sandalyeyi işaret etti.

En azından bunu tartışmanın bir anlamı yoktu. Kendisine söyleneni yaptı, bunu yapmak onu rahatsız edici bir şekilde adamın erkeklik aurasının içine soksa da. Adamın kolonyasının kokusunu alabiliyordu ve bunun dün geceki şehvetli deneyimin nasıl bir parçası olduğunu hatırladı.

"Yarın akşam burada büyük bir eğlence düzenliyorum," dedi. "Quincy şu anda davetiyeleri yazıyor ve teslim ettiriyor. Davetlilere sadece bir gün önceden haber verilecek elbette ama neredeyse hepsi gelecek. Gördüğünüz gibi Dudley House'a davetler, ünüme rağmen, imrenilecek kadar nadirdir. Belki de bu yüzden."

Jane ellerini kucağında sıkıca kavuşturarak, akşamın her anında odasının kapalı kapısının ardında kalacağını düşündü.

"Söyle bana," dedi düğ, "şu giydiğin vahşetten ve diğer giydiğinden daha çok yakışan bir giysiye sahip misin?"

Bayan Ingleby?"

Hayır. Oh, hayır. Kesinlikle olmaz. Kesinlikle, sorgusuz sualsiz.

"Buna ihtiyacım olmayacak," dedi kararlı bir şekilde. "Konuklarınızdan biri olmayacağım. Bu hiç uygun olmaz."

Kaşları kibirli bir şekilde yukarı doğru kalktı.

"Bir kez olsun, Bayan Ingleby," dedi, "tam bir uyum içindeyiz. Ama soruma cevap vermediniz. Yüzünüzdeki o alaycı ifadeyi çıkarın. Sizi huysuz bir çocuk gibi gösteriyor."

"Bir tane müslin elbisem var," diye itiraf etti. "Ama onu giymeyeceğim, Majesteleri. İşime uygun değil."

"Yarın akşam giyeceksin," diye bilgilendirdi onu. "Ve saçına daha güzel bir şey yapacaksın. Barnard'dan hangi hizmetçinin saç süslemede daha usta olduğunu öğreneceğim. Eğer yoksa, bu durum için bir tane kiralayacağım."

Jane biraz midesinin bulandığını hissediyordu.

"Ama konuklarınızdan biri olamayacağımı söylemişsiniz," diye hatırlattı ona. Odamda oturmak için muslin bir elbiseye ve özenli bir saç stiline ihtiyacım olmayacak."

"Kalın kafalı olma Jane," dedi. "Yemek, kartlar, sohbet ve müzik olacak - davet ettiğim birkaç hanım tarafından sağlanacak. Bütün hanımlar başarılıdır, bilirsin. Görünüşe bakılırsa anneler arasında yaygın bir yanılgı, bir yandan piyanonun klavyesini tıngırdatırken bir yandan da süslü görünmenin bir erkeğin kalbine ve servetine giden en emin yol olduğu."

"Merak ediyorum," dedi, "seni bu kadar alaycı yapan ne?"

"Öyle mi?" Kurt gibi gülümsedi. "Bir kontun unvanı ve bir markizin rütbesiyle büyümenin getirdiği bir şey bu Jane. Ve on yedi yaşında dük olmanın getirdiği bir şey. İngiltere'nin en kötü kalpli canisi olduğumu defalarca kanıtladım. Ama evlenmeye uygun kızı olan her anne hala bana Melek Cebraill'mişim gibi yaltaklanıyor ve her baba benimle tanışmak için kur yapıyor. Mızımız genç kızların kendilerinden bahsetmiyorum bile."

"Günün birinde," dedi alaycı bir tavırla, "o kızlardan birine aşık olacaksın, ama o kızın senin kuruna gülüp geçeceğini göreceksin. Kadınların zekâsına çok az saygı duyuyorsunuz. Kendinizi Hristiyanlık âleminin en büyük evlilik ödülü olarak görüyor ve bu yüzden de peşinizde koştuklarına inandığınız herkesi küçümsüyorsunuz. Bu dünyada *bazı* mantıklı hanımlar da var, bilmenizi isterim."

Dudaklarını tekrar büzdü, gözlerinde kesin bir eğlence parıltısı vardı

Şimdi. "Gururumun hatırına Jane," dedi, "bunu sadece Hristiyan dünyasını değil İslam dünyasını da kapsayacak şekilde genişletebilir miyiz?"

Jane, onun balonunu nasıl patlatacağını çabucak öğreniyor, diye düşündü. "Ama konudan sapıyoruz." Ona daha ağırbaşlı bir şekilde baktı ve Jane

Endişe parmakları omurgasında geziniyordu. "Siz, Bayan Ingleby, gecenin ana cazibesi olacaksınız. Misafirlerim için şarkı söyleyeceksiniz."

"Hayır!" Aniden ayağa kalktı.

"Ah evet," dedi usulca. "Hatta size eşlik edeceğim. Sanırım zaman zaman *tonla* uğraştığımı itiraf etmiş olmalıyım. Sadece bir vokaliste eşlik edersem erkekliğimin tehlikeye gireceğinden korkmuyorum. Sizce yapmalı mıyım?"

"Hayır," dedi. "Her şeye hayır demek istiyorum. Bunu yapmayacağım. Ben bir halk sanatçısı değilim ve olmak da istemiyorum. Beni zorlayamazsınız ve zorlayabileceğinizi de sanmayın. Zorbalığa boyun eğmeyeceğim."

"Sana beş yüz pound ödeyeceğim Jane," dedi usulca.

Devam etmek için nefesini çekti ve ağzını tekrar kapattı.

Kaşlarını çatı.

"Beş yüz pound mu?" dedi inanamayarak. "Ne kadar saçma."

"Benim için değil," dedi. "Halkın önünde şarkı söylemeni istiyorum Jane. Dün gece benim keşfettiğim şeyi, tüm *beau monde*'un keşfetmesini istiyorum. Sende nadir bulunan bir yetenek var."

"Kabul etmem için beni pohpohlamayı düşünme," dedi. Ama zihni çoktan harekete geçmişti. Beş yüz pound. Uzun süre çalışmasına gerek kalmayacaktı. Bu evden daha güvenli bir yerde saklanabilirdi. Hatta Kont'un ve Bow Street Runners'ın aramayı düşünmeyeceği bir yere bile taşınabilirdi.

"Beş yüz pound sizi hemen bir iş arama zorunluluğundan kurtarır, değil mi?" dedi, belli ki onun düşüncelerini ya da en azından bir kısmını okumuştı.

Ama önce bir ev dolusu misafirle yüzleşmesi gerekecekti. Durbury Kontu dışında Londra'da gerçek kimliğini bilen, onu Leydi Sara Illingsworth olarak gören biri var mıydı acaba? Buna inanmıyordu. Ama ya biri *varsa*?

"Lütfen bile diyebilirim Jane," dedi Tresham Dükü, sesi sahte bir alçakgönüllülükle çıkıyordu.

Kadın sitemle ona baktı. Kontun konuklar arasında olma ihtimali en ufak bir ihtimal bile var mıydı? Tek bir yol vardı.

Öğrenmenin bir yolu yok elbette. Bay Quincy'ye konuk listesine bakıp bakamayacağını sorabilirdi.

Midesi rahatsız edici bir takla atarken ona "Bunu düşüneceğim," dedi.

"Sanırım," dedi, "Çimdilik senden bekleyebileceğim en iyi Çey bu, değil mi Jane? Çok çabuk teslim olamazsın yoksa kendini ezdirmiş gibi görünürsün. Pekâlâ. Ama cevabın evet olmalı. Aklımda bu var. Yarın öğleden sonra biraz prova yapacağız."

"Yine bacağını ovuşturuyorsun," dedi. "Sanırım bugün dışarı çıkmakla aptallık ettiğinizi ve bu kadar uzun süre dışarıda kalmakla daha da aptallık ettiğinizi kabul etmeyeceksiniz. Odanıza çıkmanıza yardım etmesi için birini çağırayım ve size biraz soğuk su göndereyim."

"Kardeşime bir atın önünü arkasından ayırt etmeyi öğretmeye çalışıyorum," dedi. "White's'ta ona yüklü bir miktar yatırdım Bayan Ingleby ve yarışı kazanacağından oldukça eminim."

"Erkekler ne kadar da aptal," dedi. "Zihinleri tamamen önemsiz şeylere odaklanmış, enerjileri önemsiz konulara harcanıyor. Eğer Lord Ferdinand Cuma günü yaralanırsa, belki de onun sizin için sadece bir bahsi kazanmaktan çok daha önemli olduğunu anlayacaksınız."

"Azarlamanızı bitirdiyseniz," dedi ona, "sizin önerdiğiniz şeyi yapabilir ve bulabileceğiniz en iri uşağı çağırabilirsiniz Bayan Ingleby."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Ya eşkali Londra'da dolaşıyorsa? diye düşündü birden. Ya perşembe akşamı müzik odasına adımını atarsa ve toplanan konuklar onu suçlamak için topluca ayağa kalkarsa?

Bunun bir şekilde rahatlama sağlayacağı gibi aptalca bir duyguya kapılmaktan kendini alamadı.

*J*OCELYN SIK SIK EĞLENMEZDİ AMA EĞLENDİĞİ ZAMAN DA BUNU CÖMERT BİR ŞEKİLDE YAPARDI.

Aşçısı, geceye başlamak için görkemli bir akşam yemeği ve gece yarısına kadar devam edecek lezzetli bir akşam yemeği hazırlamak gibi muazzam bir görevin kendisine hiç haber verilmemiş olmasından dolayı alt katta homurdandı. Ama ne zaman nefes alacak kadar çalışmayı bıraksa istifa etmekle tehdit ettiği gibi hemen istifa etmek yerine yaratıcı bir enerjiyle işe koyuldu.

Hizmetçi şikâyet etmedi ama eğlence için kullanılacak odalardaki her toz zerresini yok etmek ve her yüzeyi cilalayıp pırıl pırıl yapmak için acımasız bir kararlılıkla askerlerini topladı. Michael Quincy'nin sipariş ettiği cömert çiçek yığınlarını düzenledi.

Jocelyn'in de tahmin ettiği gibi, neredeyse herkes davetini kabul etti, her ne kadar bunu yapmak son anda başka taahhütleri bozmayı gerektirse de. Dudley House'da bir akşam yemeği ve suareye katılma şansı sık sık ele geçmezdi.

Jocelyn hizmetçisine bir hanımefendinin saçını yapmakta usta bir hizmetçi seçmesi ya da tutması talimatını verdi. Jane Ingleby'yi modaya uygun bir modacıya götürüp acele bir gece elbisesi diktirmeyi de düşündü -Londra'nın en seçkin iki ya da üç terzisi üzerinde hatırı sayılır bir etkisi vardı- ama bunu yapmadı. Hiç şüphesiz yaygara koparacak ve sonunda şarkı söylemeyi reddedecekti. Ayrıca, onu çok fazla hanımefendi gibi göstermemesi gerektiğine karar verdi, yoksa konukları onun çatısı altında hemşiresi olarak neredeyse üç hafta geçirmesinin uygunluğunu merak edeceklerdi.

Öğleden sonra onunla müzik odasında biraz zaman geçirdi, sesini göstermek için iki zıt şarkının yanı sıra, kızın saçma olduğunu iddia ettiği ama onun saçma olmadığına ısrar ettiği bir bis provası yaptı.

Akşam için giyinirken kendini gergin hissettiğini fark etti. Bu gerçek onu iyice telaşlandırdı ve kendisini içten içe küçümsemesine neden oldu.

o daha gençken, anne ve babası hayatta ve sağlıklıyken Candleford Abbey'de sık sık piknikler, akşam yemekleri ve danslar düzenlenirdi. Eğlenmeyi çok severlerdi. Ama Jane bir seferde elliye yakın konuk davet ettiklerini hiç sanmıyordu. Hatırladığı o partiler bile uzun zaman önceydi.

O sadece bir kızdı.

Aşağı inmeye hazırlanmadan önce birkaç saat boyunca odasında oturdu, uzaktaki sesleri ve kahkahaları dinledi, neler olduğunu, şarkı söylemeye çağrılmadan önce neler olacağını hayal etti. Ancak çağrının tam zamanını tahmin etmek imkansızdı. Jane'in de farkında olduğu gibi, *Ton* partileri taşradaki benzerlerinden oldukça farklıydı ve neredeyse hiçbir zaman saat on biri ya da en geç gece yarısını geçmezdi. Burada, kasabada hiç kimse bütün gece ayakta kalmayı ve ertesi gün de uyumayı garip bulmuyordu.

Gece yarısından önce çağrılmayabilirdi. O kadar uzun süre beklemek zorunda kalırsa sinirden bir yığın halinde yere yığılırdı.

Ama sonunda şöminenin üzerindeki saatten, bu akşam için sadece saçını süslemek üzere tutulan Fransız hizmetçi Adele'in on dakika sonra kapısını çalacağını görebildi. Giyinme vakti gelmişti.

Bu çılgınlığı kabul ettiğine pişman olmak için artık çok geçti. Davetliler arasında kimse yoktu - davetli listesini büyük bir dikkatle incelemişti

-Kimliğini kim bilebilirdi ki? Ama Durbury Kontu şehirdeydi. Ya bu geceki toplantıdaki herkes onun eşkalini öğrenmişse? Midesi bulandı. Ama artık çok geçti.

Kararlılıkla hizmetçi elbisesini çıkardı ve daha önce yatağının üzerine serdiği özenle ütülenmiş dallı muslin elbiseyi başına geçirdi. Bu, taşrada ikindi çayı için son derece uygun bir elbiseydi. Orada bile bir akşam partisi için hiç uygun değildi elbette, ama bu önemli değildi. Ne de olsa bu geceki eğlencede konuk değildi.

Soğuk, heyecan ve korkunun karışımıyla ürperdi.

Londra'ya kaçarken asla saklanmak istememişti. Leydi Webb'in evde olmadığını dehşet verici bir şekilde öğrendikten sonra yapması gereken şeyin, bir oda tuttuğu otelde kalmak ve para için kontun şehirdeki iş adamına başvurmak olduğunu düşündü Jane geç de olsa. Tüm dünyaya, sarhoş bir serseri tarafından taciz edildiğini ve saldırıya uğradığını cesaretle ilan etmeliydi.

Kontes ve Kontes'in Candleford'dan ayrılışından sonra haklı olarak kendini savunmak için ona bir kitapla vurmuş ve kendisini ona yakın olmaktan uzaklaştırmıştı.

Ama bunu yapmamıştı ve artık çok geçti.

Saklanıyordu. Ve kendini İngiliz sosyetesinin en iyi elli üyesine göstermek üzereydi.

Tam bir çılgınlık.

Uzaktan bir kadın sesi kahkahalarla güldü.

Biri Jane'in kapısına vurdu ve Jane aptalca zıpladı. Adele saçını yapmak için gelmişti.

Jocelyn'in akşamki ev sahibesi LADY Heyward, saat on birde devam etmekte olan kâğıt oyunlarının sona erdiğini duyururken, Jocelyn de birkaç uşağı, salondaki piyanonun odanın ortasına taşınması ve sandalyelerin odanın çevresine yerleştirilmesi için yönlendirdi. Gecenin müzikal kısmı başlamak üzereydi.

Genç hanımların birçoğu piyanoforte çalmak ya da şarkı söylemek için gönüllü oldu ya da ikna edildi. Bir beyefendi -Lord Riding-nişanlısıyla düet yapacak kadar cesurdu. Tüm resitaller yeterliydi. Konuklar az ya da çok dikkatle dinlediler ve kibarca alkışladılar. Ne de olsa bu, hepsi için tanıdık bir akşam eğlencesi biçimiydi. Sanatın tanınmış patronlarından sadece birkaçı profesyonel sanatçılar tutmuştu, ancak bu durumlarda akşam özel bir konser olarak müjdeleniyordu.

Sonunda Jocelyn bastonunun yardımıyla ayağa kalktı.

Herkesin dikkatini topladıktan sonra, "Ayağa kalkıp birkaç dakika dolaşmaktan çekinmeyin," dedi. "Akşam yemeğinden önce sizi eğlendirmesi için özel bir konuk ayarladım. Gidip onu aşağı getireyim."

Kız kardeşi şaşkınlıkla ona baktı. "O kim olabilir, Tresham?" diye sordu. "Mutfakta mı bekliyor? Son üç haftadır neredeyse buraya kapanmışken onu nereden buldun?"

Ama o sadece başını eğdi ve odadan çıktı. Aptal olduğu için bütün akşam bu andan başka bir şey düşünememişti. Sadece kadının fikrini değiştirmemiş olmasını umuyordu. Beş yüz pound elbette hatırı sayılır bir teşvikti ama Jane Ingleby şarkı söylemek istemediğine karar veriyse

Beş bin pound bile onu ikna edemezdi.

Hawkins'i yukarı gönderdikten sonra iki dakika boyunca bastonuna dayanarak koridorda volta atmıştı ki Hawkins merdivenlerde belirdi. Üçüncü basamakta durdu ve bir heykelin iyi bir taklidine dönüştü - dudakları ince, sert bir çizgiyle belirlenmiş, yine de bir meleğe benzeyen soluk, acımasız bir heykel. Hafif, sade tasarımlı muslin elbisesi formuna harikalar katmış, uzun boyunu ve ince zarafetini vurgulamıştı. Saçları, adam gözlerini uzun süre saçlarından ayıramadı. Özenle şekillendirilmemişti. Yarı yarıya beklediği gibi bukleler ve lülelerden oluşan bir yığın da değildi. Giyinip kuşanmıştı ama her zamanki ciddiyetinden eser yoktu. Yumuşak, sağlıklı, parlak ve zarif görünüyordu. Ve saf altın.

"Vay, vay," dedi, "kelebek kozasından kurtuldu." "Bunu yapmasak çok daha iyi olurdu," dedi kadın.

Ama merdivenin dibine kadar ilerledi ve bir elini onunkine uzatarak gözlerini kendi gözleriyle tuttu.

"Şimdi bana karşı korkak davranmayacaksın, Jane," dedi. "Konuklarım özel misafirimi bekliyor."

"Hayal kırıklığına uğrayacaklar," diye uyardı onu.

Sinmek onun yapacağı bir şey değildi. Tam olarak öyle de yapmıyordu. Çenesini gururla kaldırmış, dimdik duruyordu. Ayrıca sanki üçüncü merdivenden aşağıya kökler göndermiş gibi görünüyordu.

"Gel," dedi, onu zorlamak için gözlerini utanmazca kullanarak.

İkinci merdivenden aşağı indi ve adam elini avuç içine doğru çevirdiğinde, kendi elini onun elinin üzerine koydu ve onu salona doğru götürmesine izin verdi. Kadında bir düşesin duruşu vardı, diye düşündü adam farklı koşullar altında ne kadar eğlenebileceğini düşünerek. Ve aynı anda gözlerinden pullar dökülmüş gibi hissetti. Bir yetim mi? Bir yetimhanede mi büyümüştü? Büyüdükten sonra kendi yolunu çizmek için dünyaya mı dönmüştü? Hiç sanmıyordu. Bu hikâyeye kanacak kadar aptaldı.

Bu da Jane Ingleby'i yalancı yapar.

"Önce 'Barbara Allen'," dedi. "Parmaklarım esnekleşirken onlara tanıdık gelecek bir şey."

"Evet. Çok iyi," diye kabul etti. "*Tüm* misafirleriniz hâlâ burada mı?"

"Kırk sekiz ya da kırk dokuzunun evlerine çekildiğini umuyorum. Güzellik uykusu için evlerine gittiler, değil mi?" diye sordu. "Hiç kimse gitmedi, Jane."

Giyimli bir uşak onun derin, sakın nefesler aldığını hissetti.

salonun kapılarını açmak için öne doğru sıçradı. Çenesini biraz daha yukarı kaldırdı.

Onu içeri, misafirlerinin yeniden oturduğu ve merakla konuğuna baktıkları iki sıra sandalyenin arasına götürürken, sera bitkileri arasında taze bir bahçe çiçeğine benziyor, diye düşündü.

"Ah, diyorum." Conan Brougham'ın sesiydi. "Bu Bayan Ingleby."

Bayan Ingleby'nin kim olduğunu bilenler bilmeyenlere açıklarken bir uğultu vardı. Elbette hepsi, Tresham Dükü'nün Lord Oliver'la düellosu sırasında dikkatini dağıtan ve daha sonra hemşiresi olan değirmenci asistanını biliyordu.

Jocelyn onu odanın ortasındaki piyanofortun kapladığı açık alana götürdü. Onun elini bıraktı.

"Bayanlar, baylar," dedi, "Bayan Ingleby'yi, duyma ayrıcalığına sahip olduğum en muhteşem şarkı sesini sizlerle paylaşmaya ikna ettim. Ne yazık ki onun hakkını verebilecek bir eşlikçisi yok, sadece ben varım. Gördüğünüz gibi, her iki elimde de beş başparmak var. Ama şarkı söylemeye başladığında kimsenin fark etmeyeceğini söyleyebilirim."

Bankta otururken paltosunun kuyruklarını arkasına doğru düzeltti, bastonunu yanına koydu ve parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi. Jane tam olarak onu bıraktığı yerde duruyordu ama aslında ona pek aldırış etmiyordu. Dehşete kapılmıştı. Dört ayrı düelloda tabancanın ters ucuyla gözünü kırpmadan yüz yüze gelmiş biri olarak, kendisini değil Jane'i dinleyecek bir seyirci için piyanoforte çalmaktan çekiniyordu. Kendini açıkta, neredeyse çıplak hissediyordu.

Zihnini elindeki işe yoğunlaştırdı ve "Barbara Allen "ın açılış parçasını çalmaya başladı.

İlk dizenin ilk iki satırında sesi soluksuzdu ve hafifçe titriyordu. Ama sonra sakinleşti, tıpkı onun gibi. Gerçekten de kısa sürede kendi görevini unuttu ve kasıtlı bir niyetten çok içgüdüsel olarak çaldı. Kız şarkıyı, eğer mümkünse, onun şimdiye kadar duyduğundan daha iyi, daha duygulu söyledi. Onun, seyirciye içgüdüsel olarak cevap veren türden bir şarkıcı olduğunu fark etti. Ve konukları gerçekten de çok dikkatli bir dinleyiciydi. Türkünün son hecesi kaybolana kadar kimsenin kıpırdamadığından emindi. Ve o zaman bile bir duraklama, mutlak bir sessizlik anı oldu.

Ve sonra alkışlar. Sessiz bir alkış değil.

beau monde'un kendilerinden birine karşı kibarlığı değil, gerçekten yetenekli bir sanatçı tarafından birkaç dakikalığına başka bir boyuta taşınan bir izleyicinin coşkulu takdiri.

Jane şaşırmış ve biraz da utanmış görünüyordu. Ama oldukça sakindi. Başını eğdi ve alkışların dinmesini ve yerini beklenti dolu bir sessizliğe bırakmasını bekledi.

Handel'in "Art Thou Troubled?" şarkısını söyledi. Bu kesinlikle kontralto ses için bestelenmiş en güzel müzik parçalarından biriydi. Jocelyn hep böyle düşünmüştü. Ama bu akşam özellikle onun için yazılmış gibi görünüyordu. Sözler için kulağa otantik gelen bir eşlik doğaçlamakta yaşadığı zorluğu unutmuştu. Sadece çaldı ve onun zengin, disiplinli ama duygu yüklü sesini dinledi ve sanki gözyaşlarıyla boğazının ağrıdığını fark etti.

" 'Sıkıntın mı var? " diye şarkı söyledi. "Müzik seni sakinleştirecek. Yorgun musun? Dinlenmek senin olacak; dinlenmek senin olacak. "

Uzun, çok uzun zamandır sıkıntılı ve yorgun olmalı, diye düşünürken buldu kendini Jocelyn. Müziğin baştan çıkarıcı gücünü her zaman biliyordu. Ama bu her zaman yasaklanmış bir merhem, reddedilmiş bir dinlenme olmuştu. Yumuşak, kadınsı, ona göre olmayan bir şey, bir Dudley, bir Tresham Dükü.

" 'Müzik. " Nefes aldı ve zengin sesi yükseldi. "Müzik çağırır, ilahi bir sesle. "

Ah, evet, ilahi bir sesle. Ama bir Dudley sadece sert, erkekçe, son derece insani bir sesle konuşur ve nadiren dinlerdi. En azından egemenlik ve güç kurduğu aktif günlük yaşamının dışında kalan hiçbir şeyi dinlemezdi. Kesinlikle müziği ya da müziğin dinleyicisini salt benliğin ve duyuların sonlu dünyasının ötesine, kelimelerle ifade edilemeyen, sadece hissedilebilen bir şeye götüren ruhun tüm alemini dinlemezdi.

Şarkı sona erdiğinde boğazındaki acı dinmemişti. Alkışlar sessizliği yeniden bozarken gözlerini kısa süreliğine kapattı. Gözlerini açtığı anda, konuklarının teker teker ayağa kalkıp hâlâ alkışladıklarını, Jane'in ise son derece mahcup görüldüğünü gördü.

Bastonuna aldırmadan banktan kalktı, kadının sağ elini avucunun içine aldı ve aralarında havaya kaldırdı. Kadın sonunda gülümsedi ve reverans yaptı.

Bir bis için hafif ve güzel ama karmaşık "Robin Adair "i söyledi. Jocelyn, şüphesiz yarın ona bunu söylediğini bildireceğini düşündü, ama bu gece bunu yapamayacağını biliyordu

onu kızdırmak.

Bundan sonra odadan kaçabilirdi. Kapılara açılan sandalye sıralarının arasındaki açıklığa doğru aceleyle birkaç adım attı. Ama konukları safları bozmuş ve başka fikirleri vardı. Eğlence sona ermişti. Akşam yemeği vakti gelmişti. Ve Ferdinand onun yoluna çıkmıştı.

"Bence de Bayan Ingleby," dedi etkilenmemiş bir coşkuyla. "Çok iyi bir gösteri. Oldukça görkemli şarkı söylüyorsunuz. İçecekler için akşam yemeği odasına gelin."

Selam veriyor, gülümsüyor, kolunu uzatıyor ve aklını atlardan, avcılıktan, boks fabrikalarından ve kulüplerdeki en son tuhaf bahislerden uzaklaştırdığında yapabildiği tüm önemli cazibeyi kullanıyordu.

Jocelyn hesaplanamayacak kadar canı hissediyordu.

Jane kaçmaya çalıştı. Birkaç mazeret öne sürdü ama saniyeler içinde ikna etmesi gereken tek kişi Ferdinand değildi. Etrafı onunla konuşmak isteyen her iki cinsiyetten misafirlerle doluydu. Ancak Dudley House'daki hemşirelik pozisyonu ve işe alınma koşulları dedikodu ve skandaldan beslenen insanlar için şüphesiz ilgi çekici olsa da, Jocelyn bu kadar çok dikkati üzerine çekenin sadece bu gerçekler olduğuna inanmıyordu. Onun sesiydi.

İki gece önce bu sesi nasıl dinleyebilmişti, diye düşündü şimdi, bunun sadece olağanüstü güzel bir ses olmadığını fark etmeden? Aynı zamanda iyi eğitilmiş bir sestiydi. Ve iyi bir ses eğitimi kesinlikle bir yetimhanede, hatta üstün bir yetimhanede alınabilecek bir şey değildi.

Ferdinand'ın kolunda yemek odasına doğru götürülürken, Heyward diğer yanında yürüyor ve Handel'in *Mesih*'i hakkında ciddi bir tartışmaya giriyordu. Jocelyn dikkatini diğer konuklarına çevirdi.

Babasının büyük masraflarla Cornwall'a getirttiği ŞAN ÖĞRETMENİ, eğer isterse profesyonel olarak şarkı söyleyebileceğini, Milano'da, Viyana'da, Covent Garden'da, istediği her yerde başarılı olabileceğini söylemişti. Uluslararası bir yıldız olabilirdi.

Babası nazikçe ama kararlı bir şekilde bir kontun kızı için böylesine ünlü bir kariyerin bile söz konusu olamayacağını söylemişti. Jane buna aldırmamıştı. Hiçbir zaman halkın beğenisini kazanma ya da şöhret olma ihtiyacı hissetmemişti. Şarkı söylüyordu çünkü şarkı söylemeyi seviyordu ve

arkadaşlarını ve akrabalarını eğlendirmeyi severdi.

Ama bu akşam Dudley House'daki başarının baştan çıkarıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Evin kendisi, her avize ve mumluktaki her mumun yandığı ve her yerde cömertçe ve ustalıkla düzenlenmiş çiçek vazolarıyla muhteşem bir harikalar diyarına dönüştürülmüştü. Herkes son derece kibardı. Neredeyse tüm konuklar yemek salonunda ona yaklaştı, bazıları sadece gülümseyip performansını ne kadar beğendiklerini söyledi, birçoğu da onunla uzun uzun konuştu. Daha önce hiç Londra'ya gitmemişti. Daha önce hiç yüce çevrelerde bulunmamıştı. Ama bu toplulukla birlikte olmanın verdiği harika bir *doğruluk* hissi vardı. Bunlar onun insanlarıydı. Bu onun ait olduğu dünyaydı. Annesi daha uzun yaşasaydı, babası sağlığını korusaydı, o da doğal olarak bir sezon için Londra'ya gelecekti. Uygun bir koca seçmek gibi ciddi bir iş için büyük evlilik pazarına getirilecekti.

Tresham Dükü'nün misafirleri arasında kendini evinde gibi hissetti.

Kendisine onlardan biri olmadığını hatırlatmak için bilinçli bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. Artık değil. Onlarla arasında büyük bir engel vardı; Sidney sarhoş ve saldırgan bir halde, onu kendisiyle evlenmeye ikna etmek için baştan çıkarmaya karar verdiğinde bu engel ortaya çıkmıştı. Aynı derecede sarhoş olan arkadaşlarının da göz yummasıyla onun ırzına geçecekti. Ama o hiçbir zaman zorbalığa uysalca katlanacak biri olmamıştı. Adamın kafasına bir kitap savurmuştu.

Ve böylece onu bir kaçak haline getiren olaylar dizisi başlamış oldu. Ama ne kaçak! Burada, seçkin bir grubun tam ortasındaydı ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyordu.

"Beni mazur görün," diye mırıldandı, gülümseyerek ayağa kalktı.

"Affedersiniz?" Leydi Heyward ona zarif bir şaşkınlıkla baktı. "Kesinlikle hayır, Bayan Ingleby. Onur konuğu haline geldiğinizi görmüyor musunuz? Heyward sizi kalmanız için ikna edecektir, değil mi aşkım?"

Ama Lord Heyward, morlar giymiş, başında da ona uygun tüylü bir türban olan bir dul kadınla derin bir sohbete dalmıştı.

Vikont Kimble, Jane'i dirseğinden tutup az önce boşalttığı sandalyeyi işaret ederek, "İzin verin," dedi. "Siz günün gizemisiniz, Bayan Ingleby. Bir an Hyde Park'taki işinize koşturuyor, bir an sonra gri bir gölge gibi Tresh'e bakıyor ve şimdi de eğitimli bir bülbül gibi sakıyorsunuz. Sizi sorgulamama izin verin." Gülümsedi

sözlerinin etkisini yumuşatan bir çekicilik uyguladı.

Hâlâ ayakta olan Leydi Heyward tüm dikkatleri üzerine çekmek için ellerini çırpıyordu.

"Yemekten sonra herkesin dağılmasına kesinlikle izin vermeyeceğim," dedi, "saat gece yarısını çok az geçmişken. Tresham'ın yarın alay konusu olmasına izin vermeyi reddediyorum. Salonda dans edeceğiz. Bayan Marsh bizim için çalacak, değil mi hanımefendi? Halının geri çekilmesi emrini ben mi vereyim, Tresham, yoksa sen mi?"

"Aman Tanrım," dedi Lord Hazretleri, parmakları kadehinin sapında kıvrılırken. "Şöhretime bu kadar önem vermen ne büyük incelik Angeline. Emri ben vereceğim." Odadan çıktı.

Jane, Lord Kimble'ın kendisine sorduğu sorulara belirsiz cevaplar verdikten birkaç dakika sonra kararlı bir şekilde, "Beni gerçekten mazur görmelisiniz," dedi. "İyi geceler lordum."

"Önümüzdeki birkaç gün içinde Tresham'ı ziyaret etmek için yeni bir nedenim olacak," dedi ona, dudaklarına götürdüğü elinin üzerinde eğilerek. Gözleri takdirle onunkilere bakıyordu.

Bir başka tehlikeli beyefendi, diye düşündü Jane odadan aceleyle çıkarken, giderken birkaç kişiye iyi geceler diledi. Soluk mavi ve gümüş renkli gece kıyafetlerinin sarı saçlarıyla ne kadar çekici görüldüğünü mutlaka biliyor olmalıydı.

Ancak salona yaklaştığında, bu gece odasının mahremiyetine kaçmanın hiç de kolay olmayacağını gördü. Tresham Dükü bastonuna dayanarak dışarı çıkıyordu. Açık kapıdan görebildiği kadarıyla konuklarından birkaçı çoktan arka tarafa geçmişti. Akşam yemeği odasından daha fazlası geliyordu.

"Yatmaya mı gidiyorsun, Jane?" diye sordu ona. "Saat gece yarısını bir saat bile geçmemişken mi?"

"Evet, majesteleri," dedi. "İyi geceler."

"Saçmalık!" dedi ona. "Angeline'i duydun. Ona göre sen onur konuğu oldun. Ve onun korkunç kıyafet zevkine rağmen -şok edici pembe, gözlemlemişsindir, ona yakışmıyor, özellikle de fırırlar, volanlar ve saçındaki o talihsiz mavi tüylerle birlikte olduğunda- tüm bunlara rağmen Jane, kız kardeşimden daha titiz biri yoktur. Misafir odasına geleceksin."

"Hayır," dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Başkaldırı mı? Dans edeceksin, Jane. Benimle birlikte."

Güldü. "Ve bastonun da mı?"

"İşte bu, Jane," dedi bastonu kaldırıp ona doğrultarak, "alçakça bir darbe. Bastonum olmadan dans edeceğim. Aslında bir vals. Sen de benimle vals yapacaksın."

Adam onunla merdivene giden yol arasında durmak için hareket etmişti. Yüzüne bakarak onun inkâra tahammülü olmayan ruh hallerinden birinde olduğunu söyleyebilirdi. Bu konuda iyi bir mücadele vermeyeceğinden değil. Ne de olsa onu dans etmeye zorlayamazdı.

"Sen asla vals yapmazsın," dedi ona.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu.

"Yaptın," diye hatırlattı ona. "Duyduğumda. Bir gün birisi Almack'ın yerinden bahsettiğinde."

"Bu gece bir istisna yapacağım," dedi. "Vals yapar mısın, Jane? Adımları biliyor musun?"

Bu onun çıkış yoluydu. Tek yapması gereken hayır demektir. Ve gerçekten de bu adımları hiçbir zaman halka açık bir toplantıda atmamıştı, sadece Charles ve birkaç arkadaşıyla özel toplantılarda yapmıştı. Ama birdenbire, asla bulunamayacağı bir yere kaybolmadan önce burada, Dudley House'da, akranlarının arasında vals yapmak için duyduğu derin özlemle sarsıldı. Tresham Dükü'yle vals yapmak. Birdenbire bu cazibe karşı konulmaz oldu.

Dük, "Tereddüt ediyor," diye mırıldandı. Daha yakına eğildi. "Artık bunu inkâr etmemelisin Jane. Sessizliğin sana ihanet etti." Kolunu uzattı. "Gel."

Kolunu onun koluna dolamadan ve salona dönmeden önce sadece bir an daha tereddüt etti.

Dans etmek için.

Tresham Dükü ile vals yapmak için.

* * *

Jocelyn, daha yaşlı konuklarından birkaçıyla oturup sohbet ederken, gençler enerjik bir kır dansı yaparken BİR ŞEY ÇOK AÇIKTI. Jane Ingleby yakında gitmek zorunda kalacaktı. Dudley House'dan uzağa. Ondan uzağa.

Gerçekten de ilgi odağı haline gelmişti. Dans etmiyordu, Ama etrafı, aralarında dans ediyor olmaları gereken Kimble ve Ferdinand'ın da bulunduğu gerçek bir hayranlar topluluğu tarafından sarılmıştı. Diğer tüm hanımlar ipekli kumaşlarla süslenmişken, o dallı muslin elbisesi ve sade saçlarıyla biraz uyumsuz görünüyordu

satenler, mücevherler, özenle işlenmiş tüyler ve türbanlar. Ama her birini telaşlı ve abartılı gösteriyordu.

Sadeliğin ta kendisiydi. Tek bir gül gibi. Hayır, bir gül çok ayrıntılıydı. Zambak gibi. Ya da bir papatya.

Onu burada daha fazla tutarsa gerçekten de sorular sorulacaktı. Elbette, son üç haftadır kendisi için olduğu gibi, tüm konukları için de onun başının tepesinden ayak tırnaklarına kadar bir hanımefendi olduğu açık olmalıydı. Tahminen, yoksul bir beyefendinin yoksul yetimi. Ama yine de bir hanımefendi. Olağanüstü güzel bir hanımefendi.

Ona başka bir yerde iş bulması gerekecekti; bu gece için aklından çıkaracağı, son derece iç karartıcı bir düşünceydi. Kır dansı sona ermişti. Bastonunu sandalyeye dayayarak ayağa kalktı. Tüm ağırlığını sağ bacağına vermenin aşırı bir acıya neden olmadığını fark edince rahatladı. Piyanonun başındaki Bayan Marsh'a doğru ilerledi.

Jane'e danıştıktan sonra, "Eşlerinizi alın beyler," dedi, "vals yapalım." Jane'e doğru ilerledi ve bunu yaparken hem Kimble'in hem de Brougham'ın gözleriyle karşılaşma talihsizliğini yaşadı. Her ikisi de ona sanki başka bir kafası çıkmış gibi bakıyorlardı. Nedenini biliyordu. Tresham Dükü'nün asla vals yapmadığı herkesçe bilinen bir şeydi. Sağ elini uzattı. "Bayan Ingleby?"

"Bunun acısını çekeceksin," diye uyardı onu, halının kaldırıldığı cilalı zemindeki yerlerini alırken. "Muhtemelen önümüzdeki iki haftayı bacağını bir minderin üzerine koyarak geçirmek zorunda kalacaksın."

"O zaman bana böyle söylediğini söylemenin memnuniyetini yaşayabilirsin," dedi, sağ elini kadının belinin arkasına koydu ve sağ elini sol elinin içine aldı.

Evlilik tuzaklarından kaçınmakta ustalaşmış bir adam için fazla mahrem bir dans olması gibi basit bir nedenden ötürü hiç vals yapmamıştı. Ama her zaman, eğer fırsat ve kadın uygun olursa, vals gerçekten büyüleyici bulacağını düşünmüştü.

Zaman doğruydı ve kadın da öyleydi.

Kadının omurgası adamın elinin altında hoş bir şekilde kavis çizdi. Diğer kolunun kıvrımı ve omzuna yaslanan eli onu kışkırtıcı bir şekilde kendisine yaklaştırdı, ancak odada dönerlerken vücutları bir kez bile temas etmedi, gözleri birbirlerindeydi, diğer dansçılar ve seyirciler sanki yokmuş gibi unutuldular. Adam onun vücut ısını hissedebiliyor ve güllerin hafif kokusunu alabiliyordu.

ona sarılmak.

Sanki ayakları yere tam olarak değmiyormuş gibi, sanki kendisinin bir parçasıymış gibi, sanki ikisi de müziğin bir parçasıymış gibi ya da müzik onların bir parçasıymış gibi ilahi bir şekilde dans etti. Kendini ona gülümserken buldu. Yüzü hareketsiz kalsa da, ona mavi gözlerinden cevap veren bir sıcaklık yayılıyormuş gibi geldi.

Müzik sona erdiğinde iki şeyin farkına vardı

-Her zamanki kibirli mesafeli tavrını istemeden de olsa bırakmıştı ve bacağı binlerce şeytan gibi ağrıyordu.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi nefes nefese.

"Ah, Jane," dedi usulca, "seninle gelemem. Evde bir sürü misafirim var."

Herkes eşini değiştirirken ya da kenarlara dönerken o da kollarından çekildi.

"Ama odanıza kadar size eşlik edeceğim," dedi ona. "Hayır, bacağıma belirgin bir şekilde bakamazsın. Ben sakat değilim Jane ve öyle davranmayacağım. Koluma gir."

Birlikte gittiklerini kimin gördüğü umurunda değildi. Gitmesi uzun sürmeyecekti. O da Dudley House'da dedikoduları körükleyecek kadar uzun süre kalmayacaktı. Bu onun için her zamankinden daha açıktı.

Salon ve merdivenler, misafir odasında geride bıraktıkları ve hâlâ duyabildikleri konuşma uğultusunun aksine çok sessiz görünüyordu. Jocelyn yavaşça yukarı çıkarken konuşmaya çalışmadı - bastonunu yanında getirmemişti. Loş koridorda Jane'in odasına doğru yürüyene kadar hiç konuşmadı.

"Olacağını bildiğim kadar başarılıydın," dedi sonra. "Hatta daha da fazlası."

"Teşekkür ederim," dedi.

Odasının önünde durdu, onunla kapı arasında durdu. "Ailen,"

dedi, "seninle çok gurur duyuyor olmalı."

"Y-" Kendini tam zamanında yakaladı. Sanki sözlerinin sadece bir hafıza sürçmesi olup olmadığını anlamak istercesine dikkatle ona baktı. "Beni tanıyanlar öyleydi," dedi dikkatle. "Ama yetenek gereksiz yere gurur duyulacak bir şey değildir, majesteleri. Sesim, hiçbir şekilde övünemeyeceğim bir şey. Tıpkı sizin piyanoforte çalma yeteneğiniz gibi o da bana verildi."

"Jane," dedi usulca başını eğip dudaklarını onunkilere değdirmeden önce.

Ona başka bir yerde dokunmadı. O da ona dokunmadı. Ama dudakları yumuşak, sıcak ve özlem dolu bir şekilde dakikalarca birbirine yapıştı.

İçlerinden biri geri çekildi -kim olduğundan emin değildi.

Gözleri gizli bir tutkuyla hülyalı, yanakları arzuyla kızarmıştı. Dudakları ayrılmış ve davetle nemlenmişti. Ve kendi kalp atışları kulaklarında çınlıyor ve onu gerçekliğe karşı sağır etmekle tehdit ediyordu. Ah, Jane, keşke ...

Dönüp kapıyı açmadan önce kendi gözleriyle onun gözlerini aradı. "Aşağıda misafirlerim olması iyi oldu Jane. Bu şekilde olmaz, değil mi? Çok uzun sürmez. İyi geceler."

JANE arkasına bile bakmadan odasına girdi. Ellerini sıcak yanaklarına götürmeden önce kapının arkasından kapandığını duydu.

Onlar vals yaparken elini hâlâ belinde hissedebiliyordu. Hissedebiliyordu.

Hâlâ onun sıcaklığını hissediyor, hâlâ onun parfümünün kokusunu alıyor, hâlâ müzikle birlikte hareket ettikleri o mükemmel ritmi hissediyordu. Valsi hâlâ Charles'la dans ederkenki gibi eğlenceli değil, samimi ve şehvetli bir şey olarak hissedebiliyordu.

Evet, alt katta misafirlerimiz de vardı.

Hâlâ onun öpücüğünü hissedebiliyordu, şiddetli ya da şehvet dolu değildi. Çok daha kötüsünü. Yumuşak, özlem dolu bir öpücük. Hayır, bu işe yaramazdı. Daha fazla sürmezdi. Aslında hiçbir zaman. İçinde derinlerde bir yerde esneyen büyük bir boşluk açıldı.

BRIGHTON YARIŞI ertesi sabah saat sekiz buçukta HYDE Park Cornerda başlayacaktı. Neyse ki bu yarış

Jocelyn dışarı çıktığında açık, rüzgârsız bir gün olduğunu fark etti, bastonuna yaslanmıştı.

Yardım almadan at arabasının yüksek koltuğuna tırmandı ve arkasından atlayacak olan seyisini el sallayarak uzaklaştırdı. Ne de olsa sadece parka gidip dönecekti. Ferdinand'a cesaretlendirici son sözler söyleyecekti, öğüt değil. Dudley'ler öğütten pek hoşlanmazlardı, özellikle de birbirlerinden.

Çok erkenciydi ama Brighton'a doğru yola çıkan yarışçıları alkışlamak için kalabalık gelmeden önce kardeşiyle birkaç dakika geçirmek istiyordu. Yarışın sonuna tanıklık edebilmek ve Brighton'da kazananla birlikte kutlama yapabilmek için atlarını at arabalarının arkasına süren birkaç beyefendi vardı elbette. Normalde Jocelyn de onlardan biri olurdu - hayır, normalde o da *yarışçılardan biri olurdu* - ama bu kez öyle değildi. Bacağı, dün akşam üzerinde vals yaptığında hissetmesi gerekenden çok daha iyiydi ama onu uzun ve morartıcı bir sürüşe maruz bırakmak aptallık olurdu.

Ferdinand yeni ekibini kontrol ederken ve Jocelyn'den önce gelen Lord Heyward ile sohbet ederken kızarmış, huzursuz ve istekliydi.

"Heyward tek kaşını ironik bir şekilde kaldırarak, "Angeline'den sana ne pahasına olursa olsun kazanman gerektiğini, Ferdinand, boynunu kıracak hiçbir riske girmemen gerektiğini, Dudley adının onurunun senin ellerinde olduğunu, kendi güvenliğinden başka hiçbir şey için endişelenmemen gerektiğini ve kulaklarına saldırmayacağım aynı çelişkili damarda daha pek çok şey söyleyeceğimden emin olmalıyım," diyordu.

Ferdinand ona sırtıttı ve Jocelyn'e güneydın demek için döndü.

"Onlar da yola çıkmaya benim kadar hevesliler," dedi atlarına doğru başını sallayarak.

Jocelyn sorgulama bardağını gözüne kaldırdı ve kardeşinin birkaç ay önce hem şık hem de sportif görüldüğü gerekçesiyle düşüncesizce satın aldığı curricule'ı inceledi.

O zamandan beri bundan şikâyetçiydi ve gerçekten de sadece kullanımında fark edilen hantal bir yanı vardı. Jocelyn onu bir kez kendisi kullanmıştı ve bu deneyimi tekrarlamak için hiçbir zaman ateşli bir arzu duymamıştı.

Bu yarışta şans Ferdinand'ın aleyhineydi, ancak Jocelyn bahisten umudunu kesmemişti. Gençlik ve heves kardeşinin yanındaydı, ayrıca hiçbir erkek sporunda asla ikinci gelmemeye dair kesin bir aile kararlılığı vardı. Ve bu kestaneler kesinlikle Jocelyn'in imrendiği bir çiftti. Curricule zayıf tarafıydı.

Ferdinand'ın rakibi Lord Berriwether, kendisini desteklemeye gelen gerçek bir atlı kafilesinin ortasında ilerliyordu. Elbette hepsi onun üzerine bahse girmişti. İçlerinden birkaçı Ferdinand'a iyi huylu bir şekilde seslendi.

"Harika bir çift, Dudley," diye neşeyle bağırdı Bay Wagdean. "Ne yazık ki üçer topal bacakları var."

Ferdinand sırtarak, "Kazandıklarında daha da yazık olacak," diye karşılık verdi, "ve Berriwether'in çiftinin böyle bir mazereti olmadığını gösterecekler."

Berriwether kırbacıyla pırıl pırıl çizmelerinin üzerindeki görünmez bir toz zerresine vurarak rakibi umursamadığını gösteriyordu. Adam Brighton'daki bir yarıştan çok Bond Caddesi'ndeki bir gezintiye uygun giyinmiş görünüyordu. Ama yarış başladıktan sonra elbette her şey yoluna girecekti.

"Ferdinand," dedi Jocelyn düşüncesizce, "kürsüleri değiştirsek iyi olacak."

Kardeşi ona gizlemediği bir umutla baktı. "Ciddi misin, Tresham?"

Jocelyn, kırmızı ve sarı renkli arabaya başını sallayarak, "Bahsime, seni o bando kutusuyla Brighton'a göndermekten daha çok saygı duyuyorum," diye cevap verdi.

Ferdinand bu konuyu daha fazla tartışmaya niyetli değildi. Birkaç dakika içinde -ve yarışın başlamasına sadece beş dakika kala- seyisi kendi arabasını kestanelerin arasından çıkarmış ve Dük'ünkiyle değiştirmişti.

"Unutma," dedi Jocelyn, her şeye rağmen tavsiye verme dürtüsüne karşı koyamayarak, "seninkinden biraz daha hafif Ferdinand ve manevralarına daha çabuk tepki veriyor. Virajlarda *yavaşla*."

Ferdinand yüksek koltuğa tırmandı ve damadının elinden kurdeleleri aldı. Şimdi ciddiydi ve önündeki göreve konsantre olmuştu.

"Ve onu tek parça halinde geri getir," diye ekledi Jocelyn adım atmadan önce

"Yoksa derinizi canlı canlı yüzerim."

Bir dakika sonra Berriwether'in kayınbiraderi Yarborough Markisi başlangıç tabancasını havaya kaldırdı, beklenti dolu bir sessizlik oldu, tabanca patladı ve yarış bir tezahürat gürültüsü, toz bulutu ve nal sesleri arasında başladı.

Jocelyn, at arabalarının ve atlı kalabalığının ardından özlemle bakarken, bunun bir süvari hücumuna benzediğini düşündü. Ferdinand'ın at arabasına doğru döndü ve diğer bazı seyircilerle sohbet etti.

O anda keşke seyisini de getirseydim diye düşündü. White'ın evine gitmeden önce atlarını ahıra yerleştirmek ve arabayı arabalıktan çıkarmak için eve gitmesi gerekcekti. Ama eve girmesine gerek yoktu. Bunu yapmak için hiçbir nedeni *olmadığı* gibi, yapmamak için de her türlü nedeni vardı.

Dün akşam onu tekrar öpmüştü. Ve bu şekilde devam edemeyeceklerini kabul etmişti. Mesele halledilmeliydi. Gitmek zorundaydı.

Sorun, onun gitmesini istememesiydi.

Grosvenor Meydanı'na girip Dudley House'un ön kapısına yaklaşırken, arabayı mews'e doğru sürmesi gerektiğini hatırladı. Konsantre olamıyordu. Meydanın etrafından dolaşacak ve geri dönecekti.

Ancak tam atlarına ilerlemeleri için işaret verdiğinde, o kadar hızlı gelişen bir dizi olay oldu ki, daha sonra sıralamasından bile emin olamadı ve tüm planlarını değiştirdi. Gürültülü bir çıt sesi, arabanın aniden sola doğru yalpalaması, atların homurdanması ve şaha kalkması, bir erkek sesiyle bir bağırış, bir kadın sesiyle bir çığlık. Ve vücudunun nefesini kesecek kadar sert bir şeye çarpması.

Mantıklı düşünceleri geri döndüğünde, kendi kapısının önündeki yolda yüzüstü yatıyordu. Arkasında sakinleştirilmeye çalışılan ürkmüş atların sesiyle, vücudundaki her kemiğin yeni bir pozisyona sarsılmış olması gerektiği hissiyle ve birinin saçlarını okşamasıyla -şapkasına ne olmuştu ki?- ve ona tamamen kadın aptallığının muhteşem bir egzersiziyle iyi olacağına, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermesiyle.

"Lanet olsun!" diye hiddetle haykırdı, başını bir tarafa çevirdi ve yer seviyesinden, kırılan dingili üzerinde keskin bir şekilde bir tarafa yatan kardeşinin curricle'ının harabesini gördü.

Görünüşe bakılırsa meydandaki her ev bir sürü insan taşıyordu.

İlgili ve kaygılı seyircilerin hepsi onun aşağılanmasına tanık olmak için pencerelere dizilmiş miydi?

Jane Ingleby, eli hâlâ adamın saçındayken, "Biraz soluklan," dedi. "Hizmetçilerden birkaçı seni birazdan içeri taşıyacak. Hareket etmeye çalışma."

Hayatının en sefil aylarından birinin utancına son vermek için ihtiyacı olan tek şey buydu.

"Eğer mantıklı konuşamayacaksan," dedi, elini onun elinden kurtarmak için başını sinirli bir şekilde sallayarak, "hiç konuşmamamı öneririm."

Ellerini yere koydu -pahalı deri eldivenlerinden birinin avucunda yırtık bir delik olduğunu fark etti, içinde çiğ et vardı- ve az önce ağır bir şekilde hırpalanmış kaslarının sessiz çılgınlıklarını duymazdan gelerek kendini yukarı kaldırdı.

"Ah, ne kadar aptalsın!" Jane Ingleby azarladı ve utancından elini tekrar onun omzuna koymak zorunda kaldı.

Ama gözlerini dikmiş Ferdinand'ın arabasına bakıyordu.

"Kırsalda son sürat araba kullanırken kopmuş olabilir," dedi.

Kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bu Ferdinand'ın arabası," diye açıkladı. "Dingili kırılmış. Ölebilirdi. *Marsh!*" diye bağırdı, başka bir evden gelen biri atları araçtan indirirken hâlâ atları sakinleştirmeye çalışan baş seyisine. "Fırsatını bulur bulmaz o atı ince bir tarakla incele. Yarım saat içinde bir rapor istiyorum."

"Evet, efendim," diye seslendi damadı.

"İçeri girmeme yardım et," diye emretti Jocelyn Jane'e. "Ve telaşlanmayı bırak. Kütüphaneye vardığımızda gönlünüzce bakmanız için çürüklerim ve sıyrıklarım olacak, hiç şüphem yok. Herhangi bir kemiğim kırılmadı ve sağ bacağımın üzerine düşmedim. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Bunu biri yaptı. Kasıtlı olarak."

"Lord Ferdinand'ı öldürmek için mi?" diye sordu içeri girdiklerinde. "Yarışı kaybetsin diye mi? Ne kadar saçma. Kimse bir bahsi ya da yarışı kazanmayı bu kadar çok isteyemez. Bu bir kazaydı. Olur böyle şeyler, bilirsin."

"Düşmanlarım var," dedi sertçe. "Ve Ferdinand benim kardeşim."

Hararetle, kurcalanmış olanın sadece müfredat olduğunu umuyordu. Bunun her yerinde Forbes kardeşlerin imzası vardı. El altından iş çeviren, sinsî piçler.

JANE o gün Dudley House'dan ayrılmaya kesin kararlı bir şekilde uyandı. Buradaki yararlılığı, ne kadar az olursa olsun, sona ermişti. Üç hafta sona ermişti. Ve dün akşam Dük'ün konuklarını eğlendirmek için kabul ettiği ve yaptığı şey tam bir çılgınlıktı. Sosyetenin elli üyesi Onu -gerçekten görmüştü- gece kıyafetlerinin ihtişamı içinde olmasa bile, en azından bir hizmetçinin seviyesinin belirgin bir şekilde üzerinde olacak şekilde giyinmişken görmüştü.

Onu aramanın, görünüşünün bir tasvirinin *tonlarca* insan arasında dolaşmasına yol açması kesinlikle sadece bir zaman meselesiydi. Aslında bunun çoktan gerçekleşmemiş olmasına şaşırmıştı. Ama bu gerçekleştiğinde, dün akşamki konuklardan bazıları Jane Ingleby'yi hatırlayacaktı.

Dudley House'dan ayrılmak zorundaydı. Ortadan kaybolmalıydı. Beş yüz poundu alacaktı -başka bir çılgınlık, ama Tresham Dükü'nü pazarlıklarının sonuna kadar tutmaya niyeti vardı- ve saklanacaktı. Londra'da değil. Başka bir yere gidecekti. Herhangi bir toplu taşıma aracına binmeye çalışmadan önce şehirden uzaklaşacaktı.

Jane gitmeye kararlıydı. Diğer tüm nedenler bir yana, dün geceki uzun süren öpüşme, kontrolsüz bir tutkuya dönüşmeye endişe verici bir şekilde yaklaşmıştı. Dudley House'da kalması artık mümkün değildi. Kişisel bir özlem duymasına da izin veremezdi. En azından şimdilik kişisel duygular beslemesine izin veremezdi.

Onu kütüphaneye yerleştirir yerleştirmede sıcak su, merhem ve sargı bezi getirdi. Damadı içeri girdiğinde, şöminenin önündeki taburede oturmuş, kötü bir şekilde sıyrılmış avuçlarına merhem sürüyordu.

"Ee?" diye sordu lütfu. "Ne buldun, Marsh?"

"Dingille kesinlikle oynanmış, Majesteleri," dedi seyisi ona. "Onu bu hale getiren doğal aşınma ve yıpranma değildi."

Dük acımasızca, "Biliyordum," dedi. "Kardeşimin ahırına güvenilir birini gönder, Marsh. Hayır, daha iyisi, kendin git. Son birkaç gündür o ata kimin erişebildiğini tam olarak bilmek istiyorum. Özellikle dün ve dün gece. Deuce alsın, ama eminim ki hem kendisi hem de seyisi aracı kontrol edecek kadar dikkatliydi."

uzun bir yarışta kullanılacak."

Damat, "Siz olsaydınız ikimiz de yapardık, biliyorum, Majesteleri," diye güvence verdi.

Adam yoluna devam etti ve Jane kendisine kaşlarını çatarak bakıldığını fark etti.

"Eğer o bandajları kullanmayı planlıyorsanız," dedi, "unutun gitsin. Önümüzdeki bir hafta boyunca iki eldivenli patiyle dolaşmayacağım."

"Bu kesikler acı verecek, Majesteleri," diye onu uyardı.

Adam ona acımasızca gülümsedi ve Jane tabureye geri oturdu. Adamın zihninin sabahki olaylarla ve kardeşinin güvenliği için duyduğu endişeyle meşgul olduğunu biliyordu. Ama zamanı gelmişti. Daha fazla bekleyemezdi.

"Ben gidiyorum," dedi aniden.

Gülümsemesi daha da çarpıklaştı. "Oda mı Jane?" dedi. "Sargıları tekrar yerine koymak için mi? Keşke yapsan."

Kadın cevap vermedi, sadece ona baktı. Adamın onu bir an bile yanlış anlamadığını biliyordu.

"O zaman beni terk mi edeceksin?" dedi sonunda.

"Yapmalıyım," dedi. "Zorunda olduğumu biliyorsun. Dün gece kendin söyledin."

"Ama bugün değil." Kaşlarını çattı ve diğerine göre daha az sıyrık olan sol elinin parmaklarını büktü. "Bugün başka bir krizle başa çıkamam Jane."

"Bu bir kriz değil," dedi ona. "Burada geçici olarak çalıştım ve şimdi ayrılma zamanım geldi - paramı aldıktan sonra."

"Belki de," dedi, "bugün sana ödeme yapmaya gücüm yetmez, Jane. Dün akşamki gösteri için sana beş yüz pound gibi devasa bir meblağ vermeyi kabul etmemiş miydin? Quincy'nin elinde o kadar nakit para olduğundan şüpheliyim."

Jane gözlerini kırptırdı ama gözlerine hücum eden aşağılık gözyaşlarını tam olarak temizleyemedi.

"Bunu şakaya vurmayın," dedi. "Lütfen. Gitmek zorundayım.

Bugün." "Nereye gitmek için?" diye sordu ona.

Ama o sadece başını salladı.

"Beni bırakma Jane," dedi. "Gitmene izin veremem. Bir hemşireye ihtiyacım olduğunu görmüyor musun?" Ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "En azından bir ay daha mı?"

Kadın tekrar başını sallayınca adam sandalyesine geri oturdu ve dar gözlerle ona baktı.

"Beni terk etmek için neden bu kadar heveslisin? Sana karşı çok mu zorbaydım?"

Sen, Jane? Sana çok mu kötü davrandım? Seninle bu kadar sinirli mi konuştum?" "Evet, majesteleri," dedi ona.

"Çünkü gençliğimden beri şımartıldım ve yaltaklandım," dedi. "Bununla bir şey kastetmedim, biliyorsun. Ve sen de benim sana gözdağı vermeme hiç izin vermedin, Jane. Bana gözdağı veren hep sen oldun."

Gülümsedi ama aslında hüngür hüngür ağlayacak gibi hissediyordu. Sadece içine gireceği korkutucu bilinmezlik yüzünden değil, bütün sabah kararlılıkla düşünmemeye çalışmasına rağmen geride bırakacakları yüzünden de.

"Buradan gitmelisin," dedi aniden. "Bu konuda hemfikiriz Jane. Dün gecedan sonra gitmen daha da zorunlu hale geldi."

Başını salladı ve kucağındaki ellerine baktı. Kazınmış ellerinin ince bahanesiyle onu ikna etmek için daha fazla çaba göstereceğini umduysa da hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Ama başka bir yerde de yaşayabilirsin," dedi, "birbirimizi her gün görebileceğimiz, *sosyetenin* meraklı gözlerinden ve dedikoducu dillerinden uzak bir yerde. Bunu ister miydin?"

Gözlerini yavaşça onunkilere kaldırdı. Onun ne demek istediğini yanlış anlamış olamazdı. İnanamadığı şey kendi tepkisi ya da tepkisizliğiydi. Öfke eksikliği. Onun özlemi. Cazibesi.

Adam kararlı bir şekilde ona bakıyordu, gözleri çok karanlıktı.

"Sana göz kulak olurum Jane," dedi. "Şık bir şekilde yaşayabilirsin. Bir ev, hizmetçiler ve kendine ait bir araba. Giysiler ve mücevherler. İyi bir maaş. Belli bir özgürlük. Evli bir kadının sahip olduğundan çok daha fazla özgürlük."

"Seninle yatmanın karşılığında," dedi sessizce. Bu bir soru değildi. Cevap çok açıktı.

"Belli bir uzmanlığım var," dedi ona. "Bunu senin zevkin için kullanmak benim için bir zevk olur, Jane. Gördüğün gibi çok adil bir değiş tokuş olacak. Bana dürüstçe, benimle aynı yatağı paylaşmayı hiç düşünmediğini söyleyemezsin, değil mi? Bunu hiç istemediğini? Benden herhangi bir şekilde tiksindiğini? Hadi, dürüst ol. Yalan söylersen anlarım."

"Yalan söylemek zorunda değilim," dedi. "Cevap vermek zorunda değilim. Beş yüz pound artı üç haftalık maaşımı alacağım. Nereye istersem gidebilir ve ne istersem yapabilirim. Tutumlu bir insan için bu bir servet, Majesteleri. Sizden *açık çek* kabul etmek zorunda değilim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Seni bir Çey yapmaya zorlayacak kadar aptal olduğuma inanmıyorum, Jane," dedi. Seni baştan çıkarmıyorum. Seni baştan çıkarmıyorum. Sana bir teklifte bulunuyorum, eğer istersen bir iş teklifi. Bir eve ve sahip olduklarınızın ötesinde bir gelir kaynağına ihtiyacınız var. Biraz güvenliğe ve aklınızı yalnızlığınızdan uzaklaştıracak birine ihtiyacınız var. Ne de olsa cinsel ihtiyaçları olan bir kadınsın ve bana karşı cinsel bir çekim hissediyorsun. Benim de bir metrese ihtiyacım var. Endişe verici derecede uzun bir süredir kadınsızım. Hatta hemşirelere eşlik ederken odalarının önünde köşeye sıkıştırıp öpücük çalmayı bile alışkanlık haline getirdim. Boş zamanlarımda ziyaret edebileceğim birine ihtiyacım var, kendi cinsel ihtiyaçlarımı karşılayabilecek birine. Yapabilirsin, Jane. Seni arzuluyorum. Ve tabii ki şık bir şekilde yaşamınızı sağlayacak imkânlarla sahibim."

Ve saklanıyor.

Jane ellerine baktı ama zihni onun teklifini değerlendiriyordu. Bunu yaptığına tam olarak inanamıyordu ama basit bir korku ve öfkeyle tepki vermemek için kendini kasıtlı olarak durdurdu.

Hiç yakalanmadığını varsaysak bile, asla Leydi Sara Illingsworth olmaya geri dönemezdi. Yirmi beşinci yaş gününde kendisine kalacak mirasa asla konamazdı. Geleceğini pratik olarak düşünmek zorundaydı. Bir yerde yaşaması gerekiyordu. Çalışmak zorundaydı. Ne kadar tutumlu yaşarsa yaşasın beş yüz pound sonsuza kadar yetmeyecekti. Bir öğretmen, bir mürebbiye ya da bir hanımefendinin refakatçisi olarak kibar bir kadına uygun bir işte çalışabilirdi. Ama bunun için başvuruda bulunması, referansları olması, keşfedilme riskini göze alması gerekiyordu.

Bunun alternatifi, önemsiz işlerde çalışarak hayatını sürdürmekti. Ya da Tresham Dükü'nün metresi olmak.

"Evet, Jane?" diye sordu son sözlerinin ardından gelen uzun sessizlikte. "Sen ne diyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve ona baktı. Onu terk etmek zorunda kalmayacaktı.

Onunla yatacaktı. Evlilik dışı. Metres olacaktı, ücretli bir kadın.

"Ne tür bir ev?" diye sordu. "Ve kaç hizmetçi? Ne kadar maaş? Ve benim çıkarlarım nasıl korunacak? Benden sıkılır sıkılmaz beni kovmayacağınızı nereden bileceğim?"

Ona yavaşça gülümsedi. "İşte benim kızım," dedi usulca. "Alınan."

"Bir sözleşme yapılacak," dedi ona. "Tartışacağız ve anlaşacağız."

şartlarını birlikte kabul edeceğiz. Metresin olmadan önce hazırlanacak ve ikimiz tarafından usulüne uygun olarak kontrol edilip imzalanacak. Bu arada burada kalamam. Zaten bir eviniz var mı? Özellikle metresleri için ev tutan beyefendilerden misiniz? Eğer öyleyse, oraya taşınacağım. Eğer bir sözleşme üzerinde anlaşmaya varamazsak, o zaman elbette yine taşınırım."

"Elbette böyle bir evim var," dedi. "Şu anda iki hizmetçiden başka kimse yok, eklemekte acele ediyorum. Marsh kardeşimin ahırından haberlerle döndükten sonra seni oraya götüreceğim Jane. Brighton'dan haber gelmeden önce zamanı doldurmak için bir şeyler yapmalıyım. Şartları yarın görüşürüz."

"Pekâlâ." Ayağa kalktı ve kâseyi ve sargı bezlerini aldı. "Çantamı hazırlayacağım ve beni çağırdığınız zaman gitmeye hazır olacağım, Majesteleri."

"İçimden bir ses," dedi aldatıcı bir uysallıkla Jane kapıya varıp kolu çevirirken, "çok sıkı bir pazarlık yapacağını söylüyor, Jane. Daha önce hiç sözleşme konusunda ısrar eden bir metresim olmamıştı."

"Ne kadar aptallarsa," dedi. "Ve ben henüz senin metresin değilim." Kadın kapıyı kapattığında adam hafifçe kıkırdıyordu.

Geriye yaslandı ve görünürde hiç hizmetçi olmadığı için şükretti. Tüm cesareti ve onunla birlikte bacaklarındaki tüm güç de gitti.

Az önce ne yapmıştı?

Neyi kabul etmişti ya da *neredeyse* kabul ediyordu?

Uygun derecede korku hissetmeye çalıştı. Ama gerçekten hissedebildiği tek şey, bugün ondan ayrılmayacağı ve onu bir daha asla göremeyeceği için duyduğu büyük rahatlamaydı.

J

BEŞ YILDIR SAHİBİ OLDUĞU BİR EVDİ. Saygın bir mahallede, düzgün bir sokaktaydı. Evi dekore ettirmiş ve döşetmişti.

büyük masraflarla. İyi, güvenilir hizmetçiler tutmuştu, bunlardan ikisi beş yıl boyunca orada kalmış, içinde kimse yokken bile evin bakımını üstlenmişti.

Jocelyn'in çok sevdiği bir evdi, özel ve tensel zevkler dünyasını temsil ediyordu. Yine de Jane Ingleby ile eşikten adımını atar atmaz kendini rahatsız hissetti.

Sadece ev değildi. Onun metresi olma fikriydi. Onu istiyordu, evet. Yatakta. Her zamanki gibi. Ama nedense Jane Ingleby'nin metresi olması fikri ona pek uygun gelmiyordu.

"Jacobs," dedi saygıyla eğilen uşağa, "bu Bayan Ingleby. Bir süre burada yaşayacak. Siz ve Bayan Jacobs emirlerinizi ondan alacaksınız."

Jacobs efendisinin işçi sınıfından bir metres seçmesine şaşırdıysa da -elbette Hyde Park'ta giydiği ucuz gri pelerini ve boneyi takıyordu- bunu belli etmeyecek kadar iyi eğitilmişti.

"Sizi rahat ettirmek için elimizden geleni yapacağız hanımefendi," dedi ve kadını selamladı.

"Teşekkür ederim Bay Jacobs," dedi Jacobs başını eğerek, adam evin iç kısımlarına doğru çekilmeden önce.

"Elbette daha fazla hizmetçi tutacaklar," dedi Jocelyn, Jane'in dirseğini tutarak ve onunla birlikte evi gezmeye başladı. "Emirleri ben mi vereyim, yoksa kendiniz mi ilgilenmek istersiniz?"

"Henüz değil," dedi soğukkanlılıkla, lavanta rengi halısı ve mobilyaları, pembe perdeleri ve firfırlı minderleriyle oturma odasına bakarak. "Birkaç günden fazla kalmayabilirim. Henüz bir anlaşmamız yok."

"Ama yapacağız." Onu yemek odasına doğru yönlendirdi. "Sabah görüşmemiz için geleceğim, Jane. Ama önce seni Bond Sokağı'nda tanıdığım bir modacıya götüreceğim. İhtiyacın olan kıyafetler için ölçülerini alacak."

"Kendi kıyafetlerimi giyeceğim, teşekkür ederim," dediğini duyunca şaşırmadı, "metresiniz olana kadar. Eğer bu konuda bir anlamaya varırsak, isterseniz buraya bir terzi çağırabilirsiniz. Bond Sokağı'na adım atmayacağım."

"Metresim olduğun bilinecek diye mi?" diye sordu, parmak uçlarını yuvarlak yemek masasının cilalı yüzeyinde gezdirmesini izlerken - misafirleri oturtmak için oldukça büyütülebilirdi ama metresiyle baş başa yemek yerken dokunma mesafesinde olmayı tercih ederdi. "Bunun utanılacak bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Sizi temin ederim ki değil. En yüksek sınıftaki fahişeler, Jane, neredeyse hanımefendilerle eşittir. Bazı yönlerden onlardan üstündürler. Genellikle çok daha fazla nüfuzları vardır. Metresim olarak çok saygı göreceksin."

"Eğer metresiniz olursam, majesteleri," dedi, "ne utanacağım ne de gurur duyacağım. Hem kazançlı hem de bana uygun bir iş bulmak için tamamen pratik bir adım atmış olacağım."

Güldü. "Cana yakın mısın, Jane?" dedi. "Coşkunla beni benden alıyorsun. Yukarı çıkalım mı?"

Onun da görüldüğü kadar tutkusuz hissedip hissetmediğini merak etti. Ama paylaştıkları iki kucaklaşmayı hatırladı ve özellikle müzik odasındakinden kendi sonuçlarını çıkardı. O olayda tutkusuz olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ve odasının dışında, misafirleri için şarkı söyledikten sonra bile, eğer isteseydi ateşleyebileceği bir özlem vardı.

Birkaç adım önünde duran kadın ona doğru döndüğünde, adam hâlâ yatak odasının kapısındaydı.

Ellerini belinde kavuşturmuş, çenesini savaşa hazırlanır gibi kaldırmış, gözlerinde savaşçı bir parıltıyla, "Bugün bile bir şeyi açıkça belirtmeliyim," dedi. "Eğer kalmaya karar verirsem, bu evdeki her şey değişmek zorunda."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı ve soru soran kadehini eline alarak odaya bakmaya başladı. Karmaşık oymalı direkleri olan geniş, saçaklı, maun yatak brokar ipekle kaplıydı ve aynı ipek gölgelikte bir gül goncası deseniyle kıvrılmıştı. Yatak perdeleri, pencere perdeleri gibi ağır ve pahalı kadifeden yapılmıştı. Halı yumuşak ve kalındı.

Hepsi koyu kırmızıydı.

"Kesinlikle!" diye cevap verdi sertçe, sesinde saf bir küçümseme vardı. "Bu ev iğrenç. Bir aşk yuvasının karikatürü gibi. Bu odada tek başıma bile uyumayacağım. Burada seninle kesinlikle yatmayacağım. Kendimi bir kadın gibi hissederim."

FahiŖe."

Bazen Jane Ingleby'ye karŖı tavır almak gerekirdi. Sorun Ŗu ki, Ŗimdiye kadar hiç kimse bunu gerekli kılmadığı için tavır almaya alışkın değildi.

"Jane," dedi, izmeli ayaklarını iki yana açarak, ellerini arkasında kavuŖturarak, yüz hatlarını en yasakçı haline getirerek, "sana iŖ teklif eden kiŖinin ben olmadığımı hatırlatmam gerektiğine inanıyorum. Size kabul etmekte ya da reddetmekte zgr olduğunuz bir teklifte bulundum. Ŗans verilse burada senin yerini almak için can atacak pek çok kiŖi var."

Ona baktı.

"Benim hatam, majesteleri," dedi birkaç sessiz dakikanın ardından, bu sırada rahatsız edici bir Ŗekilde bir ayağından diğerine geçmemek için dikkatini toplamak zorunda kalmıŖtı. "Ŗartları grŖmek üzere anlaŖtıėımızı sanıyordum. Ama görüyorum ki, akklı baŖında hiçbir insanın geçmeyi aklından bile geçirmeyeceği o saçma otokrat aristokrat tavrına geri dnmŖsnz. Gitseniz ve baŖkasına yarım bir Ŗans verseniz iyi olur. Ben gidiyorum."

Ona doğru kararlı bir adım attı. Sadece bir adım. Adam kapı aralığında duruyordu. İsterse onun içinden geçmeyi deneyebilirdi.

"Evin nesi bu kadar sakıncalı?" diye soracak kadar zayıftı. "Daha önce bu konuda tek bir Ŗikyetim bile olmamıŖtı."

Ama çok haklıydı, kahretsin. Onunla birlikte eve adımını atar atmaz bunu hissetmiŖti. Sanki yabancı bir eve girmiŖ ve onu ilk kez gryormuŖ gibiydi. Bu ev Jane'e ait değildi.

"Bunu tanımlamak için aklıma iki kelime geliyor," dedi. "Daha fazla zamanım olsaydı muhtemelen bir sözlük dolusu kelime bulabilirdim. Ama aklıma ilk gelenler *adilik* ve *saçmalık*. İkiisi de benim için tahammül edilebilir değil."

Dudaklarını büzdü. Bu iki kelime evi mükemmel bir Ŗekilde tanımlıyordu. Oturma odasını kadınsı bir zevke göre tasarlatmıŖtı, elbette kendi zevkine göre değil. Ya da onun hayal ettiği gibi kadınsı bir zevke göre. Effie orada her zaman evindeymiŖ gibi görünürdü. Lisa, Marie ve Bridget de yle. Peki ya bu oda? Ŗey, mum ıŖıėında her zaman cinsel arzusunu artırabilirdi. Baskın kırmızılar çıplak kadın etinin rengine harika Ŗeyler katıyordu.

"Bu benim ilk Ŗartlarımdan biri," dedi. "Bu oda ve oturma odası. Benim talimatlarıma göre yeniden yapılacaklar. Bu nokta pazarlığa açık değil. Kabul edin ya da etmeyin."

"*B i r i m i*?" KaŖlarını kaldırdı. "Söyle bana Jane, ben

Bu sözleşmeye kendi şartlarımı yazmama izin var mı? Yoksa senin kölen mi olacağım? Bunu bilmek isterim. Aslında köle olma ihtimalinin belli bir çekiciliği var. Zincirler ve kırbaçlarla birlikte mi geliyor?" Adam ona sıırttı.

Gölümsemedi.

"Sözleşme iki yönlü bir anlaşmadır," dedi. "Elbette ısrarcı olacağınız bazı şeyler olacaktır. Bana sınırsız erişim gibi-"

"İyilik mi?" diye sordu kadın bocalayınca.

"Evet." Kadın hızlıca başını salladı.

"Sınırsız erişim." Adam dikkatle ona baktı ve yanaklarındaki kızarıklığın çevresindeki kırmızılıktan kaynaklanmadığını görmekten memnun oldu. "İstemediğin zamanlarda bile mi, Jane? Başın ağrıdığında ya da başka bir rahatsızlığın olduğunda bile mi? İştahım doyumsuz olsa bile şehit rolü oynamayı yazılı olarak kabul e d i y o r musun?"

Bir an için düşündü. "Sanırım bu sizin için makul bir talep olurdu, Majesteleri," dedi. "Ne de olsa metresler bunun için vardır."

"Saçmalık!" Bakışlarını ona dikti. "Eğer bu ilişkiye böyle yaklaşıyorsan Jane, seni hiç istemiyorum. Cinsel dürtülerim kontrolden çıktığında kullanacağım bir beden istemiyorum. Böyle bir amaç için kullanabileceğim sayısız genelev var. Ben rahatlayabileceğim birini istiyorum. En üst düzeyde zevk alabileceğim birini. Karşılığında zevk alacağım birini."

Yanaklarındaki renk derinleşti ama omurgasını dik ve çenesini yukarıda tuttu.

"Ya buraya on gün üst üste gelseydin ve ben her seferinde hayır deseydim?" diye sordu ona.

"O zaman kendimi lanet olası bir başarısızlık olarak görürdüm," dedi. "Muhtemelen eve gider ve beynimi uçururdum."

Kadın aniden güldü ve kızıllığın içinde o kadar canlı, güzel ve altın rengi görünüyordu ki, adam nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti.

"Ne kadar saçma!" dedi.

"Eğer bir erkek on gün boyunca metresini yatağa atamıyorsa," dedi uysalca, "ölmüş de olabilir Jane. Cinsel cazibesi bitmişse ne için yaşayabilir ki?"

Başını iki yana eğdi ve düşünceli bir şekilde ona baktı. "Şaka yapıyorsun," dedi. "Ama yarı yarıya da ciddisin. *Erkek* olmak senin için çok önemli, değil mi?"

"*Kadın* olmak sizin için önemli değil mi?"

Vereceđi cevabı dūřındı. Daha önce de fark ettiđi gibi, aklına gelen ilk řeyi söylemekte acele etmemek onun karakteristik özelliđiydi.

"*Kendim* olmak benim için önemli," dedi. "Ve bir kadın olduğum için, sanırım kadın olmak da önemli. Ancak mükemmel bir kadının ne olduğuna, kadın olduğum için diğer insanların bende ne aradığına dair zihnimde bir imaj yok. Grnşm ya da davranışlarımı kölece herhangi bir imgeye göre şekillendirmiyorum. Kendime karşı dürüst olmam gerekiyor."

Jocelyn ani bir eğlence dalgası hissetti.

"Daha önce hiç bu kapının eşiğinde durmamıştım," dedi, "odanın ortasında bir kadının karşısında, cinsiyet ve cinselliğin doğasını tartışıyorduk. şimdiye kadar, biliyorsun, belli bir ilişkiye girme niyetimizi tamamlamış olmalıydık. O yatakta yorgun, çıplak ve karşılıklı olarak tatmin olmuş bir şekilde yatıyor olmalıydık."

Bu kez yüzünü tarif etmek için kızardığını söylemekten başka bir yol yoktu.

"Sanırım," dedi, "beni buraya getirdikten sonra yıkıcı cazibene ve bu odanın çekiciliğine yenik dşeceğimi umuyordun?"

Bu tam da beklediği ya da en azından umduğu şeydi.

"Ve sanırım," dedi i çekerek, "bu oda bir keşişin hücresine benzeyene kadar sana şehvetle dokunmama izin vermeyeceksin. Devam et o zaman Jane. Jacobs'a emirlerini ver. Evimle ilgili ne istersen yap. Ben üzerime düşeni yapacağım ve faturaları ödeyeceğim. Aşağı inelim mi? Bayan Jacobs'ın çay tepsisini hazırladığını ve sizi görmek için meraktan çatladığını söyleyebilirim."

"Yemek odasına getirebilir," dedi Jane, sonunda kapının bir tarafına adım attığında onun yanından geçerek.

"Bu gece nerede uyuyacaksın?" diye sordu onu takip ederek. "Yemek masasının üzerinde mi?"

"Bir yer bulacağım," diye güvence verdi ona. "Bu konuda endişelenmenize gerek yok, Majesteleri."

Bir saat sonra, bastonu ve acıyla sıyrılmış avuç iiyle evden çıktı, şehir arabasını daha önce göndermişti. Ferdinand'ın ahırından Marsh'ın raporunu duymak için sabırsızlanıyordu. Forbes'lardan herhangi birinin curricule'a erişimi olduğunu kanıtlamak imkânsız olabilirdi. Ama ihtiyaı olan tek şey, kırık dingilin onlardan biri tarafından yapılmış olma ihtimaliydi.

O zaman Tresham Dükü'yle uğraşmak zorunda kalacaklardı.

Yarışın sonucu hakkında bir haber gelip gelmediğini merak ediyordu. Onun için alışılmadık bir şekilde, tek endişelendiği Ferdinand'ın Brighton'a sağ salim varmış olmasıydı.

Jane Ingleby'nin metresi olmasını asla önermemeliydi, diye düşündü. Bu işte bir yanlışlık vardı.

Yine de beli onun için ağrıyordu.

O lanet kadın o sabah Hyde Park'ta bir düello olduğunu gördüğünde neden her namuslu kadının yapacağı gibi sessizce oradan geçip gitmemişti?

Eğer onu hiç görmemiş olsaydı, şu anda ne kendisinin ne de dünyasının tepetaklak olduğu gibi tuhaf bir hisle ortalıkta dolaşıyor olmazdı.

Oturma odasındaki kanepeye uzandı. Renkler, süsler ve biblolar son derece zevksizdi ama en azından yatak odası kadar bayağı bir oda değildi.

Öğleden sonra o odada konuşurlarken, kadın

Yatağın üzerinde, o kırmızı ipeklerin arasında onunla sarmaş dolaş uzanışının korkunç ve rahatsız edici görüntüleri vardı. Tam cinsel uyarılmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu ama o zaman hissettiğine çok benzer bir şey olmalıydı. Kabul ettiği -ya da kabul etmek üzere olduğu- şey onun için korkunç derecede gerçek olmuştu.

Nasıl onun metresi olabilirdi? Uyumak için uzanmadan önce kanepede dik otururken kendi kendine sormuştu. Bir insan olarak ona karşı bir şeyler hissetmediği sürece bunu yapamazdı. Hissediyor muydu? Elbette onu *sevmiyordu*, bu açıkça düşüncesizlik olurdu. Ama ondan hoşlanıyor muydu? Ona karşı bir şefkat hissediyor muydu? Biraz saygı?

Aralarındaki bitmek bilmez sözlü atışmaları düşündü ve beklenmedik bir şekilde gülümsedi. Kibirli, zorba, son derece sinir bozucu bir adamdı. Ama kızın ona karşı koyma şeklinden hoşlandığı izlenimini edinmişti. Ve hiç itiraf etmese de onun fikirlerine saygı duyuyordu. Bu gece yalnız olması, ilişkilerinin henüz sonuçlanmamış olması bunun yeterince kanıtıydı. Bir de garip bir şekilde hayranlık uyandıran onur duygusu vardı. Leydi Oliver'a yalancı demek yerine Lord Oliver'la bir düelloda karşı karşıya gelmişti.

Jane iç çekti. Ah, evet, ondan yeterince hoşlanıyordu. Ve elbette, doğasında o gece müzik odasında gördüğü sanatsal, daha duyarlı bir yan vardı. Ve zekası. Ve mizah anlayışı. Karakterinin tüm o büyüleyici yönleri.

dünyadan özenle sakladı.

Ve birbirlerine karşı duydukları karşılıklı arzu vardı. Jane bunun karşılıklı *olduğundan* hiç şüphe duymuyordu. Eğer Jane onun için herhangi bir kadın, herhangi bir metres adayı olsaydı, sözleşme konusunu açar açmaz onu yoluna gönderirdi. Ama unutmamalıydı ki - ilişkileri sürdüğü sürece- onun hissettiği sadece tutkuydu. Cinsel tutku. Tresham Dükü'nün duygularını asla aşkla karıştırmamalıydı.

Onun metresi olmak kolay olmayacaktı.

Jane kanepede uyudu ve Charles'ı hayal etti. En yakın arkadaşını. Sevgilisi. Başka bir hayattan biri gibi. Candleford'daki gül çardağında onunla birlikte oturuyor, kız kardeşinin yeni bebeğinden bahsediyor ve yirmi beşinci yaş gününden sonra istediği kişiyle evlenebilme özgürlüğüne kavuşur kavuşmaz kendi çocuk odalarını nasıl kuracaklarını anlatıyordu.

Islak yanaklarla uyandı. Evden kaçtıktan sonra Charles'ı kasten düşünmemişti. Çok da iyi başarmıştı. Şimdi seyahat edecek parası olduğuna göre neden ona gitmeyi düşünmemişti? Hâlâ Somersetshire'daki kız kardeşinde miydi? Yoksa Cornwall'a mı dönmüştü? Yakalanmadan ona ulaşmanın bir yolunu bulabilirdi. Ne yapacağını, onu nasıl koruyacağını, gerekirse nasıl saklayacağını kesinlikle biliyordu. Hepsinden önemlisi, onun hikâyesine inanacaktı. Yeni Durbury Kontu'nun, kızın oğluyla evlenmesi için ne kadar istekli olduğunu biliyordu. Sidney'in ne kadar aşağılık biri olabileceğini biliyordu, özellikle de sarhoşken.

Hâlâ yapabiliirdi elbette. Dün Dudley House'dan ayrılmadan önce parasını almıştı. Henüz Tresham Dükü'nün metresi olmamıştı. O gelmeden önce ayrılabilir ve namusundan vazgeçme zorunluluğundan kurtulabilirdi.

Böyle bir kaderi düşünmek bile birkaç hafta öncesine kadar onu kendinden geçirirdi. Şimdi, şaşırtıcı bir gecikmeyle, iyi bir alternatif düşünmüştü.

Ama sorun şu ki Charles'ı sevmiyordu. Bir kadının kocasını sevmesi gerektiği gibi sevmiyordu. Annemin babamı sevdiği gibi sevmiyordu. Bunu her zaman biliyordu elbette. Ama her zaman Charles'ı sevmek *istemmişti*, çünkü ondan hoşlanıyordu ve o da kendisini seviyordu.

Eğer şimdi ona giderse, eğer o bir şekilde onu içinde bulunduğu durumdan kurtarırsa, ömür boyu ona bağlı kalacaktı. Birkaç hafta önce olsa bunu umursamazdı. Arkadaşlık ve şefkat yeterli olurdu.

Artık değil.

Dükün metresi olmak Charles'la onurlu bir evlilik yapmaya tercih edilebilir miydi?

Bu, Jane'in sabahın ortasında lütfedip gelmeden önce kendi kendini tatmin edecek şekilde cevaplayamadığı bir soruydu. Kapının çalındığını duyduktan ve oturma odasının kapısını açıp onun salona girdiğini, şapkasını, eldivenlerini ve bastonunu Bay Jacobs'a verdiğini gördükten sonra cevabını biraz isteksizce anladığı bir soruydu bu. Tüm enerjisini, huzursuzluğunu ve erkekliğini de beraberinde getirmişti ve Jane onu özlediğini fark etti.

"Jane." Ona doğru yürüdü ve birlikte oturma odasına çekildiler. "O kazandı. Atlarının burunlarının uzunluğu kadar bir farkla. Son viraja girerken bir boy gerideydi ama virajda hızlandı ve Berriwether'i gafil avladı. Brighton'a neredeyse başa baş girdiler. Ama Ferdinand kazandı ve White's üyelerinin dörtte üçü yas tutmaya başladı."

"O zaman bir zararı olmadı, öyle mi?" dedi. "Buna sevindim." Bu tür yarışların ne kadar aptalca olduğu hakkında tekrar yorum yapabilirdi ama adam kendinden çok memnun görünüyordu. Ve kadın gerçekten memnundu. Lord Ferdinand Dudley hoş, çekici bir genç adamdı.

"Hayır. Zararı yok." Birden kaşlarını çatı. "Yine de hizmetkârlarını akılcıca seçmiyor. Bir adamın tıraş olurken bazen kafasını çevirmesine izin vermeyen bir uşığı var. Ve yarıştan bir gün önce, efendisinin zanaat aletlerini hayranlıkla seyretmek için dünyanın yarısını ahırına ve at arabası evine alan bir seyisi var. O yarış sırasında Ferdinand'ın ölümünü kimin ayarladığına dair hiçbir kanıt yok."

"Ama Sör Anthony Forbes'tan ya da kardeşlerinden birinden şüpheleniyorsunuz?" diye sordu ona. Kadın kanepeye oturdu ve adam da onun yanına oturdu.

"Şüpheliden de öte." Konuşurken odaya göz gezdirdi. "Onların çalışma şekli bu. Ben onların kız kardeşine bir şey yaptım; onlar da benim kardeşime. Elbette pişman olacaklar. Onlarla ben ilgileneceğim. Bu odaya ne yaptınız?"

Konunun değişmesiyle rahatlamıştı.

"Sadece birkaç şeyi kaldırdım," dedi ona. "Tüm minderleri ve birkaç süs eşyasını. Hem bu odada hem de yatak odasında kapsamlı değişiklikler yapmak için fikirlerim var. Gereksiz yere savurganlık yapmayacağım ama yine de maliyeti oldukça yüksektir."

"Quincy faturalarla ilgilenecek," dedi bir elini umursamazca sallayarak. "Ama bütün bunlar ne kadar sürecek Jane? Bir sürü

"Her şey istediğin gibi olana kadar seninle yatmama izin vermeyeceğini hissediyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi uygun bir sertlikte olduğunu umduğu bir ifadeyle. "Sipariş verildikten sonra bir hafta yeterli olacaktır. Bay Jacobs'la konuştum ve sizin adınız geçer geçmez tedarikçilerin hemen harekete geçeceklerini söyledi."

Dük ona cevap vermedi. Belli ki bu ifadenin doğruluğu onun için sürpriz değildi.

"O halde bu sözleşmeyi tartışalım," dedi. "Evimi yıkıp yeniden inşa etme yetkisi dışında, taleplerin neler Jane? Sana hemşire olarak ödediğimden beş kat daha yüksek bir aylık maaş ödeyeceğim. Kendi araban ve gerekli gördüğün kadar hizmetçin olacak. Tüm aksesuarlarla birlikte istediğin kadar şık giyinebilirsin ve faturaları bana yönlendirebilirsin. Mücevherler konusunda cömert olacağım, ancak onları kendim almayı tercih ederim. İlişkimizden doğacak çocukların bakımı ve gelecekteki yerleştirilmesiyle ilgili tüm sorumluluğu ben üstleneceğim. Atladığım bir şey var mı?"

Jane aniden soğumuştı. Kendi saflığı onu oldukça utandırmıştı.

"Şu anda kaç çocuğunuz var?" Aptalca bir şekilde çocuk sahibi olmayı düşünmemişti.

Kaşları kalktı. "Sorulamayacak sorular soracağına her zaman güvenebilirsin Jane," dedi. "Benim hiç sorum yok. Hayatlarını bu tür düzenlemelerle kazanan kadınların çoğu gebe kalmayı nasıl önleyeceklerini bilirler. Senin bilmediğini varsayıyorum. Bakiresin, değil mi?"

Gözlerinin onun doğrudan bakışlarından kaymasını engellemek için büyük bir metanet göstermesi gerekti. Keşke kızarmak da onun kadar kontrolünde olsaydı.

"Evet." Çenesini dik tuttu. "Kendinize yük etmenize gerek olmayan bir masraf var. Arabaya ihtiyacım yok."

"Neden olmasın?" Bir dirseğini kanepenin arkasına dayadı ve kapalı yumruğunu ağzına dayadı. Koyu renk gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Alışveriş yapman ve dışarı çıkıp etrafı görmen gerekecek Jane. Seni gezdirmem için bana güvenmen akıllıca olmaz. Alışveriş beni sıkar. Buraya geldiğimde, seni yatağa götürmek için gezintiye çıkmaktan çok daha hevesli olacağım."

"Hizmetçiler yiyecek alışverişi yapabilir," dedi. "Ve eğer giydiğim kıyafetlere itirazınız varsa, buraya terziler gönderebilirsiniz. Dışarı çıkmak gibi bir niyetim yok."

"Yapmak üzere olduğun şey senin için çok mu utanç verici?" diye sordu.

Onu. "Gerçekten bir daha dünyaya yüzünü gösteremeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Buna bir gün önce cevap vermişti. Ama eğer buna inanırsa iyi olur diye düşündü. Garip bir şekilde, bu doğru değildi. Hayat, elinden geldiğince yönlendirmesi ve kontrol etmesi gereken pratik bir iş haline gelmişti.

Bir süre daha konuşmadı. Adam düşünceli bir şekilde ona bakarken, kadın da rahatsız ama gözlerini kaçırmak istemeyen bakışlarıyla karşılık verirken aralarındaki sessizlik uzadı.

"Bir alternatif var," dedi sonunda. "Sana şöhret, servet ve büyük bir saygınlık kazandıracak bir alternatif Jane. Seni bir tırmıkla yatma aşağılamasından kurtaracak bir alternatif."

"Bunu aşağılayıcı bulmuyorum," dedi ona.

"Hayır mı?" Boştaki elini kaldırdı ve kızın çenesini kavradı. Başparmağını hafifçe dudaklarında gezdirdi. "Yüksek kültürün iç çevrelerine yakın değilim Jane, ama sözümün neredeyse her yerde bir ağırlığı olduğunu söyleyebilirim. Seni Lord Heath ya da Raymore Kontu ile tanıştırebilirim, sanatın en önde gelen iki hamisi. Onlardan biri sesini duyarsa, ayaklarını şöhret yoluna koyacağına güvenim tam. Sen o kadar iyisin, biliyorsun. Bana ihtiyacınız olmaz."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Adam onu istiyordu, bundan hiç şüphesi yoktu. Ama gitmesine izin vermeye hazır mıydı? Kendisinden bağımsız olmasına yardım etmeye bile mi? Oldukça bilinçsizce dudaklarını araladı ve dilini adamın başparmağının ucuna dokundurdu.

Gözleri onunkilerle buluştu ve onları tuttu. Ve kadın içinde ham bir arzusunun bıçak gibi saplandığını hissetti. Böyle bir anı kışkırtmak istememişti. Onun da böyle bir niyeti olmadığından şüpheleniyordu.

"Şarkıcı olarak bir kariyer yapmak istemiyorum" dedi.

Halkın gözleri önüne tekrar çıkarak tehlikeyle flört edemeyeceği gerçeğini bir kenara bıraksak bile gerçek buydu. Sesini hayatını kazanmak için kullanmak istemiyordu. Sesini kendisine yakın olan insanların zevki için kullanmak istiyordu. Şöhret için yanıp tutuşmuyordu.

Öne doğru eğildi ve ağzını başparmağının olduğu yere koydu. Onu sertçe öptü.

"Ama metresim olarak birini mi istiyorsun?" dedi. "Senin şartlarınla mı? Neymiş onlar? Daha önce teklif etmediğim ne istiyorsun?"

"Güvenlik," dedi. "Yirmi beşinci yaş gününe kadar maaşımı ödemeyi kabul etmenizi istiyorum, o tarihten önce beni işten çıkaracak olsanız bile.

Tabii ki anlaşmamızı bozacak kişi ben olmazsam. Bu arada artık yirmi yaşındayım."

"Beş yıllığına," dedi. "Peki ondan sonra kendini nasıl geindireceksin Jane?"

O bilmiyordu. O zaman mirasa konması gerekiyordu - babasının varisine bırakılmamış tüm servetine. Ama tabii ki bunu asla talep edemeyebilirdi. Sırf sihirli özgürlük yaşına ulaştığı için birdenbire kaçak olmaktan kurtulamazdı.

Başını iki yana salladı.

"Belki de," dedi, "senden hiç bıkmayacağım Jane."

"Saçmalama!" dedi ona. "Tabii ki olacaksın. Hem de dört buçuk yıl geçmeden çok önce. İşte bu yüzden geleceğimi korumalıyım."

Ona gülümsedi. Yeterince sık glmsemiyordu. Ve onun huzuru için çok sık gülümsüyordu. Glmsemesinin ne kadar yıkıcı bir cazibeye işaret ettiğini bilip bilmediğini merak ediyordu.

"ok iyi o zaman," dedi. "Sözleşmeye yazılacak. İşten çıkarılana ya da yirmi beşinci yaş gününüze kadar maaş alacaksınız, hangisi daha sonra olursa. Başka bir şey var mı?"

Kadın başını salladı. "Peki ya senin şartların?" diye sordu ona. "Benim için ne yapacağın konusunda bir anlaşmaya vardık. Peki ben senin için ne yapmalıyım?"

Omuz silkti. "Benim için burada ol," dedi. "Seni de en az benim kadar istediğine ikna edebildiğim zaman benimle cinsel ilişkiye gir. Hepsi bu, Jane. Bir erkekle metresi arasındaki ilişki yasalarla düzenlenemez, biliyorsun. İtaat ve boyun eğme konusunda ısrar etmeye bile alışmayacağım. Böyle bir söz vermeye ikna edilsen bile tutamazsın. Bunu yüksek sesle söylediğim için beni aptal yerine koyuyorsunuz ama sanırım beni cezbeden de bu kstahlılığınız. Quincy'ye sözleşmeyi hazırlatıp incelemeniz için buraya getirmesini söyleyeyim mi? Sanırım böyle bir görev onu çok eğlendirecektir. Kendim getirmeyeceğim, Jane. Sen beni çağırana kadar bir daha gelmeyeceğim. Senden haber aldığımda yukarıdaki yatak odasının kullanıma hazır olduğunu varsayacağım."

Adam ayağa kalkarken, "Pekâlâ, Majesteleri," dedi. O da ayağa kalktı. Bir hafta sonsuzluk gibi gelecekti.

Elleriyle onun yüzünü erveledi. "Bunun da değişmesi gerekecek Jane," dedi. "Yatakta birlikteyken beni şereflelendirmene izin veremem. Benim adım Jocelyn."

Onun adını bilmiyordu. Hiç kimse onun için bu ismi kullanmamıştı.

işitme. "Jocelyn," dedi usulca.

Koyu renk gözleri normalde sert ve oldukça donuktu. Adamın ortaya çıkarmaya istekli olduğundan daha fazlasını görmek imkânsızdı ve Jane bunun genellikle çok fazla olmadığından şüpheleniyordu. Ama adını söyledikten sonra Jane bir an için adamın gözlerinin ardında bir şeylerin açıldığını ve kendisinin de onların içine düştüğünü hissetti.

Sadece bir anlığına.

Ellerini indirdi ve kapıya doğru döndü.

"Bir hafta," dedi. "Eğer tadilat o zamana kadar tamamlanmazsa Jane, birkaç kişinin başı yanacak. İlgili tüm işçileri uyaracak mısın?"

"Evet, majesteleri," dedi. "Jocelyn."

Omzunun üzerinden ona baktı ve konuşmak için ağzını açtı. Ama fikrini değiştirdi ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

*M*ICK BODEN'İN AKRABALARINDAN HERHANGİ BİRİ ONU İŞİNE UŞTURDU. Ünlü Bow Street Koşucularından biri olmanın belli bir cazibesi vardı. Yaygın yanlış, onun iş günlerini Londra'nın ve İngiltere'nin yarısının en umutsuz suçlularını kelimenin tam anlamıyla yeryüzüne koşturarak ve onları en yakın sulh yargıcına götürerek geçirdiği idi.

ve alçakça eylemlerinin adil ödülü. Onun hayatını sonsuz bir macera, tehlike, aksiyon ve başarı olarak görüyorlardı.

Çoğu zaman işi rutin ve oldukça sıkıcıydı. Bazen neden bir tersane işçisi ya da geçit süpürücüsü olmadığını merak ediyordu. Bu da o zamanlardan biriydi. Leydi Sara Illingsworth, taşrada büyümüş ve muhtemelen hiç şehir bronzuna sahip olmayan yirmi yaşlarında bir hanımefendi, beklenmedik bir şekilde ele geçirilemez olduğunu kanıtlıyordu. Neredeyse bir ay boyunca yaptığı aramalarda, o ilk birkaç günün dışında ondan hiçbir iz bulamamıştı.

Durbury Kontu kadının Londra'da olduğu konusunda hâlâ inatla ısrar ediyordu. Gidebileceği başka bir yer olmadığını, çünkü şu anda kocasıyla birlikte Somersetshire'da yaşayan eski bir komşusu dışında başka bir yerde arkadaşı ya da akrabası olmadığını iddia etti. Ama orada değildi.

İçinden bir ses Mick'e Kont'un haklı olduğunu söylüyordu. Kadın buralarda bir yerdeydi. Ama barones kasabaya dönmüş olmasına rağmen Leydi Webb'in evine dönmemişti. Ne rahmetli babasının iş adamıyla ne de şimdiki kontla bağlantı kurmuştu. Eğer cömertçe harcama yapıyorsa, bunu daha şık mağazaların hiçbirinde yapmamıştı. Çalınan mücevherlerden herhangi birini satmaya ya da rehin vermeye çalıştıysa, bunu Mick'in bildiği yerlerin hiçbirinde yapmamıştı ve Mick hepsini bilmekle övünüyordu. Eğer iyi bir semtte saygın bir konaklama yeri bulmaya çalıştıysa, bunu Mick'in ve yardımcılarının bıkıp usanmadan kapılarını çaldıkları evlerin hiçbirinde yapmamıştı. Adamın sorduğu evlerin hiçbirinde iş aramamıştı ve Mayfair'deki en görkemli malikâneler hariç tüm olası evleri sormuştu. Onlardan birine başvuracak kadar gözü kara olamayacağı sonucuna varmıştı. Ajansların hiçbirine Mick'in kullanabileceğini düşündüğü isimlerden herhangi birini taşıyan biri başvurmamıştı. Hiçbiri

uzun, ince, sarışın bir güzelliği hatırladı.

Ve böylece kendini bir kez daha Durbury Kontu'na rapor edecek hiçbir şeyi olmadan buldu. Alçaltıcıydı. Bir erkeğin iş alanını değiştirmeyi ciddi ciddi düşünmesi için yeterliydi. Aynı zamanda bir erkeğin, bir kız tarafından engellenmemek için tüm inatçı kararlılığını uyandırmaya da yetiyordu.

Pulteney'de bir ay içinde ödediği yüklü faturayı düşündüğünden kuşku duyulmayan, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş Kont'a inanmış bir ifadeyle, "Hizmete girmedim, efendim," dedi. "Bir mürebbiye ya da leydi refakatçisi olarak iş aramazdı - çok göz önünde. Aynı nedenle tezgâhtar olarak da çalışmazdı. Görünmeyeceği bir yerde çalışması gerekirdi. Bir atölyede. Belki bir terzi ya da değirmenci dükkânı."

Tabii çalışıyorsa. Kont ona kızın tam olarak ne kadar para çaldığını hiç söylememişti. Mick çok fazla olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. En azından şık bir şekilde yaşamasına yetecek kadar değildi. Böylesine genç ve deneyimsiz bir kadın, eğer büyük bir servete sahip olsaydı şimdiye kadar çoktan hata yapardı.

"O halde neyi bekliyorsunuz?" diye sordu lord hazretleri soğuk bir sesle. "Neden Londra'daki bütün atölyeleri aramıyorsunuz? Ünlü Bow Street Runners, sıradan bir kız tarafından alt mı edilecek?" Sesinde ağır bir alay vardı.

"Bir katili mi arıyorum?" Mick Boden sordu. "Oğlunuz nasıl efendim?"

Kont sinirli bir şekilde, "Oğlum," dedi, "ölümün kapısında. Bir katili arıyorsunuz. Suçunu tekrarlamadan önce onu bulmanızı öneririm."

Ve böylece Mick arayışına yeniden başladı. Londra'da elbette gereğinden fazla atölye vardı. Sadece kızın hangi ismi kullandığından emin olmak istiyordu. Ve kızın, görünüşe göre en belirgin özelliği olan sarı saçlarını bir şekilde saklamayı başaramamış olmasını diledi.

UZUN BİR HAFTAYDI. Jocelyn geceleri içki içip oyun oynayarak, gündüzleri ise uzun saatler boyunca eskrim becerilerini geliştirerek ve Gentleman Jackson'daki boks ringinde dayanıklılığını artırarak kendini forma sokmaya çalışarak geçirdi. Bacağı egzersize iyi yanıt veriyordu.

Ferdinand, arabasının başına gelenleri öğrendiğinde çok öfkeleni ve düellodan bir gün sonra gözden kaybolan Forbes kardeşleri bulup hepsinin suratına bir tokat atmaya karar verdi. İlk başta bunun kardeş kavgası olduğunu kabul etmedi. Ne de olsa tehdit edilen onun hayatıydı. Ama Jocelyn ısrarcıydı.

Angeline dingilin kırıldığı haberini alınca kriz geçirmiş, Heyward'ı evden çağırması, sonra da sarsılan sinirlerini yatıştırmak için yeni bir başlık almıştı.

"Covent Garden'daki tezgâhlarda hiç meyve kaldı mı acaba Angeline?" diye sordu Jocelyn, bir gün Hyde Park'tan modaya uygun bir saatte geçerken, kayınvalidesiyle birlikte açık bir barouche'da giderken Angeline'e rastladığında acı dolu bir yüz ifadesiyle onu inceliyordu. "Sanırım her şey kafanızdaki o ucubeyi süslüyor."

"Sen ne dersen de, Tresham," diye cevap verdi, "her şey yolunda. Bir daha araba kullanmayacağına söz vermelisin. Sen ya da Ferdie. Kendinizi öldürürsünüz ve ben de sinirlerimi asla toparlayamam. Ama Heyward kaza olmadığını söyledi. Forbes'lardan birinin yaptığını söyleyebilirim. Eğer hangisinin olduğunu bulup ondan hesap sormazsanız, kendime Dudley demekten utanacağım."

"Artık değilsin," diye hatırlattı ona kuru bir sesle, sonra da Dul Leydi Heyward'a şapkasını çıkarıp yoluna devam etti. "Kocanla evlendiğinde onun soyadını aldın, Angeline."

Forbes'ları bulup cezalandırmak için kardeşi ve ablası kadar sabırsız değildi. Zamanı gelecekti. Bunu en az onun kadar onlar da biliyor olmalıydı. Bu arada, saklandıkları yerde kalsınlar ve sonunda onunla yüz yüze geldiklerinde neler olacağını hayal etsinler. Bırakın terlesinler.

Birkaç kişi Jane Ingleby'yi sordu. Şarkı söylemesiyle beklediğinden daha da büyük bir heyecan yaratmıştı. Kim olduğu, hâlâ Dudley House'da çalışıp çalışmadığı, başka bir yerde şarkı söyleyip söylemeyeceği, ses öğretmenin kim olduğu soruldu. Hatta Vikont Kimble bir akşam White's'ta ona açıkça metresi olup olmadığını sordu.

-Bu soru, dükün sorgu camından kendisine soğuk bir bakış atılmasını sağladı.

Garip. Jocelyn daha önce metresleri konusunda hiç ketum davranmamıştı. Gerçekten de, Dudley House'da kaçınılmaz olarak olduğundan biraz daha az resmi olmasını istediği akşam yemekleri ve partiler için sık sık evi kullanmıştı. Metresleri her zaman

Jane'e çok yakışacak bir rol.

Ama arkadaşlarının onun gözetiminde olduğunu bilmesini istemiyordu. Bu ona bir şekilde haksızlık gibi geliyordu, gerçi denese de açıklayamazdı. Onlara kızın kendisiyle geçici olarak çalıştığını ve şimdi nereye gittiğini bilmediğini söyledi.

"Çok yazık, Tresham," dedi Conan Brougham. "Bu ses Raymore'un dikkatini çekmeli. Bu işten çok daha iyi para kazanabilir."

"Ona kendim iş teklif ederdim, Tresh," dedi Kimble, "sırtında, yani sesiyle değil. Ama senin koruma alanlarına izinsiz girmiş olmaktan korktum. Eğer nerede olduğunu duyarsanız, kulağıma bir şeyler söyleyebilirsiniz."

Jocelyn, en yakın arkadaşlarından birine karşı alışılmadık bir düşmanlık hissederek konuyu değiştirdi.

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde, ayak takımı tarafından saldırıya uğrama tehlikesine rağmen eve tek başına yürüdü. Onlardan hiç korkmamıştı. Sağlam bir baston taşıyordu ve beşliklerini iyi kullanıyordu. Sık sık iki ya da üç kabadayı ile itişip kakışmaktan hoşlanacağını düşünürdü. Belki de onu fark eden kabadayılar, ona karşı şanslarını doğru tahmin edecek kadar zekiydiler. Hiç saldırıya uğramamıştı.

Jane Ingleby'den söz edilmesi onu dayanılmaz derecede huzursuz etmişti. Beş gün olmuştu ama daha çok beş hafta gibi gelmişti. Quincy ikinci gün o aptal sözleşmeyi bizzat devralmıştı. Jocelyn'i şaşırtacak şekilde imzalamıştı. Onun sapkınlığından dolayı birkaç küçük ayrıntı üzerinde pazarlık yapmasını beklemişti.

Resmi olarak onun metresiydi.

Bakire, yatağa atılmamış metresi. Onu tanıyan herkes, onu kendi evinden kovan, yazılı bir sözleşmede ısrar eden ve teklifini yaptıktan sonra tam bir hafta boyunca ilişkiyi sürdürmeyen bir metresle nişanlandığını bilselerdi nasıl da alay ederlerdi.

Aniden yüksek sesle güldü ve boş, sessiz bir sokağın ortasında durdu. Huysuz Jane. Zifaf sırasında bile şüphesiz kızlığı bozulan ürkek, çekingен bakire rolünü oynamayacaktı.

Ne kadar zeki olduğunun farkında olmayan masum, saf Jane. Onu bir hafta önce arzulamıştı. Beş gün önce onu arzulamıştı. Artık onun için yanıp tutuşuyordu. Başka bir şey düşünmekte zorlanıyordu. Altın sarısı saçlarıyla Jane, ağına düşmek için sabırsızlanıyordu.

Sonunda bir not gelene kadar iki gün daha beklemek zorunda kaldı. Karakteristik olarak kısa ve özdü.

"Evdeki çalışmalar tamamlandı," diye yazdı. "Müsait olduğunuzda arayabilirsiniz."

Onu alevlendiren havalı, sevimsiz sözler.

* * *

JANE VOLTA ATIYORDU. Notu kahvaltıdan hemen sonra Dudley House'a göndermişti ama onun genellikle evden erken çıktığını ve gece geç saatlere kadar dönmediğini biliyordu. Notu yarına kadar okumayabilirdi. Bir ya da iki gün daha gelmeyebilirdi.

Ama volta atıyordu. Ve boşu boşuna pencereden bakmamaya çalışıyordu.

ön tarafa bakan pencereler her on dakikada bir defadan daha sık.

Narin bahar yeşili muslin kumaştan yeni bir elbise giymişti. Yüksek belli, mütevazı bir yakası ve kısa, kabarık kolları olan bu elbise basit bir tasarıma sahipti. Ama yüksek belinin üstünden yumuşak kıvrımlarla ayak bileklerine kadar inerek vücudunu şekillendirecek ve düzleştirecek şekilde ustalıkla tasarlanmıştı. Çok pahalıya mal olmuştu. Bir taşra terzişinin fiyatlarına alışkın olan Jane şok olmuştu. Ama Bond Sokağı modacısını ve iki yardımcısını göndermemişti. Dük onları seçmiş ve alacağı giysilerin sayısı ve niteliğiyle ilgili özel talimatlarla birlikte göndermişti.

Kumaşları ve desenleri kendisi seçmiş, canlı renkler yerine açık renkleri, süslü tasarımlar yerine sade tasarımları tercih etmişti ama sayı ya da masraf konusunda tartışmamış, sadece bir yürüyüş elbisesi ve sadece bir araba elbisesi konusunda ısrar etmişti. Yakın zamanda yürümeye ya da araba kullanmaya hiç niyeti yoktu.

Eğer geri dönmeye niyeti olmasaydı, evin tadilatı konusunda ona *tam yetki* vermezdi, diye düşündü öğleden sonra yine pencereye yaklaşırken. Modisti ya da sözleşmeyi göndermezdi. Aslında, ikincisini iki kez göndermişti, önce incelemesi ve imzalayıp geri vermesi için iki kopya, sonra da saklaması için sadece bir kopya, kendi imzası -*Tresham*- onunkinin altına büyük ve kalın bir şekilde karalanmış olarak. Bay Jacobs onun imzasına tanıklık etmişti, Bay Quincy de onunkine.

Ama onun geri dönmeyeceği inancından kurtulamıyordu. Bir haftadır bitmek bilmiyordu. Şimdiye kadar onu unutmuş olmalıydı. Şimdiye kadar başka biri olmuştur.

Kendisini anlayamıyordu ve keşfetmeyi de umursamıyordu.

kaygı.

Ancak tüm kaygıları bir anda kaybolup yerini sevinç patlamasına bıraktı ve tanıdık bir figürün sokak boyunca evin yönünde yürüdüğünü gördü. Adamın topallamadan yürüdüğünü fark etti, dönüp oturma odasının kapısını açmak için acele etmeden önce. Ön kapıyı açmak için de acele etmekten kendini alıkoydu. Olduğu yerde durdu, heyecanla kapının çalmasını ve Bay Jacobs'ın cevap vermesini bekledi.

Adamın ne kadar geniş omuzlu, ne kadar karanlık, ne kadar yasakçı, bastırılmış enerjiyle ne kadar huzursuz, ne kadar erkek olduğunu unutmuştu. Şapkasını ve eldivenlerini uşağa verirken her zamanki gibi kaşları çatıktı. Bunu yapana kadar kadına bakmadı. Sonra oturma odasına doğru yürüdü ve sonunda gözlerini ona dikti.

Sadece elbisesine, yüzüne ve saçlarına değil, ona ait olan her şeye bakan gözler diye düşündü. Daha önce orada görmediği garip, yoğun bir ışıkla onu yakan gözler.

Metresini almaya gelen bir adamın gözleri mi?

"Evet, Jane," dedi, "sonunda evcilik oynamayı bitirdin mi?"

Elinden bir öpücük mü bekliyordu? Dudaklardan mı? Yumuşak aşk sözcükleri?

"Bu evi bir genelevden ziyade bir konuta dönüştürmek için yapılacak çok şey vardı," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

"Ve sen bunu yaptın mı?" Oturma odasına doğru yürüdü ve çizmeli ayaklarını iki yana açmış, elleri arkasında, etrafına bakındı. Odayı dolduruyor gibiydi.

"Hmm," dedi. "Duvarları yıkmadınız o zaman?"

"Hayır," dedi. "Çok şey sakladım. Gereksiz yere savurganlık yapmadım."

"Eğer öyle olsaydı Quincy'nin yüzünü görmekten nefret ederdim," diye karşılık verdi. "Zaten son birkaç gündür biraz morali bozuk. Anladığım kadarıyla faturalar akın akın geliyor."

"Bu en azından kısmen senin hatan," dedi ona. "Bu kadar çok kıyafet ve aksesuara ihtiyacım yoktu. Ama gönderdiğiniz terzi çok kararlı olduğunuzu söyledi ve emirlerinize karşı gelinmesine izin vermeye cesaret edemedi."

"Bazı kadınlar, görüyorsun," dedi, "yerlerini bilirler, Jane. Nasıl itaatkâr ve boyun eğen olacaklarını bilirler."

"Ve bu süreçte nasıl büyük miktarda para kazanılacağını da" diye ekledi. "Gördüğünüz gibi lavanta rengini burada tuttum, ancak odayı sıfırdan planlıyor olsaydım bunu seçmezdim."

Pembe yerine gri ve gümüşle kombine edildiğinde ve tüm firfırlar ve aptal biblolar olmadan, oldukça narin ve zarif görünüyor. Ben beğendim. Burada rahatça yaşayabilirim."

"Yapabilir misin, Jane?" Başını çevirdi ve yine o yanan gözlerle ona baktı. "Peki yatak odasını da hallettin mi? Yoksa orada iki sert, dar karyola ve her birinin üzerine serilmiş bir saç gömleği mi bulacağım?"

"Eğer kırmızıyı iç gıcıklayıcı buluyorsanız," dedi, kalbinin gümbürtüsünü duymazdan gelmeye çalışarak ve sesinde kendini ele vermemesini umarak, "o zaman odaya yaptığım şeyden hoşlanmayacağınızı söyleyebilirim. Ama ben beğendim ve önemli olan da bu. Her gece orada uyumak zorunda olan benim."

"O zaman bunu yapmam yasak mı?" Kaşlarını kaldırdı.

Yine o aptalca kızarma. Gizlenmesi imkânsız olan tek duygu belirtisi. Yanaklarında sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi. "İstediğin gibi gelip gitmekte özgür olacağın konusunda -yazılı olarak- anlaştık. Ama burada benim gibi *yaşamak* niyetinde olmadığınızı sanıyorum. Sadece ne zaman gelerseniz... Şey, ne zaman..." İngilizce diline hakimiyetini kaybetmişti.

"Seninle seks yapmak ister misin?"

diye sordu. "Evet." Kadın başını salladı. "O zaman."

"Ve gelmediğim zaman gelmeme izin yok mu?" Dudaklarını büzdü ve rahatsız edici birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı. "Sözleşmede bu var mı? Buraya sadece seks için gelebileceğimi mi söylüyorsun Jane? Çay için değil mi? Ya da sohbet için? Ya da belki sadece uyumak için?"

Gerçek bir ilişki gibi olacaktı. Bu çok baştan çıkarıcı bir düşünceydi. "Yatak odasını görmek ister misiniz?" diye sordu.

Gülümseme gelmeden önce birkaç dakika daha ona baktı - gözlerini aydınlatan ve ağzının köşelerini kaldıran ve Jane'in dizlerini zayıflatan o hafif gülümseme.

"Yeni mobilyaları görmek için mi?" diye sordu ona. "Yoksa seks yapmak için mi, Jane?"

Onun seçtiği kelimeleri rahatsız edici buldu. Ama bunu daha üstü kapalı bir şekilde ifade etmek de aynı anlama gelecekti.

"Ben senin hanımınım," dedi.

"Evet, öylesin." Elleri hâlâ arkasında, ona doğru yaklaştı. Başını daha yakına eğdi ve onun gözlerinin içine baktı. "Çelik gibi bir şehitlik belirtisi yok. "O halde zıfaf için hazırsın?"

"Evet." Ayrıca onun ayaklarının dibinde rezil bir yığın halinde çökmeye hazır olduğunu da düşündü ama bunun zayıf bir kararlılıkla değil, sadece zayıf dizlerle ilgisi vardı.

Doğruldu ve kolunu uzattı. "Gidelim o zaman," dedi.

MOBİLYALAR DEĞİŞMEMİŞTİ, sadece renk düzeni değişmişti. Ama biri gözlerini bağlayıp onu kucağına alsa ve buraya bıraksa bile aynı odada olduğunu zorlukla anlayabilirdi. Her yer adaçayı yeşili, krem ve altın rengiydi. Zarafetin ta kendisiydi.

Jane Ingleby'nin bolca sahip olduğu bir şey varsa, o da iyi bir zevk, artı renk ve tasarım için bir göz. Yetimhanede öğrenilen başka bir beceri mi? Ya da papaz evinde, malikânede ya da her nerede büyüdüyse orada mı?

Ama odanın mobilyalarını incelemeye gelmemiştir.

"Eee?" Gözleri parlıyor, yanakları kızarıyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence, Jane," dedi, bakışlarını ona dikerek, "sonunda saçlarının açıldığını göreceğim. İğneleri çıkar."

Alışlagelmiş ciddiyetiyle giyinmemiştir. Dalgalanıyor ve giydiği güzel, zarif elbiseyi tamamlayacak şekilde kıvrılıyordu. Ama onu özgürce akarken görmek istiyordu.

İğneleri ustalıkla çıkardı ve başını salladı.

Ah. Söylediği gibi belinin altına kadar uzanıyordu. Saf, parlayan, dalgalanan altından bir nehir. Daha önce de güzel görünmüştü. İğrenç hizmetçi elbisesi ve iğrenç şapkasıyla bile güzeldi. Ama şimdi...

Kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Ellerini arkasında kavuşturdu. Şimdi acele etmek için çok uzun süre beklemişti.

"Jocelyn." Başını bir yana eğdi ve masmavi gözleriyle doğrudan ona baktı. "Burada alışık olmadığım bir zemindeyim. Bana yol göstermen gerekecek."

Başını salladı, üzerine çöken o büyük dalgayı -ah, tam olarak arzu değil- merak ediyordu. Özlem mi? Ara sıra onu gafil avlayan ve tekrar sıkıca silkeleyip atan o derin, ruhunun derinliklerindeki özlem. Bunu müzik ve resimle ilişkilendiriyordu. Ama şimdi onu uyandıran kendi adıydı.

"Jocelyn nesillerdir ailemde olan bir isim," dedi. "Bu ismi ben daha anne karnındayken almışım. Şu ana kadar bu ismi benimle yüksek sesle konuşan tek bir kişi bile olduğunu sanmıyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Annen mi?" dedi. "Baban mı? Erkek kardeşin ve kız kardeşin? Elbette-"

"Hayır." Dar paltosundan sıyrıldı ve yeleğinin düğmelerini açtı. "Şu anki unvanımın varisi olarak doğdum. Ben bir kont unvanıyla doğdum, Jane. Ben on yedi yaşında Tresham olana kadar ailem hep bu unvanı kullandı. Beni gerçek adımla çağıran ilk kişi gerçekten sizsiniz."

Bunu o önermişti. Diğer metreslerine hiç böyle yapmamıştı. Onlar da herkes gibi onu unvanıyla çağırmışlardı. Bir hafta önce Jane'in dudaklarında kendi adını duyduğunda sarsıldığını hatırlıyordu. Böyle bir yakınlık hissi uyandırmasını beklemiyordu. Böyle bir yakınlığı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Sadece bunu. Birinin ona ismiyle seslenmesi.

Yeleğini bir kenara fırlattı ve boyun örtüsünün düğümünü çözdü. Kadın onu izliyordu, elleri belinde kenetlenmişti, altın rengine bürünmüştü.

"Jocelyn," dedi yumuşak bir sesle. "Herkes ismiyle çağrılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeli. İnsanın özünde olduğu eşsiz kişinin adıyla. Benim de soyunmamı ister misin?"

"Henüz değil." Gömleğini başının üzerinden çıkardı ve Hessian botlarını çıkardı. Pantolonunu şimdilik üzerinde tuttu.

"Çok güzelsin," diyerek onu şaşırttı, gözleri onun çıplak gövdesindeydi. Böyle bir yorum yapmak için Jane'e güvenin! "Sanırım bu kelimeyi kullanarak seni gücendirdim. Yeterince erkeksi olmadığını söyleyebilirim. Ama yakışıklı değilsin. Geleneksel anlamda değil. Yüz hatlarınız çok sert ve köşeli, renginiz çok koyu. Sen sadece güzelsin."

Deneyimli bir fahişe, en kurnazca erotik sözlerle bile onu bu kadar ustaca tahrik edemezdi.

"Şimdi bana senin hakkında söyleyecek ne bıraktın?" diye sordu, bir adım öne çıkıp sonunda ona dokunarak. Elleriyle yüzünü çerçeveledi, parmaklarını saçlarının ılık ipeğine doğru kaydırdı. "Güzel değilsin Jane. Bunu biliyor olmalısın. Güzellik geçicidir. Bir mevsimde geçer. Otuz yaşında da, elli yaşında da, seksen yaşında da güzel olacaksın. Yirmi yaşında göz kamaştırıcı, nefes kesicisin. Ve sen benimsin." Başını eğdi ve ayırık dudaklarını onunkilere dokundurdu, birkaç santim geri çekilmeden önce diliyle onun tadına baktı.

"Evet, Jocelyn." Dişleri yumuşak, nemli alt dudağını ısırdı. "Şimdilik seninim. Sözleşmemize göre."

"Şu lanet şey." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Beni istemeni istiyorum Jane. Bana bunun sadece para, bu ev ya da o sefil kâğıt parçasının seni altına soktuğu yükümlülük olmadığını söyle. Beni istediğini söyle."

Ben-Jocelyn. Ya da bana dürüstçe istemediğini söyle ve seni önümüzdeki beş yıl boyunca evinin ve maaşının tadını çıkarmaya bırakayım. Sen beni istemedikçe seninle yatmayacağım."

Daha önce hiç umursamamıştı. Tüm kibir bir yana, hayatını yatakta kazanan kadınları itecek türden bir adam olmadığını biliyordu. Ve zevk aldığı yerde zevk vermek onun için her zaman bir gurur meselesi olmuştu. Ama bir kadının *onu* mu yoksa sadece tehlikeli bir üne sahip zengin, hovarda bir aristokratı mı istediğini hiç umursamamıştı. Aslında biraz düşünseydi, muhtemelen hiçbir kadını *kendisini* arzulayacak kadar yakınında istemediğine karar verirdi.

Daha önce hiç kimse için Jocelyn olmamıştı. Ailesinden hiç kimse için değil. Hiçbir kadına. En yakın arkadaşlarına bile. Jane'in sırf kendini mecbur hissettiği için o yatakta sırtüstü yatmasına izin vermektense şimdi dönüp gitmeyi ve bir daha asla dönmemeyi tercih ederdi. Bu biraz endişe verici bir farkındalıktı.

"Seni istiyorum Jocelyn," diye fısıldadı.

Bunu kastettiğine hiç şüphe yoktu. Mavi gözleri tamamen onunkilere odaklanmıştı. Basit bir gerçeği söylüyordu.

Sonra öne doğru eğildi ve vücudunun her parçasının hafifçe ona yaslanmasına izin verdi. Dudaklarını adamın boğazının dibindeki çukura yerleştirdi. Bu tatlı bir teslimiyet jestiydi.

Jane'e yakışmayan bir davranış olduğu için daha da tatlıydı. Onu, sırf kendisinden teslim olması beklendiği için asla yapmayacağı bir şey olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Kendini garip bir şekilde yetenekli hissediyordu.

Merakla istendiğini hissetti. Hayatında daha önce hiç hissetmediği bir şekilde.

"Jane," dedi, yüzü saçlarının ipeğine gömülmüştü. "Jane, vücudunun içinde olmalıyım. *Senin* içinde. Bırak gireyim."

"Evet." Başını geriye eğdi ve onun gözlerinin içine baktı. "Evet, yapacağım, Jocelyn. Ama bana nasıl olduğunu göstermelisin. Bildiğimden emin değilim."

Ah. Sonuna kadar Jane. Soğukkanlı, pratik sesiyle konuştu -ki birden bunun gerginlik maskesi olduğunu fark etti.

"Benim için bir zevk olacak," dedi ona, parmakları elbisesinin arkasındaki düğmelerle uğraşırken ağzı onunkine değiyordu.

S GERGIN DEĞİLDİ.
Evet, öyleydi.

Ne yapacağını tam olarak bilemediği ve kaba davranmaktan korktuğu için gergindi.

Ama korkmuyordu. Ya da yaptığı şeyden dehşete düşmemişti. Ya da utanmamıştı. Ve yalan söylememişti. Onu istiyordu. Onu umutsuzca arzuluyordu. Adam çok güzeldi; geniş omuzları ve göğsü, dar beli ve kalçaları, uzun bacakları olan sert ve kaslı biriydi. Sıcaktı ve misk gibi bir kolonya kokuyordu.

O Jocelyn'di ve adının mahremiyetini sadece o söylemişti. İsimlerin önemi hakkında her şeyi biliyordu. Sadece ailesi onu göbek adıyla, *gerçek* adıyla, bir şekilde gerçek kimliğini kapsayan adıyla çağırıyordu. Ailesi ve şimdi de Jocelyn. Ona Jane demesini engellemeye çalışmıştı ama o yine de bunu yapmıştı.

Ve böylece ifade edilemez bir şekilde, henüz yeni başlayan fiziksel tanımadan önce bile birbirlerini yakından tanıyorlardı. Adam onu soyuyordu. Çıplaklığı onu utandırmıyordu. Onun karanlık gözlerindeki bakışta kendini görüyor ve güzel ve arzu edilir olduğunu biliyordu.

Ona bakışıyla karşılık verdi.

"Jane." Ellerin hafifçe beline koydu ve onu kendine doğru çekti. Çıplak göğsünün meme uçlarını okşadığını hissedince yavaşça içine çekti. "Yatmaya hazırız. Gel ve uzan."

Bir an için çarşafın sırtına vuran soğukluğu nefesini kesti. Odanın renklerini değiştirmişti ama malzemeleri değiştirmemişti. Satenin, bu yatakta olacıklara erotik bir eşlik edeceğini tahmin etmişti.

Onun soyunmayı bitirmesini izledi. Adam arkasını dönmedi ve kadın da başka tarafa bakmadı. Onun vücudunun görünüşüne ve hissine kendi vücudu kadar aşına olacaktı. Neden utangaçlık ya da çekingenlikle başlamıştı ki?

Ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Ne de olsa hayatı boyunca taşrada yaşamıştı. Ama yine de şok olmuştu. Orada kesinlikle

yer yok.

Onun yanındaki yatağa tırmanıp bir dirseğinin üzerine dayanarak ona baktığında o yarı içten gülümsemesini takınıyordu.

"Hem görmeye hem de hissetmeye alıŒacaksın, Jane," dedi. "Daha önce hiç bakireyle birlikte olmadım. Sanırım bu ilk seferde acı ve kan olacak, ama sana zevk de vaat ediyorum. Ve vücudun buna hazır olana kadar bu dehşeti içine sokmayacağım. Hazır olduğunu görmek benim görevim. Ön sevişme hakkında bir şey biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Bu kelimeyi hiç duymadım bile."

"Ne yazıyorsa o anlama geliyor." Gözleri hâlâ ona hafifçe gülüyordu. "Oynayacağız Jane, ben senin bedenine binmeden ve ikimizi de doyana kadar sürmeden önce ihtiyacımız olan süre boyunca. Sanırım sen de sürüş hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi? Acı başlamadan bitecek. Bundan zevk alacaksın, inan bana."

Bundan hiç şüphesi yoktu. Uyluklarının iç kısmında ve karnına doğru tam olarak acı olmayan bir sızı başlamıştı bile. Göğüsleri garip, karıncalı bir acıya dönüşmüştü.

"Bunu zaten yapıyorsun, değil mi?" dedi. "Oynamak mı? Kelimelerle mi?"

"Bir odanın iki ucunda oturup sadece kelimelerle birbirimizi ateşin doruğuna çıkarabiliriz," dedi aniden sırtarak. "Ve belki bir gün bunu yaparız. Ama bugün değil. Bugün dokunmak için Jane. Birbirimizi ellerimizle ve ağızımızla keşfetmek için. Bizi arzuladığımız birliğe kavuşmaktan alıkoyan ötekilikten sıyrılmak için. Bunu arzuluyoruz, değil mi? İkimiz de?"

"Evet." Bir elini kaldırdı ve adamın yanaklarından birini avuçladı. "Evet, Jocelyn. Senin adının bir parçası olmak istiyorum, bu adı taşıyan kişinin bir parçası, o kişinin içindeki ruhun bir parçası olmak istiyorum. Seninle bir olmak istiyorum."

"Sen, ben, biz, biz." Başını eğdi ve onun ağızına karşı konuştu. "Yeni bir zamir icat edelim, Jane. Ben'in birliği ve biz'in çoğulluğu Jane ve Jocelyn için yeni bir sayısız kelimede birleşti."

Ağızını onunkinin altında açtı, aniden iştahı kabardı ve konuştukları ve konuşmadıkları kelimelerle sarsıldı. Böyle olmasını beklemiyordu. Bu erkek ve metres değildi. Bu, aşık ve sevgiliydi.

Bu pazarlığın bir parçası değildi. Ne onun için ne de onun için.

Ama olan buydu.

Adamın dili ağzını yağmalarken ve elleri ona ilerideki sihir ve tensel zevkler hakkında bir fikir verirken, bunun neyle ilgili olduğunu çok geç fark etti. Neden diğer daha uygun ve mantıklı seçenekler yerine bu seçeneği seçtiğini çok geç anladı. Onun teklifini neden öfke ya da korku duymadan kabul ettiğini anladı.

Bu aşktı. Oh, belki tam olarak *aşk* değildi. Ama bu aşık olmaktı. Bu, kendine ait olan her şey hediye edilene kadar sevgiliye vermek ve vermek istemektir. Ve boşluğu, kendisi ve o olanın karışımıyla yeniden doldurana kadar almak ve almak istemektir.

O haklıydı. Kelime yoktu. Zamir yoktu. En derin gerçekler için hiçbir zaman bir kelime olmadı.

"Jane."

Elleri, becerikli parmakları, ağzı her yerdeydi. Ona nerede ve nasıl dokunacağını, tüy kadar hafif parmak uçlarıyla nerede fırçalayacağını, nerede gıcıklayacağını, parmaklarını nerede vuracağını, nerede masaj yapacağını, nerede çimdikleyip kaşıyacağını şaşmaz bir şekilde biliyordu. Nereyi öpeceğini, nereyi yalayacağını, emeceğini, dişleriyle kıştıracağını biliyordu.

Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve ona nerede dokunacağını, onu nasıl okşayacağını, her okşayışın doğasını ne zaman değiştireceğini nasıl bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama biliyordu, sanki her zaman biliyormuş gibi, sanki sevgilisi için herhangi bir derse gerek kalmadan yararlanabileceği derin bir kadınlık kuyusu varmış gibi.

Belki de bunun nedeni onun bedeninin herhangi bir kadınınkı, onunkinin de herhangi bir erkeğinki olmamasıydı. Bazı içgüdüleri ona bunun genellikle karanlıkta ve gözler sıkıca kapalıyken yapıldığını, genellikle tüm zevkin kendine sıkıca sarıldığını, zevk verenin dışarıda bırakıldığını söylüyordu. Deneyimsizliğinde bile aşıkların her zaman gözleri açık ve mümkün olduğunda birbirlerinin gözlerine odaklanarak sevişmediklerini hissediyordu.

"Jane."

Onun adını tekrar tekrar söyledi, tıpkı onun adını söylediği gibi. O onun sevgilisiydi, tıpkı onun da sevgilisi olduğu gibi.

Acı, özlem, ihtiyaç daha ısrarcı ve daha yerel hale geldi. Ona *orada* ihtiyacı vardı.

Bura

da.

Şimdi

.

Uyluklarının arasındaki eli, kadının en gizli yerinde hafif ve ustaca bir sihir yaptı ve bir arzu çılgınlığı yarattı.

"Jocelyn." Elini onun bileğinin üzerine koydu. "Jocelyn." Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Ama o anladı.

"Kaygan ve sıcak ve hazır," dedi, ağzı tekrar onunkine yaklaşıırken. "Bineceğim, Jane. Hareketsiz yat ve rahat ol. Derinlere indiğimde, son zevke başlayacağız."

"Gel," dedi ona. "Oh, lütfen gel."

Adamın tüm ağırlığı onu yatağa bastırıp hareketsiz tutarken, kalçaları kadınıninkilerin arasına girip onları iyice bastırdı ve elleri kadının altına kayd. Tamamen içgüdüsel olarak bacaklarını onunkilere doladı. Sonra başını kaldırıp yüzüne baktı, gözleri tutkuyla dolmuştu. Ama kör bir tutkuyla değil. Kadının gözlerinin derinliklerine baktı.

Ve sonra onun, girişinin zonklayan ağrısına karşı sertleştiğini hissetti. Ve yavaşça ama sıkıca iterek, onu doldurarak, gererek, onu korkutarak içinden geçtiğini hissetti. Acının ani önsezisi, daha fazla ilerleyemeyeceğinin kesinliği vardı. Çok büyüktü.

"Jane." Gözlerinde pişmanlığa benzer bir şey vardı. "Keşke senin için acı çekebilseydim. Ama acı çekmek her zaman kadına düşer." Sertçe itti, gözlerinin içine bakarken kaşlarını çatı.

İstemsiz bir gerginlik, acı korkusu ve o anın geçtiğine, adamın derinlerde olduğuna dair bir farkındalık vardı. Onun vücudunun içindeydi. Ve kalbinin içinde. Kendi içinde. Ona gülümsedi.

"Ben hâlâ hayattayım."

Sırıttı ve burnunu onunkine sürttü.

"İşte benim kızım," dedi. "Jane Ingleby'den gözyaşları ve buharlar bekleyemezdim, değil mi?"

İçindeki alışılmadık kalın sertlik karşısında kaşlarını sıktı ve gözlerini kapatıp bunun harikuladeliğinin tadını çıkardı. Ama adam daha fazlasını vaat etmişti. Ve şimdi bekâretini kaybettiği o korkunç an sona erdiğine göre, tüm o özlem, tüm o sızı geri gelmişti.

"Yolculuk nedir?" diye sordu gözlerini tekrar açarak. "Göster bana, Jocelyn."

"İstersen kıpırdamadan yat," dedi ona. "İstersen benimle gel. Burada, yatağımızda hiçbir kural yok Jane ve o aptal sözleşmede de bunun için geçerli olan hiçbir şey yok. Sadece sen ve ben ve karşılıklı olarak zevk veren şey."

Sonra başını yastığın üzerindeki saçlarına yaslamak için indirdi. Yavaşça onun eşiğine kadar geri çekildi ve tekrar içeri doğru bastırdı.

Bu sefer acı yoktu. Sadece ıslaklık ve sıcaklık ve yakında

Kendi bedeninin kısa sürede uyum sağladığı ve eşleştiği bir sürüş hareketinin ritmik itme ve geri çekilmesi. Kadının vücudunun erkeğe açıldığı ve erkeğin vücudunun derinlere nüfuz ettiği yerde odaklanan bedensel, enerjik, mutluluk verici bir çiftleşme. Ve yine de his, bu lokalize fiziksel noktanın ötesine geçti. Bu kadın ve erkeğin, Jocelyn ve Jane'in çiftleşmesiydi. Birleşmeye, ikisinin ben ve sen'inin odağını ve anlamını yitireceği o sözsüz ana doğru bir yolculuktu. Biz'in çoğulluğunun tekilleşeceği an.

Arzu, özlem, ihtiyaç, hepsi acıya dönüştü ve uzandı, uzandı...

"Şimdi, Jane." Başını tekrar kaldırdı. Dudakları onunkilere dokundu. Onun

gözleri onunkilere baktı. "Şimdi. Gel. Benimle gel. Şimdi, Jane."

Evet, şimdi. S o n u n a kadar. Şimdi. Hiçliğe kadar, her şeye kadar. Unutulmaya, nihai bilgiye. Birliğe.

Evet, şimdi.

"Jocelyn!"

Biri onun adını haykırdı. Biri onunkini mırıldandı.

Son, mutluluk verici bir sıcaklık fışkırması hissetti ve çiftleşmenin tamamlandığını anladı.

Ondan sonra mırıldanmalar oldu, adam kızın üzerinden kalkarken hafiflik ve serinlik, daha fazla mırıldanma ve onu kendisine doğru yan yatırırken nemli göğsünün kızın göğsüne değmesinin rahatlığı, kolunun kıza dolanması ve omuzlarındaki yatak örtülerinin rahatlığı.

"Jane." Adını bir kez daha duydu. "Hâlâ hayatta olduğunu söyleyebilecek durumda olduğundan emin değilim."

Uykulu bir şekilde gülümsedi. "Mmm," dedi iç çekerek. "Burası cennet mi?"

Onun kıkırdamasını duyamayacak kadar yorgundu. Lezzetli bir uykuya daldı.

JOCELYN UYUMADI. İyice doymuştu ama aynı zamanda huzursuzdu. Ne gevelemişti acaba? Kızın onu dinlemediğini umuyordu.

Tabii ki dinliyordu.

Az önce yaptıkları şeyi birlikte yapmışlardı. Tamamen fiziksel bir zevk alan ve veren ayrı varlıklar değillerdi. Onlar - lanet olsun, nasıl konuştuğunu düşünmeden edemiyordu. O kadına dönüşmüştü, kadın da ona. Mesele bu da değildi. İkisi birlikte, hem ikisi hem de ikisi olmayan yeni bir varlık haline gelmişlerdi.

Dikkatli olmazsa kendini Bedlam'da bulacaktı.

Bu onun deneyimlerinin oldukça ötesinde bir şeydi. Ve kesinlikle niyetinin de ötesindeydi. Yine bir metres istemişti. İsteddiği zaman yatabileceği birini. Gerçekten oldukça basit ve basit bir şey. Jane'i arzulamıştı. Bir eve ve işe ihtiyacı vardı.

Her şey çok mantıklıydı.

Ta ki saçlarını açana kadar. Hayır, bu sadece onun arzusunu körüklemişti.

Ta ki ona ismiyle hitap edene kadar. Ve başka bir şey söyleyene kadar. Söylediği şey de neydi? Yanağını saçlarının sıcak ipeğine sürttü ve ona biraz daha sarıldı.

Herkes ismiyle çağrılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmelidir. Kişinin özünde olduğu eşsiz kişinin adıyla.

Evet, bunu yapan buydu. O birkaç aptalca kelime.

Doğduğundan beri marki rütbesine sahip bir konttu ve bir düklüğün varisiydi. Resmi ve gayri resmi tüm eğitimi, zamanı geldiğinde babasının unvanını ve karakterini devralması için onu eğitmek üzere tasarlanmıştı. Derslerini iyi öğrenmişti. On yedi yaşında her ikisini de devralmıştı.

... kişinin özünde olduğu eşsiz kişi.

Kalbi yoktu. Dudley'lerde genelde olmaz.

Ve kendine özgü bir karakteri yoktu. Babasının ve diğer herkesin her zaman ondan olmasını beklediği kişiydi. Yıllardır karanlık, acımasız, tehlikeli bir adam olarak ününü bir pelerin gibi üzerine sarmıştı.

Jane'in saçları her zaman üzerine sinmiş olan gül kokusuyla kokuyordu. Bu ona yaz başındaki kır bahçelerini düşündürdü. Ve içini garip bir özlemle doldurdu. Garipti, çünkü taşradan nefret ederdi. Kendi malikânesi olan Acton Park'a, on altı yaşındayken babasıyla yaşadığı sert bir tartışmanın ardından oradan ayrıldığından beri sadece iki kez gitmişti - bir yıl geçmeden babasının cenazesi için ve ondan dört yıl sonra da annesinin cenazesi için.

Bir gün kendi cenazesi oraya götürülene kadar asla geri dönmemeye niyetliydi. Ama şimdi Jane'e sıkıca sarılırken gözlerini kapatabiliyor ve Ferdinand ve Angeline'le birlikte soyguncuları, haydutları, Robin Hood'u ve kaşifleri oynadıkları evin doğusundaki inişli çıkışlı, ağaçlık tepeleri hatırlayabiliyordu. Ve bazen, yalnızken, şair ve mistik rolü oynadığı, doğanın temel kokularını içine çektiği, hayat denen bu belirsiz şeyin enginliğini ve gizemini hissettiği, düşüncelerini, duygularını ve sezgilerini kelimelere dökmeye çalıştığı, onları

şiiir. Ve bazen yazdıklarını beğeniyordu.

Evden ayrılmadan önce öfke ve tiksintiyle her kelimeyi yırtıp atmıştı.

Uzun zamandır evini düşünmemişti. En azından, malikânenin işleyişini dikkatle takip etmesine rağmen *evini* düşünmemişti. Acton Park'ın bir zamanlar evi olduğunu bile unutmuştu. Ama öyleydi. Bir zamanlar. Onlara cömert ölçülerde disiplin ve şefkat veren bir hemşire vardı. O sekiz ya da dokuz yaşına gelene kadar onlarla birlikte olmuştu. Onun neden kovulduğunu bile hatırlayabiliyordu. Dışı ağrıyordu ve hemşire onu kucağına almış, iri, tombul elleriyle ağrıyan yüzünü okşuyor ve ona mırıldanıyordu. Babası kreşe habersiz gelmişti; bu nadir görülen bir olaydı.

Hemen oracıkta görevden alınmıştı.

O, Jocelyn, dışının çekilmesinden önceki dayağı beklemek üzere babasının çalışma odasına gönderilmişti.

Tresham Dükü, babası ona her acı veren sopa darbesinde oğullarını kız olarak yetiştirmediğini hatırlatmıştı. Özellikle de varisini.

"Jocelyn." Jane yeniden uyanmıştı. Ona bakmak için başını geriye eğdi. Güzel yüzü kızarmış ve ağırlaşmıştı, dudakları onun öpücüklerinden pembeleşmiş ve şişmişti. Güzel kokulu, parlayan bir altınla kaplanmış ve örtülmüş gibiydi. "Çok mu kaba davrandım?"

Tutku ve cinselliğin içgüdüsel olduğu ender kadınlardan biri olduğunu düşündü. Sanki incinmenin ne demek olduğunu bilmiyormuş gibi bu öğleden sonra her ikisini de hiç çekinmeden göstermişti. Ya da küçümsenmenin. Ya da reddedilmenin.

Ama o cevap vermeden önce, bir parmak ucunu hafifçe burnunun köprüsüne koyarak oradaki kaş çatma çizgisini kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Sorun nedir? Çok kaba davrandım, değil mi? Benim için dünyayı sarsan bir olay olduğu için senin için de öyle olması gerektiğini düşünmek ne kadar aptalcaydı."

Aptal Jane kendini alaylara ve acıya maruz bırakacaktı. Adam onun bileğini tuttu ve elini indirdi.

"Sen bir kadınsın Jane," dedi ona. "Olağanüstü güzel bir kadın. Her şeyin yerli yerinde. Çok memnun oldum."

Gözlerine bir şey oldu. A r k a l a r ı n d a bir şey kapandı. Ani kızgınlığının ne olduğunu fark etti. Boğazının ve göğsünün dökülmemiş gözyaşlarıyla ağırması utanç vericiydi. Ve onu bu kadar alçalttığı için öfkeliydi.

Ona asla ismiyle hitap etmesini söylememeliydi.

"Kızgınsın," dedi.

"Çünkü dünyayı sarsan deneyimlerden bahsediyorsun ve bana seni yanıltmış olmam gerektiğini hissettiriyorsun," dedi sertçe. "Benim metresim olarak çalışıyorsun. Ben de tam seni işe alıyordum. İşin hanımlarımın hoşuna gitmesi için her zaman özen gösteririm ama iş neyse odur. Sen sadece hayatını kazanıyorsun."

Sözlerinin kırbacını onun da kendisi kadar acı bir şekilde hissedip hissetmediğini merak etti. Kendisinden nefret ediyordu, ki bu yeni bir şey değildi, sadece kendinden nefretinin tutkusu uzun zaman önce genel olarak dünyayı küçümsemeye dönüşmüştü.

"Ve paranızın karşılığını veriyorsunuz," dedi soğukkanlılıkla. "Ekselansları, beni bedenimi kullanmam için işe aldığınızı hatırlatmak isterim. Zihnim ya da duygularım için ödeme yapmıyorsunuz. İşimin bir kısmını dünyayı sarsıcı bulmayı seçersem, aynı zamanda bedenimi kullanımınıza açmam koşuluyla bunu yapmakta özgürüm."

Bir an için büyük bir öfkeye kapıldı. Eğer Jane normal bir kadının yapacağı gibi gözyaşlarına boğulsaydı, onu küçümseyerek kendini daha fazla hırpalayabilirdi. Ama tipik olarak Jane, onunla yatakta çıplak yatıyor olmasına rağmen soğukkanlılıkla onu azarlıyordu.

Kıkırdadı. "İlk kavgamız, Jane," dedi. "Ama sanırım sonuncusu olmayacak. Yine de seni uyarmalıyım, duygularının bu ilişkiye karışmasını istemem. Kaçınılmaz sonunda incinmeni istemem. Bu odada olan şey sekstir. Başka bir şey değil. Ve sen kaba değildin. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi cinsel ilişki seansıydı. Hatta daha da iyiydi. İşte, rahatladın mı?"

"Evet," dedi, sesi hâlâ soğuktu. "Teşekkür ederim."

Öfkesi, kızın azarlanmayı soğukkanlılıkla reddetmesi, altın sarısı güzelliği ve hafif gül kokusu onu yeniden uyandırdı. Öğleden sonraki iş üzerinde kontrolünü yeniden sağlamak için yapması gerekeni yaptı. Onu sırt üstü çevirdi ve onunla tekrar çiftleşti ama bu kez tüm gücünü cinsel, hatta klinik bir eylemde bulunmaya yoğunlaştırdı. Erkek ve metres. Daha fazlası değil.

Sonra pencereye vuran yağmurun sesiyle uyudu.

"BELKİ akşam yemeğine kalmak istersiniz diye düşünmüştüm," dedi.

"Hayır."

Tekrar giyinmişler ve oturma odasına geri dönmüşlerdi. Ama adam onun gibi oturmamıştı. Önce şöminenin önünde durup yanmayan kömürlere bakmaya gitti. Sonra da yağmuru seyretmek için pencereye doğru yürüdü.

Varlığı ve enerjisiyle oturma odasını dolduruyordu. Onun kusursuz zarafetine, gururlu, dik duruşuna, güçlü omuzlarına ve kalçalarına bakan Jane, sadece yarım saat önce üst kattaki yatakta onunla birlikte çıplak yattığına inanmakta zorlanıyordu. Acı, hassas göğüsler ve dengesiz bacakların fiziksel kanıtlarına rağmen bunların herhangi birinin gerçekleştiğine inanmak zaten zordu.

"Bir akşam yemeği randevum var," dedi. "Ve bu gece katılmam gereken iğrenç bir balo var. Hayır, kalmaya gelmedim Jane. Sadece ilişkimizi tamamlamak için."

Onun metresi olmak kolay olmayacaktı. Böyle olmasını hiç beklemiyordu. Kibirli ve ne yapacağı belli olmayan bir adamdı. Kendi bildiğini okumaya alışkındı, özellikle de kadınlara karşı. Ama onun tuhaf, ani ruh hali değişimleriyle baş etmek özellikle zor olacaktı.

Daha önce yatakta benzer bir şekilde konuştuğunda olduğu gibi, onun sözlerinden incinmiş, küçümsenmiş hissedebilirdi. Ama bu sözlerin dikkatsizce değil, tamamen kasıtlı olarak söylendiğini fark etti. Nedeninden emin değildi. Ona sevgilisi değil de metresi olduğunu hatırlatmak için mi?

Ya da onun için, kendi zevki için kullanılacak bir kadın bedeninden başka bir şey ifade etmediğine kendini ikna etmek için mi?

Tüm cehaletine ve deneyimsizliğine rağmen, içine ilk girdiğinde onu kullanmadığına yemin edebilirdi. O sadece bir kadın bedeni değildi. Bu sadece cinsel bir zevk değildi.

Onunla sevişmişti. Onunla.

Şimdi böyle bir zayıflık gösterdiği için utanıyordu.

"Rahatladım o zaman," dedi soğukkanlılıkla. "Diğer odaların bazılarında bugün başlamayı umduğum birkaç düzenleme var ama öğleden sonranın çoğunu kaybettim bile."

Dönmeden omzunun üzerinden ona baktı ve sabit bir şekilde onu süzdü.

"Sana haddini bildirmeyeceğim Jane, değil mi?"

"Beni bir fahişe gibi hissettirmenize izin vermeyeceğimi kastediyorsanız," diye yanıtladı, "cevabım hayır, vermeyeceğim. Bana ne zaman ihtiyacınız olursa burada olacağım. Bu bizim anlaşmamız. Ama hayatım sizin ziyaretleriniz etrafında dönmeyecek. Günlerimi özlemle bakarak geçirmeyeceğim."

pencereden ve akşamları kapının tokmağını bekleyerek dinliyorum."

Bütün sabah pencerelere doğru nasıl ileri geri volta attığını suçlulukla hatırladı. Bunu bir daha yapmayacaktı.

"Belki de Jane," dedi usulca, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı, "seninle yatmak istediğimde önceden bir mesaj gönderip beni yoğun programına dahil edip edemeyeceğini sormalıyım."

"Beni dinlemiyordun," dedi ona. "Ben bir sözleşme imzaladım ve buna sadık kalacağım ve senin de sadık kalmanı sağlayacağım."

"Zamanını ne yaparak geçiriyorsun?" Pencereden döndü ve boş odaya baktı. "Dışarı çıkıyor musun?"

"Arka taraftaki bahçeye," dedi. "Oldukça güzel ama üzerinde çalışılması gerekiyor. Fikirlerim var ve bunları uygulamaya başladım."

"Okur musun?" Kaşlarını çattı. "Burada hiç kitap var mı?" "Hayır." Olmadığını çok iyi biliyor olmalıydı.

"Yarın sabah seni Hookham Kütüphanesi'ne götüreceğim," dedi aniden, "ve sana bir abonelik satın alacağım."

"Hayır!" dedi sertçe. Tekrar rahatladı. "Hayır, teşekkür ederim, Jocelyn. Yapacak çok işim var. Bir genelevi eve dönüştürmek için çok fazla zaman ve enerji gerekiyor, biliyorsun."

"Bu sebepsiz bir küstahlıktı Jane ve sana yakışmadı." Çok iri ve tehditkâr görünüyordu, sandalyesinin önünde duruyordu, çizmeli ayakları ayıktı, kaşları hâlâ yerindeydi. "Sanırım seni Hyde Park'ta yürüyüşe çıkaracağımı söyleseydim, bunun için de çok meşgul olurdun?"

"Evet." Başını salladı. "Benim hesabıma kendini ortaya koymana gerek yok."

Uzun bir süre ona baktı, yüz ifadesi o kadar okunaksızdı ki, kadın onda kısa bir süre önce kendisini açık bir tutkuyla seven adamdan hiçbir şey göremedi. Sert, mizahsız ve dokunulmaz görünüyordu.

Sonra onu aniden selamladı, döndü ve odadan çıktı.

Şaşkınlıkla adamın arkasından kapattığı kapıya baktı ve ön kapının açılıp tekrar kapanma sesini dinledi. Adam gitmişti. Tek bir veda sözcüğü ya da tekrar ne zaman geleceğine dair herhangi bir ipucu olmadan.

Bu sefer incinmiş
hissetti. Çaresiz.

 OTURMA ODASININ YANINDAKİ ODA bir divan, pelüş halıdan daha büyük lı ve aşırı sayıda aynayla döşenmişti, hangi çarpılmış birinin yansıma at en az on nerede durduğuna, oturduğuna veya uzandığına bağlı olarak ve kaçınılmaz olarak minderler

ve biblolar.

Jane'in tahminine göre burası ya dükün eski metresleri tarafından özel bir inziva yeri olarak kullanılıyordu, ki bu metresler herkesten çok kendi arkadaşlıklarından hoşlanıyorlardı ya da yatak odasına bir alternatif olarak. İkincisinden şüpheleniyordu.

Burası, iki ana oda yenilenirken görmezden geldiği bir odaydı. Ama şimdi, boş zamanlarında burayı kendi alanı haline getiriyordu. Lavanta rengi oturma odası artık zarifti ama o değildi.

Aynalar ve divan sürgün edilmişti - onlara ne olduğu umurunda değildi. Bay Jacobs'u özel bir görevle bir yazı tahtası, sandalye, kâğıt, kalem ve mürekkep alması için gönderdi. Bu arada Bayan Jacobs da ince keten, nakış çerçevesi, renkli ipek iplikler ve aksesuarlar almaya gönderilmişti.

Jane'in düşündüğü gibi, çalışma odası onun özel yazı ve dikiş odası olacaktı. Nakış tutkusunu orada tatmin edecekti.

İlişkinin tamamlanmasını takip eden akşam boyunca, ocakta ateş çıtırdarken çalışma odasında oturmuş dikiş dikiyordu. Jocelyn'i büyük bir akşam yemeği partisinde ve ardından büyük bir baloda hayal etti ve kıskançlık hissetmemeye çalıştı. Kendisi hiçbir zaman çıkış sezonunu yaşamamıştı. Annesi için yas tuttuğu bir yıl olmuştu. Sonra babası çok hasta olmuştu ama Leydi Webb'in ona sponsor olma teklifini kabul etmesi için ısrar etmişti. Ama o, babasına bakmak için kalmakta ısrar etmişti. Sonra babasının ölümü ve yas yılı geldi. Sonra da onu yeni kontun himayesi altına sokan koşullar.

Jocelyn bu gece dans edecek miydi? Merak etti. Vals yapacak mıydı? Ama iç karartıcı düşüncelere dalmak istemiyordu.

Çalışma odasının kapısına vurulduğunu duyduğunda bir an için kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Kapı. Geri dönmüş müydü? Ama sonra kâhyanın kapının arkasından baktığını gördü, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Affedersiniz hanımefendi," dedi Bay Jacobs, "ama iki tane var harika kutular şimdi geldi. Onlarla ne yapmak istersiniz?" "Kutular mı?" Jane kaşlarını kaldırdı ve elindeki nakışı bir kenara bıraktı.

"Ekselanslarından," diye açıkladı uşak. "Neredeyse kaldırılamayacak kadar ağır."

"Hiçbir şey beklemiyorum." Ayağa kalktı. "Gelip kendim görsem daha iyi olur. Onları Majestelerinin gönderdiğine emin misiniz?"

"Oh, evet, hanımefendi," diye onu temin etti. "Onları kendi hizmetkârları getirdi ve sizin için olduklarını söylediler."

Jane'in ilgisini çekmişti, özellikle de mutfak zemininin ortasında iki büyük sandık gördüğünde.

"Lütfen bunlardan birini açın," dedi ve Bayan Jacobs bir bıçak getirdi ve uşak kutulardan birini kapalı tutan ipi kesti.

Jane kapağı geri itti ve bütün hizmetçiler -kâhya, kahya, aşçı, hizmetçi ve uşak- içeri bakmak için onunla birlikte öne doğru eğildiler.

"Kitaplar!" Hizmetçinin sesi büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Kitaplar!" Bayan Jacobs şaşırmış gibiydi. "Şey. Daha önce buraya hiç kitap göndermemişti. Acaba neden şimdi gönderdi? Okur musunuz, hanımefendi?"

"Elbette istiyor," dedi Bay Jacobs sertçe. "Yoksa neden bir masa, kâğıt ve mürekkep istesin, sorarım size?"

"Kitaplar!" Jane ellerini göğsünde kavuşturmuş, neredeyse saygılı bir fısıltıyla konuştu.

En üsttekilerin kendi kütüphanesinden olduğunu görebiliyordu. Tek bir cilde dokunmadan önce bir Daniel Defoe, bir Walter Scott, bir Henry Fielding ve bir Alexander Pope görünüyordu.

"Bana tuhaf bir hediye gibi geldi," dedi hizmetçi, "özür dilerim hanımefendi. Belki diğer kutuda daha iyi bir şey vardır."

Jane üst dudağını sertçe ısıırıyordu. "Bu paha biçilmez bir hediye," dedi. "Bay Jacobs, kutular sizin ve Phillip'in çalışma odasına taşıyamayacağınız kadar ağır mı?"

Genç uşak hevesle, "Onları tek başıma taşıyabilirim, hanımefendi," dedi. "Sizin için de paketlerini açayım mı?"

"Hayır." Jane ona gülümsedi. "Bunu kendim yapacağım, teşekkür ederim. Bütün kitapları teker teker görmek istiyorum. Benim için ne seçtiğini görmek istiyorum."

Şans eseri çalışma odasında bir kitaplık vardı, ancak Jane onu temizlemeden önce zevksiz süslerle kaplanmıştı.

İki saatini kutuların yanında diz çökerek, her seferinde bir kitap çıkararak, onları raflara hoş bir şekilde yerleştirerek, önce hangisini okuyacağını düşünerek geçirdi.

Ara sıra gözlerini kırptırıyor, hatta öğleden sonra eve gidip tüm bu kitapları onun için seçtiğini düşününce mendiliyle gözlerini siliyordu. Bay Quincy'yi kendisi için kitap seçmesi için yönlendirmediğini biliyordu. Kitaplar arasında özellikle sevdiğini söylediği kitaplar da vardı.

Eğer ona pahalı bir mücevher gönderseydi, bu kadar memnun olmazdı. Böyle bir hediye onun cüzdanını bile delmezdi. Ama kitapları! Kendi kitapları, onun için satın aldığı kitaplar değil. Onları kendi raflarından almıştı ve aralarında kişisel favorileri de vardı.

Akşamki yalnızlığın bir kısmı gitmişti. Ve öğleden sonra aniden, tek bir veda sözcüğü bile etmeden ayrılmasının yarattığı şaşkınlığın bir kısmı da. Doğruca eve gitmeli ve kütüphanesinde vakit geçirmeliydi. Sadece onun hatırı için.

Jane kendi kendine kesin bir dille, ona daha fazla aşık olmasına izin vermemesi gerektiğini söyledi. Ve onu *sevmesine* izin vermemeliydi, kesinlikle *vermemeliydi*.

Yeni metresini eğlendiren bir adamdı. Başka bir şey değil. Ama gece yarısına kadar mutlu bir şekilde okudu.

ERTESİ SABAH Tresham Dükü, Rotten Row'da bazı arkadaşlarıyla sık sık bulunduğu bir saatte Hyde Park'a gitti. Yağmur gece boyunca durmuş ve güneş parlayarak çimlerin üzerindeki nemi elmasa çevirmişti. Neyse ki dikkatini dağıtmak için Sir Conan Brougham ve Vikont Kimble ile karşılaştı neredeyse hemen.

Jocelyn gruba katıldığında Vikont selamlama amacıyla, "Tresh," dedi, "seni akşam yemeği için White'ın yerinde bekliyorduk."

"Evde yemek yedim," dedi Jocelyn ona. Ve yemişti de. Jane'le yemek yiyememişti çünkü duyguları incinmişti ve Jane'in bunu bilmesini istemiyordu. Ve dışarı çıkmak için giyinmiş olmasına rağmen bunu yapmamıştı. Nedeninden tam olarak emin değildi.

"Yalnız mı?" Brougham sordu. "Yanında nefis Bayan Ingleby bile olmadan mı?"

"Benimle hiç yemek yemedi," dedi Jocelyn. "Hatırlarsanız o bir hizmetçiydi."

Kimble teatral bir iç çekişle, "Her an hizmetçim olabilir," dedi. Brougham, "Ve siz de Leydi Halliday'ın evinde değildiniz," diye gözlemledi. "Evde kaldım," dedi Jocelyn.

Arkadaşlarının neşeli kahkahalar atmadan önce bakıştıklarını fark etti.

"Ho, Tresham," dedi Brougham, "kim o? Tanıdığımız biri mi?"

"Bir adam şüphe çekmeden evde tek başına bir akşam geçirdiğini iddia edemez mi?" Jocelyn atını mahmuzlayarak dörtnala koşturdu. Ama atlarının hızını onunkine göre ayarlayan arkadaşları onu yıldırma istemiyordu. Onun iki yanında birer at sürdüler.

Kimble, "Yeni biri onu White's'taki akşam yemeğinden ve Lady Halliday's, Cone'daki kart odasından uzak tuttuysa," dedi.

Brougham, "Ve eğer bu sabahki huysuzluğu bir şey ifade ediyorsa, onu bütün gece uyutmayan biri, Kimble," diye gözlemledi.

Jocelyn'in karşısında konuşuyorlardı, ikisi de sırtıyordu, sanki o orada değilmiş gibi.

"Şeytana gidin," dedi onlara.

Ama ikisi de onun bu acımasız davetini yeni bir neşeyle karşıladı.

Angeline'in, özel arkadaşlarından biri olan Bayan Stebbins'le birlikte çitin ötesinden yürüyerek yaklaştığını görmek rahatlatıcıydı. Sabah gezintisine çıkmışlardı.

"Kışkırtıcı adam!" Angeline, Jocelyn atına binip kulak misafiri olur olmaz haykırdı. "Neden ben aradığımda hep dışarıda oluyorsun, Tresham? Dün öğleden sonra Heyward bana öğle yemeğinden önce White'tan ayrıldığını söylediği için Dudley House'a gitmeye özellikle karar verdim. Eve gitmiş olmanız gerektiğinden emindim."

Jocelyn soru sorma bardağının şeridini parmakladı. "Öyle miydin?" dedi. "Yanıldığınızı söylemek gereksiz olur. Bu kardeşçe sevgi gösterisini neye borçlu olduğumu sorabilir miyim? Günaydın Bayan Stebbins." Kırbaçıyla şapkasının kenarına dokundu ve başını eğdi.

"Herkes bundan bahsediyor," dedi Angeline, arkadaşı derin bir reverans yaparken. "Son iki günde üç kez duydum, Ferdie'nin dün onu gördüğümde bundan bahsetmesinden bahsetmiyorum bile. Sanırım siz de duymuşsunuzdur. Ama aptalca bir şey yapmayacağına dair senden güvence almalıyım, Tresham, yoksa sinirlerim bozulacak. Ve ne pahasına olursa olsun ailenin onurunu koruyacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Sanırım," dedi Jocelyn, "bu büyüleyici sohbetin konusu hakkında beni er ya da geç aydınlatmak niyetindesin, Angeline. Cavalier hâlâ oynak olduğu için daha erken olmasını önerebilir miyim?"

"Forbes kardeşlerin, Ferdie'ye yapmaya çalıştıkları şey yüzünden sizden misilleme almaktan korktukları için kasabadan kaçtıkları söyleniyordu," diye açıkladı.

"Öyle de olabilir," diye yorumladı. "Ortadan kaybolmalarının nedeni gerçekten de buysa, üçü arasında bir nebze de olsa bilgelik var."

"Ama şimdi," dedi, "kesin olarak biliniyor, değil mi Maria?" Teyit için Bayan Stebbins'e döndü. "Bay Hammond iki gün önce Bayan Bury-Haugh'larda bundan söz etti ve herkes karısının Bayan Wesley Forbes'un ikinci dereceden kuzeni olduğunu biliyor. Bu yüzden doğru olmalı."

Jocelyn kuru bir sesle, "Tartışmaya yer bırakmayacak şekilde, diyebilirim," diye onayladı ve soru soran gözlüğünü kullanarak çitin ötesindeki diğer yürüyüşçüleri ve içerideki diğer atlıları inceledi.

"Memnun değiller," diye açıkladı Angeline. "Ne kadar küstah olduklarını hayal edebiliyor musun, Tresham? Ferdie öldürülebilecekken? Arabayı aldığın ve bir çift deri eldiveni mahvetmekten daha kötü bir zarar vermediğin için tatmin olmadılar. Hâlâ senden intikam almaya yemin ediyorlar! Oysa herkes biliyor ki artık mağdur olan *sizsiniz*. Takviye kuvvetler için gittiler ve her an geri dönmeleri bekleniyor."

Jocelyn arkasındaki çimenlik alana bakmak için bir hareketle arkasını döndü. "Ama henüz değil, Angeline," dedi. "Bahsettiğiniz takviye kuvvetler herhalde Rahip Josiah Forbes ve Yüzbaşı Samuel Forbes?"

"Bire karşı beş olacak," diye dramatik bir şekilde ilan etti. "Ya da Ferdie'yi de sayarsak beşe karşı iki. Eğer Heyward o iğrenç tavrıyla çocukça oyunlara karışmayacağı konusunda ısrar etmezse üçe karşı beş olacak. Ondan bir silah koparacağım ve yeniden nişancılık pratiği yapmaya başlayacağım. Ne de olsa ben bir Dudley'im."

"Yalvarırım vazgeç," dedi Jocelyn kararlılıkla. "Ateş etme konusunda şimdi de kızken olduğun kadar usta olduğunu kanıtlarsan, hangi tarafın senden daha fazla tehlike altında olduğunu hiçbirimiz bilemeyiz." Kadehini tekrar kaldırdı ve onu başından ayak bileklerine kadar inceledi. "Şaşırtıcı derecede zarif bir başlık takmışsın," dedi. "Ama haşhaş kırmızısı çiçekler, yürüyüş elbisenizin pembesiyle ne yazık ki pek uyuşmuyor."

"Lord Pym on dakika önce bizimle karşılaştı," dedi başını iki yana sallayarak, "ve aptal adam, benim, içinde tek başına dolaşmak isteyeceği nefis bir çayıra benzediğimi gözlemledi. Öyle değil mi Maria?"

"Gerçekten mi?" Jocelyn'in tavrı bir anda buz gibi oldu. "Sanırım Angeline, Lord Pym'e Tresham Dükü'nün kız kardeşi olduğunuzu hatırlatmışsınızdır?"

"İçimi çektim ve sonra ona güldüm," dedi. "Zararsız bir centilmenlikti, Tresham. Bir erkeğin benimle oynamasına izin vereceğime inanıyor musun? Bunu Heyward'a anlatacağım ve o da bakışlarını tavana fırlatacak ve sonra bana... şey diyecek." Tekrar kızarıp güldü, Kimble ve Brougham'a başıyla selam verdi, Maria Stebbins'in koluna girdi ve gezintisine devam etti.

Jocelyn arkadaşlarıyla birlikte yoluna devam ederken, "Londra'nın yeni bir skandala ihtiyacı var," diye gözlemledi. "Görünüşe göre bugünlerde Leydi Oliver'la akrabalık bağı olduğunu iddia eden korkak alçaklar dışında kimsenin konuşacak bir şeyi yok."

"Viscount Kimble, "Joseph Forbes'un, sıyrılan avuçlarınız için hepsi adına sorumluluk talep edecek kadar aceleci olmasından bu yana, şüphesiz tir tir titriyorlar," dedi. Ama muhtemelen başka fesatlıklar da planlıyorlardır - tabii ki meydan okuma kadar doğrudan bir şey değil."

Jocelyn, "İtibarlarını kaybetmek ve onurlarının son kırıntılarını da kaybetmek dışında bir seçenekleri olmayabilir," dedi. "Ama bu kadar yeter. Bu konudan bıktım usandım. Temiz havanın ve güneşin tadını çıkaralım."

"Örümcek ağlarını uçurmak için mi?" Brougham sordu. Tekrar diğer arkadaşlarına hitap etmek için Jocelyn'in ötesine baktı. "Leydi Heyward'a göre Tresham'ın dün öğleden sonra evden ayrıldığını fark ettin mi Kimble? Seninle birlikte miydi?"

Vikont tüm ciddiyetiyle, "O benimle değildi, Cone," diye cevap verdi. "Seninle miydi?"

Brougham, "Dün sabahla bugün arasında onu hiç görmedim," dedi. "Çok yeni ve çok hareketli olmalı."

"Şeytan!" Kimble atını öylesine ani bir şekilde durdurdu ve başını geriye atarak öylesine yüksek sesle güldü ki, neredeyse yerinden çıkacaktı ve bineğini tekrar kontrol altına almak için büyük bir beceri göstermesi gerekti. "Burnumuzun dibinde, Cone," dedi bunu yapabildiğinde. "Yani cevabı."

Conan Brougham'ın ve Jocelyn'in atları biraz ötede hoplayıp zıplıyordu.

"Nefis Bayan Ingleby!" Kimble duyurdu. "Seni haydut, Tresh. Yalan söyledin. Onu elinde tutuyorsun. Ve seni arkadaşlarından, yükümlülüklerinden ve yatağından -yani kendi yatağından- dünün çoğunda ve bütün gece uzak tuttu. Gösterdiği tüm o hatırı sayılır vaatleri yerine getirmiş olmalı."

"Gözümüzün içine bakıyordu, değil mi?" Brougham sırtarak kabul etti. "Onunla gerçekten dans ettin, vals yaptın, Tresham. Ve gözlerini ondan alamadın. Ama bu gizlilik niye, eski dostum?"

"Sanırım," dedi Kimble abartılı bir iç çekişle, "yas tutmaya başlayacağım. Onu araması için bir Bow Street Runner kiralamayı düşünüyordum."

"Siz ikiniz," dedi Jocelyn her zamanki kibarlığıyla, "benim onayımla şeytana gidebilirsiniz. Şimdi müsaade ederseniz, Dudley House'da kahvaltı sizi bekliyor."

Önce sessizlik, sonra da kahkahalar onu takip etti, zavallı adam evine doğru atını sürerken.

Öyle değildi, diye aptalca düşünmeye devam etti. Öyle bir şey değildi.

Ama eğer öyle değilse -yeni bir metresi olan bir adam, zevk alacağı yeni bir kadın bedeninin yeniliğinin tadını çıkarıyorsa- o zaman neye benziyordu?

En yakın arkadaşlarının bile Jane için kıs kıs güldüğü düşüncesinden nefret ediyordu.

Onun geldiğini duymuş olmalıydı. Yine oturma odasının kapısında duruyordu, bugün çuha çiçeği sarısı giymişti - klasik sade tasarımlı bir başka yeni elbise. Görünüşe göre, ucuz gri canavarlardan kurtulduktan sonra mükemmel bir giyim zevkine sahip olmuştu. Şapkasını ve eldivenlerini uşağa verdi ve ona doğru ilerledi.

Ona göz kamaştırıcı bir sıcaklıkla gülümsedi ve iki elini birden uzatarak onu tamamen şaşırttı. Dünyayla ve hatta kendisiyle bile bağının koptuğunu hissediyordu ve bu öğleden sonra yine ona gelemediği için kendine kızgındı.

"Teşekkür ederim," dedi ve kendisine uzattığı ellerini sıktı. "Size nasıl yeterince teşekkür edebilirim ki?"

"Kitaplar için mi?" Kaşlarını çatı. Kitapları unutmuştu. Bugün onu doğruca yatağına götürmeyi, günün geri kalanına onunla ilgili düşüncelerden arınmış bir şekilde devam etmek için ayrılmadan önce ondan hızlıca zevk almayı planlamıştı. Bu ilişkiyi düzgün bir şekilde yoluna koymaya niyetlenmişti. Aynı zamanda da bu durumdan nefret etmişti.

Kimble'ın ya da Brougham'ın bu akşam duyacağından emin olduğu iğneleyici sözlerini ve bu sözlerde doğruluk payı olduğunu kendisinin de bildiğini düşündü.

"Sadece bir hiç," dedi sertçe. Ellerini serbest bıraktı ve ona oturma odasına doğru ilerlemesini işaret etti.

"Sana göre belki," dedi. "Ama benim için her şey. Buraya geldiğimden beri kitap okumayı nasıl özlediğimi bilemezsin."

"O zaman neden seni kütüphaneye götürmeme izin vermedin?" diye sordu sinirli bir şekilde, kapıyı kapatıp odaya bakarken.

Ve neden görünmekten bu kadar utanıyordu? Diğer metresleri hiçbir zaman onun eşliğinde görülebilecekleri bir yere götürüldükleri zamanki kadar mutlu olmamışlardı.

Muhtemelen lanetlenmiş bir din adamının kızıydı. Ama onun erdemine sahip olduğu için suçluluk duymaya başlamadan önce iki kat lanetlenmiş olacaktı.

Elbette onun sorusuna cevap vermeyecekti. Başını bir yana eğerek tekrar gülümsedi.

"Bu öğleden sonra kara bir ruh hali içindesiniz," diye gözlemledi. "Ama bundan korkacak değilim. Konuşmak istediğin bir şey mi oldu?"

Neredeyse gülüyordu.

"Forbes kardeşler takviye kuvvet getirmek için şehir dışına çıktılar," dedi. "Bire karşı üç ihtimalle benimle yüzleşmekten korkuyorlar. İhtimalleri bire karşı beşe çıkarmayı planlıyorlar. Oranların hâlâ benim lehime olduğunu görecekler. Zorbalar ve korkaklarla uğraşmaktan belli bir zevk alıyorum."

İç çekti. "Erkekler ve gururları," dedi. "Sanırım seksen yaşıma geldiğinde hâlâ kavga ediyor olacaksın, tabii o kadar uzun yaşarsan. Oturur musunuz? Çay söyleyeyim mi? Yoksa doğruca yukarı mı çıkmak istersiniz?"

Aniden, garip bir şekilde, endişe verici bir şekilde, onu istemedi. Yatakta değil. Şimdi istemiyordu. Çok-çok ne gibi görünüyordu? İğrenç mi? Neredeyse yine gülecekti.

"Kitaplar nerede?" diye sordu. "Yatak odasında mı? Tavan arasında mı?" "Yan odada," dedi kadın. "Orayı kendi kullanımım için dönüştürdüm.

Sen burada değilken. Burayı çalışma odam olarak görüyorum."

Oturma odasından nefret ediyordu. Artık şık ve zevkli olsa da, ona hâlâ bir bekleme odasını, yatak odasına kaçınılmaz olarak geçmeden önce belli nezaket kurallarının uygulandığı kişisel olmayan bir alanı hatırlatıyordu. Ve burayı Jane'in oturma odası yapan hiçbir kişisel dokunuş yoktu.

"Beni oraya götür," diye emretti.

Jane'in öylece dönüp uysalca yolu göstermeyeceğini tahmin edebilirdi.

"Burası benim odam," dedi. "Sizi burada ağırlıyorum, arada sırada da belki yemek odasında. Yatak odası, size sözleşmeden doğan haklarınızı verdiğim yerdir. Evin geri kalanını kişisel alanım olarak görüyorum."

Jocelyn dudaklarını büzdü, kızın telaşla sıçradığını görmenin hazzı için ona havlasın mı yoksa başını geriye atıp gülsün mü kararsızdı.

Sözleşme hakları, gök gürültüsü!

"Bayan Ingleby." Ona en zarif selamını verdi. "Bana çalışma odanızı görme ayrıcalığını tanır mısınız?"

Tereddüt etti, alt dudağını ısırdı ve sonra başını eğdi. "Pekâlâ," dedi ve onun önünde odadan çıkmak için döndü.

Oda Jane'di. Kapıdan içeri adımını atar atmaz bunu hissetti. Sanki ilk kez onun dünyasına giriyormuş gibi hissetti. Bir yandan zarif ve kibar, diğer yandan çalışkan ve rahat bir dünya.

Açık kahverengi halı ve perdeler odayı her zaman kasvetli göstermişti ve seleflerinin odayı aydınlatmak için yaptığı tüm girişimler ile Minderler ve ŞALLAR ve cafcıflı Gewgaws vardı sadece kasveti vurguluyordu. Effie'nin eklediği aynalar kasveti daha da artırmıştı. Buraya asla adım atmamayı alışkanlık haline getirmişti. Şimdi Jane'in maskelemek için hiçbir girişimde bulunmadığı açık kahverengi renkler ve oda görünüyor Huzurlu. Bu daybed oldu gitti. Yani, Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tüm aynalar vardı. Bir masa ve sandalyenin yanı sıra bazı zarif sandalyeler de eklenmişti, ilki sadece sergileme amaçlı olmadığını gösterecek kadar kâğıtla doluydu. Kitaplık onun kitaplarıyla doluydu ama bir tanesi şömine başındaki sandalyenin yanındaki küçük masanın üzerinde açık duruyordu. Ocağın diğer tarafındaki sandalyenin önünde, üzerine bir parça gerilmiş bir nakış çerçevesi vardı keten. Etrafına ipek iplikler, makaslar ve iğneler saçılmıştı.

"Oturabilir miyim?" diye sordu.

Kitabın yanındaki sandalyeyi gösterdi.

"İsterseniz," dedi, "masa ve sandalyenin bedelini maaşımdan düşebilirsiniz, çünkü bunlar benim özel kullanımım için satın alındı."

"Hatırladığım kadarıyla," dedi, "evin tadilatı için sana *tam yetki* vermiştim, Jane. Saçma sapan şeyler söylemeyi bırak ve otur. Gördüğün gibi ben bir beyefendiden çok daha fazlasıyım.

yaparsın."

Rahatsız hissettiğini görebiliyordu. Biraz uzaktaki bir sandalyenin kenarına tünedi.

"Jane," dedi sabırsızca, "nakığ çerçevenin bağına otur. Çalışmanı görmeme izin ver. Sanırım yetimhanede öğrendiğin bir başka beceri bu?"

"Evet," dedi, yerini değiştirdi ve iğnesini eline aldı.

Bir süre sessizce onu izledi. Güzelliğin ve zarafetin resmiydi. Doğma büyüme bir hanımefendiydi. Gerçekten de zor zamanlar geçirmiş - iş aramak için Londra'ya gelmek zorunda kalmış, bir değirmencinin asistanı olarak çalışmak zorunda kalmış, hemşiresi olmak zorunda kalmış, metresi olmak zorunda kalmış. Hayır, zorla değil. Bu suçu kendi üzerine almayacaktı. Ona muhteşem bir alternatif sunmuştı. Raymore onu bir yıldız yapabilirdi.

Bir süre sonra, önceden düşünmeden söylediği bu sözlerle kendini şaşırtarak, "Bu her zaman benim ev mutluluğu vizyonum olmuştur," dedi.

İşinden başını kaldırıp kısa bir süre baktı.

"Ateşin yanında bir kadın dikiş atıyor," dedi. "Diğer tarafta bir adam. Onlarda huzur ve sakinlik, dünyada da her şey yolunda."

Başını tekrar işine eğdi. "Çocukluğunuzun geçtiği evde hiç bilmediğiniz bir şey miydi?" diye sordu.

Kısaca güldü. "Annemin iğnenin bir ucuyla diğer ucunu ayırt edemediğini söyleyebilirim," dedi, "ve kimse ne ona ne de babama ara sıra aileyle birlikte ocağın etrafında oturmanın mümkün olduğunu söylemedi."

Kimse ona böyle şeyler de söylememişti. Bu fikirler nereden geliyordu?

"Zavallı küçük çocuk," dedi sessizce.

Aniden ayağa kalktı ve kitaplığa doğru ilerledi.

"*Mansfield Park*'ı okudun mu?" diye sordu bir dakika kadar sonra.

"Hayır." Kadın yine kısaca başını kaldırdı. "Ama *Sense and the* Aynı yazarın *Sensibility* adlı kitabını okudum ve çok

beğendim." Kitabı raftan aldı ve yerine oturdu. "Sen çalışırken ben de sana okuyacağım," dedi.

Çocukken aldığı dersler dışında yüksek sesle kitap okuduğunu hiç hatırlamıyordu. Kendisine kitap okunduğunu da hatırlayamıyordu, ta ki Jane o aciz durumdayken bunu yapana kadar. Hiçbir zaman dikkatle dinlememiş olmasına rağmen bu deneyimi beklenmedik bir şekilde rahatlatıcı bulmuştu. Kitabı açtı ve okumaya başladı.

" 'Yaklaşık otuz yıl önce Huntingdon'dan Bayan Maria Ward.... sadece yedi bin pound ile Mansfield Park'tan Sir Thomas Bertram'ı büyüleme şansına sahip oldu' "

Durup kitabı kucağına indirmeden önce iki bölüm okudu. Ondan sonra bir süre sessizlik içinde oturdular. Ona son derece rahat görünen bir sessizlik içinde. Sandalyesine yayılmış olduğunu fark etti. Büyük bir rahatlıkla uykuya dalabilirdi. Kendini... Nasıl *hissedi*yordu? Hoşnut mu? Kesinlikle. Mutlu mu? Mutluluk, çok az tanıdığı ya da hiç tanımadığı bir şeydi ve hiç önemsemezdi.

Dünyadan kopmuş *hissedi*yordu. Her zamanki halinden uzaklaşmıştı. Jane ile birlikte. O da her ne olursa olsun kendi dünyasından ve olağan benliğinden kopmuştu. Bu devam edebilir miydi? Merak etti. Süresiz mi? Sonsuza kadar mı?

Ya da en azından ara sıra inzivaya çekildiği bir yer olabilir miydi, Jane'e çok benzeyen ve içinde kendini rahat, huzurlu, mutlu hissettiği bu oda - normal yaşam tarzına yabancı olan her şey?

Bu aptalca, gerçek dışı ve alışılmadık hayallere daha fazla uzatmadan bir son vermesi gerektiğini düşündü. Gitmeli ya da onu yatağa götürmeliydi.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu onun yerine.

Başını kaldırmadan gülümsedi. "Bir masa örtüsü," dedi. "Yemek odası masası için. Yapacak *bir şey* bulmam gerekiyordu. Nakış benim için her zaman bir tutku olmuştur."

Tembel göz kapaklarının altından bir süre daha onu izledi. Çerçeve, deseni görememesi için kendisinden uzağa doğru eğilmişti. Ama ipekler sonbahar renkleri idi, hepsi de zevkle birbirini tamamlıyordu.

"Gelip bakarsam tepeniz atacak mı?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır." Şaşırmış görünüyordu. "Ama kibar olmak gibi bir zorunluluğunuz yok, biliyorsunuz. Nakışla hiç ilgilenmeyebilirsiniz."

Cevap vermeye tenezzül etmedi. Kendini derin ve rahat koltuğundan kaldırdı ve bunu yaparken kapalı kitabını açık kitabının üzerine koydu.

Kumaşın bir köşesinde sonbahar ormanlarından bir sahne çalışıyordu.

"Üzerinde çalıştığınız desen nerede?" diye sordu ona. Resmin tamamını görebilmek istiyordu.

"Kafamın içinde," dedi ona.

"Ah." O zaman bunun onun için neden bir tutku olduğunu anladı. Mesele sadece iğnesinde yetenekli olması değildi. "O zaman bu senin için bir sanat,

Jane. Renk ve tasarım konusunda iyi bir gözünüz var."

"Garip bir şekilde" diyor, "hayallerimi hiçbir zaman kâğıda ya da tuvale aktaramadım. Ama iğnem sayesinde resimler zihnimden kumaşa kolayca akıyor."

"Sahneleri tasvir etme konusunda hiçbir zaman iyi olamadım," dedi.

"Her zaman doğanın benim yapabileceğimden çok daha iyisini yaptığını düşündüm. İnsan yüzleri farklı bir konu. Yakalanacak çok fazla hayat ve karakter var."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz dilini ısırabilirdi. Biraz utanarak doğruldu.

"Portreler mi çiziyorsunuz?" Kız ona baktı, gözlerinde parlak bir ilgi vardı. "Her zaman bunun en zor sanat dalı olduğunu düşünmüşümdür."

"Uğraşıyorum," dedi sert bir sesle, pencereye doğru yürüdü ve dikkat çekici bir şekilde bakımlı görünen küçük bahçeye baktı. Bu güller hep orada mıydı? "Geçmiş zaman. Uğraştım."

"Sanırım," dedi sessizce, "erkekçe bir uğraş değildi."

Babasının kullandığı dil çok daha sertti.

"Senin resmini yapmak isterdim," derken duydu kendini. "Yüzünüzde enfes güzellik dışında bile çok şey var. Bu muazzam bir meydan okuma olurdu."

Arkasında sessizlik vardı.

"Üst katta cinsel tutkularımızı tatmin edeceğiz," dedi. "Eğer istersen burada diğerlerini de tatmin edebiliriz Jane. Dünyanın meraklı gözlerinden ve alaycı dudaklarından uzakta. Bu odada yarattığın şey bu, değil mi? Senin deyimimle bir sığınak, kendin olabileceğin, metresim olmak da dahil olmak üzere hayatının diğer tüm gerçeklerini bir kenara bırakıp sadece Jane olabileceğin bir sığınak."

Başını çevirdi. Sabit bir şekilde ona bakıyordu, iğnesi çalışmasının üzerinde asılı duruyordu.

"Evet," dedi.

"Ve odayı paylaşmak isteyeceğin son kişi benim." Ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Israr etmeyeceğim. Bundan sonra yatak odasında olmadığımız zamanlarda beni oturma odasında ağırlayacaksın."

"Hayır." Detaylandırmadan önce birkaç dakika geçmesine izin verdi. "Hayır, artık bu odayı benim olarak değil, bizim olarak düşüneneğim. Sözleşmelerimizin ve hayattaki göreceli konumlarımızın geçerli olmadığı bir yer. Senin resim yapabileceğin ve okuyabileceğin, benim nakış işleyebileceğim ve yazabileceğim, ocağın bir yanında bir kadının, diğer yanında bir erkeğin olabileceği bir yer. Sessiz ve huzurlu bir yer, her şeyin yolunda olduğu bir yer."

dünya. Dilediğin zaman burada kendini evinde hissetmeye davetlisin, Jocelyn."

Hiçbir şey söylemeden uzun süre omzunun üzerinden ona baktı. Neler oluyordu böyle? Onu bu eve getiren tek bir neden, tek bir tutku olabilirdi. Başka bir neden istemiyordu. Ona bağımlı hale gelebilirdi, ona. Yine de kalbi acıyor ve umutla yanıp tutuşuyordu.

Ne için?

"Çay ister misiniz?" İğnesini ketene geçiriyor ve ayağa kalkıyordu. "Tepsi için zili çalayım mı?"

"Evet." Ellerini arkasında kavuşturdu. "Evet, lütfen."

Onun böyle yapmasını izledi.

"Burada bir sürü boş oda var," dedi. "Buraya bir piyanoforte getirteceğim. İzin verir misiniz?" Gerçekten izin istediğine inanmakta güçlük çekiyordu.

"Elbette." Ona ciddiyetle baktı. "Burası *bizim* odamız, Jocelyn. Benim olduğu kadar senin de."

Bir an için onu içine çeken şeyin mutluluk olabileceğini düşündü. Ama çok geçmeden bunun da aynı derecede yabancı bir duygu olduğunu fark etti.

Terör.

*J*ANE ERKEN YATMAYA GİTTİ, AMA UYUYAMADI. Yarım saat sonra uyanmayı bıraktı. Yataktan kalktı, bir mum yaktı, keten geceliğinin üzerine sıcak tutan bir sabahlık geçirdi, ayaklarını terliklerinin içine soktu ve alt kattaki çalışma odasına indi. Onların odasına. Onların Cennet, demişti.

Bay Jacobs hâlâ ayaktaydı. Ondan ateşi yeniden yakmasını istedi. Genç uşak kömürleri getirdi ve onun için getirebileceği başka bir şey olup olmadığını sordu.

"Hayır, teşekkür ederim Phillip," dedi. "Hepsi bu kadar. Yorulduğumda yatağımın yolunu kendim bulabilirim."

"Evet, hanımefendi," dedi. "O zaman ayrılırken ateşin başına nöbetçi koymayı unutmayın, hanımefendi."

"Yapmayacağım." Gülümsedi. "Hatırlattığın için teşekkür ederim.

İyi geceler." "İyi geceler hanımefendi," diye cevap verdi.

Gözlerini açık tutamayacak kadar yorulana kadar okumaya karar verdi. Kendini ateşin yanına, Jocelyn'in öğleden sonra oturduğu sandalyeye oturttu ve bir kitap aldı. Onun okuduğu kitabı değil. Onu olduğu yerde bıraktı. Belki bir dahaki gelişinde üçüncü bölümle devam etmek isterdi. Kitabını bir gece önce okumayı bıraktığı sayfaya kadar açtı ve kucağına koydu.

Gözlerini ateşe dikti.

Onun buraya girmesine izin vermemeliydi. Bu odayı artık kendi odası olarak görmeyeceğini biliyordu. Burası onlarını. Onun varlığını burada hissedebiliyordu. Onu daha önce olduğu gibi görebiliyordu, bu sandalyeye rahatça yayılmıştı ama kayıtsızca değil. *Mansfield Park*'tan bir şeyler okuyan sesini duyabiliyordu, sanki o da kendisi gibi hikâyenin içinde kaybolmuş gibiydi. Ve onu pencerenin önünde dururken görebiliyordu....

Bu haksızlıktı. Eğer ilişkileri beklediği gibi tamamen cinsel bir çizgide ilerleseydi, yeni hayatıyla başa çıkabilirdi. Seksin aşk olmadığını anlayacak kadar bilgi sahibiydi, özellikle de hovarda bir dük ile metresi arasındaki seksin. *Bunun* ne olduğunu bilmiyordu.

Bu odada onunla iki saatten fazla zaman geçirmişti.

Öğleden sonra metresiyle birlikte, ona bir kez bile dokunmadan. Onu yatağa götürmemişti. Savaşı ve siyasi reformu konuştukları çaydan sonra -kadın pasifistti, o değildi; kadın kayıtsız Çartsız reformdan yanaydı, o ise çok daha temkinliydi- aniden ayağa kalkmış, onu selamlamış, iyi günler dilemiş ve yoluna gitmişti.

Onu içinde bir boşluk hissederek terk etmişti. Yine de bu olamazdı Kesinlikle doğrudu, yoksa o da bedeninin, zihninin ve duygularının çalkalandığını hissetmezdi.

Burada, çalışma odasında birlikte oldukları neredeyse tüm süre boyunca o Tresham Dükü değildi. O Jocelyn'di. Ama alıştığınan çok daha az çekincesi olan Jocelyn. Maskesiz Jocelyn. Daha önce hiç olmadığı kadar kendisi olmaya ihtiyacı olan bir insan. Arkadaşlığa ve kabul görmeye ihtiyacı olan bir adam ve-ah, evet.

Jane yüksek sesle iç çekti.

Sevgiye ihtiyacı olan bir adam.

Ancak bu nihai hediye, ihtiyacı olduğunu kendisi kabul etse bile kabul edeceğinden şüpheliydi.

Onun bu hediye, geri verebileceğinden daha da çok şüphe duyuyordu. Peki o kimdi ki teklif edecekti? Bir kaçak. Bir katil, hayır, o değil.

Buna kendisi bile inanmaya başlamıştı. Sidney'e indirdiği darbenin tek başına onu öldüreceğini sanmıyordu.

Anılardan ürperdi.

Sonra başını sandalyeye yasladı ve ön kapıda Bay Jacobs ya da Phillip'in gece için kapıyı kilitlerken çıkardığı sesleri dinledi. Bir an sonra kapısına vuruldu.

"İçeri gel," diye seslendi. Saat gece yarısı ya da daha geç olmalıydı. Hizmetçiler yataklarında olmalıydı.

Güçlü ve şeytani görünüyordu, boynundan ayak bileklerine kadar uzun siyah bir opera peleriniyle kaplıydı. Bir eli hâlâ kapının tokmağında, kapı aralığında dururken, midesi tam bir takla attı ve öğleden sonranın kendisi için gerçekten de felaket olduğunu anladı.

"Hâlâ uyanık mısın?" diye sordu. "Kapının altında ışık gördüm." "Kendi anahtarın var mı?" diye sordu ona.

"Elbette," diye yanıtladı. "Burası benim evim."

Ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi. Onu hiç beklemiyordu.

Ve sonra garip bir şey oldu. Kadın yaklaşırken elini kapı tokmağından çekti ve kollarını iki yana açtı,

Pelerinin beyaz ipek astarını ve altına giydiği zarif siyah-beyaz gece kıyafetlerini ortaya çıkartıyordu. Ama Jane onun görünüşündeki ihtişamı pek fark etmedi. Yürümeye devam etti ve kısa süre sonra pelerininin kıvrımlarıyla sarmalanırken, o yüzünü kaldırdı ve aynı anda her ikisi de kendi yüzünü indirdi.

Uzun, derin ve şiddetli bir kucaklaşmaydı. Ama garip olan, bunun cinsel bir şey olmamasıydı - en azından tamamen öyle değildi. Jane'in kucaklaşmalar konusunda pek deneyimi yoktu ama içgüdüsel olarak onun sadece metresini yatağa götürmeden önce öpen bir adam olmadığını biliyordu. O Jocelyn'di. Ve onu öpüyordu, Jane'i.

Kucaklaşma sona erdiğinde o yine Tresham Dükü'yd. "Bu gece seni alıştıracalıım Jane," dedi.

"Elbette." Geride durdu ve gülümsedi.

Ve sonra onu bileğinden sertçe yakalayıp sert, soğuk gözlerle ona baktığında korkuyla nefesini tuttu.

"Hayır!" dedi sertçe. "Bana yle glmsemeceksin Jane, bıkkın alaycılığını soğuk bir davet gülümsemesinin ardına saklayan bezgin bir koket gibi. Bunun *tabii ki bir* anlamı yok. Eğer beni istemiyorsan, cehenneme gitmemi söyle, gideyim."

Bileğini adamın elinden çekip aldı. "Beni alıştırmaktan bahsederken ne bekliyorsun?" diye sordu öfkeyle. "Bir kadın istediği zaman yatakta bir erkek için *alışır* mı? Buna çalışmak dediğinizde beni bir fahişe yapıyorsunuz."

"Sen," diye hatırlattı ona, gözleri elik gibi soğuktu, "sözleşmeden doğan yükümlülüklerden ve haklardan bahseden sensin. Bu beni ne yapar? Beni senin bedenine erişimi satın almış biri yapıyor. Bir fahişenin hizmetlerini satın almış biri. Bu seni benim için sırt üstü yattığında çalışan bir kadın yapar. Bana haklı bir öfkeyle yaklaşıma Jane, ve benden uysalca başımı eğmemi bekleme. İstersen şeytana bile gidebilirsin."

"Ve sen ..." Ama kendini durmaya ve sakın bir nefes almaya zorladı. Kalbi bir eki gibi çarpıyordu. "Yine tartışıyoruz. Bu sefer benim hatam mıydı? Eğer yleyse özür dilerim."

"Suçlu olan o şeytani sözleşme," diye homurdandı.

"Bu da benim hatam." Ona kısa bir süre gülümsedi. "Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim, Jocelyn."

Yüzündeki fke ve soğukluk kayboldu. "yle mi, Jane?" Başını salladı. "Ve seni gerçekten istiyorum."

"yle mi?" Adam düşünceli bir şekilde ona baktı, gözleri simsiyahtı. Bu Tresham Dükü olabilir mi? Kendinden emin değil mi? Belirsiz

Hoş geldin mi?

"Bunu, sözleşmemizin hiçbir hükmü olmayacağı konusunda anlaştığımız odanın içinde söylüyorum," dedi, "bu yüzden doğru olmak zorunda. Benimle yatağa gel."

"Tiyatrodan geliyorum," diye açıkladı. "Kimble'ın partisine akşam yemeği için davet edildim ve bir arabayı doldurmaktansa oraya yürüyeceğimi söyledim. Ama bacaklarımın beni buraya taşıdığını fark ettim. Bunu nasıl yorumluyorsun, Jane?"

"Sanırım," dedi, "senden geri adım atmayacak biriyle keskin bir tartışmaya ihtiyacın vardı."

"Ama ilk özür dileyen sendin," diye hatırlattı ona.

"Çünkü yanılmışım," dedi ona. "Ne pahasına olursa olsun bir tartışmayı kazanmakta ısrarcı değilim, görüyorsunuz. Tanıdığım bazıları gibi değil."

Ona kurt gibi sıırttı. "Bu da demek oluyor ki," dedi, "her zamanki gibi son sözü sen söyledin, Jane. Gel o zaman. Bunun için geldiğime ve beni davet ettiğine göre, yatağa gidelim."

Adamın yanından geçip merdivenlerden yukarı çıkarken fiziksel arzu onu yeniden nefessiz bıraktı. Adamın hemen arkasından gelmediğini fark etti. Nöbetçiği sönmekte olan ateşin önüne koymak için duraklamıştı.

Muhtemelen, diye tahmin etti, içten içe gülümseyerek, onun şimdiye kadar yaptığı en evcil şeylerden biriydi.

KIMBLE sabah onu acımasızca azarlayacaktı. Jocelyn'in umurunda değildi. En yakın arkadaşlarının bile onun hakkında ne düşündüğünü ya da ne söylediğini ne zaman umursamıştı ki? Ve alaylar en azından iyi huylu olacaktı.

Gerçek şu ki, bu gece geri dönmek zorundaydı. O daha çok öğleden sonra yaşanan tuhaf olaylardan kabul etmek istemediği kadar rahatsız olmuştu. Metresiyle olan ilişkisini biraz olsun normale döndürmek için geri dönmek zorunda kalmıştı. Onu çalıştırmak için.

Elbette ona karşı tam olarak bu kelimeleri kullanmak bir hataydı. Ama başkalarının hassasiyetlerine parmak ucuyla yaklaşmaya alışık değildi.

Soyundu, mumları söndürdü ve onunla birlikte yatağa girdi. Ona ilkel ve güzel geceliğini üzerinde tutmasını söylemişti. Geceliğin eteklerini kavrayıp bacaklarından ve kalçalarından beline kadar kaldırmanın şaşırtıcı derecede erotik bir yanı vardı. Bu gece ön sevişme istemiyordu. Daha önce yapmak için geldiği şeyi yapmak istiyordu.

Bir şekilde tüm sahne yeniden tanıdık gelmeye başladı. Elini kadının kalçalarının arasına kaydırды ve onu hissetti. Kadın yeterince hazırды. Tüm ağırlığıyla onun üzerine döndü, bacaklarını dizleriyle araladı, ellerini altından geçirdi ve içeri girdi.

Yumuşak, ılık, rahatlamış bir ısıdaydı. Sert, güçlü vuruşlarla onu çalıştırmaya başladı. Onu sadece bir kadın olarak düşünmeye çalıştı. İhtiyacının sadece cinsel olduğunu düşünmeye çalıştı.

Her iki konuda da fena halde başarısız oldu.

Yatakta nadiren öpüşürdü. Gereksizdi ve onun zevkine göre fazla kişiseldi. Onu öptü.

"Jane," diye mırıldandı ağzının içine, "geri dönmemi istediğini, öğleden beri benden başka bir şey düşünmediğini söyle bana."

"Neden?" diye fısıldadı. "Sana bağımlı olmamam için beni tekrar uyarmam için mi? Geldiğin için üzgün değilim. Sevindim. Bu iyi hissettiriyor."

"Lanet olsun sana," dedi. "Lanet olsun sana."

Adam çalışırken kadın sessizdi. Ama tam doruğa yaklaştığını hissettiğinde ve ritmini derinleştirip hızlandırmak üzereyken, kollarının beline yaklaştığını ve ayaklarının yataktan yukarı kaydığını ve kalçalarını kalçalarına sararken, daha derin erişimine izin vermek için pelvisini eğdiğini hissetti.

"Jocelyn," diye fısıldadı, "korkma. Lütfen korkma."

Serbest kalmaya doğru ilerliyordu ve kelimeleri bilinçli olarak duymadı. Ama işini bitirdikten sonra, kadının yanında bitkin bir halde yatarken, zihninde yankılandığını duydu ve onları hayal etmiş olabileceğini düşündü.

"Buraya gel," dedi ve ona dokunmak için elini uzattı.

Kadın ona doğru kıvrıldı ve adam geceliğini indirdi, yatak örtülerini kaldırdı, kollarını ona doladı, yanağını başının üstüne yasladı ve uykuya daldı.

Sık sık geceleri evde geçirir ve uyumak için şafak vakti sendeleyerek eve dönerdi. Evde bir gece bile uyumamıştı. Bu sefer geldiğinde, hem Jane'e hem de kendisine ilişkilerinin temel niteliğini hatırlatmak için birkaç saat spor yapmayı planlamıştı.

Gün ışığı odaya dolmaya başladığında uyandı. Jane, alacalı bulacalı, kızarmış ve nefis bir şekilde hâlâ kollarında uyuyordu.

Ondan kurtuldu ve kendini yataktan dışarı attı, bu sırada onu uyandırdı. Kadın ona uykulu bir şekilde gülümsedi.

"Özür dilerim," dedi sert bir tavırla gece kıyafetlerini giyerken.

"Sanırım o iğrenç sözleşmeye göre, haklarımı savunmadığım halde özel hayatınıza girmeye hakkım yok. Birazdan gideceğim."

"Jocelyn," dedi yumuşak bir sitemle ve sonra gülme cüretini gösterdi.

Neşeyle.

Ona.

"Seni eğlendiriyor muyum?" Adam ona kaşlarını çatı.

"Sanırım," dedi, "geceyi bir aşık olarak meşhur hünelerlerini sergilemek yerine uyuyarak geçirdiğin için utanıyorsun. Her zaman üstün erkekliğini kanıtlamak zorunda gibi görünüyorsun."

Kadının tamamen haklı olduğu gerçeği onun ruh halini iyileştirmedi.

"En azından sizi eğlendirebildiğime sevindim," dedi ve kolunu hiddetle savurarak pelerinin üzerine attı ve boğazına kadar ilikledi. "Size ihtiyacım olduğunda başka bir zaman size uğrama onurunu kendime bahşedeceğim. Günaydın."

"Jocelyn," dedi yine usulca, adam yatak odasının kapısını çoktan açmışken. Adam kibirle kaldırdığı kaşlarıyla ona baktı. "Harika bir geceydi. Seninle uyumak çok güzel."

Kadının kendisiyle alay edip etmediğini anlamak için beklemedi. Kapıdan içeri adımını attı ve arkasından sessizce kapattı.

Şeytan alır, diye düşündü, merdivenlerden inerken koridordaki saati fark etti ve Jacobs'ın onu dışarı çıkarmak için orada beklediğini yüzünü buruşturarak fark etti, saat yediydi. Yedi saattir buradaydı. Yedi saattir onun yatağındaydı ve onunla bir kez cinsel ilişkiye girmişti. *Bir kez!*

Kâhyaya günaydın dedi ve sağ bacağındaki sertliğin her geçen gün daha az belirginleştiğini memnuniyetle fark ederek caddede ilerlemeye başladı.

Seninle uyumak çok güzel.

Jocelyn kendine rağmen kıkırdadı. Haklıydı, lanet olsun. Güzel bir gece olmuştu ve uykusuyla uzun zamandır olmadığı kadar tazelenmiş hissediyordu.

Eve gidip yıkanmaya ve üstünü değiştirmeye karar verdi, sonra da alışverişe çıkacaktı; küçük bir piyanoforte, çizim ve resim malzemeleri alacaktı. Belki de tüm bu olağanüstü durumla ilgili yapılacak en iyi şey, ona ayak uydurmak, olmasına izin vermek, kaçınılmaz sonucuna kadar kendi yolunda ve kendi hızında ilerlemesine izin vermektir. Er ya da geç Jane Ingleby'den bıkacaktı. Tanıdığı ya da yattığı her kadından bıkmıştı. Ondan da bıkacaktı - belki bir süre sonra

Belki bir ay, belki iki ay, belki de bir yıl içinde.

Bu arada, neden sadece yeni olma hissinin tadını çıkarmayalım-ah, evet, düşüncelerinin arka planında gezinen ve kendilerini dile getirmekle tehdit eden kader kelimeleri.

Neden olmasın?

Neden aşık olma duygusunun tadını çıkarmayasınız?

Neden hayatında bir kez olsun en büyük aptallığın tadını çıkarmasın?

Aynı sabahın ilerleyen saatlerinde bahçede çalışırken, egzersizin tadını çıkarırken, sırtındaki güneşin parlaklığını ve sıcaklığını severken, Jane bir karara vardı.

Elbette ona aşıktı. Bundan daha da kötüsü.

aynı zamanda onu *sevmeye* de başlamıştı. Duygularını inkâr etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu ve onlarla savaşmaya çalışmanın da hiçbir faydası yoktu.

Onu seviyordu.

Ama elbette bu işe yaramayacaktı. Adamın kendisine karşı ciddi bir saplantı içinde olduğunu bilmesine rağmen, onun da kendisini seveceğini düşünecek kadar aptal değildi. Ayrıca, onu sevmiş olsa bile, sonsuza dek mutlu bir yaşam bekleyemezdi. O onun metresiydi. Ve o neyse oydu.

Ama sonsuza kadar bir kaçak olarak yaşayamazdı. En başta onu saklanmaya iten korkakça dürtüye asla boyun eğmemeliydi. Bu onun normal kişiliğine hiç uymuyordu. Leydi Webb'in kendisine yardım etmek için Londra'da olmadığını öğrenir öğrenmez saklandığı yerden çıkıp yapması gerekeni yapmak zorunda kalacaktı.

Eğer hâlâ şehirdeyse Durbury Kontu'nu bulacaktı. Eğer değilse, Bow Street Runners'ın merkezinin nerede olduğunu öğrenecek ve oraya gidecekti. Charles'a mektup yazacaktı. Hikayesini dinleyecek herkese anlatacaktı. Kaderini kabullenecekti. Belki de tutuklanacak, yargılanacak ve cinayetten hüküm giyecekti. Belki de bu bir idam ya da en azından nakil veya ömür boyu hapis anlamına gelecekti. Ama o uysalca teslim olmayacaktı. Son ana kadar şeytan gibi savaşacaktı ama kaçıp saklanarak değil.

Sonunda ortaya çıkacak ve *savaşacaktı*.

Ama henüz değil. Gül ağaçlarının etrafındaki yabani otları ayıklarken ve toprağı daha zengin bir kahverengi olana kadar çevirirken kendisiyle yaptığı anlaşma buydu. Belli bir zaman sınırı koymalıydı ki

haftadan haftaya, aydan aya ertelemeye devam etmeyecekti. Bugünden başlayarak kendine bir ay, bir takvim ayı verecekti. Jocelyn'in metresi, aşkı olmak için bir ay, tabii ki Jocelyn bunun farkında olmayacaktı. Onunla bir insan olarak, çalışma odasında bir arkadaş olarak, eğer oraya dönerse, üst kattaki yatakta bir sevgili olarak geçirmek için bir ay.

Bir ay.

Ve sonra teslim olacaktı. Ona söylemeden. Onu üç hafta boyunca Dudley House'da barındırdığı ya da burada metresi olduğu öğrenilirse, bu onun için bir skandal olabilirdi elbette. Ama o bu konuda endişelenmezdi. Hayatı birbiri ardına gelen skandallarla geçmişti. Skandallarla büyüyor gibiydi. Bu skandalın onu oldukça eğlendireceğini düşündü.

Bir ay.

Jane yaptığı işi incelemek için topuklarının üzerinde geriye yaslandı ama Phillip evin olduğu yönden yaklaşıyordu.

"Bay Jacobs beni gönderdi, hanımefendi," dedi, "size yeni bir piyanoforte, bir şövale ve başka paketler de geldiğini söylemek için. Onları nereye koymak istediğinizi bilmek istiyor."

Jane ayağa kalktı, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi ve onu eve kadar takip etti.

Duygularını korumaya bile çalışmayacağı muhteşem bir ay.

Bir aylık aşk.

Jocelyn'in ailesini, Oliver'ları, Forbes'ları ve *ton'un* kendini eğlendirmeye devam ettiği tüm dedikodu konularını neredeyse tamamen görmezden geldiği bir HAFTA İZLEDİ. Çoğu sabah parkta ata bindiği ve kahvaltıdan sonra bir ya da iki saatini White's'ta geçirdiği, gazeteleri okuduğu ve ama bu süre zarfında çok az sosyal etkinliğe katıldı.

Kimble ve Brougham elbette çok eğleniyorlardı ve alay etmeye çok meyilliydiler. Ta ki üçü bir sabah White'in evinden çıkarken neyse ki ıssız bir sokakta yürürken Kimble ağzını açana kadar.

"Tek söyleyebileceğim, Tresh," dedi sıkılmış gibi yaparak, "nefis Bayan Ingleby sonunda seni tükettiğinde, eğer istersen onu bana verebilirsin, ben de onu tüketip tüketemeyeceğime bakarım. I

Senden öğrenemeyeceği bir iki numara bildiğimi söyleyebilirim. Ve eğer-"

Monologu, bir yumruğun çenesinin sol tarafına çarpmasıyla kabaca kesildi ve boş bir şaşkınlık ifadesiyle kaldırıma yığıldı. Jocelyn daha az şaşkınlıkla kendi sıkılı yumruğuna baktı.

"Ah, diyorum!" Conan Brougham itiraz etti.

Jocelyn, çenesini nazikçe parmaklamakta olan arkadaşına sertçe konuştu. "Tatmin olmak istiyor musun?"

Brougham tekrar, "Ah, diyorum," dedi. "İkinizden de ikinci olamam."

"Bana söylemeliydin, eski dostum," dedi Kimble pişmanlıkla, ayağa kalkıp giysilerini fırçalamadan önce başını sallayarak temizledi, "ve ben de çenemi çırpımdım. Vay canına, sen o kıza aşıksın. Bu durumda attığın yumruk anlaşılabilir. Ama daha sportmence davranıp beni uyarabilirdin, Tresh. Yumruklarından birine doğru yürümek en rahat deneyim değil. Hayır, elbette yüzüne bir eldiven tokatlayacak değilim, o yüzden bu kadar acımasız görünmene gerek yok. Hanımefendinin onuruna saygısızlık etmek istemedim."

"Dostluğumuzu tehlikeye atmak istememiştim." Jocelyn sağ elini uzattı ve arkadaşı bu eli oldukça temkinli bir şekilde tuttu. "Sen ve Conan için şakalaşmak çok güzel, Kimble. Ben de sana daha azını yapmazdım. Ama başka hiç kimse bu işin içine çekilmemeli. Jane'in herkesin önünde küçük düşürülmesine izin vermeyeceğim."

"Ben diyorum ki!" Brougham'ın sesi aniden öfkelenildi. "Haberini yaydığımıza inanmıyor musun, Tresham? Bu fikir bile! Sizin aşık olacağınız günü görecektik kadar yaşayacağıma inanmıyordum." Aniden güldü.

"Aşkın canı cehenneme!" Jocelyn hoyratça konuştu.

Ama bu tek olay dışında, bir hafta boyunca dikkatinin neredeyse tamamını Jane'in yaşadığı ve zamanının çoğunu -iki ayrı ama garip bir şekilde birbirini tamamlayan kapasitede- geçirdiği ev aldı. Öğleden sonralarını ve birkaç akşamını onunla birlikte çalışma odalarında geçiriyor, neredeyse ona hiç dokunmuyordu. Gecelerini ise yatak odasında onunla birlikte geçiriyor, onunla sevişiyor ve onunla birlikte uyuyordu.

Büyülü bir haftaydı.

Unutulmayacak bir hafta.

Öylesine yoğun bir zevk haftasıydı ki, sürmesi mümkün değildi. S ü r m e d i tabii ki.

Ama bitmeden önce.... o hafta vardı.

BİR YA DA İKİ KEZ BAHÇEDE DOLAŞTILAR ve Jane ona daha önce neler yaptığını gösterdi ve hâlâ neler yapmayı planladığını açıkladı. yaparlar. Ama zamanlarının çoğunu içeride geçiriyorlardı. Sisli, ıslak bir haftaydı.

Her neyse.

Jane kendini sadece zevke bırakmıştı. Nemli soğuk nedeniyle gerekli olan ateşin başında saatlerce dikiş dikti, sonbahar ağaçları keten kumaşın bir köşesinden diğerine muhteşem bir bollukla yayıldı. Bazen ona kitap okuyordu - *Mansfield Park*'ın neredeyse yarısına gelmişlerdi. Akşamları daha sık piyanoforte çalıyordu. Müziğin neredeyse tamamı kendi bestesiydi. Bazen duraklıyordu, başlangıçta belirsizdi, sanki müziğin nereden geldiğini ya da nereye gittiğini bilmiyormuş gibiydi. Ama müziğin zihninin ve ellerin bir faaliyeti olmaktan çıkıp sadece kalbin ve ruhun bir faaliyeti haline geldiği noktayı fark etmeye başladı. Sonra müzik akmaya başladı.

Bazen onun arkasında durur ya da yanına oturur ve şarkı söylerdi - çoğunlukla her ikisinin de bildiği halk şarkıları ve türküler. Hatta şaşırtıcı bir şekilde birkaç ilahiyi de onunla birlikte iyi bir bariton sesiyle söyledi.

"Her Pazar kiliseye götürülürdük," dedi ona, "daha küçük ölümlüler sert tahtaya oturup huşu içinde aval aval bakarken, biz peluş aile sıralarında üstün kıçlarımızı yastıklamak için -ama asla, tehlikeye atarak, üzerinde kıvranmak için- geçit töreni yapardık. Ya sen, Jane? Siz yetimler, sırsız banklarda oturup Tanrı'ya size bahsettiği nimetler için şükretmek üzere ikişer ikişer düzgün bir timsah yürüyüşüne mi çıkarıldınız?" Elleri gelişigüzel bir arpej çaldı.

"Kiliseyi her zaman sevmişimdir," dedi sessizce. "Ve her zaman şükredilecek nimetler vardır."

Yumuşak bir şekilde güldü.

Çoğu zaman öğleden sonraları resim yapıyordu. Her şeye rağmen sadece yüzünü boyamak istemediğine karar verdi. *Onu* olduğu gibi resmetmek istiyordu. Bunu söylediğinde Jane ona sertçe bakmış, o da kaşlarını kaldırmıştı.

"Seni şehvetli bir poza sokacağımı mı sanıyorsun?"

Jane, sadece saçlarıyla mı?" diye sordu. "Bunu yaparsam seni boyamaktan daha iyi bir iş yapmış olurum, inan bana. Bu gece sana göstereceğim gibi. Evet, kesinlikle. Bu gece mumlarımız, çıplaklığımız ve saçlarımız olacak ve sana aklına koyarsan olabileceğin Siren gibi bana nasıl poz vereceğini göstereceğim. Seni nakış işlerken resmedeceğim. İşte o zaman en kendin olursun." Dar gözlerle ona baktı. "Sessiz, çalışkan, zarif, bir sanat eseri yaratmakla meşgul."

Ve böylece o dikiş dikerken o da resim yaptı, ikisi de sessizdi. O her zaman

Başlamadan önce ceketini ve yeleğini çıkardı ve sağlam gömleğinin üzerine geniş, bol bir gömlek giydi. Günler geçtikçe gömlek lekeli ve boyalı bir hal aldı.

Resim bitene kadar onu görmesine izin vermedi.

"Nakışlarımı görmene izin verdim," diye hatırlattı ona.

"Ben sordum ve sen evet dedin," diye yanıtladı. "Sen sordun ve ben hayır dedim." Bu mantıkla başka bir tartışma olmadı.

Nakış işiyle uğraşıyordu ama onu da izliyordu. Gizlice tabii ki. Eğer çok doğrudan bakarsa ya da çalışmasını çok uzun süre durdurursa, kaşlarını çatıyor, dikkati dağılmış gibi görünüyor ve ona homurdanıyordu. Bazen onun en mahrem alanını böylesine karşılıklı bir rahatlıkla paylaşan bu adamın, bir zamanlar ona açlıktan ölmenin kendisi için çalışmaktan daha iyi olup olmayacağını merak ettireceğini söyleyen adamlarla aynı adam olduğunu anlamak zordu. Kötü şöhretli, kalpsiz Tresham Dükü.

Bir sanatçının ruhuna sahipti. Müzik, hayatının büyük bölümünde onun içinde hapsolmuştu. Henüz onun fırçasından çıkmış bir ürün görmemişti ama gerçek bir sanatçının kendini tamamen işine verdiğini fark etmişti. Yüzündeki sertlik ve alaycılık büyük ölçüde kaybolmuştu. Daha genç, daha geleneksel yakışıklı görünüyor.

Ve tamamen sevimli.

Ancak dördüncü akGama kadar gerçekten konuGmaya, tüm yetiGkinlik hayatı boyunca dünyaya gösterdiği mağrur, kendinden emin, huzursuz, hınzır yüzünün ardında gizlenen kiGiye kelimelerle dıGa vurmaya baGlamamıGtı.

Kendisine bunun *sadece bir yenilik* olduğunu, yakında sona ereceğini ve tekrar güvenli, tanıdık bir zeminde olacağını hatırlatıp dursa da, aşık olmanın yeniliğinin tadını çıkarıyordu. Ama Jane'in ona bir zamanlar hoşlandığı ve bıktığı diğer güzel kadınlar gibi görüneceği düşüncesi onu hem üzüyor, hem de rahatlatıyordu.

Onu düşünmenin, onunla birlikte *olmanın*, hem yatakta hem de dışarıda, onu öyle bir sevinçle doldurmayacağı zaman gelecekti ki, tüm güneş ışığını kendi içine almış olmalıydı.

Bir hafta ilerledikçe ona olan cinsel tutkusu daha da arttı. Birlikte geçirdikleri ilk iki zamanın neredeyse iffetli karşılaşmalarıyla yetinemiyor, ona ve kendisine daha farklı, daha cinsel, daha uzun süreli zevkler öğretmeye koyuluyordu. Bir önceki hafta yeni metresiyle yaptığı yatak oyununun keyfini çıkarabilir ve hayatının geri kalanına her zamanki gibi devam edebilirdi. Ama bu önceki hafta değildi. *Bu haftaydı*. Ve bu hafta yatak oyunundan çok daha fazlası vardı. Aslında, sırf bu kadar çok şey olduğu için yatağın aralarında iyi olduğundan şüpheleniyordu.

Çocukken arzuladığı şeyleri yapmaya cesaret etti - piyano çalmak, resim yapmak, hayal kurmak, zihninin sadece pratik olanın ötesindeki alemlere sürüklenmesine izin vermek. Yaptığı resimler onu hem hayal kırıklığına uğrattıyor hem de heyecanlandırıyordu. Sonunda fark etti ki, belki de çok fazla aradığı ve üzerinde çok fazla düşündüğü için onun özünü yakalayamamıştı. Ve böylece bir zamanlar içgüdüsel olan şeyi yeniden öğrendi - duyularıyla ya da hatta zihniyle değil, aradığı özün bir parçası olan kendisinin akılsız, sözsüz yönüyle gözlemlemeyi. Sanatını kendi iradesine zorlamayı bırakmayı öğrendi. Yaratmak için, bir şekilde yaratımın kendisi aracılığıyla ilerlemesine izin vermesi gerektiğini öğrendi.

O olur değilvar anlaşıldı ve kavram Eğer o vardı hiç söze dökmemişti. Ama kelimelerin her zaman ifade etmek istediği şey için yeterli olmadığını öğrenmişti. Kelimelerin ötesine geçmeyi öğrenmişti.

Yavaş yavaş hayatının en büyük saplantısı haline gelen kadın tuvalde şekillenmeye başladı.

Ama dördüncü akşam onu metresiyle olan ilişkisinde yeni bir boyuta taşıyan nihayet kelimeler oldu. O piyanoforte çalıyordu; o da şarkı söylüyordu. Sonra çay tepsisini getirmiş ve çaylarını dostça bir sessizlik içinde içmişlerdi. İkisi de ocağın iki yanında, boş ve rahat bir şekilde oturuyorlardı; kadın ateşe bakıyor, adam da ona bakıyordu.

"Acton Park'ta ormanlar vardı," dedi aniden, hiçbir şey yokken. "Parkın doğu sınırı boyunca uzanan ağaçlık tepeler. Vahşi, işlenmemiş, orman canlılarının ve kuşların yaşadığı. Daha iyi öğrenene kadar uzun yalnızlık saatleri için oraya kaçardım. Bir ağacı, bir çiçeği ya da bir ot parçasını bile asla resmedemeyeceğimi o zaman anladım."

Oldukça tembelce gülümsedi. İlk defa, fark etti, arkasına yaslanmıştı.

sandalyesinde, başını koltuk başlığına yaslamıştı. "Neden?" diye sordu.

"Ellerimi ağaçların gövdelerinde gezdirirdim," diye açıkladı, "hatta onlara yaslanır, kollarımla onları sarardım. Kır çiçeklerini avucumun içinde tutardım ve parmaklarımın arasında çimen yapraklarını gezdirirdim. Orada çok fazla şey vardı, Jane. Çok fazla boyut. Saçmalıyorum, değil mi?"

Kadın başını salladı ve adam onun anladığını biliyordu.

"Kavranması gereken her şeyi kavramaya başlayamadım bile," dedi. "Eskiden hissedirdim - bu duygu nasıl tarif edilir? Nefessiz mi? Hayır, tamamen yetersiz. Ama sanki anlaşılmaz bir gizemin içindeymişim gibi bir his vardı. Ve garip olan şey, bunu asla anlamak istemememdi. Bu nasıl bir insan merakı eksikliği?"

Ama onun kendisiyle alay etmesine izin vermedi. "Sen düşüncelere dalmış biriydin," dedi.

"Bir ne?"

"Bazı insanlar - aslında çoğu insan," dedi, "Tanrı ile O'nu kelimelerle sıkıştırdıkları ve O'na kelimelerle hitap ettikleri bir ilişkiden memnunar. Elbette hepimizin bunu bir dereceye kadar yapması kaçınılmazdır. İnsanlar sözcüklerle çalışır. Ancak birkaç kişi Tanrı'nın dünyanın her dilindeki ve dinindeki tüm kelimelerin toplamından çok daha büyük olduğunu keşfeder. Onlar Tanrı'nın sadece sessizlikte -tam bir hiçlikte- kışkırtıcı yakın bakışlarını keşfederler. Tanrı'yla ancak bunun için tüm çabalarından vazgeçerek iletişim kurarlar."

"Lanet olsun Jane," dedi, "ben Tanrı'ya bile inanmıyorum."

"Düşüncelere dalanların çoğu bunu yapmaz," dedi. "Ya da en azından adlandırılabilir ya da kelimelerle tarif edilebilecek ya da hayal gücünde resmedilebilecek bir Tanrı'ya inanmazlar."

Kıkırdadı. "Eskiden Tanrı'yı kiliseden çok tepelerde bulabileceğime inanmanın küfür olduğunu düşünürdüm," dedi. Bu küfürden zevk alırdım."

"Bana Acton'dan bahset," dedi sessizce.

Ve anlattı da. Evden ve parktan, erkek ve kız kardeşlerinden, çocukken her gün görüştüğü hizmetçilerden, hemşiresinden, oyunlarından, yaramazlıklarından, hayallerinden ve korkularından uzun uzun bahsetti. Uzun zaman önce hafızasının loş bir köşesine attığı ve tamamen yok olmasını umduğu bir hayatı yeniden canlandırdı.

Sonunda sessizlik oldu.

"Jocelyn," dedi birkaç dakika sonra, "bırak her şey yeniden senin bir parçan olsun. Öyle olmasını istesen de istemesen de *öyle*. Ve sen Acton'ı sandığından çok daha fazla seviyorsun."

"İskeletler, Jane," dedi ona. "İskeletler. Hiçbirinin dışarı çıkmasına izin vermemeliydim. Bu kadar huzurlu bir arkadaş olmamalıydın."

"Hiçbiri pek tehditkâr görünmüyor," diye yorum yaptı.

"Ah," dedi, "ama arkalarında neyin kalabalık olduğunu bilmiyorsun, Jane." Ayağa kalktı ve elini onunkine uzattı. "Seni yukarıda çalıştırmanın zamanı geldi." Ama gözleri parladığında ona sıırıttı. "Ve senin için de beni çalıştırma zamanı. Yapar mısın, Jane? Zor, fiziksel emek? Sana bana nasıl binileceğini göstereceğim ve beni istediğin kadar zevk için kullanabilirsin. Gel ve beni yorana kadar sür, Jane. Merhamet için yalvart beni. Beni kölen yap."

"Ne saçmalık!" Ayağa kalktı ve elini onun elinin içine koydu. "Seni köleleştirmek gibi bir niyetim yok."

"Ama zaten yaptın, Jane," dedi uysalca, gözleri ona gülerek. "Ve sakın bana sözlerimin seni tahrik etmediğini söyleme. Yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık ve sesinde tanımaya başladığım bir nefes darlığı var."

"Hiçbir zaman görevin aynı zamanda zevk olmadığını iddia etmedim," dedi ona kibarca.

"O zaman gel de sana göstereyim," dedi, "her zaman binilmek yerine binmenin ne kadar zevkli olacağını Jane. Sana bana nasıl hükmedeceğini göstereyim."

"Bir dileğim yok-" Ama birdenbire güldü, Jocelyn'in onu ikna etmekten zevk aldığı bir ses. "Sen benim efendim değilsin, Jocelyn. Neden senin olmak isteyeyim ki? Ama çok iyi. Bana nasıl binileceğini göster. At gibi mi? Atlara oldukça iyi binerim. Ve tabii ki *onlara* kimin sorumlu olduğu öğretilmeli, harika yaratıklar."

Onu odadan çıkarırken onunla birlikte güldü.

Portreyi ilk haftanın son günü öğleden sonra geç saatlerde bitirdi. Akşam bir yemek randevusu vardı, bu durum Jane'i hayal kırıklığına uğratmıştı ama gece için geri geleceğini umuyordu. Yine de değerli ayının bir haftası çoktan bitmişti. Geriye sadece üç hafta kalmıştı. Her gün, her gece
Saat.

Onu resim yaparken izlemeyi, onu izlerken sevdiğinden daha çok seviyordu.

ona piyanoforte çaldırdı. İkincisi ile çok hızlı bir şekilde müziğin zahmetsizce aktığı kendi dünyasına girdi. Şövalesinde daha fazla emek harcamak zorundaydı. Kaşlarını çatıyor ve işine daldığı kadar küfürler mırıldanıyordu.

Ama sonunda bitirdi. Fırçasını temizledi ve konuştu.

"Şey," dedi, "sanırım evden her çıkışımda gizlice bakıyorsun."

"Yapmadım!" dedi kızgınlıkla. "Bu fikir bile, Jocelyn! Sırf *senin* şüphesiz yapacağın bir şey olduğu için."

"Eğer söz verirsem olmaz," dedi. "Ayrıca, asla gizlice bakmaya ihtiyacım olmaz. Cesaretle bakardım. Gel ve gör o zaman. Bak bakalım begenecek misin?"

"Bitti mi?" Sona yaklaştığına dair hiçbir işaret vermemiştir. İğnesini kumaşın içinden geçirdi ve ayağa fırladı.

"Gelin ve sadece uğraştığım iddiamın doğruluğunu keşfedin," dedi, sanki onun kararını umursamıyormuş gibi omuz silkti ve paletini temizleme işiyle meşgul oldu.

Jane neredeyse bakmaya korkuyordu, gerçekten de nazik davranmak zorunda kalacağı kalitesiz bir ürün bulacağından korkuyordu. Gerçi acımasızca dürüst davranmazsa onu paramparça edeceğini biliyordu.

İlk izlenimi, adamın onu pohpohladığı yönündeydi. İşinin başında oturuyordu, vücudunun her çizgisi zarıfçe kavislenmişti. Yüzü profilden görünüyordu. Çalışkan ve yaptığı işe kendini kaptırmış görünüyordu. Ama kendini asla böyle görmüyordu elbette. Gerçekte bunun iyi bir benzerlik olduğunu düşünüyordu. Zevkten yüzü kızarmıştı.

İkinci izlenimi, portrenin benzerliğinin ya da başka türlü olmasının gerçekten önemli olmadığı yönündeydi. Sadece oturanın gurur verici benzerlik karşısında haykırabilmesi için yapılmış bir tuvale bakmıyordu. Bir şeye, daha fazlasına bakıyordu.

Renkler beklediğinden daha parlaktı, yine de eleştirel olarak baktığında doğru olduklarını görebiliyordu. Ama başka bir şey daha vardı. Kaşlarını çatı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu. Hiçbir zaman bir sanat uzmanı olmamıştı.

"Eee?" Sesinde sabırsızlık ve bir dünya hauteur vardı. Ve bir parça da endişe? "Seni yeterince güzelleştiremedim mi Jane? Gururun okşanmadı mı?"

"Nerede...?" Yine kaşlarını çatı. Ne sormak istediğini tam olarak bilmiyordu. "*Işık* nereden geliyor?"

İşte buydu. Resim mükemmel bir portreydi. Renkli ve zevkliydi. Ama bir tabloda daha fazlasıydı. İçinde *hayat* vardı. Ve içinde ışık vardı, gerçi bununla ne demek istediğinden pek emin değildi. Elbette ışık vardı. Canlı bir gündüz manzarasıydı.

"Ah," dedi usulca, "başardım mı o zaman Jane? Gerçekten yakaladım mı? Senin özünü? Işık senden geliyor. Çevren üzerinde yarattığın etki."

Ama bunu nasıl *yapmıştı*?

"Hayal kırıklığına uğramışsınız," dedi.

Ona döndü ve başını salladı. "Sanırım," dedi, "hiç sanat uzmanı olmadı. Gelecekte Tresham Dükü olacak biri için buna izin verilmezdi. Jocelyn, sen önemli olduğunu düşündüğün her anlamda bir erkeksin. Bu hafta bu odada olduğun gibi daha tam bir erkek olmaya cesaret etmelisin. Bir müzisyen olarak inanılmaz bir yeteneğin, bir ressam olarak müthiş bir yeteneğin var. Ben öldükten sonra bile bunları kullanmaya devam etmelisin. Kendi iyiliğin için olduğu kadar dünyanın iyiliği için de."

Elbette çok küçük bir nokta hakkında yorum yapmayı seçmesi tipik bir davranıştı.

"O zaman beni terk mi edeceksin Jane?" diye sordu. "Belki de daha yeşil çayırlara gideceksin? Sana yeni numaralar öğretebilecek birine?"

Kadın hakaretin kaynağını fark etti. Onun içten övgüsü karşısında utanmıştı.

"Neden seni terk edeyim ki?" diye sordu hızlıca, "Terk eden sen olduğun sürece sözleşme şartları benim için bu kadar elverişliyen?"

"Kaçınılmaz olarak yapacağım gibi, elbette," dedi, daralmış gözlerle ona bakarak. "Genelde bir ya da iki hafta tam bir karasevda yaşanır Jane, ardından birkaç hafta daha ilgi azalır ve ilişki nihai olarak kopar. Ne zamandır sana sıırıslıklam aşığım?"

"Nakıştan başka becerilerimi de geliştirmek için zamanım olsun istiyorum," diyerek sandalyesine döndü ve ipek ipliklerini katlayarak çalışma çantasına koydu. "Bahçenin daha fazla çalışmaya ihtiyacı var. Okunması gereken onca kitap var. Ve yazmak istediğim çok şey var. Sizin ilginiz azaldığında, günlerimi daha zengin ve çok sayıda uygun faaliyetle dolup taşmış bulacağımı söyleyebilirim."

Hafifçe kıkırdadı. "Bu odada kavga etmememiz gerektiğini sanıyordum, Jane," dedi.

"Tresham Dükü'nün odaya sokulmayacağını sanıyordum," dedi alaycı bir tavırla. Onun eşikten geçmesine izin vermeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum, edepsiz, küstah adam. Bana olan ilginizin *ne zaman* azalacağını ve bundan sonra yorucu iyiliklerinizden ne kadar süre yararlanabileceğimi söylemeyi düşünmeniz bile beni rahatsız ediyor. Bana bir iyilik yaptığına inanıyormuş gibi buraya gelersen Jocelyn, inan bana geldiğinden daha çabuk gidersin. Unutma, sen bana dokunmadan önce benim rıza göstermem gerekiyor."

"Portreyi beğendin demek?" diye sordu uysalca.

Çalışma çantasını yere bıraktı ve kızgın bir şekilde ona baktı.

"Kendini en savunmasız hissettiğin zamanlarda hep beni incitmeye çalışmak zorunda mısın?" diye sordu. "Bunu seviyorum. Sen çizdiğin için ve bana bu haftayı hatırlatacağı için seviyorum. Ama sanırım resim hakkında daha çok şey bilseydim ben de severdim çünkü bu harika bir sanat. Öyle olduğuna inanıyorum, Jocelyn. Ama bir uzmana sorman gerek. Resim benim mi? Saklamak için mi? Sonsuza kadar?"

"Eğer istiyorsan, Jane," dedi. "Sen istiyor musun?"

"*Tabii ki* istiyorum. Şimdi gitsen iyi olur yoksa yemeğe geç kalacaksın."

"Akşam yemeği mi?" Kaşlarını çattı, sonra hatırlar gibi oldu. "Ah, *akşam yemeği*. Canı cehenneme. Burada kalıp seninle yemek yiyeceğim, Jane."

Aydın bir akşamı daha kendine sarılmak için.

Yemekten sonra çay içtiler ve o sandalyesinde rahatça otururken adam ona *Mansfield Park*'tan bir şeyler okudu. Ama ondan sonra, adam son iki akşamdır yaptığı gibi yine çocukluğundan bahsetmeye başlayıncaya kadar dostça bir sessizlik içinde oturdular. Başladıktan sonra da duramayacak gibi görünüyordu.

"Geri dönmen gerektiğine inanıyorum Jocelyn," dedi adam durakladığında. "Geri dönmen gerektiğine inanıyorum."

"Acton'a mı?" dedi. "Asla! Sadece kendi cenazem için."

"Ama bundan sevgiyle bahsediyorsun," dedi. "Gittiğinizde kaç yaşındaydınız?"

"On altı," dedi ona. "Asla geri dönmeyeceğime yemin ettim. İki cenaze töreni dışında hiç gitmedim."

"Hâlâ okulda olmalısın," dedi. "Evet."

Soruyu o sormadı. Jane'e çok benziyordu. Burnunu sokmazdı. Ama soru bağırarak da sorulabilirdi. Oturdu.

sessizce ve anlayışla. Jane'e, geçen hafta kendini o kadar çok açmıştı ki.

"Bilmek istemezsin Jane," dedi ona. "Belki de," dedi Jane, "anlatman gerekiyordur."

Tüm söylediği buydu. Gözlerini ateşe dikti ve kabul törenini hatırladı. Babası haline geldiği anı. Ve büyükbabası. Gerçek bir Dudley. Bir adam.

"On altı yaşındaydım ve aşıktım," dedi. "Bir komşunun on dört yaşındaki kızına. Sonsuz aşk ve sadakat yemini etmiştik. Hatta bir keresinde onu yalnız yakalamayı başardım ve dudaklarından öptüm. Sadece üç saniyeliğine. Çok ciddiye, Jane."

"Genç hallerimizle alay etmek her zaman akıllıca değildir," dedi, sanki seksen yaşında biriymiş gibi onun ironi tonuna cevap vererek. "Aşk, yaşlılar için olduğu kadar gençler için de ciddi ve acı verici bir iştir. Hatta daha da fazla. Çok daha fazla masumiyet vardır."

"Babamın kulağına gitti ve endişelendi," dedi. "Gerçi bekleseydi iki üç ay sonra başka bir genç kız için iç geçiriyor olacaktım. Bir Dudley'nin doğasında sürekli aşık olmak yoktur Jane, hatta şehvet bile."

"Sizi ayırdı mı?" diye sordu.

"Bir kulübe var." Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Sana daha önce bahsetmiştim Jane. İçinde yaşayan da benden on yaş büyük, yoksul bir kadın akrabam."

"Evet," dedi.

"Kulübesinden çok uzakta olmayan bir havuz vardı," dedi. "Pastoral, Jane. Tepelerin eteğinde, ağaçların yansımalarıyla yeşil, kuş sesleriyle gürültülü, تنها. Evin yakınındaki gölde yüzmek yerine yıkanmak için yazın sık sık oraya giderdim. Bir gün benden önce oradaydı, yıkanırken üzerinde sadece ince bir şal vardı."

O durakladığında Jane hiçbir şey söylemedi.

"Havuzdan çıktığında, sanki hiçbir şey giymemiş gibi görünüyordu," dedi, "uygun bir şekilde telaşlıydı. Sonra güldü, şakalaştı ve çok çekiciydi. Hayal edebiliyor musun, Jane? Başarılı, iyi donanımlı bir fahişe ve cahil, bakire bir genç? O ilk seferde kulübeye bile dönememiştik. Havuzun yanındaki çimenlerin üzerinde tepindik. Neyin nereye gittiğini ve yeterince derin olduğunda ne olduğunu keşfettim. Her şeyin otuz saniye içinde tamamlandığına inanıyorum. Kendimi çok atılgan bir adam sanıyordum."

Kendi gözlerini açtığında Jane'in gözlerinin kapalı olduğunu fark etti.

"O benim ilk saplantımdı." Kıkırdadı. "Ondan sonraki gün kulübeye gittim ve ondan sonraki gün tekrar. Bu son seferde çok uğraştım, zevki otuz saniyeden çok daha uzun süre devam ettirebileceğimi çabucak öğrendim. Sonunda hünerimi göstermeyi bitirdiğimde gururlu ve bitkin bir haldeydim. Ve sonra konuşmaya başladı Jane, çok normal, çok eğlenmiş bir sesle.

" 'Yetenekli bir öğrenci ve büyük umut vaat ediyor,' dedi. 'Yakında *bana* numaralar öğretecek.' Ve sonra ben onun neden bahsettiğini anlamak için kafamı kaldıramadan, başka bir ses, Jane. Babamın sesi. Arkamdaki yatak odasının kapısından geliyordu. "Çok iyi iş çıkardın, Phoebe," dedi. "Kalçalarının arasında şehvetle kıvranıyordu. Haşlanmış gibi giysilerimin ters tarafındaki yataktan sıçradığımda güldü. Bir omzunu kapı aralığına dayamış, sanki bir süredir oradaymış gibi duruyordu. Elbette performansımı izliyor ve değerlendiriyordu, muhtemelen metresiyle göz kırptıyor ve bakışıyordu. 'Utanmana gerek yok,' dedi bana. 'Her erkeğin kızlığı bir uzman tarafından bozulmalı. Babam bunu benim için ayarladı; ben de senin için ayarladım. Phoebe'den daha uzman kimse yok, gerçi bugün onunla son görüşmen, oğlum. Şu andan itibaren yasak bölge. Oğlumun benim evimde yulaf ekmesine izin veremem. kadın, şimdi yapabilir miyim?' "

"Ah," dedi Jane usulca, Jocelyn'in zihnini bir sarsıntıyla şimdiki zamana geri getirdi.

"Giysilerimi topladım ve önce giyinmek için bile durmadan kulübeden dışarı koştum," dedi. Kusmam gerekiyordu. Kısmen babam çok özel bir şeyi izlediği için. Kısmen *de* birlikte oyalandığım kişi onun *metresiydi* ve her şeyi o planlamıştı. O zamana kadar metresleri olduğunu bile bilmiyordum. Onun ve annemin birbirlerine sadık olduklarını varsaymıştım. Çocukluğumdaki ben kadar saf biri daha yoktur, Jane."

"Zavallı çocuk," dedi sessizce.

"Huzur içinde kusmama bile izin verilmedi." Sert bir şekilde güldü. "Babam yanında birini getirmişti -komşusunu, aşık olduğumu sandığım kızın babasını. Ve şakayı tüm korkunç ayrıntılarıyla paylaşmak için babam peşimden koştu. İkimizi de köyün hanına götürüp yeni kazandığım erkekliğime bir bardak birayla kadeh kaldırmak istedi. Ona cehenneme gidebileceğini söyledim ve daha sonra evde olduğumuzda bu daveti daha uzun bir şekilde tekrarladım. Ertesi gün Acton'dan ayrıldım."

"Ve bunun için o zamandan beri suçluluk mu hissediyorsun?" diye sordu Jane. Birden onun yerinden kalkıp ocağın önünden geçerek sandalyesinin önünde durduğunu fark etti. Adam ne yapmak üzere olduğunu anlayamadan Jane onun kucağına oturdu ve başı omzuna değene kadar oraya gömüldü. Adamın kolları tam bir refleksle onu sardı.

"Ensest gibi hissettirdi," dedi. "O babamın *fahişesi*ydi, Jane."

"Bir yandan acımasız bir adamın, diğer yandan da deneyimli bir fahişenin merhametine kalmıştın," dedi ona. "Bu senin hatan değildi."

"Masum bir genç kıza aşıktım," dedi. "Yine de akrabam olduğunu düşündüğüm benden on yaş büyük bir kadınla birlikte olurken onu hiç düşünmedim. Yine de bu deneyimden çok değerli bir ders çıkardım Jane. Ben baştan sona babamın oğluydum. Ben babamın oğluyum."

"Jocelyn," dedi, "*on altı* yaşındaydın. Kim olursan ol, böylesine güçlü bir cazibeye direnmek için insanüstü ya da insanaltı olman gerekirdi. Kendini suçlamamalısın. Artık değil. Bu olaylar senin ahlaksız bir doğaya sahip olduğunu kanıtlamadı. Aksine."

"Bunu kanıtlamam birkaç yılımı aldı," dedi.

"Jocelyn." Kızın parmaklarının yeleşinin düğmelerinden biriyle oynadığını hissedebiliyordu. "Bana bir şey söyle. Gelecekte bir gün bir oğlun olduğunda, bunu ona yapacak mısın? Onu kendi metreslerinden biriyle tanıştıracak mısın?"

Yavaşça nefesini çekti ve hayal etti - oğlu olacak, tohumunun ürünü olacak değerli insan ve karısına sadık kalmaktansa iştahını tatmin edeceği kadın. Bir araya geliyorlar, o izlerken performans sergiliyorlardı.

"Kalbimi söküp atmayı tercih ederim," dedi. "Var olmayan kalbimi."

"O zaman sen baban değilsin," dedi, "ya da büyükbaban. Sen kendinsin. Sen hassas, sanatsal, romantik bir çocuktun, bastırılmış ve sonunda acımasızca baştan çıkarılmıştın. Hepsi bu, Jocelyn. Hayatının bu olaylar tarafından engellenmesine izin verdin. Ama daha yaşayacak çok şeyin var. Kendini affet."

"Babamı o gün kaybettim," dedi. "Annemi de kısa bir süre sonra, Londra'ya vardığımda ve onunla ilgili gerçeği öğrendiğimde kaybettim."

"Evet," dedi üzüntüyle. "Ama onları da affet, Jocelyn. Onlar kendi yetiştirilme tarzlarının ve deneyimlerinin ürünleriydi. Kim bilir ne

İçlerinde taşıdıkları şeytanlar? Ebeveynler sadece ebeveyn değildir. Onlar da insandır. Hepimiz gibi zayıftırlar."

Parmakları kızın saçlarıyla oynuyordu. "Seni bu kadar bilge yapan ne?"

Bir süre cevap vermedi. "Bir başkasının hayatına bakmak ve onun düzenini görmek her zaman daha kolaydır," dedi, "özellikle de insan önemseyince."

"O zaman beni önemsiyor musun Jane?" diye sordu başının üstünü öperek. "Şimdi bile geçmişimle ilgili o en iğrenç ayrıntıları biliyor musun?"

"Evet, Jocelyn," dedi. "Önemsiyorum."

Sonunda bu sözler onun rezervini kırdı. Islak damlaların saçlarına damladığını ve göğsünün sarsıldığını hissedene kadar ağladığının farkında bile değildi. Dehşet içinde donup kaldı. Ama kız onun kendisini itmesine izin vermedi. Boştaki kolunu onun boynuna doladı ve daha derine gömüldü. Böylece adam onun kollarında utanç içinde hıçkırarak hıçkırarak ağladı ve sonra burnunu silmek için bir mendil aramak zorunda kaldı.

"Kahretsin, Jane," dedi. "Lanet olsun."

"Söyle bana," dedi. "Babanla ilgili hiç güzel anın var mı? Herhangi bir şey?"

Çok zor! Ama düşününce, babasının ona ilk midillisine binmeyi öğrettiğini ve onunla ve Ferdinand'la kriket oynadığını hatırlayabiliyordu.

"Bizimle kriket oynardı," dedi, "biz sopalarımızla havayı görecektik ve topu atarken on santim ileriye fırlatacak kadar gençken. Bu onun için çimlerin büyümesini izlemek kadar heyecan verici olmalı."

"O zamanları hatırla," dedi. "Bunun gibi daha fazla anı bul. O bir canavar değildi, Jocelyn. Hoş bir adam da değildi. Onu sevebileceğimi sanmıyorum. Ama her şeye rağmen bir canavar değildi. O sadece bir adamdı. Ve sana ihanet ettiğinde bile, bir şekilde senin eğitimin için gerekli bir şey yaptığını düşünüyordu."

Başının üstünü tekrar öptü ve sessizliğe gömüldüler.

Sonunda o anıları yeniden yaşadığına inanamıyordu. Yüksek sesle. Bir kadının duyacağı şekilde. Hem de metresinin. Ama konuşmuş olmak garip bir şekilde iyi hissettiriyordu. O korkunç, iğrenç olaylar kelimelere döküldüğünde daha az korkunç görünüyordu. O daha az korkunç görünüyordu. Babası bile öyle.

Huzurlu hissediyordu.

"Geçmişimizde iskeletlerin olması korkunç bir şey, Jane," dedi sonunda. "Sende hiç olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır," dedi kadın o kadar uzun bir sessizlikten sonra ki, adam onun hiç cevap vermeyeceğini düşündü. "Hiç."

"Yatmaya mı geldin?" diye sordu ona, neredeyse tam bir memnuniyetle iç çekerek. "Sadece uyumak için mi, Jane? Yanlış hatırlamıyorsam dün gecenin büyük bir bölümünde oldukça enerjiktik. Bu gece sadece uyuyalım mı?"

"Evet," dedi.

Neredeyse yüksek sesle kıkırdıyordu. Hanımıyla yatağa girecekti. Uyumak için.

Babası mezarında ters dönerdi.

JOCelyn ertesi sabah, her zaman yaptığı gibi, kulüplerine doğru yola çıkmadan önce yıkanmak, tıraş olmak ve üstünü değiştirmek için doğruca eve gitti.

ve diğer sabah aktivitelerine devam ediyordu. Ama Hawkins Eşikten geçerken onu bekliyordu, önemli bilgilerle doluydu. Bay Quincy, lütfuyla konuşmak istiyordu. En kısa zamanda.

Jocelyn merdivenlere doğru ilerlerken, "Yarım saat içinde onu kütüphaneye gönder," dedi. "Ve Barnard'ı bana gönder. Onun kişisel arkadaşlığına ihtiyaç duymadığım konusunda onu uyar, Hawkins. Ona sıcak suya ve tıraş takımına ihtiyacım olacağını söyle."

Michael Quincy otuz dakika sonra kütüphaneye adım attı. Jocelyn zaten oradaydı.

"Eee?" Kaşlarını kaldırarak sekreterine baktı. "Acton'da bir kriz mi var, Michael?"

Sekreteri, "Bir kişi var, Majesteleri," diye açıkladı. "Mutfakta ve iki saattir orada. Gitmeyi reddediyor."

Jocelyn kaşlarını kaldırdı ve ellerini arkasında kavuşturdu. "Gerçekten mi?" dedi. "Bu *adamı* alıp dışarı atacak kadar uşak çalıştırmıyor muyum? Bunu kendim mi yapmam bekleniyor? Mesele bu yüzden mi dikkatime sunuldu?"

Quincy, "Bayan Ingleby'yi soruyor, Majesteleri," diye açıkladı.

Jocelyn kıpırdamadan durdu. "Bayan Ingleby hakkında mı?"

Sekreteri ona "O bir Bow Street Runner," dedi. Jocelyn ona sadece baktı.

"Hawkins onu soruları için bana yönlendirdi," diye açıkladı Quincy. "Ona Bayan Ingleby hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledim. O da bekleyip sizinle konuşacağını söyledi. Ona ayıracak bir dakikanız olması için bir hafta beklemesi gerekebileceğini söylediğimde, bir hafta bekleyeceğini söyledi. Şu anda mutfakta, majesteleri ve gitmeye de niyeti yok."

"Bayan Ingleby hakkında sorularla." Jocelyn'in gözleri kısıldı. "Ona gününü göstersen iyi olur, Michael."

MICK BODEN kendini rahatsız hissediyordu. İşi gereği Mayfair'in görkemli malikânelerinden birine çok nadiren giderdi. Doğrusunu söylemek gerekirse aristokrasiye karşı büyük bir hayranlık duyuyordu. Dudley House'un sahibi ise Tresham Dükü'ydü ve akranlarının bile bulaşmaktan korktuğu türden bir adam olarak tanınıyordu.

Ama yakın olduğunu biliyordu. Hizmetkârların hepsi, her biri aval aval yalan söylüyordu. Hiçbiri Bayan Jane Ingleby'yi tanımıyordu, buna Mick Boden'in utancından ilk başta Dük'ün kendisi sandığı, o kadar büyük bir soylu olan Majestelerinin sekreteri de dahildi.

Mick insanların ne zaman yalan söylediğini biliyordu. Ve bu insanların neden yalan söylediğini de biliyordu. Onu korudukları ya da sakladıkları için değil, işlerine değer veren hizmetkârlar oldukları için. Ve açıkça görülüyordu ki, bu işin bir kuralı da, ev sakinleri hakkında, hatta diğer hizmetçiler hakkında bile yabancılara ağzını açmamaktı. Buna saygı duyabilirdi.

Derken kâhya, daha küçük ölümlülerin pis kokularını yakalamak istercesine havayı koklama alışkanlığı olan adam mutfakta belirdi ve küçümseyen bakışlarını Mick'in üzerine dikti.

"Beni takip edin," dedi.

Mick onu takip ederek mutfaktan çıktı, dik merdivenlerden yukarı çıktı ve salonun arka tarafına açılan çuha kapıdan geçti. Evin ana bölümünün ani ihtişamı nefesini kesti ama etkilendiğini belli etmemeye özen gösterdi. Sekreter orada bekliyordu.

"Ekselansları size beş dakika verecek," dedi. "Size kütüphaneyi göstereceğim. Kovulduğunuzda sizi binadan çıkarmak için dışarıda bekleyeceğim."

Mick Boden, "Teşekkür ederim efendim," dedi.

Biraz gergindi ama uşak kapıyı açtıktan sonra kütüphaneye doğru kararlı adımlarla yürüdü. Kapıdan altı adım içeride durdu ve ayaklarını halının üzerine genişçe bastı. Şapkasını iki eliyle tuttu ve başını kibarca salladı. Eğilmeyecekti.

Dük -bu seferki dük olmalıydı- süslü bir mermer şöminenin önünde durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Üzerinde binicilik giysileri vardı, ama giysiler o kadar iyi dikilmiş ve üzerlerine o kadar mükemmel oturmuştu ki, Mick hemen kendi giysilerinin ucuzluğunu fark etti. O kadar karanlık gözlerle bakılıyordu ki, Mick bu gözlerin kendisine ait olduğuna yemin edebilirdi.

Siyah.

Dük, Mick'e "Bana birkaç sorunuz var," diye bilgi verdi. "Siz bir Bow Street Runner mısınız?"

"Evet, efendim. Mick Boden, efendim." Mick tekrar başını sallama dürtüsüne direndi. "Bayan Jane Ingleby'nin hizmetinizde olduğunu öğrendim efendim. "

"Öyle mi?" Majesteleri kaşlarını kaldırdı ve gerçekten de çok yasaklayıcı görünüyordu. "Peki, kimden bilgi aldığınızı sorabilir miyim?"

"Madam de Laurent, efendim," dedi Mick Boden. "Bir değirmenci. Bir ay kadar öncesine kadar Bayan Ingleby'yi çalıştırıyordu, genç hanım haber verdi ve sizin için çalışmak üzere buraya geleceğini söyledi."

"Gerçekten mi?" Dük'ün gözleri kısıldı. "Peki Bayan Ingleby'ye olan ilginiz nedir?"

Mick tereddüt etti, ama sadece bir an için. "O aranıyor, efendim," dedi, "alçakça suçlardan dolayı."

Majestelerinin parmakları sınav bardağının kulpunu buldu ve kıvrıldı, ancak onu gözüne kaldırmadı.

"Alçakça suçlar mı?" diye tekrarladi
usulca. "Hırsızlık, efendim," diye açıkladı
Mick. "Ve cinayet."

"Büyüleyici," dedi dük de aynı şekilde yumuşak bir sesle ve iyi bir karakter yargıcı olan Mick, bu adamın gerçekten de çok tehlikeli biri olabileceğinden hiç kuşku duymuyordu. "Ve bir Banbury hikâyesi?"

"Oh, hayır, efendim," dedi Mick hızla. "Bu tamamen doğru. Bu isim bir takma ad. Gerçekte o, Durbury Kontu'nun oğlu ve varisi Bay Sidney Jardine'i öldüren, sonra da kontun parasını ve mücevherlerini alıp kaçan Leydi Sara Illingsworth. Olayı duymuş olmalısınız, efendim. O umutsuz bir kaçak, efendim ve benim inancıma göre burada, bu evde."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Aman Tanrım," dedi Majesteleri. "Geçtiğimiz ay boyunca bir sabah uyandığımda boğazımı boydan boya kesilmiş bulmadığım için gerçekten şanslı olduğumu düşünüyorum."

Mick yoğun bir memnuniyet hissetti. Nihayet! Tresham Dükü onun Dudley House'da olduğunu kabul etmişti.

"O burada mı, efendim?" diye sordu.

Dük sorgu bardağını gözünün yarısına kadar kaldırdı. "Buradaydı," dedi. "Bayan Ingleby bacağımdan vurulduktan sonra üç hafta boyunca hemşirem olarak çalıştı. Birkaç hafta önce ayrıldı. Aramanızı başka bir yerde sürdürmelisiniz. Sanırım Bay Quincy size çıkışı göstermek için salonda bekliyor."

Ancak Mick Boden henüz görevden alınmaya hazır değildi.

"Bana onun nereye gittiğini söyleyebilir misiniz, efendim?" diye sordu. "Bu çok önemli. Durbury Kontu kederden kendini kaybetmiş durumda ve oğlunun katili adalete teslim edilene kadar bir an bile huzur bulamayacak."

Dük, "Ve mücevherleri Candleford'daki kasasına geri döndü," diye ekledi. "Bayan Ingleby burada hizmetçiydi. *Hizmetçilerin* benim yanımdan ayrıldıktan sonra nereye gittiklerini ben mi bileceğim?" Kaşları yine kibirle kalktı.

Mick az önce bir tuğla duvara çarptığını biliyordu. Çok yaklaşmıştı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Majesteleri. "Sorgulama sona erdi mi? Kahvaltı için sabırsızlandığımı itiraf etmeliyim."

Mick daha fazla soru sormak isterdi. Bazen insanlar kasıtlı olarak bilgi saklamasalar bile, fark ettiklerinden daha fazlasını bilirlerdi. Belki de kız gelecek planları hakkında bir şeyler söylemiş, bir ipucu vermiş, bir hizmetli arkadaşına sırrını açmıştı. Ama bunun pek olası olmadığını kabul etti. Kaçak olduğunu biliyordu. Şüphesiz bu evde geçirdiği haftalar boyunca Kaçakların onun peşinde olduğunu duymuştu.

"Eee?" Tek kelimenin ardında kibirli bir kuşku vardı.

Mick tekrar başını salladı, Tresham Dükü'ne güneydın dedi ve ayrıldı. Dükün sekreteri ona ön kapıdan çıkış yolunu gösterdi ve Bow Street Runner kendini Grosvenor Meydanı'nda buldu, başladığı yere geri döndüğünü hissediyordu.

Belki de tam olarak değil.

Düelloyu Madam de Laurent daha bahsetmeden önce duymuştu. Tresham Dükü bacağından vurulmuş ve üç hafta boyunca iş göremez hale gelmişti. Londra'nın diğer züppeleri muhtemelen ona eşlik etmek için kapısına dayanmışlardı. Kız onun hemşiresiydi. O ziyaretçilerden bazıları tarafından mutlaka görülmüş olmalıydı. Bazıları Dük'ün kendisinden daha açık sözlü olabilirdi.

Hayır, Mick Boden bir tuğla duvara toslamadığına karar verdi. En azından henüz değil.

Onu bulacaktı.

Jocelyn, kütüphanenin penceresinde durmuş Bow Street Runner'ın meydandan yavaşça çıkışını izlerken, TÜM KANITLARIN gözlerinin içine baktığını düşündü. Aslında o kadar yakından bakıyordu ki, zihninin odağını dağıtmış ve görmemişti.

Belli ki bir hanımefendi olarak yetiştirilmişti. Kibar kıyafetler dışında bir hanımefendinin sahip olması gereken tüm özellikleri en başından beri sergiliyordu. Zarif bir aksanla konuşuyordu; kendini gururla ve zarafetle taşıyordu; okuryazardı; piyanoyu yetenekle olmasa da yetkinlikle çalabiliyordu; eğitimli bir sesle ve Handel gibi bestecileri bilerek mükemmel şarkı söyleyebiliyordu; hizmetkârlara hükmedebiliyor ve onları organize edebiliyordu; kendisi gibi unvan sahibi bir erkek, doğası gereği zorba olsa bile ondan korkmuyordu.

Yetimhanede büyüdüğü hikâyesine bir an için inanmış mıydı? *Bir* an için, belki. Ama bir süredir onun geçmişi hakkında yalan söylediğini fark etmişti. Hatta boş yere nedenini bile merak etmişti. Geçmişiyle ilgili gizli tutmak istediği bir şeyler olduğu sonucuna varmıştı. İnsanların saklamayı tercih ettikleri sırları hiçbir zaman gereğinden fazla merak etmemişti.

Leydi Sara Illingsworth.

Jane Ingleby değil, Leydi Sara Illingsworth.

Artık boş olan meydana bakarken gözleri kısıldı.

En büyük ipucunu, yani görünmek istememesini sürekli olarak yanlış yorumlamıştı. Buradayken bahçeye çıkmak dışında Dudley House'un dışına çıkmak istememişti; şimdi de bulunduğu evin dışına çıkmak istemiyordu. Onun konukları için şarkı söylemek konusunda çok isteksizdi. Kuşkusuz parlak bir şarkıcılık kariyeri yapmaktansa onun metresi olmayı tercih etmişti.

Onun utandığını düşünmüştü, önce insanların onunla olan ilişkisinin ne olabileceğini düşüneceklerinden, sonra da bu ilişkinin gerçekte ne olduğundan. Ama başka hiçbir utanç belirtisi göstermemişti. Aralarındaki aptalca sözleşmeyi pratik bir sağduyuyla müzakere etmişti. Evini yeniden dekore etmişti çünkü kendisini bir genelevde yaşayan bir fahişe gibi hissetmek istemiyordu. İlişkilerinin tamamlandığı öğleden sonra kaderinden kaçmamıştı, sonrasında ne gözyaşı dökmüş ne de başka bir pişmanlık belirtisi göstermişti.

Zihni, kadının tanınmamak ve yakalanmamak için toplum içinde görünmekten korktuğunu anlamaya çalışmalıydı. Sadece bariz olanı, yani kadının saklandığını görememişti.

Hırsızlık ve cinayetten arandığını.

Jocelyn pencereden geri çekildi, odanın diğer tarafına doğru ilerledi ve ellerini meşe masanın üzerine koydu.

Bir kaçağı barındırıyor olması zerre kadar umurunda değildi.

Onun tehlikeli olduğu düşüncesi son derece saçmaydı. Ama onun kimliğini çok geç keşfettiğı gerçeğini biraz olsun önemsiyordu.

Beş parasız bir yetime, hatta yoksul bir beyefendiye metresi olarak iş teklif etmek hiç de istisnai bir şey değildi. Aynı işi bir kontun kızına teklif etmek ise tamamen farklı bir konuydu. Belki de öyle olmamalıydı. Herkesin eşit görüldüğü mükemmel bir toplumda yaşıyor olsalardı, bunun hiçbir önemi olmazdı.

Ama yapmadılar.

Ve böylece bir fark yarattı.

Cornwall'daki Candleford'dan merhum Durbury Kontu'nun kızı Leydi Sara Illingsworth'un bekaretine sahip olmuştu.

Şu anda Leydi Sara Illingsworth'e karşı pek de iyi niyetli hissetmiyordu.

Lanet olsun ona. Bir yumruğunu masaya sertçe vurdu ve dişlerini sıktı. Ona söylemeliydi. Ondan yardım istemeliydi. Jardine'in tam da en kötüsünü açıkça itiraf edebileceğı türden bir adam olduğunun farkında değil miydi? Jardine gibi adamları son derece hor görmesi gerektiğini anlamıyor muydu? Şeytan! Yumruğunu tekrar sertçe tahtaya vurdu. Bu piç kurusu ona ne yapmıştı da onu öldürmesi için kışkırtmıştı, eğer öldüyse? O zamandan beri suçluluk, korku ve yalnızlık içinde ne acılar çekmişti?

Allah belasını versin! Ona sırrını açacak kadar güvenmemişti.

Onun yerine bacağına bir kelepçe takıp kilitlemiş ve anahtarı da atmıştı. Bunu farkında olmadan yapmış olsa bile -aslında, ona çok az güvendiğı için *hiç kuşkusuz* böyle bir niyet tağımıyordu- gerçekten de etkili bir Çekilde yapmıştı.

Bunun için onu affetmekte zorlanacaktı.

Lanet olası kadın!

Ve başka bir şey. Oh, evet, başka bir şey daha vardı. Dün akşam ona, başka hiçbir insana yapmadığı şekilde ruhunu açmıştı. Ona bu kadar güvenmişti.

Ama kadın onun güvenine karşılık vermedi. Onu ilk gördüğünden beri dayanılmaz bir azap çekiyor olmalıydı. Yine de her şeyi ondan saklamıştı. Dün gece bile.

İskeletler geçmişimizde olması gereken korkunç şeylerdir, Jane, demişti ona. Sen de hiç olduğunu sanmıyorum, değil mi?

Hayır, diye cevaplamıştı. Hiç cevap vermedi. Lanet olsun ona!

Jocelyn'in yumruğu bir kez daha masaya çarptı ve hokkanın gümüş tutucusunda zıplamasına neden oldu.

JOCELYN günü kulüplerinde, Jackson'ın boks salonunda, atış poligonunda ve yarışlarda geçirdi. White's'ta yemek yedi ve birkaç saatini tatsız bir suarede geçirdi; bu sırada kız kardeşi ona oldukça yabancı biri haline geldiğini ve Heyward'ın onu yazın birkaç haftalığına Brighton'a götürüp Prinny'nin çevresine karışması için ikna ettiğini söyledi. Pavyon'un zevklerini tattı. Kendisinin de bir yabancı haline geldiğini söyleyen kardeşi öfkeden kuduruyordu.

"Mesele şu ki, Tresham," dedi, "Forbes'lar hâlâ saklanıyor ve onlarla görüşmekten korkan kişinin *sen* olduğunu yaymaya devam ediyorlar. Ağabeyimin arkasına saklanmam hakkında söylediklerinden bahsetmiyorum bile. Onlar hakkında ne yapmayı planlıyorsun? Ben de bunu bilmek istiyorum. Böyle ayak sürüdüğünü hiç görmemiştim. Bir hafta içinde ortaya çıkmazlarsa, onları kendim aramaya gideceğim. Ve onların seni ilgilendirdiğine dair o üst düzey ağabey açıklamasına lanet olsun. Öldürmeye çalıştıkları bendim."

Jocelyn iç çekti. Evet, ertelemişti. Hepsi bir kadına olan tutkusu yüzünden.

"Ve beni küçük düşürmeyi umuyorlardı," dedi. "Onlarla hesaplaşacağım Ferdinand. Yakında." Konuyu daha fazla tartışmayı reddetti.

Ama son bir haftadır *metresiyle* oyalanırken, konuşurken, okurken, müzik ve sanatla uğraşırken, itibarının zedelenmesine izin veriyordu. Bu işe yaramayacaktı.

Sonunda Brougham ve Kimble'ı yalnız yakalamayı başarması akşamın geç saatlerine kadar sürdü. Birlikte suareden White'ın evine doğru yürüyorlardı.

"İkiniz de metresimin adını kimseye söylemediniz, değil mi?" diye sordu.

"Şeytan, Tresham." Brougham'ın sesi sinirlenmiş gibiydi. "Bizden özellikle istemediğin halde sormana gerek var mı?"

"Eğer öyleyse, Tresh," dedi Kimble uğursuz bir sakinlikle, "belki de sana bir surat dikmeliyim. Son zamanlarda kendinde değilsin. Ama belki de soru retorikti?"

"Biri var," diye açıkladı Jocelyn, "yağlı saçlı, tüyler ürpertici derecede berbat bir giyim zevki olan, ama gözleri de keskin bir Runner, büyük olasılıkla yakında Bayan Jane Ingleby hakkında sorular soracak."

"Bir *Bow Street* Koşucusu mu?" Brougham yürümeyi bıraktı.

"*Bayan Ingleby*'yi mi soruyorsunuz?" Sokağın karanlığında bile Kimble'in kaşlarının çatıldığı görülüyordu.

"Diğer adıyla Leydi Sara Illingsworth," diye

açıkladı Jocelyn. Arkadaşları ona sessizce baktı.

Jocelyn, "Diğerlerinin yanı sıra sizi de sorgulayacak," diyerek onları temin etti. "Bayan Jane Ingleby?" Kimble'in ifadesi boş bir maskeye dönüşmüştü.

"Adını bile duymadım. Ya sen, Cone?" "Kimi?"

Brougham kaşlarını çatı.

"Hayır, hayır," dedi Jocelyn nazikçe ve tekrar yürümeye başladı. Arkadaşları da onun iki yanına dizildiler. "Yaralanmamdan sonra iyileşme sürecim boyunca bana bakıcılık yaptığı biliniyor. Bu sabah kütüphanemde duran kişi köle gibi görünmemek için elinden geleni yaparken bunu itiraf ettim. Üç hafta boyunca. Sonrasında işimden ayrıldı. Ama ben kim oluyorum da sıradan bir hizmetçinin kapılarının ötesindeki ilerleyişini takip ediyorum?"

"Böyle bir hizmetçi var mıydı?" Brougham dikkatsizce sordu. "İtiraf etmeliyim ki fark etmedim, Tresham. Ama ben başkalarının hizmetkârlarını fark etmemeye eğilimliyimdir."

"Senin suarende *şarkı söyleyen* o muydu, Tresh?" Kimble sordu. "Bu tür müzikten hoşlananlar için güzel bir ses. Tüm hanımlar satenler, tüyler ve mücevherlerle baştan çıkarıcı bir şekilde giyinmişken, tülbentli sade taşralı bayanlardan hoşlananlar için de yeterince güzel bir kız. Ona ne oldu böyle?"

"Teşekkür ederim," dedi Jocelyn hızlıca. "Size güvенеbileceğimi biliyordum."

"Brougham sesi normale döndüğünde, "Jardine'e ne oldu?" diye sordu. Umarım bizden, Leydi Sara'nın onu hırsızlık yaparken yakaladığı için soğukkanlılıkla öldürdüğüne inanmamızı istemiyorsunuzdur."

Kimble alaycı bir şekilde homurdandı.

Jocelyn dişlerinin arasından, "Ne olduğunu *bilmiyorum*," dedi. "Bana sır vermeyi uygun görmedi. Ama şunu söylememe izin verin. Jardine ölmüş olsa iyi olur. Eğer ölmediyse, ölmüş olmayı dilemesini sağlamak benim için ayrı bir zevk olacak."

"Eğer yardıma ihtiyacınız olursa," dedi Brougham, "bendeniz Tresham'dan başkasına bakmayın."

"Leydi Sara konusunda ne yapacaksın, Tresh?" Lord Kimble

sordu.

Jocelyn acımasızca, "Onu öldüresiye dövün," dedi. "Bu saçma hikâyenin temeline inin. Bacaklarına pranga vurun ve hayatının geri kalanında doğduğuna pişman edin. Bu sırayla."

"Bacaklar zincirli." Conan Brougham yüzünü buruşturdu. "Çünkü o senin hatan-" Birdenbire öksürük krizine tutuldu, belki de Vikont Kimble'in dirseğiyle kaburgalarına aldığı keskin bir darbenin etkisiyle.

Jocelyn, "Bacaklar zincirli," diye tekrarladı. "Ama önce tilkileşeceğim.

Sarhoş. Bir lord kadar sarhoş. Rüzgara karşı üç yaprak."

Sorun şu ki, ne kadar içerse içsin, istediği zaman asla sarhoş olamıyor gibiydi. Gece yarısını biraz geçe White'ın evinden tek başına çıktığında çok miktarda içki içmiş olduğuna inanıyordu. Ama fark ettiğinden daha sarhoş değilse, metresinin evine doğru düz bir çizgide yürüyordu ve hala tutkulu bir öfke yerine sadece soğuk bir öfke hissediyordu. Onu nasıl dövebilirdi -gerçek anlamda onu ya da başka bir kadını dövebileceğinden değil. Öfkesiyle birlikte hiçbir sıcaklık hissetmezse, o ünlü dil kırbaçlarından birini nasıl atabilirdi?

Eve varıp anahtarıyla içeri girdiğinde, tek düşünebildiği kadını aşağılamak, ona hayatındaki çok ikincil konumunu hatırlatmaktı. Kadın henüz farkında olmasa da onunla evlenmek zorunda kalacaktı elbette. Kadın ismen onun karısı olacaktı. Ama çok geçmeden, hayatının geri kalanında onun için bir metresten daha değersiz olacağını anlayacaktı.

H

GECE YARISINDAN SONRA, JANE onu beklemekten vazgeçtikten çok sonra geldi, ama hâlâ ayaktaydı, çalışma odasından yemek odasına doğru volta atıyordu.

bir şeylerin çok yanlış olduğunu bilerek oturma odasına geçti. Dış kapının anahtarını duyduğunda çalışma odasındaydı, kollarını beline sımsıkı sarmış, portresine bakıyordu. Onu karşılamak için acele etti, giderken bir şamdan aldı. Ama kendine olan saygısını toplayarak sessizce salona girdi. Bir an sonra bu kısıtlamadan memnun oldu.

Siyah opera pelerinini giymişti. Ona bakmak için dönmeden önce ipek şapkasını ve eldivenlerini dikkatle çıkardı. Bunu yaptığında Jane kendini Tresham Dükü'ne, geçmişinden gelen o yabancıya bakarken buldu. Karanlık, soğuk, alaycı ve kesinlikle sarhoş Tresham Dükü. Gülümsedi.

"Üst kata!" diye emretti soğuk bir kibirle ve başını merdivenlere doğru hafifçe salladı.

"Neden?" Kaşlarını çatı.

Kaşlarını kaldırdı ve ona sanki ayağının altındaki bir solucanmış gibi baktı.

"Neden?" diye sordu usulca. "*Neden*, Jane? Acaba adresi mi karıştırdım? Ama anahtarım kilide uydu. Hanımımı tuttuğum ev burası değil mi? Hanımımın hizmetlerinden yararlanmak için geldim. Bunu rahatça yapabilmem için bir yatağa ve o yatakta onun şahsına ihtiyacım var. Sanırım yatak üst katta."

"Tilki gibisin!" dedi, soğukkanlılıkla ona uyararak.

"Öyle miyim?" Şaşırmış görünüyordu. "Ama hanımımın evine giden yolu bulamayacak kadar tilki değilim. Yatağına giden merdivenleri tırmanamayacak kadar tilki değilim. Onu kaldıramayacak kadar tilki değilim, Jane."

Onun kabalığı karşısında kızardı ve kalbi kırılmayacak kadar kurşuni bir ağırlık gibi hissederken ona baktı. Ama bu gece bittiğinde kırılacağını biliyordu. Aptal! Ah, aptal, sadece ona aşık olmak değil, aynı zamanda onun da kendisine aşık olduğunu hayal etmek.

"Üst katta!" Tekrar işaret etti. Ve sonra başını salladı. "Ah, tereddütünüzün nedenini anladım. Lütfen demeyi unuttum. *Lütfen* git.

Üst kata, Jane. Lütfen oraya vardığında tüm kıyafetlerini ve saç tokalarını çıkar. Lütfen yatağa sırt üstü uzanın ki ben de sizin hizmetinizden faydalana bileyim. Lütfen sözleşmemizin size düşen kısmını yerine getirin."

Sesi buzdan daha soğuktu. Gözleri gece kadar siyahtı.

Onu reddetmek için iyi bir nedeni yoktu. Ona iyilik yapmadan önce onu sevmesi gerektiği hiçbir zaman aralarındaki anlaşmanın bir parçası olmamıştı. Ama birdenbire kafasının karıştığını hissetti, sanki bir hafta -hayatının en değerli haftası- hiçbir iz bırakmadan silinip gitmişti. Sanki rüya görmüştü. Sanki hiç yoldaşı, arkadaşı, sevgilisi olmamıştı. Ruh eşi.

Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, o sadece onun metresiydi.

Döndü ve şamdanı yüksekte tutarak, kalbi taşa dönmüş bir halde merdivenlerden yukarı çıktı. Hayır, o değil. Bir taş acı hissetmez. Gözyaşlarını geri kırıptı. Adam onda böyle bir zayıflık belirtisi göremezdi.

Asla!

"Buraya geldim, Jane," dedi birkaç dakika sonra, yatak odasının kapısında dururken, yüz ifadesi oldukça anlaşılmazdı - onda sarhoşluktan ve tehlike tehdidinden bahseden bir şey olması dışında, "hanımım tarafından ağırılanmak için. Beni nasıl eğlendireceksin?"

Sanki geçen hafta hiç yaşanmamış gibi hissetti. Öyle olmasaydı, elbette onun sözlerinde özellikle rahatsız edici bir şey bulamazdı. Onlarda kırıcı bir şey *yoktu*. Öyle olduğunu düşünüyormuş gibi cevap vermemeliydi. Sadece geçen haftayı unutmalıydı. Ama çok uzun süre tereddüt etti.

"Başın ağrımıyor mu acaba Jane?" Sesinde ağır bir ironi vardı. "Ya da kursların?"

Önümüzdeki birkaç gün içinde derslerinin bitmesi gerekiyordu ve bu konuda haklı bir endişe duyuyordu. Ama mecbur kalmadıkça endişelenmeyecekti. Böyle bir ilişkinin sonuçlarını en başından beri biliyordu. Sözleşmede, ilişkilerinden doğacak çocuklarla ilgili bir madde bile vardı.

"Yoksa bu gece benden öğreniyor musun?" diye sordu, gözlerini ona dikmiş her zamankinden daha tehlikeli görünüyordu. "Bu ayrıcalığını kullanacak ve beni şehvetim tatmin edilmeden cehenneme mi göndereceksin Jane?"

"Hayır, tabii ki değil." Ona sakince baktı. "Sizi ağırlamaktan memnuniyet duyacağım, Majesteleri. Siz burada yokken uzun saatler boyunca düşünecek, hayal edecek ve plan yapacak başka neyim var ki?"

"En azından," dedi ona ve yatağa doğru yürürken, "arsız dilini kaybetmediğini keşfetmek güven verici, Jane. Sırt üstü yatarken uysal ve itaatkâr olman kesinlikle hoşuma gitmezdi. Şimdi, benim için hangi şehvetli zevkleri hayal edebilirsin?"

Geçtiğimiz bir buçuk hafta boyunca bir dizi beceri öğrenmişti. Ne kendi cinselliğinden ne de onunkinden utanmamayı öğrenmişti. Adamın gerçekten de onun kendisini eğlendirmesini bekleyeceği açıktı. Yatağın yanında durdu, ayaklarını iki yana açtı, ellerini arkasında kavuşturdu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. Bu durum biraz rahatsız edici olmanın ötesinde, bir sonraki karşılaşmalarının nasıl olacağını umduğu düşünüldüğünde kesinlikle üzücüydü.

Yavaşça soyundu, her seferinde azar azar çıplak bedeninin kışkırtıcı bakışlarıyla onu kızdırdı. Her bir giysiyi katladı ve bir sandalyenin üzerine koymak için döndü. Çırılçıplak kaldığında kollarını kaldırdı ve saçlarındaki tokaları teker teker çekerek saçlarını dalgalandırdı. Gülümsedi. Belki de her şeye rağmen onu dün akşamki utancından kurtarabilirdi - eğer ondaki bu ani değişim bununla ilgiliyse.

Pelerini hâlâ üzerindeydi ama onu omuzlarından geriye atmıştı. Dizaltı pantolonunun dar kumaşını zorlayan uyarılmışlığının belirgin şişkinliğini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. Yine de hareket etmedi. Yüz ifadesi donuktu.

Adamın boynundaki düğmeleri çözdü ve pelerininin arkasından yere düşmesine izin verdi. Ama bunu yaparken ona süründü ve daha önce bilmediği bir şeyi keşfetti - tamamen giyinik biriyle çıplak olmanın erotik bir yanı olduğunu.

"Otur," diyerek onu yatağı göstermeye davet etti.

Kaşlarını kaldırdı ama yatağın kenarına oturdu, ayaklarını iki yana açtı, ellerini arkasında yatağın üzerine koydu ve kollarından destek aldı.

"Sana öğretmediğim kötü dersleri öğreniyorsun, Jane," dedi, pantolonunun düğmelerini açıp onu ipeksi sınırlarından kurtarmasını izlerken. "Benim için ne saklıyorsun? Ağız oyunu mu?"

İçgüdüsel olarak onun ne demek istediğini biliyordu. Aklı bunun iğrenç olduğunu düşünse de, bedeni bunun böyle olmayacağını biliyordu. Ama yine de bunu yapabileceğine inanmıyordu. Henüz yapamazdı. Erkek ve metres olarak değil de sevgili olarak bir araya gelebilecekleri zaman gelmedikçe.

Onu ellerinin arasına aldı, okşadı, okşarken

daralmış gözlerle ne yaptığını izledi. Sonra yatağın üzerine diz çöktü, onu girişine yerleştirdi ve üzerine abandı. Dik durdu, omurgası hafifçe arkaya doğru eğildi, parmak uçları omuzlarındaki gece ceketinin satenindeydi. Adamın gözlerinin içine baktı. "Güzel, Jane," dedi adam. "Eğlenceli." Ama hâlâ hareket etmiyordu. İçinde uzun ve sertti ama hareket etmedi. Kokusunu alabiliyordu nefesinde likör.

Ona ata binmeyi öğretmişti. Ama bunu daha önce adam düz bir şekilde yatarken ve kadın onun üzerine eğilmişken yapmıştı. Adam da onunla birlikte ata binmişti, adım adım. İkisi de nihai zevke ulaşmak için çabalamıştı.

Bu gece kıpırdamadan oturdu ve karanlık, tehlikeli gözleriyle onu izledi.

Kaygan ve ıslaktı ve arzudan zonkluyordu. Onun basit bir uyarılmadan daha fazlasıyla karşılık verdiğini hissetmekten, tamamlanmaya giden yolu göstermesine izin vermekten daha iyi bir şey istemezdi. Ama o bunu yapmadı. İçinde aydınlatamadığı bir karanlık vardı. Hâlâ hem kendini hem de onu cezalandırıyor, diye düşündü, bir önceki akşamki ifşaatlarının aşağılanması olarak görüyor olmalıydı.

Ağırlığını yayılmış dizleri ve baldırları üzerinde tuttu. Ve ona bindi. Daha önce yaptığı gibi değil, iç kasları yükselme ve alçalma ritmine göre sıkılıp gevşiyordu. Bu tür hareketlerde belli bir savunma, tutkunun yükselişi ve zirvesi üzerinde belli bir kontrol vardı - en azından son anlara kadar. Bu kez savunmasız hareket ediyordu, iç kasları gevşemişti, seksin ritmine kendini tekrar tekrar kaptırdığı sertliğe karşı hiçbir engel yoktu. Omurgasını daha da dikleştirdi, başını geriye eğdi, gözlerini kapattı ve ellerini arkasındaki ipek dizlerine dayadı.

Ona değer verdiğini, ihtiyacı olduğunda ondan hiçbir şey esirgemeyeceğini bedeniyle göstermeye çalıştı. Ve garip, kasvetli ruh haline rağmen, onun kendisine ihtiyacı *olduğunu* hissetti.

Adam sert ve hareketsiz kalırken kaç dakika devam ettiğini bilmiyordu. Ama arzu çığ bir sızıya dönüştü ve sızı acıdan ayırt edilemez hale geldi ve sonunda -ah, ne mutlu ki

-Elleri kalçalarına geldi ve orada beklenmedik bir sertlikle kenetlendi, ritmi ve tüm kontrolü, aceleyle ve tekrar tekrar içine doğru iterken, kasıtlı olarak dikmediği bariyeri aşarak pompalarken bile paramparça oldu. Sanki çok uzaktaki bir başkasını dinliyormuş gibi hıçkırarak ağladığını duyabiliyordu. Adamın doruk noktasının hırıltısını duydu ve tohumunun sıcak fişkırışını hissetti.

Birlik. Ah, kutsanmış birlik. Şimdi teselli bulacaktı. Birlikte uzanıp, sıcak ve doygun bir şekilde konuşacaklardı. Kadın ona güven verecek ve o da karanlık, tehlikeli Tresham Dükü yerine yeniden Jocelyn olacaktı.

Yarın kendi karanlık sırlarını ona açabilecekti.

Nefes nefese kalmış, terden ıslanmış ve üşümüştü. Hâlâ yatakta onun üzerine oturmuş, bacakları geniş ve sertti. Adam hâlâ içine gömülmüştü. Başını kaldırdı ve ona hülyalı bir şekilde gülümsedi.

"Çok eğlenceli, Jane," dedi hızlıca. "Mesleğinde gerçekten de ustalaşıyorsun. Maaşının her kuruşuna değmeye başlıyorsun." Onu üzerinden kaldırdı, yatağa yayılacak şekilde çevirdi ve ayağa kalktı. Tekrar düğmelerini iliklemeye başladı.

Üzerine bir sürahi buzlu su da fırlatabilirdi.

"Ve tabii ki siz," dedi, "her zaman üstü kapalı bir hakaret ustası oldunuz. Bana bunun için para ödendiğini gayet iyi anlıyorum. Dün akşam gardını indirdin ve bana söylediğine çok pişman olduğun şeyleri söyleyerek kendini utandırdın diye bunu bana hatırlatmana gerek yok." Üstünü örtmek için yatak örtülerini yukarı çekti. Birden kendini gerçekten de çok çıplak hissetti.

"Yatakta oldukça yetenekli olduğun söylendiğinde aşağılandın mı Jane?" diye sordu. Bu iltifatı pek sık yapmam, biliyorsun." Pelerinini omuzlarına atıyordu.

"Hakarete uğradım," dedi ona, doğrulup yorganı göğüslerine bastırarak, "bu yetenek ve maaş muhabbetiyle beni aşağılamayı gerekli gördüğünüz için ekselansları. Sadece bir kadın olduğum ve üstelik metresiniz olduğum için bana sırrınızı açmaktan utandığınız için hakarete uğradım. Arkadaş olduğumuzu *sanıyordum* ve arkadaşlar birbirleriyle konuşurlar. Birbirlerine güvenirler ve en derin sırlarını ve en derin yaralarını paylaşırlar. Yanılmışım. Bunun için bana maaş ödediğinizi unutmamalıydım." Tek koluyla yatağı işaret etti. "Ve şimdi yorgunum. Hayatımı kazanmak için çok çalıştım. Lütfen gidin, majesteleri. İyi geceler."

"Arkadaşlar birbirlerine *sır* verirler mi, Jane?" Adam ona dikkatle bakıyordu, gözleri simsiyahtı. Bir an için korktuğunu hissetti. Adamın eğilip onu yakalayacağını düşündü. Bunun yerine ona ani, ironik bir şekilde saygılı bir selam verdi ve odadan çıktı.

Jane soğuk, titrek, yalnız ve hayatında daha önce hiç olmadığı kadar mutsuz kalmıştı.

Grosvenor Meydanı'ndaki evine doğru yol alırken, Jocelyn'in ruh hali gerçekten de karaydı. Artık kendinden tamamen nefret ediyordu - en azından tatmin edici derecede tanıdık bir duyguydu bu. Sanki ona tecavüz etmiş gibi hissediyordu; oysa geçmişte metreslerine yaklaşmaya alışık olduğu şekilde yaklaşmıştı ona. Ve onu hor görüyordu. Kadın

Bu gece ona dokunmasına izin vermemeliydi, ama aslında ona deneyimli bir fahişe gibi hizmet etmişti.

Bütün hafta boyunca onu bir arkadaş, bir ruh eşi ve aynı zamanda çok iyi bir yatak partneri bulduğuna inandırdığı için ondan nefret ediyordu. Bir şekilde onu tüm savunmalarını indirmeye, en gizli benliği olan her şeyi onunla paylaşmaya teşvik ettiği için. Bir şekilde, karşılığında bedeni dışında hiçbir şey almadığını ama vermediğini, ilişkilerinde karşılıklı hiçbir şey olmadığını fark etmesini engellediği için.

Onun güvenini kazanmış ama kendini metres pozisyonunun ve Jane Ingleby takma adının ardına saklamıştı. Yine de şimdi ona gerçek dostluğun doğası hakkında ders vermeye cüret etmişti.

Ondan *her şeyini* almıştı, artık yapamayacağını düşündüğü aşkını bile.

Her şeye rağmen hayatın yaşamaya değer olduğu umuduyla kendisini kandırdığı için ondan nefret ediyordu. On yıl boyunca içinde yaşadığı sert kozanın tüm konforunu elinden aldığı için.

Ondan nefret ediyordu.

Onu Sara olarak bile düşünemiyordu.

O Jane'di.

Ama Jane Ingleby diye biri yoktu.

Eve yaklaşırken baş ağrısının tatmin edici başlangıcını hissedebiliyordu. Şansı yaver giderse, sabaha kadar devasa bir akşamdan kalmalığın dikkatini dağıtmasını sağlayacaktı.

Mick Boden, sokağın karşısındaki karanlık bir kapının gölgesinde durduğu yerden, önce Tresham Dükü'nün sokaktan aşağıya doğru ilerleyişini, sonra da evin yatak odası olması gereken yerdeki ışığın sönüşünü izledi. Evin bir aşk yuvası olduğu açıktı; Dük kendi anahtarıyla içeri girmiş, bir saat kadar kalmıştı.

Varışından hemen sonra mum ışığının görüldüğü odada bir iki dağ gezintisi yapmış, sonra da halinden memnun bir şekilde evine doğru uzaklaşmıştı.

Uzun bir gün olmuştu. Daha fazla oyalanmanın bir anlamı yoktu. Hanımefendinin evden çıkması pek olası değildi.

Sevgilisinin ardından bakmak, hatta ona iyi geceler dilemek için pencereye çıkmamıştı.

Ama bir ara dışarı çıkmalıydı -muhtemelen yarın yürüyüşe ya da alışverişe çıkmak için. Tek ihtiyacı olan onu bir an görmektir. En azından o zaman dükün süslü parçasının Leydi Sara Illingsworth, nam-ı diğer Bayan Jane Ingleby olup olamayacağını anlayabilirdi. Mick Boden o evin kadın sakini hakkında kesin bir sezgiye sahipti ve Bow Street Runner olarak çalıştığı yıllar boyunca sezgilerine güvenmeyi öğrenmişti.

Mick sabah geri dönmeye ve kadın çıkana kadar evi gözetlemeye karar verdi. Elbette böyle sıradan bir görev için bir yardımcı tutabilirdi, çünkü gerçekten takip etmesi gereken başka araştırma yolları vardı, ama onu uzun ve sinir bozucu arayışı sırasında merakı ve hatta kadına karşı belli bir saygısı uyanmıştı. Onu ilk gören ve yakalayan kişi olmak istiyordu.

Jocelyn parktaki olağan sabah gezintisini kaçırdı. Şişman bir kafa, mide bulantısı ve arabayı açan bir vale ile uğraşmakla meşguldü. parlak güneş ışığında perdelerini geri çekti ve sonra şaşırılmış göründü. Efendisinin kendi yatağında yattığını, güneş ışığının yüzüne vurduğunu keşfetti.

Ancak Jocelyn, akşamdan kalma bir halde personelini uzun süre terörize etme lüksüne sahip değildi. Yapması gereken işler vardı. Neyse ki önceki akşam Kimble ve Brougham ile konuşma fırsatı bulmuştu. Aynı şey, tıpkı yeğeni, kuzeni ya da Leydi Sara Illingsworth onun için her neyse o gibi, insan içine hiç çıkmayan Durbury Kontu için söylenemezdi.

Yine de adam hâlâ şehirdeydi ve hâlâ Pulteney'deydi, Jocelyn sabahın ortasında oraya uğradığında fark etti. Ve Tresham Dükü'nü kabul etmeye istekliydi, her ne kadar bu istek karşısında şaşırılmış olsa da. Ne de olsa baş sallamaktan öte bir tanışıklıkları olmamıştı. Jocelyn önce kartını gönderdikten sonra Kont'un adamı tarafından yukarı çıkarıldıktan sonra özel oturma odasında duruyordu.

"Tresham?" dedi selamlaşırken. "Nasılsınız?"

"Pekâlâ, teşekkür ederim," diye cevap verdi Jocelyn, "şu anda evimdeki yatağında boğazım kesilmiş olarak yatıyor olabileceğimi düşünürsek. Leydi Sara Illingsworth iki haftadan uzun bir süredir evimden uzakta olduğu için, daha doğrusu mezarımdayken."

"Ah, evet, oturun. Size bir içki doldurayım." Bow Street Runner'ın yakın zamanda Kont'a rapor verdiği belliydi. "Nerede olduğunu biliyor musun, Tresham? Bir şey mi duydun?"

Jocelyn, midesi tatsız bir şekilde çalkalanırken içki için "Hiçbir şey, teşekkür ederim," dedi. Kendisine sunulan sandalye teklifini değerlendirdi. "Benim yanımdayken bir hizmetçi gibi giyindiğini ve takma bir isim kullandığını anlamalısınız. O sadece bir çalışandı. Ayrıldığında nereye gittiğini sormak aklıma gelmedi."

"Hayır, tabii ki değil." Kont kendine bir içki doldurdu ve odanın ortasındaki kare masaya oturdu. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "O lanet olası Runner'lar aldıkları ücretin çeyreğine bile değmezler,

Tresham. Aslında şeytani bir beceriksizlik. Tehlikeli bir suçlu, şüphelenmeyen bir halkın arasında serbestçe dolaşırken bir aydan uzun bir süredir burada topuklarımın üzerinde tepiniyorum. Ve bu sürenin üç haftasında Dudley House'daydı. Keşke bilseydim!"

"Zarar görmekten kurtulduğum için çok şanslıydım," dedi Jocelyn. Oğlunuzu öldürdü, değil mi? Başın sağ olsun, Durbury."

"Teşekkür ederim."

Adam bariz bir şekilde rahatsız görünüyordu. Hatta o kadar ki, Jocelyn ona dikkatle bakarken neredeyse sıkılmış bir tembellik izlenimi vererek kendi sonuçlarını çıkardı.

"Ve hakarete hakaret eklemek için sizi soydu," dedi. "Dudley House'da üç hafta geçiren Leydi Sara, evin pahalı hazinelerle dolu olduğunu çok iyi biliyor olmalı. Dün sabah kimliğini öğrendiğimden beri, yanlış bir zamanda ona rastlayacak kadar talihsiz olursam bir hırsızlık girişiminde bulunup beni de öldürebileceğinden endişe ediyorum."

Kont ona dikkatle baktı ama Jocelyn uzun zamandır yüz ifadesiyle hiçbir şey belli etmeme sanatında ustalaşmıştı.

"Kesinlikle öyle," diye kabul etti Kont.

"Jocelyn, "Sıradan bir kadın akrabanızın -hem de bağımlı bir akrabanızın- size böylesine kişisel bir acı çektirmesi ve otoritenizin kamuoyunda böylesine alay konusu olmasına neden olmasından dolayı duyduğunuz öfkeyi çok iyi anlıyorum," dedi. Yerinizde olsaydım, ben de sizin kadar sabırsızlıkla onun yakalanmasını beklerdim, böylece kanun sırasını savmadan önce kırbacımı onun postu üzerinde etkili bir şekilde kullanabilirdim. Duyduğuma göre asi kadınlar için tek yol buymuş. Yine de size iki şeyden bahsetmek istiyorum - aslında gelme nedenimden."

Durbury Kontu az önce hakarete mi uğradığından yoksa kendisiyle dertleştiğinden mi emin değildi.

Jocelyn, "Hizmetçilerimden bazılarına sordum," diye açıkladı, "elbette böyle bir şey yapmamıştı, "ve bana Bayan Jane Ingleby olarak tanıdığım hemşirenin Dudley House'da sadece küçük bir çanta dolusu eşyası olduğunu söylediler. Bu da aklımda bir soru bırakıyor. Sizden aldığı servet değerindeki para ve mücevherleri nereye sakladı? Çalıştırdığınız Bow Street Runner aramaya bu açıdan yaklaşmayı düşündü mü? Hazineyi bulduğunuzda kadına giden net bir iz olacaktır."

Kontun cevap vermesi için kaşlarını kaldırarak durakladı.

Lord Hazretleri sert bir tavırla, "Bu da bir fikir," dedi. Jocelyn onaylandı

hazine olmadığından ya da en azından kayda değer miktarda olmadığından şüpheleniyordu.

Jocelyn dostça, "Beni takip etmektense para ve mücevherleri aramakla daha iyi bir iş yapmış olur," diye ekledi.

Durbury Kontu ona sertçe baktı.

"Sanırım," diye devam etti Jocelyn, "dün sabah benimle yaptığı görüşmeden, ben uyurken son paramı çalabilecek ve iyi bir önlem için bir baltanın sivri ucuyla kafatasımı yarabilecek bir kadınla yatmaktan belirli bir gıdıklanma duyacak türden bir adam olduğum sonucuna vardı. İnsan vardığı sonucu anlayabiliyor. Pervasız ve tehlikeli yaşam konusunda belli bir şöhretim var. Ancak, dün nereye gidersem gideyim takip edilmeyi oldukça eğlenceli bulsam da, bu deneyimin bugün tekrarlanmasını sıkıcı bulacağıma inanıyorum."

Kontun, Runner'ının dünün büyük bölümünde ne yaptığını bilmediği açıktı. Boş boş baktı.

Jocelyn, "Bugün henüz böyle bir şey olmadı," diye itiraf etti. "Dün gece ziyaret ettiğim bir *hanımefendinin* evinin önünde yine kamp kurduğunu söyleyebilirim. O hanımefendi benim metresim, ama şunu anlamalısın ki Durbury, çalıştırdığım her metres benim tam korumam altındadır ve onu taciz eden herkes bana hesap verecektir. Belki de bunu Koşucunuza açıklamayı uygun görürsünüz - korkarım şu anda adı aklıma gelmiyor." Ayağa kalktı.

"Kesinlikle yapacağım." Durbury Kontu öfkeli görünüyordu. "*Hanımının evine göz kulak olmaları için* Runners'a fahiş bir miktar mı ödüyorum, Tresham? Bu çok çirkin."

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Jocelyn kapının yanındaki masadan şapkasını ve eldivenlerini alırken, "bir hanımefendiyle *sohbet* ederken pencerenin dışarıdan izlendiğini bilmek biraz dikkat dağınıcı oluyor. Bu gece yine böyle bir dikkat dağınıklığı beklemeyeceğim."

Kont ona, "Hayır, kesinlikle," diye güvence verdi. "İnan bana, Mick Boden'dan bunun için bir açıklama talep edeceğim."

"Ah, evet," dedi Jocelyn kendini odadan dışarı atarken, "adı buydu. İyi yağlanmış saçları olan ufak tefek bir adam. Sana iyi günler, Durbury."

Merdivenlerden inip otelden çıkarken, gözlerinin hemen arkasında uzun süre kalmak üzere yerleşmiş olan baş ağrısına rağmen sabahki ziyaretinden memnun hissediyordu. Sabah neredeyse bitmek üzereydi.

O

Sadece, bekçi köpeği kaldırılmadan önce evinin kapısından burnunu bile çıkarmayacağını umuyordu. Ama bu pek olası değildi. Arka bahçe dışında hiç dışarı çıkmazdı. Ve şimdi, elbette, nedenini anlıyordu.

Jane, bahçenin daha önce hiç çalışmadığı bir köşesini ele almak için çok sıkı çalıştığı bir ^{sabah}, sonun geldiğine kendini ikna etti. Kendisi de bundan söz etmişti -karasevda, ilginin yavaş yavaş kaybolması, tüm bağların nihai olarak kopması.

Karasevda bitmişti, kendi düşüncesizliği tarafından öldürülmüştü - ya da ne

Görünüşe göre her halükarda bir düşüncesizlik olarak görüyordu. Jane ilgisinin azalmasının kademeli değil, ani olacağından şüpheleniyordu. Belki dün geceki gibi birkaç gece ziyareti daha bekleyebilirdi. Ama yakında bir gün Bay Quincy ilişkinin sona ermesi için gerekli düzenlemeleri yapmak üzere gelecekti. Konuşacak pek bir şey olmayacaktı. Sözleşme çoğu ayrıntıyı hallediyordu.

O zaman Jocelyn'i bir daha asla göremeyecekti.

Eldivenlerinin içinden bile acı veren bir ısırğan otu kümesini pervasızca parçaladı.

Kendi kendine, bunun iyi olduğunu söyledi. Nasıl olsa Bow Street Runners'a teslim olacaktı. Yakında bunu hiçbir engel olmadan yapabilecekti. Yakında kaderi onun için pek önemli olmayacaktı ama elbette prensipleri gereği kendisine yöneltilen saçma suçlamalardan aklanmak için mücadele edecekti. Sidney'in ölmüş olması dışında saçmaydı.

Başka bir ısırğan otu kümesine uzandı.

Kendini o kadar iyi ikna etmişti ki, Jocelyn öğleden sonra erkenden geldiğinde şaşırdı. Üst katta temiz bir elbise giyerken kapı tokmağının sesini duydu. Merdivenlerde onun ayak seslerini duymak için gergin bir şekilde bekledi. Ama kapıyı çalan Bay Jacobs'un tereddütlü vuruşuydu.

"Ekselansları sizi oturma odasında ağırlamaktan onur duyar, hanımefendi," diye uşak onu bilgilendirdi.

Fırçasını yere bırakırken Jane'in kalbi sıkıştı. Oturma odasını bir haftadan uzun süredir kullanmamışlardı.

Kadın odaya girdiğinde, bir kolunu yüksek şömineye dayamış, boş ş ö m i n e n i önünde duruyordu.

"İyi günler, Jocelyn," dedi.

Her zamanki karanlık, alaycı, kibirli haline bakıyordu, gözleri oldukça

anlaşılmaz. O halde dün gecedan beri ruh hali düzelmemiştii. Ve birdenbire onun neden geldiğini anladı. Elbette Bay Quincy'yi göndermeyecekti. Ona kendisi söyleyecekti.

Bu sondu. Sadece bir buçuk hafta sonra.

Başını eğdi ama selamına karşılık vermedi.

"Bu bir hataydı," dedi sessizce. "Yandaki odayı görüp göremeyeceğini sorduğunda, kararlı davranıp hayır demeliydim. Sen bir metres istiyorsun, Jocelyn. Bir kadınla karmaşık olmayan fiziksel bir ilişki istiyorsun. Arkadaşlıktan, duygusal yakınlıktan korkuyorsun. Sanatsal yönünden korkuyorsun. Anılarınızla yüzleşmekten ve onların hayatınızı mahvetmesine izin verdiğinizi kendinize itiraf etmekten korkuyorsunuz. Kendini saf bir insan olarak görmeyi bırakmaktan korkuyorsun. İçsel benliğini şımartman için seni cesaretlendirmemeliydim. Senin arkadaşın olmamalıyım. İlişkimizi olması gerektiği gibi tutmalıyım. Seni yatakta eğlendirmeli ve hayatının geri kalanını bu evin sınırlarının ötesinde yaşamak için cesaretlendirmeliydim."

"Gerçekten mi?" Sesinde saf buz vardı. "Benim için başka bilgelik incilerin var mı Jane?"

"Seni sözleşmemize bağlı tutmayacağım," dedi. "İlişkimiz sadece bir buçuk hafta sürmüşken beni dört buçuk yıl boyunca desteklemen için ısrar etmem suç olur. Benden özğürsünüz, Majesteleri. Şu andan itibaren. Yarın gitmiş olacağım. İsterseniz bugün bile."

Bugün daha iyi olur. Düşünmeye vakit bulamadan gitmek. Pulteney Hotel'e gitmek. Ya da Kont orada değilse Bow Street Runners'ı aramak için.

"Çok haklısın," dedi adam, rahatsız edici derecede uzun bir süre sessizce ona baktıktan sonra. "Sözleşmemiz geçersiz. Ölümcül bir kusuru var."

Çenesini bir çentik kaldırdı, ancak o konuşurken umutsuzca tartışacağını, onu kalmaya ikna etmeye çalışacağını, tekrar sadece Jocelyn olacağını umduğunu fark etti.

"Sanırım," dedi, "araflardan biri takma isim kullanırsa sözleşmeler geçersiz olur. Ben hukuk uzmanı değilim. Quincy bilir. Ama haklı olduğuma inanıyorum Sara."

Aptalca, bir an için fark etmedi. Sadece kalbinde garip bir ürperti vardı. Ama bu sadece bir andı. Kullandığı isim, sanki sesiyle birlikte yok olmamış gibi aralarında havada asılı kalmış gibiydi.

Yakınlardaki bir sandalyeye aniden oturdu.

"Bu benim adım değil," diye fısıldadı.

"Özür dilerim." Ona ironik bir yarım selam verdi. "Resmiyet konusunda ısrarcı olduğunuzu unutmuşum. *Leydi* Sara demeliydim. Bu daha mı iyi?"

Başını iki yana salladı. "Yanlış anladınız. Bu benim *adım* değil. Ben Jane'im." Ama birden ellerini yüzüne götürdü ve titrediklerini fark etti. Onları kucağına indirdi. "Nasıl öğrendin?"

"Bir ziyaretçim vardı," dedi. "Bir Bow Street Koşucusu. Anladığım kadarıyla Leydi Sara Illingsworth'u ararken Madam Dee Lorrent adında birinin değirmenci dükkânına uğramış. Sanırım Madam de Laurent'ı kastediyordu. Tesadüfen senin eski işverenin Jane, aynı zamanda Leydi Sara'nın da. Runner sizin aynı kişi olduğunuz sonucuna vardı."

"Ben de sana söyleyecektim." Konuşurken bile sözlerinin kulağı ne kadar saçma geldiğini fark etti.

"Öyle miydin?" Sorgulama kadehini kaldırdı ve soğuk bir kibirle ona baktı. "Gerçekten öyle miydiniz, Leydi Sara? Size inanmadığım için beni bağışlayın. Tanıdığım en başarılı yalancısınsınız. Dostluktan ve duygusal yakınlıktan korkuyorum, değil mi? Arkadaşım olmamalıydınız, değil mi? Utanç verici ama senin kuklan oldum. Kısa bir süre için. Artık değil." Sorgulama bardağını yere bıraktı ve bardak kurdelesinin üzerinde sallandı.

İçinden ona inanması için yalvarmak, iki akşam önce yaptığı açıklamaların duygusal yoğunluğundan sonra kendi hikâyesini anlatmak için beklemeye karar verdiğini anlatmaya çalışmak geliyordu. Ama ona inanmayacaktı. Durum tersine dönseydi ona inanmazdı, değil mi?

"Nerede olduğumu biliyor mu?" diye sordu. "Bow Street Koşucusu mu?" "Dün gece beni buraya kadar takip etti," dedi ona, "ve dışarıda durdu

Sen üst katta beni tatmin ederken. Oh, telaşlanmayın. Avı durdurdum, en azından bu özel yerde, yine de kandırıldığını sanmıyorum. Şu anki işverenininden daha zeki olduğuna inanıyorum."

"Durbury Kontu hâlâ Pulteney'de mi?" diye sordu. "Biliyor musunuz?"

"Bu sabah onu çağırdığımda oradaydı," dedi.

Yüzü soğuk ve nemli hissediyordu. Kulaklarında bir çınlama vardı. Soluduğı hava buz gibiydi. Ama bayılmayacaktı. Bayılmayacaktı.

"Oh, size ihanet etmedim, Leydi Sara," dedi ona, gözleri

Daralma.

"Teşekkür ederim," dedi. "İçeri sürüklenmektense teslim olmayı tercih ederim. Üst kattan çantamı almam için bana bir dakika verirsiniz, beni binadan çıkarabilir ve gittiğime emin olabilirsiniz. Metresiniz olduğumu kimseye söylemediyseniz, kimsenin bilmesine gerek yok. Sanırım Bay Quincy ve buradaki hizmetçiler ağzı sıkıdır. Bu işlerinin bir şartı olmalı, değil mi? Bu skandalın sizi fazla etkilemesine gerek yok." Ayağa kalktı.

"Otur," dedi ona.

Sözler o kadar sessizce ama o kadar soğuk bir emirle söylenmişti ki hiç düşünmeden itaat etti.

"Size yöneltilen suçlamalardan herhangi birinden suçlu musunuz?" diye sordu. "Cinayet mi? Hırsızlık?" Kadın kucağında kenetlenmiş ellerine baktı.

İlgisiz bir şekilde fark ettiği üzere parmakları gerginlikten bembeyaz olmuştu. "Ona vurdum. Parasını aldım. Bu nedenle suçluyum."

"Ve mücevherler?"

"Bir bilezik," dedi. "Üst kattaki çantamda."

Hiçbir açıklama ya da mazeret sunmayacaktı. Artık ona hiçbir şey borçlu değildi. Dün her şey farklı olabilirdi. Onun arkadaşı, sevgilisi olabilirdi. Şimdi ise hiçbir şeydi.

"Ona vurdun," dedi. "Baltayla mı? Tabancayla mı?"

"Bir kitapla," dedi kadın.

"*Kitapla* mı?"

"Köşesi onu şakağından yakaladı," diye açıkladı. "Kanaması vardı ve başı dönüyordu. Otursaydı her şey yoluna girebilirdi. Ama peşimden geldi ve ben kenara çekildiğimde dengesini kaybetti ve kafasını ocağa çarptı. Ölmemiştii. Onu yukarı taşıdım ve doktor gelene kadar kendim baktım. Oradan ayrıldığımda hala ölmemiştii ama bilinci yerinde değildi."

İşte, sonunda açıklama dürtüsüne boyun eğmişti. Hâlâ ellerini izliyordu.

"Senin peşinden gelmeye devam etti," dedi Jocelyn sessizce. "En başta neden peşinden geliyordu? Seni hırsızlık yaparken yakaladığı için mi?"

"Ah, bu saçmalık," dedi küçümseyerek. "Beni baştan çıkaracaktı."

"*Candleford*'da mı?" Sesi keskindi. "Babasının evinde mi? Babasının koğuşunda mı?"

"Gitmişlerdi," dedi ona, "kont ve kontes. Birkaç günlüğüne gitmişlerdi."

"Seni Jardine ile yalnız mı bırakıyorum?"

"Ve refakatçi olarak yaşlı bir akrabamla." Güldü. "Limanı seviyor, Kuzen Emily de öyle. Sidney'den *de* hoşlanıyor, yani Sidney'den hoşlanıyor." Midesinde rahatsız edici bir çalkantı vardı. "Onu sarhoş etti ve erkenden yatağa gönderdi. O akşam orada sadece birkaç arkadaşı ve kendi hizmetçileri vardı."

"Arkadaşlarınız sizi savunmadı mı?" diye sordu. "Ve Jardine'in ölümüyle ilgili bir soruşturmada doğruyu söyleyeceklerine güvenilmedi mi?"

"Hepsi sarhoştı," dedi. "Onu teşvik ediyorlardı." "Korkmuyor muydu?" diye sordu Jocelyn, "bunun sonuçlarından "Babası döndükten sonra sana tecavüz mü etti?"

"Sanırım," dedi, "bir şey söyleyemeyecek kadar utanacağıma güveniyordu. Onunla evlenmeyi uysalca kabul edeceğime güveniyordu. Söylemiş olsaydım bile bu Kont'un çözümü olacaktı. Her ikisinin de istediği buydu ve neredeyse ikisine de baltayla saldırmaya hazır olana kadar beni durmadan zorladılar."

"İsteksiz bir gelin," dedi. "Evet, bu Jardine'in hoşuna giderdi. Özellikle de altın bir tanrıça kadar güzelse. Durbury'yi pek tanımıyorum ama bu sabah ona pek ısınamadım. Neden hırsızlık yapıp kaçtınız ve takma bir isimle saklanıp kendinizi suçlu gibi gösterdiniz? Jane Ingleby'nin karakterine uymuyor. Ama o zaman öyle biri yok, değil mi?"

"On beş pound aldım," dedi. "Babamın ölümünden bu yana geçen bir buçuk yıl içinde Kont bana hiç harçlık vermedi. Candleford'da para harcayacak bir şey olmadığını söyledi bana. Bana on beş pounddan çok daha fazla borcu olduğuna inanıyorum. Bilezik babamın anneme düğün hediyesiydi. Annem ölüm döşeğindeyken bana vermişti ama babamdan onu diğer aile mücevherleriyle birlikte kasada saklamasını istemiştım. Kont onu bana vermeyi ya da benim olduğunu kabul etmeyi hep reddetmişti. Kasanın şifresini biliyordum."

"Jocelyn, "Bunu düşünmemiş olması büyük aptallık," dedi.

"Kaçmıyordum," dedi. "Hepsinden yeterince bıkmıştım. Annemin en yakın arkadaşı ve vaftiz annem olan Leydi Webb'in yanında kalmak için Londra'ya geldim. Lord Webb, babamın kuzeni yeni kontla birlikte benim vasım olacaktı ama o öldü ve sanırım babam başka birini atamayı düşünmedi. Leydi Webb evde değildi ve yakında dönmesi de beklenmiyordu. İşte o zaman paniğe kapıldım. Sidney'in kötü bir şekilde yaralanmış olabileceğini fark etmeye başladım."

hatta ölmüş bile olabilirdi. Paranın ve bileziğin alınmasının nasıl yorumlanacağını anladım. Tanıkların hiçbirinin doğruyu söylemeyeceğini fark ettim. Başımın büyük belada olabileceğini fark ettim."

"Kaçak olmaya karar verdiğin için," dedi, "daha da derin." "Evet."

"Candleford'da ya da çevresinde arkadaşınıza destek olacak kimse yok muydu?" diye sordu.

"Babamın kuzeni kont," diye açıkladı. "Sidney onun varisi. Beni koruyacak kadar güçlü kimse yoktu ve en yakın arkadaşım Somersetshire'da kız kardeşiyle uzun bir ziyaretteydi."

"O mu?" Soru yumuşak bir vurguyla sorulmuştu.

"Charles," dedi. "Sör Charles Fortescue."

"Arkadaşın mı?" dedi. "Ve sevgilin?"

Birkaç dakika sonra ilk kez başını kaldırıp ona baktı. Şoku geçmeye başlamıştı. Onu sorgulamaya hakkı yoktu. Ona cevap verme zorunluluğu yoktu. O sadece onun eski metresiydi. Ve geçen bir buçuk hafta için herhangi bir ödeme kabul etmeye ya da ona aldığı kıyafetlerden herhangi birini yanına almaya hiç niyeti yoktu.

"Ve sevgilim," diye cevap verdi kararlılıkla. "Evlenecektik ama uzun bir süre için değil. Kontun onayı olmadan beş yaşına ve yirmi yaşına kadar evlenmeme izin verilmiyor. Yirmi beşinci yaş günümde evlenmiş olacaktık."

"Ama şimdi bunu yapmayacak mısınız?" Adam elindeki bardağı tekrar gözüne dayadı ama Jane bundan korkmadı. Ona kararlı bir şekilde bakmaya devam etti. "Bir katille evlenmeyi düşünmez mi Leydi Sara? Ne kadar da sportmence. Peki ya düşmüş bir kadınla evlenmeyecek mi? Ne kadar centilmenlik dışı."

"Onunla evlenmeyeceğim," dedi kararlılıkla.

"Çok da haklısınız," dedi hızlıca. "Ülkemizin yasaları iki eşliliği yasaklıyor, Leydi Sara."

Ona sürekli böyle hitap etmemesini *diledi*.

"İki eşlilik mi?" Charles başka biriyle tanışıp evlenmiş miydi? Doğru olsa bile Tresham Dükü'nün bu gerçeği bilmesini nasıl beklediğini düşünmeden aptalca düşündü.

"Sir Charles Fortescue," dedi soğuk bir sesle, "kanunen karımla evlenmesine izin verilmez. Sanırım insan kalbinin kırılmayacağını umuyor, gerçi Londra'da koşturup durduğunu, seni bulup bağrına basmak için yeri göğü inlettiğini fark etmedim. Belki de *sizin* kalbinizin kırılmayacağını umuyorum."

çok da umurumda
olduğunu
söyleyemem." Jane
ayağa kalktı.

"Karın mı?" dedi, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "*Karın mı?* Ne kadar saçma. Yetimhaneden Jane Ingleby değil de Candleford'dan Leydi Sara Illingsworth olduğumu aniden keşfettiğin için bana evlilik borçlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu kendim daha iyi ifade edemezdim," dedi.

"Öğleden sonrası için ne planladığınızı bilmiyorum, ekselansları," dedi ona, soğuk, alaycı yüzüne bakarak ve bir insan olarak ona karşı olan tüm kayıtsızlığının tüm soğukluğunu hissederek, "ama yapmam gereken önemli bir şey var. Pulteney Oteli'ne bir ziyarette bulunmam gerekiyor. İzin verirsiniz." Kararlılıkla kapıya doğru döndü.

"Otur," dedi eskisi gibi sessizce.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Ben sizin hizmetkârlarınızdan biri değilim, majesteleri," dedi. "Ben-"

"*Otur!*" Sesi daha da kısılmıştı.

Jane birkaç dakika ona bakıp durduktan sonra odanın diğer ucuna doğru adım atarak onunla neredeyse burun buruna geldi.

"Tekrar ediyorum," dedi, "ben sizin hizmetkârlarınızdan biri değilim. Bana söyleyecek başka bir şeyiniz varsa, bu gülünç duruşu bırakarak söyleyin. Ayaklarımın üzerindeyken kulaklarım yeterince iyi işliyor."

"Sabrımın sınırlarını zorluyorsunuz hanımefendi," dedi, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı.

"Ve benimki zaten sınırın ötesinde denendi, majesteleri," diye karşılık verdi ve tekrar kapıya doğru döndü.

"Leydi Sara." Buz gibi sesi onu olduğu yerde durdurdu. "Aramızda bir şeyi açıklığa kavuşturacağız. Yakında -önümüzdeki birkaç gün içinde- Tresham Düşesi olacaksınız. Bu konudaki kişisel istekleriniz dikkate alınmayacak. Onlara tamamen kayıtsızım. Benim karım olacaksınız. Ve hayatının geri kalanını doğduğun güne lanet ederek geçireceksin."

Eğer öfkeden bembeyaz kesilmeseydi, gülebilirdi de. En yakındaki sandalyeye oturmak için acele etmedi, adamın gözlerinin içine bakmadan önce eteklerini düzgünce düzeltti, kendi gözleri de dikkatle soğuktu.

"Üst düzey aristokrat rolünü oynamaya karar verdiğinde kendini ne kadar gülünç duruma düşürüyorsun," dedi ona, ellerini kucağında kavuşturup dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak. Kendini o an için hazırlamıştı.

kaçınılmaz savaş.

H duyduğu NEFRETİN KUVVETİNE ŞAŞIRMIŞTI. Daha önce hiç kimseden nefret etmemişti - belki babası hariç. Annesinden bile. Bu kimse hakkında güçlü hisler beslemediğinde nefret etmek gereksizdi. Leydi Sara Illingsworth'e karşı kayıtsızlıktan başka bir şey hissetmemeyi diliyordu.

Onu bu isimle düşündüğünde neredeyse başarılı olacaktı. Ama gözleri Jane Ingleby'i gördü.

"Gülünç kocanı çok sık görmek zorunda kalmayacaksın, bunu bilmek seni rahatlatacak," dedi ona. "Acton'da yaşayacaksın ve benim kır evime ne kadar düşkün olduğumu biliyorsun. Beni yılda sadece bir kez, o da seni yetiştirmem gerektiğinde göreceksin. Eğer çok becerikli olursan evliliğimizin ilk iki yılı içinde iki oğlun olur ve ben de onları veliahtlığı garantilemek için yeterli görebilirim. Eğer olağanüstü zekiyseniz, elbette çoktan artmış olabilirsiniz." Soru soran bardağını kaldırdı ve içinden kadının karnını inceledi.

Dudakları çoktan o bildik kaybolma hareketini yapmıştı. Kızın kendini toparlamış olmasına sevinmişti. Bir süredir solgun, sarsılmış ve zavallı görünüyordu. Kendini neredeyse ona acırken bulmuştu. Masmavi gözleriyle ona dik dik bakıyordu.

"Bir şeyi unutuyorsunuz, majesteleri," dedi. "Kadınlar bizim toplumumuzda tam olarak köle değiller, ancak tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorlar. Evliliğe rıza göstermek için 'Evet' ya da 'Yapacağım' ya da gelinlerin söylediği her neyse onu söylemek zorundayım. Beni mihraba kadar sürükleyebilirsiniz -üstün fiziksel gücünüzü kabul ediyorum- ama rızamı reddettiğimde oldukça utanacaksınız."

Onun bariz isteksizliğinden memnun olması gerektiğini biliyordu. Ama onu kandırmış, küçük düşürmüş, bir kez aptal yerine koymuştu. Onun iradesi bu özel konuda onunkinden daha güçlü olmayacaktı.

"Ayrıca," diye ekledi, "henüz reşit değilim. Ve babamın vasiyetine göre, vasimin izni olmadan beş yaşından küçük ve yirmi yaşından küçük biriyle evlenemem. Eğer evlenirsem, mirasımı kaybederim."

"Miras mı?" Kaşlarını kaldırdı.

"Babamın Candleford dışında sahip olduğu her şey

Mülksüz," diye açıkladı, "ve tabii ki unvanı da. Diğer mülkleri, serveti -aslında her şeyi- beş ve yirmi yaşlarında benim olacak ya da o yaştan önce rızamla evlenirsem kocamın olacak."

Bu da elbette pek çok şeyi açıklıyordu. Durbury'nin unvanı vardı ve Candleford ve şu anda diğer her şeyin kontrolü. Leydi Sara'yı kendi ailesiyle evlenmeye ikna edebilirse ya da onun hayatını yirmi beşinci yaş gününden önce başka biriyle kaçmasına neden olacak kadar huzursuz edebilirse, kontrolü sürekli elinde tutabilirdi.

"Sanırım," dedi, "kuralları çiğnerseniz Durbury'nin kendisi her şeyi miras alır?"

"Evet."

"O zaman her şey ona miras kalabilir," dedi sertçe. "Ben son derece zenginim. Karımın bana bir servet getirmesine ihtiyacım yok."

"Sanırım," dedi, "cinayetten hüküm giyersem mirastan mahrum bırakılacağım. Belki de öleceğim. Ama beni bekleyen son ne olursa olsun savaşıacağım. Ve sonuç ne olursa olsun kimseyle evlenmeyeceğim. Charles'la değil. Ne de seninle. En azından beş yaşına ve yirmi yaşına kadar. Sonra istediğimle evlenirim ya da evlenmem. Özgür olacağım. Ya öleceğim ya hapsedileceğim ya da nakledileceğim ya da özgür olacağım. Alternatifler bunlar. Eş kisvesi altında kimsenin kölesi olmayacağım. Hele senin hiç."

Sessizce ona baktı. Kadın gözlerini kaçırmadı elbette. Kadın ya da erkek, onun bakışlarına dayanabilen az sayıdaki insandan biriydi. Çenesini dik tutuyordu. Gözleri çelik gibiydi, dudakları hâlâ o ince, inatçı çizgisindeydi.

"Bunu daha önce görmeliydim," dedi, ona olduğu kadar kendisine de. "Senin özündeki soğuk boşluğu. Cinsel olarak tutkulusun, ama seks özünde bedensel bir şeydir. Kalbe dokunmaz. Kendini diğer insanların sırlarına açma gibi garip bir yeteneğin var. Bir sempati ve empati görüntüsü veriyorsunuz. Kurbanının kanıyla ısınan soğuk kalpli bir yaratık gibi, içinize çekip alabiliyorsunuz, değil mi? Aslında hiçbir şey vermediğinizi kimse fark etmiyor. Jane Ingleby, bilinmeyen bir beyefendinin piçi, üstün bir yetimhanede yetiştirilmiş. Bana verdiğin tek şey buydu, yalanlar. Ve Siren'in vücudunu. Seninle tartışmaktan yoruldum. Yapmam gereken başka görüşmeler var, ama geri döneceğim. Ben dönene kadar burada kalacaksın."

"Seni incittim," dedi ayağa kalkarak. "İntikamını aldığını bilmek seni memnun edecektir. Eğer kalbim soğuk olmasaydı

Daha önce değil, şimdi. İhtiyacınız çok büyük olduğu için tüm benliğimi verdim ve veriyorum. Anlayışınızın, sempatinizin ve dostluğunuzun rahatlığı için kendime ulaşma şansı verilmedi. Yeterli zaman yoktu, sadece bir hafta ve dün aniden sona erdi. Gidin. Ben de yorgunum. Yalnız kalmak istiyorum. Kendinizi ihanete uğramış mı hissediyorsunuz, Majesteleri? Ben de öyle."

Odadan çıkmak için döndüğünde bu kez onu durdurmadı. Onun gidişini izledi. Uzun bir süre olduğu yerde durdu.

Kalbi sızladı.

Sahip olduğunu bilmediği bir kalp.

Ona güvenemezdi. Ona güvenmeyecekti. Bir daha asla.

Ona ihanet mi etmişti? Her şeye rağmen verdiği şey sempati, dostluk ve sevgi miydi? Kendisini onunla paylaştığı gibi, o da kendisini onunla paylaşmaya niyetlenmiş miydi?

Jane.

Leydi Sara Illingsworth.

Ah, Jane.

Odadan ve evden hızlı adımlarla çıktı. Ancak biraz uzaklaştıktan sonra ona, kendisi dönene kadar burada kalmasını emrettiğini hatırladı. Ama o emirleri uysalca yerine getirecek biri değildi. Ona söz verdirmeliydi. Şeytan alsın, bunu düşünmeliydi.

Ama kesinlikle şimdi evden ayrılmayacaktı. Elbette bekleyecekti.

Geri dönmedi.

LADY WEBB, uşağı ona tepside bir kart uzatıp daha bakamadan Tresham Dükü'nün aşağıdaki salonda durduğunu ve birkaç dakikasını rica ettiğini söylediğinde şaşırdıysa da, Jocelyn anons edildiğinde bunu belli etmedi. Oturduğu küçük yazı masasından kalktı.

Görünüşe göre mektup yazmakla meşguldü. "Tresham?" dedi nezaketle.

"Hanımefendi." Kadına derin bir selam verdi. "Bana biraz zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Leydi Webb kırk yaşlarında, çok iyi olmasa da tanıdığı zarif bir duldu. Genellikle birlikte olduğu kişilerden daha uygar bir çevrede yaşıyordu. Ona büyük saygı duyuyordu.

"Otursana," diyerek bir sandalyeyi işaret etti, kendisi de yakınlardaki bir kanepeye oturdu, "ve bana seni buraya neyin getirdiğini anlat."

"Sanırım," dedi teklif edilen sandalyeye oturarak, "Leydi Sara Illingsworth ile bir tanışıklığınız var, hanımefendi."

Kaşlarını kaldırdı ve ona daha dikkatli baktı. "O benim vaftiz kızım," dedi. "Ondan haber var mı?"

"Dudley House'da üç hafta boyunca hemşirem olarak çalıştı," dedi, "bir düelloda bacağımdan vurulduktan sonra. Olay sırasında Hyde Park'ta bana rastladı. O sırada bir değirmencide çalışmaya gidiyordu. Takma bir isim kullanıyordu elbette."

Leydi Webb kıpırdamadan oturuyordu. "Hâlâ Dudley House'da mı?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi." Jocelyn sandalyesinde arkasına yaslandı. Kendisinin de pek alışık olmadığı aşırı bir rahatsızlık hissediyordu. "Dün bir Bow Street Runner benimle konuşmaya gelene kadar onun gerçek kimliğini bilmiyordum. Onu Bayan Jane Ingleby olarak tanıyordum."

"Ah, Jane," dedi Leydi Webb. "Ailesi onu bu isimle çağırırdı. Göbek adı."

Aptalca bir şekilde bunu duymak iyi hissettirdi. Ona daha önce de söylediği gibi o gerçekten Jane'di.

"O bir hizmetçiydi, anlamalısınız," dedi. "Benim yanımda geçici olarak çalışıyordu."

Leydi Webb başını salladı ve yüksek sesle içini çekti. "Ve siz onun nereye gittiğini bilmiyorsunuz," dedi. "Ben de bilmiyorum. Bu yüzden mi buraya geldiniz? Bir kaçağa sığınma hakkı verdiğiniz için kandırıldığınızı bilmek sizi öfkелendirdiği için mi? Nerede olduğunu bilseydim, Tresham, sana söylemezdim. Ya da Durbury Kontu'nun." Bu ismi küçümseyerek söyledi.

"O halde," diye sordu, "kendisine yöneltilen suçlamaların hiçbirinden suçlu olduğuna inanmıyor musunuz?"

Burun delikleri alevlendi, bu duygunun tek işaretiydi. Koltuğunda dik ama zarif bir şekilde oturuyordu, sırtı koltuğa değmiyordu. Duruşu Jane'inkini andırıyordu; bir hanımefendinin duruşunu.

"Sara katil değil," dedi kararlılıkla, "hırsız da değil. Bunun için servetimi ve itibarımı ortaya koyardım. Durbury Kontu, Sara'yı oğluyla evlendirmek istiyordu, ama Sara onu çok hor görüyordu, duyarlı kız. Sidney Jardine'in sonunun nasıl geldiğine dair kendi teorim var. Eğer benden birkaç gün önce öğrendiğinden daha fazlasını öğreneceğin umuduyla buraya gelerek Durbury'ye destek veriyorsan, hem kendi zamanını hem de benimkini boşa harcıyorsun demektir. Gitmenizi rica ediyorum."

"Onun öldüğüne inanıyor musun?" Jocelyn gözlerini kısarak sordu.

Kadın ona baktı. "Jardine mi?" dedi. "Öyle olmasa babası neden öldüğünü söylesin ki?"

"Söyledi mi?" diye sordu Jocelyn. "Yoksa sadece Londra'daki salonları ve kulüpleri dolaşan söylentiye yalanlamadı mı?"

Kadın kararlı bir şekilde ona bakıyordu. "Neden buradasın?" diye sordu.

Bütün gün tam olarak ne söyleyeceğini merak etmişti. Tatmin edici bir sonuca varamamıştı. "Nerede olduğunu biliyorum," dedi. "Dudley House'dan ayrıldığında başka bir iş buldum."

Leydi Webb hemen ayağa kalktı. "Şehirde mi?" diye sordu. "Beni ona götürün. Onu buraya getireceğim ve avukatım hakkındaki saçma suçlamaları incelerken ona sığınacak bir yer vereceğim. Eğer şüpheleriniz doğruysa ve Sidney Jardine hâlâ hayattaysa... Peki. Nerede o?"

Jocelyn de ayağa kalkmıştı. "O şehirde, hanımefendi," diye teminat verdi ona. "Onu size getireceğim. Onu şimdi de getirebilirdim ama burada güvenli bir sığınak bulacağından emin olmalıydım."

Bakışları aniden kurnazlaştı.

"Tresham," diye sordu Sara'nın korktuğu gibi, "Sara'ya başka ne iş buldun?"

"Anlamalısınız hanımefendi," dedi sert bir sesle, "bana sahte bir isim verdi. Bana bir yetimhanede büyüdüğünü söyledi. Kibar bir terbiye aldığı açıktı, ama ben onun yoksul ve arkadaşsız olduğunu düşünmüştüm."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı ama dik duruşunu bozmadı. "Onu bana getirin," dedi. "Geldiğinde yanında bir hizmetçi ya da saygın bir kadın arkadaşınız olacak."

"Evet, hanımefendi," diye kabul etti. "Elbette kendimi Leydi Sara Illingsworth ile nişanlı olarak görüyorum."

"Elbette." Ona bu kadar keskin bakan gözlerde belli bir soğukluk vardı. "Sadece bir alçaktan kaçıp başka bir alçağın pençesine düşmesi oldukça üzücü bir ironi gibi görünüyor. Onu bana getirin."

Jocelyn her zamanki alaycı kibir ifadesini takınma dürtüsüne direnerek onu selamladı. En azından kadın, vaftiz kızı için Tresham Dükü'nü ağına düşürme düşüncesiyle ellerini sevinçle ovuşturmayacak kadar dürüsttü.

"Avukatınızdan mutlaka yardım isteyin hanımefendi," dedi. "Bu arada ben de kendi adıma temize çıkarmak için üzerime düşeni yapacağım."

ve onu uygunsuz bir vesayetin bağlarından kurtarmak için. İyi günler."

Onu salonun ortasında dimdik, gururlu ve düşmanca dururken bıraktı. Jane'i güvenle getirebileceği biri. Sonunda bir arkadaş.

JANE, Jocelyn gittikten sonra bir saat boyunca yatak odasında kaldı, tuvalet masasının taburesinde oturmaktan başka bir şey yapmadı, kaygan ayakları yerde yan yana duruyordu, elleri kucağında kenetlenmişti, gözleri donuk bir şekilde haliye bakıyordu.

Sonra ayağa kalktı ve tüm kıyafetlerini çıkardı. onun için alınmıştı. Gardırobundan Londra'da giydiği sade muslin elbiseyi, işe yarar şalvarı ve çorapları çıkardı ve yeniden giyindi. Saçlarını taradı ve gri bonesinin altına sığacak şekilde sıkıca ördü. Başlığını ve ona uygun pelerinini taktı, ayaklarını eski ayakkabılarının içine soktu, siyah eldivenlerini giydi ve gitmeye hazırdı. Yetersiz eşyalarından oluşan çantasını ve paha biçilmez bileziğini aldı ve sessizce odasından çıktı.

Ne yazık ki Phillip aşağıdaki koridordaydı. Şaşkınlıkla ona baktı - elbette daha önce hiç dışarı çıkmamıştı ve çok sade giyinmişti.

"Dışarı mı çıkıyorsunuz hanımefendi?" diye gereksiz yere sordu.

"Evet." Gülümsedi. "Sadece biraz yürüyüş ve temiz hava için, Phillip." "Evet, hanımefendi." Adam aceleyle kapıyı açtı ve kadına baktı.

Belirsizce çantasına baktı. "Eğer geri dönerse lütfuna nereye gittiğinizi söyleyeyim hanımefendi?"

"Yürüyüşe çıktığımı." Kapının eşiğine çıkarken gülümsemesini korudu. Dünyanın ucundan düşmekten korkan birinin paniğini hemen hissetti. Kararlılıkla öne doğru adım attı. "Burada tutsak değilim, biliyorsun."

Phillip aceleyle, "Hayır, elbette hanımefendi," dedi. "Yürüyüşünüzün tadını çıkarın hanımefendi."

Ona uygun bir şekilde veda etmek için geri dönmek istedi. Her zaman memnun etmeye hevesli, hoş bir genç adamdı. Ama o sadece yürümeye devam etti ve arkasından kapanan kapının sesini dinledi.

Hapishane kapısı
gibi. Onu dışarıda
bırakıyor.

Elbette sadece aşırı hassas sinirler de olabilirdi. Beş dakikadan daha kısa bir süre sonra takip edildiğini hissettiği anda bunu fark etti. Ama arkasına dönüp bakmadı. Ne hızını artırdı ne de yavaşlattı. Sırtını dik, çenesini yukarıda tutarak kaldırım boyunca sabit bir tempoyla ilerledi.

"Leydi Sara Illingsworth? İyi günler leydim."

Oldukça hoş, yükseltilmemiş bir ses arkasından geliyordu. Sanki bir sürüngen omurgasına tırmanıyormuş gibi hissetti. Dehşet dizlerine, mide bulantısı midesine saldırdı. Durdu ve yavaşça döndü.

"Sanırım Bow Street Runners'ın bir üyesisiniz?" dedi aynı hoşnutlukla. Kesinlikle o role uygun görünmüyordu. Ne uzun boylu ne de iri yapılydı, züppenin fakir bir adam taklidinden başka bir şeye benzemiyordu.

"Evet leydim. Hizmetinizdeyim leydim," dedi Koşucu, ona sabit bir şekilde bakarak, herhangi bir saygı duruşunda bulunmadan.

Jocelyn yanılmıştı o zaman. Evindeki nöbeti kaldırmayı başaramamıştı. Koşucu'yu kurnaz olarak tanımlamıştı ama adamın, avının yakınlarda olduğunu bildiği halde ondan uzaklaşmasına izin vermeyecek kadar kurnaz olduğunu tahmin edememişti.

"Görevinizi kolaylaştıracam," dedi, kendi sesinin kararlılığına şaşıarak. Gerçekten de, insanın yüz yüze geldiği dehşetin bu kadar azalması şaşırtıcı bir şeydi. "Durbury Kontu'nu ziyaret etmek için Pulteney Otel'i'ne gidiyorum. İsterseniz bana orada eşlik edebilir ve beni yakalamış olmanın şerefini kendinize mal edebilirsiniz. Ama bana yaklaşmayacak ve dokunmayacaksınız. Bunu yaparsanız, çok yüksek sesle ciyaklarım - görünürde çok sayıda araba ve yaya var. Dinleyicilerimi beni takip ve taciz ettiğinize ikna etmek için aklıma gelen her hikâyeyi uydururum. Anlaştık mı?"

"İşte böyle leydim." Koşucu'nun sesi hoş bir pişmanlıkla çıkmıştı. "Mick Boden suçluları gözüne kestirdiğinde kaçmalarına izin vermez. Sırf kadın oldukları ve tatlı konuşmayı bildikleri için aptalca tasmalarından kurtulmalarına izin vermem. Ve onlarla pazarlık yapmam. Ellerinizi arkanızdan pelerininizin altına bağladıktan sonra sessizce gelin ve kendinizi utandırmayın. Kadınların toplum içinde utandırılmaktan hoşlanmadıklarını biliyorum."

Adam kurnaz olabilirdi ama kesinlikle akıllı değildi. Bir eli derin bir cebin içinde kaybolurken Jane'e doğru amaçlı bir adım attı. Jane ağzını açtı ve çığlık attı. Kendisini bile ürkütmüştü. Çocukken bile hiç çığlık atan biri olmamıştı. Koşucu hem şaşkın hem de dehşete düşmüş görünüyordu. Elini cebinden çıkardı.

Cebinde bir ip tutuyordu.

"Şimdi, bunu üstlenmenize gerek yok," dedi sertçe. "Ben-"

Ama Jane onun ne yapmayacağını asla öğrenemedi. İki beyefendi atlarını hızla sürdüler ve atlarından inmeye başladılar. Sokağın diğer tarafında bir at arabası aniden durdu ve iri yarı sürücüsü atların başını tutması için genç bir süpürgeciye bağırarak talimat verirken kasadan aşağı atladı. Birkaç dakika önce Jane'in yanından geçen orta sınıftan saygın tavırlı yaşlı bir çift dönüp aceleyle geri döndü. Ve sanki bir boksörmüş gibi görünen dev gibi bir adam, birdenbire ortaya çıkmış ve Mick Boden'ı arkadan kucaklayarak kollarını iki yanına sıkıştırmıştı. Koşucu'nun cezasını yarıya indiren de bu hareket oldu.

Jane kendisini kurtarmaya gelenlere, "Bana saldırdı," diye bilgi verdi. "Beni *bununla* bağlayacaktı" - gerçekten titreyen bir parmağıyla ipi işaret etti - "ve beni kaçıracaktı."

Herkes aynı anda konuştu. Boksör, kötü adamın midesi ağzından dışarı fişkirana kadar daha sert sıkmayı teklif etti. Arabacı, onu arabayla en yakın sulh yargıcına götürmeyi önerdi, orada kesinlikle idam cezasına çarptırılacaktı. Arabaya binen beyefendilerden biri, böylesine sümüklü bir kurbağanın yüz hatları yeniden düzenlenmeden sallanmasının utanç verici olacağını düşündüğünü söyledi. Yaşlı beyefendi, böylesine kötü görünümlü bir eşkıyanın medeni bir şehrin sokaklarında dolaşmasına ve kadınlarına dehşet saçmasına neden izin verildiğini bilmiyordu. Karısı Jane'in omuzlarına anaç bir kol koydu ve endişe ve öfke karışımı bir sesle mırıldandı.

Mick Boden kendini kurtaramasa da soğukkanlılığını geri kazanmıştı. "Ben bir Bow Street Runner'ıyım," dedi otoriter bir sesle. "Azılı bir hırsız ve katili yakalamakla meşgulüm ve hepinize adaletin işleyişine müdahale etmemenizi tavsiye ederim."

Jane çenesini kaldırdı. "Ben Leydi Sara Illingsworth," dedi öfkeyle, toplanan seyircilerden hiçbirinin kendisini duymamış olmasını umarak. "Kuzenim ve vasım Durbury Kontu'nu Pulteney Oteli'nde ziyarete gidiyorum. Hizmetçim olmadan çıktığımı itiraf ettiğimde bana çok kızacak. Zavallı kız üşütmüş. Elbette onun yerine bir uşak getirmeliydim, ama çaresiz erkeklerin kadınlara güpegündüz bile saldıracağını anlamamıştım.

Gün ışığı." Pelerininin cebinden bir mendil çıkardı ve ağzına götürdü.

Mick Boden ona sitemle baktı. "Bütün bunlara hiç gerek yoktu," dedi.

"Gel canım," dedi yaşlı kadın, kolunu Jane'in koluna dolayarak. "Seni sağ salım Pulteney Oteli'ne götüreceğiz, değil mi Vernon? Yolumuzun çok dışında değil."

Atlılardan biri ona, "Siz devam edin leydim," dedi. "Tanık olarak size ihtiyaç duyulursa sizi nerede bulacağımızı biliyoruz. Ama hiçbir yargıcı rahatsız etmeden kanunun işini yapmayı düşünüyorum. Siz devam edin."

Mick Boden, Jane yaşlı beyefendinin uzattığı kolu tutup, o ve karısı tarafından korunarak cadde boyunca ilerlerken, "Şimdi buraya bakın," diyordu. Başka koşullar altında eğlenebilirdi. Hal böyleyken, bir cesaret -şimdi nihayet bir şeyler yapıyordu- ve endişe karışımı bir duygu hissetti. Adam onun ellerini *bağlayacaktı*.

Pulteney'nin kapısının önüne geldiklerinde refakatçisine bol bol teşekkür etti ve bir daha asla Londra sokaklarına tek başına adım atacak kadar aptal olmayacağına söz verdi. Kendisine o kadar nazik davranmışlardı ki, onları kandırdığı için suçluluk duydu. Tabii ki hırsız ya da katil değildi. Otelin içine adım attı.

Birkaç dakika sonra Durbury Kontu'nun süitinin kapısını çalıyordu; alt kattaki salonda beklerken lord hazretlerinin gelişinden haberdar edilmesi teklifini reddetmişti. Kapıyı açan kuzeninin uşağı Parkins'i tanıdı ve o da kendisini tanıdı. Çenesi garip bir şekilde düştü. Jane ona bir şey söylemeden öne doğru adım attı ve o da akıllıca bir kenara sıçradı.

Kendini geniş ve zarif bir özel oturma odasında buldu. Kont bir masada oturuyordu ve sırtı kapıya dönüktü. Kendine rağmen kalbi göğsünde, boğazında ve kulaklarında güm güm atıyordu.

"Kimdi o, Parkins?" diye sordu dönmeden. Jane,

"Merhaba Kuzen Harold," dedi.

JOCELYN, Jane'i Leydi Webb'e götürmek için hiç vakit kaybetmemeye niyetliydi. Bulunduğu yerde gereğinden fazla kalması onun için gerçekten de iyi olmazdı. Bayan Jacobs'ın arabasıyla ona eşlik etmesini sağlayacaktı.

Ama arabasını almak için Hyde Park'tan geçmek gerekiyordu. Ve

Parkın içinden geçerken tesadüfen ilginç bir manzarayla karşılaştı. Sürdüğü patikadan biraz uzakta at sırtında büyükçe bir grup beyefendi vardı, birkaçı heyecanla konuşuyor ve el kol hareketleri yapıyordu.

Bir kavga çıktığını düşündü. Normalde daha yakına gidip neler olup bittiğini öğrenmek için tereddüt etmezdi ama bugün ilgilenmesi gereken daha önemli meseleleri vardı ve aniden yüksek sesle el kol hareketi yapan beyefendilerden birini kardeşi olarak tanımasaydı yoluna devam edecekti.

Ferdinand tartışıyor muydu? Belki de Dudley doğasının, boyunu aşana kadar geri çekilmesine izin vermeyeceği derin sulara giriyordu? Jocelyn iç çekerek, en azından kendisinin gidip biraz moral desteği verebileceğine karar verdi.

Onun yaklaştığı, önce devam etmekte olan gürültülü tartışmaya dahil olmayanlar tarafından, sonra da tartışmaya katılanlar tarafından fark edildi. Kalabalık onun gelişini izlemek için tek bir adam gibi döndü ve üzerlerine tuhaf bir sessizlik çöktü.

Tüm bunların nedeni Jocelyn için neredeyse anında anlaşılmıştı. Nihayet oradaydılar, beşi bir arada, Forbes kardeşler. Londra'nın herhangi bir yerinde bireysel yüzlerini göstermekten korktukları için, bugün dünyaya kolektif bir cephe sunuyorlardı.

"Tresham!" Ferdinand haykırdı. Zafer kazanmış bir edayla kardeşlerine baktı. "Şimdi kimin korkak bir piç olduğunu göreceğiz!"

"Canım benim." Jocelyn kaşlarını kaldırdı. "Burada böyle şok edici derecede kaba bir dil kullanan biri var mı Ferdinand? Bunu duymadığım için çok rahatladım. Böylesine acımasız bir tanımlamanın muhatabı kimdi acaba?"

Rahip Josiah Forbes, her ne kadar kürsüde sıkıcı biri olsa da, hakkını vermek gerekirse, sümsük, sinsi bir düzenbaz değildi. Jocelyn'le neredeyse diz dize gelene kadar hiç tereddüt etmeden atını sürdü, sağ eldivenini çıkararak büyük bir gösteri yaptı ve sonra konuştu.

"Öyleydin, Tresham," dedi. "Korkak *bir* piç ve evliliğin erdemini zedeleyen *biri*. Bu suçlamalardan herhangi birine itiraz etmek isterseniz benimle görüşeceksiniz, efendim."

Öne doğru eğildi ve eldivenini Jocelyn'in yanağına vurdu.

"Memnuniyetle," dedi Jocelyn **d u r g u n** bir kibirle. "İkinciniz Sör Conan Brougham ile en kısa zamanda görüşecek."

Rahip Forbes'un yerini Yüzbaşı Samuel Forbes aldı,

Jocelyn, kırmızı alay giysileri içinde ve seyirciler arasında artan heyecanın vızıltısı arasında, kalan Forbes'ların arkada tereddütlü bir kuyruk oluşturdıklarının farkındaydı. Bir elinin arkasından nazikçe esnedi.

"Ve kız kardeşimin onuru konusunda benimle görüşeceksin, Tresham," dedi Yüzbaşı Forbes ve eldivenini aynı dükün yanağına vurdu.

"Kader bana izin verirse," dedi Jocelyn ona nazikçe. "Ama anlayacağın üzere, eğer kardeşin ben randevumuza gelmeden önce beynimi bir şeref alanına sıçratırsa, davetini reddetmek zorunda kalacağım - ya da en azından Brougham ölümünden sonra benim adıma reddedecek."

Yüzbaşı Forbes atını döndürerek uzaklaştı ve görünüşe göre sıra Sör Anthony Forbes'a gelmişti. Ama Jocelyn bir elini kaldırdı ve kalan üç kardeşe dikkatli bir küçümsemeyle baktı.

"Üçünüzden biriyle şeref meydanında karşılaşma fırsatını reddettiğim için beni bağışlayın," dedi usulca. Bir adama yüz yüze meydan okumadan onu cezalandırmaya kalkışmanın hiçbir onuru yoktur. Ve ben sadece centilmenlerle düello yapmayı kişisel bir kural haline getirdim. Bir adamı kardeşini öldürerek yaralamaya çalışmanın centilmenlikle bağdaşır hiçbir yanı yoktur."

Ferdinand öfkeyle ekledi: "Ve bu konuda güvenli bir şey de yok," dedi, "o kardeş korkakça numaraya kendisi cevap vermek için ayağa kalkabilir."

Gittikçe büyüyen seyirci topluluğundan bir alkış tufanı koptu.

"Siz üçünüz," dedi Jocelyn, kırbacını kaldırıp sırayla kardeşlerin her birine doğrultarak, "cezanızı burada ve şimdi yumruklarımın ucunda çekeceksiniz, ancak daha تنها bir alana gitmemizi öneririm. Hepinizle aynı anda dövüşeceğim. Kendinizi savunabilirsiniz çünkü ben bir centilmenim ve sizi bağlayarak haydutlardan ve alçaklardan bile haksız yere faydalanmam. Ama kurallar olmayacak ve saniyelerimiz olmayacak. Burası bir onur alanı *değil*."

"Oh, Tresham," dedi Ferdinand neşeli bir coşkuyla, "aferin. Ama ikiye karşı üç olacak. Bu benim de kavgam ve cezayı paylaşma zevkinden mahrum bırakılmayacağım." Konuşurken atından indi ve atını Jocelyn'in işaret ettiği ağaç korusuna doğru götürdü. Koruluğun ötesinde daha fazla çimen vardı ama patika yoktu ve bu yüzden parka her gün uğrayan biniciler ve yayalar tarafından nadiren kullanılıyordu.

Üç Forbes kardeş, Jocelyn'in de tahmin ettiği gibi, itibarlarını kaybetmeden bu buluşmadan kaçamazlardı. Diğer beyler, Hyde Park'ta bir değirmeni seyretmek gibi beklenmedik bir fırsatın tadını çıkararak peşlerine takıldılar.

Jocelyn ceketini ve yeleşini çıkarırken kardeşi de onun yanında aynı şeyi yaptı. Sonra ikisi de izlemek için toplanmış olan tanıdıklarının oluşturduğu çimenlik alana doğru yürüdüler.

Jocelyn daha iki dakika bile geçmeden hayal kırıklığı ve küçümsemeyle fark etti ki bu gerçekten de son derece dengesiz bir müsabakaydı. Wesley Forbes çizmeli ayaklarını kullanmayı seviyordu ve belli ki rakiplerinin her birine iyi yerleştirilmiş birer tekme atarak onları etkisiz hale getirmeyi umuyordu. Ne yazık ki, hızlı reflekslere sahip olan Ferdinand onun çizmesini havada iki eliyle bir top gibi yakaladı ve oldukça uzun bacaklarından birini kullanarak adamın çenesine sert bir darbe indirirken dengesini bozdu.

Bundan sonra, seyircilerin büyük çoğunluğunun coşkulu tezahüratları eşliğinde, ikiye karşı iki oldu.

Jocelyn'in karnına şanslı bir yumruk indiren Sir Anthony Forbes, bir süre rakibiyle başa baş mücadele etmeye çalıştı ama kısa süre sonra, curricle'ı kurcalayan Wes'ken onunla dövüşmenin haksızlık olduğu konusunda hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kalabalık alay etti.

Jocelyn, Sör Anthony'nin savunmasını dürttüğünde ve *darbeyi indirmeden* önce gerçekten gerekenden daha uzun süre beklediğinde, "Belki *de* şiirsel bir adalettir," dedi ona, "yanlış kardeşi cezalandırıyor olmalıyım."

Sonunda bir sol kroşe ve bir sağ aparkatla rakibini kriket topunun önüne düşen bir kale gibi yere serdi.

Bu sırada Ferdinand, Joseph Forbes'un karnını yumruk topu olarak kullanıyordu. Ancak Sir Anthony yere düştüğünde genel tezahüratı duyunca, adamın yüzüne indirdiği bir yumrukla kendi maçını bitirdi. Joseph'in dizlerinin bağı çözüldü ve kanayan burnunu tutarak yere yuvarlandı. Ayağa kalkmaya teşebbüs etmedi.

Jocelyn sessizce onları izleyen diğer iki kardeşe doğru yürüdü. Kibarca başını salladı. "Sör Conan Brougham'dan gelecek haberi bekleyeceğim," dedi.

Vücudunda gözle görülür bir iz olmayan Ferdinand, paltosunu geri çekiyor ve neşeyle gülüyordu. "İnsan beşini de isteyebilirdi," dedi, "ama insan açgözlü olmamalı. Aferin, Tresham. Bu ilham vericiydi. O üçü için düello yok ama basit bir ceza. Ve

haftalarca anlatacak kadar izleyici var. Bir Dudley'i kızdırmanın sonuçlarını herkese hatırlattık. White's'a gelir misin?"

Ancak Jocelyn bu karşılaşmada ne kadar çok zaman harcadığının farkına varmıştı.

"Belki daha sonra," dedi. "Şimdilik ilgilenmem gereken son derece önemli bir şey var." Değerlendirici bir tavırla kardeşine baktı ve onları tebrik etmeye gelen beyefendileri el sallayarak atına bindi. "Ferdinand, benim için yapabileceğin bir şey var."

"Ne istersen." Kardeşi hem şaşırmış hem de memnun olmuş görünüyordu. Jocelyn'in ondan bir şey istemesi pek sık rastlanan bir şey değildi.

"Jocelyn, "Eski hemşirem ve suaremdeki başlıca müzikal cazibe merkezi olan Bayan Jane Ingleby'nin gerçekte Leydi Sara Illingsworth olduğunun ortaya çıktığını elbette kurnazca yayabilirsiniz," dedi. Onu şans eseri buldum ve Leydi Webb'e götürdüm. İsmiyle ilgili tüm söylentilerin, çoğu söylenti gibi abartılı ve asılsız olduğu kanıtlanmak üzere."

"Ah, diyorum." Ferdinand son derece ilgili görünüyordu. "Nasıl öğrendin, Tresham? Onu nasıl buldun? Nasıl?"

Ama Jocelyn dayanma elini kaldırdı. "Yapacak mısın?" diye sordu. "Bu gece büyük *bir* eğlence var mı?" Korkunç bir şekilde iletişimsizdi.

"Bir balo," dedi Ferdinand. "Leydi Wardle'ın. Korkunç bir sıkışma olacak."

Jocelyn, "O zaman lafı uzatmayın," dedi. "Tek yapman gereken çıplak gerçeklerden bir kez bahsetmek. İyi bir önlem için belki iki kez. Bundan fazlası değil."

"Ne-" Ferdinand başladı ama Jocelyn yine elini kaldırdı. "Daha sonra," dedi. "Onu Leydi Webb'e götürmem gerekiyor. Bu gidiyor neredeyse bir koşu olacak, Ferdie. Ama bunu başaracağız."

Atını sürerken, kardeşinin de tıpkı çocukluklarında olduğu gibi bir arkadaş olabileceğini keşfetmiş olmanın oldukça iyi hissettirdiğini düşündü.

Yani yüzleşmesi gereken iki düello daha vardı - Jane'le olan tüm bu lanet olası karmaşayı hallettikten sonra. Acaba Jane, prensipleri gereği, Leydi Webb'in evine götürülme konusunda da daha önce her konuda olduğu gibi huysuz davranacak mıydı?

Lanet olası, sinir bozucu kadın!

*T*DURBURY KRALI, gözleri hayretle açılmış bir halde dönüp baktı. "Demek," dedi, ayağa kalkarak, "sen de Sonunda dışarı çıktın, değil mi Sara? Bow Street Runner'ın yanında mı? Nerede o?"

"Tam olarak emin değilim," dedi Jane, eldivenlerini ve bonesini küçük bir masanın üzerine koymak için odanın içinde biraz daha ilerleyerek. "Onun beni kaçırmasını engelleyen adam grubu, ben buraya doğru yoluma devam ederken onunla ne yapacaklarına karar vermemişlerdi. Sizi görmeye tamamen gönüllü olarak geldim. Kaybınız için sizinle dertleşmeye. Ve sanki adi bir suçluymuşum gibi evimin önüne bir Bow Street Runner yerleştirerek ne demek istediğinizi sormak için."

"Aha," dedi Kont sertçe. "O zaman haklıydı, değil mi? Bunu tahmin edebilirdim. Sen bir fahişesin, Tresham'ın dalkavuşu."

Jane onu görmezden geldi. "Kiraladığın Runner," dedi, "ellerim arkamdan bağlı beni buraya sürükleyerek melodram yapacaktı, bana hırsız dedi. Ne çaldım ki, dua et, benim değil de senin olan ne? Ve bana katil dedi. Sidney'in, ırzıma geçip beni kendisiyle evlenmeye zorlamak için beni yakalamaya çalışırken düşüp kafasını çarparak ölmesinden ne anlamda suçluyum? Candleford'dan ayrıldığımda hayattaydı. Onu üst kattaki yatağına taşıdım. *Çağırdığım* doktor gelene kadar ona kendim baktım. Her şeye rağmen öldüğü için üzgünüm. Sidney gibi aşağılık bir yaratığın bile ölmesini istemezdim. Ama bundan ben sorumlu tutulamam. Eğer beni onun cinayetinden mahkum ettirmek istiyorsanız, sizi durduramam. Ama sizi uyarıyorum, halkın gözünde kendinizi gülünç duruma düşürmekten başka bir şey yapmayacaksınız."

"Her zaman kötü ve küstah bir dilin vardı Sara," dedi kuzeni. dedi, ellerini arkasında kavuşturarak ve ona bakarak. "Durbury Kontu'nun sözünün jüri nezdinde sıradan bir fahişenin sözünden daha fazla önem taşıyıp taşımadığını göreceğiz."

"Beni sıkıyorsun, Kuzen Harold," dedi Jane, en yakındaki sandalyeye oturup dizlerinin titrediğinin belli olmamasını umarak. "Biraz çay içmek istiyorum. Servis için sen mi çağırırsın, yoksa ben mi?"

Ama ona bir seçim yapma şansı verilmemişti. Kapı çalındı ve sessiz uşak cevap vermek için döndü. Bow Sokağı

Runner odaya adımını attı, oldukça ağır nefes alıyordu ve biraz dağınık görünüyordu. Burnu bir fener kadar kırmızıydı ve kesinlikle şişmişti. Bir elinde Jane'in üzerinde kan lekeleri görebildiği bir mendil tutuyordu. Bir burun deliğinden ince kırmızı bir çizgi damlıyordu. Suçlayıcı bir ifadeyle Jane'e baktı.

"Onu yakaladım lordum," dedi. "Ama utanarak itiraf etmeliyim ki, tahmin ettiğimden daha sinsi ve tehlikeliymiş. İsterseniz onu şimdi burada bağlar ve daha fazla oyun oynayamadan bir yargıca götürürüm."

Jane onun için neredeyse üzülüyordu. Aptal durumuna düşürülmüştü. Onun onurunu kıracak böyle bir şeyin pek sık başına gelmediğini tahmin ediyordu.

Kont, "Onu Cornwall'a geri götüreceğim," dedi. "Kaderiyle orada karşılaşacak. Bu akşam yemek yer yemez yola çıkacağız."

"O zaman ben sizin yerinizde olsaydım," diye öğüt verdi Koşucu, "arabanızda yanınızda uysalca oturacağına ya da yol boyunca yaygara koparmadan ve gözlerinin içine baksa bile gerçeği göremeyecek bir grup cahil aptalın size saldırmasına neden olmadan hanlara gireceğine güvenmezdim lordum. Siz uykuya dalar dalmaz oğlunuza yaptığı gibi kafanıza vurmayacağına güvenemem."

"Gerçekten duygularını incittim," dedi Jane hoş bir şekilde. "Ama seni çılgılık atacağım konusunda uyarmadığımı söyleyemezsin."

Adam ona nefretle baktı. "Yerinizde olsam onu ellerinden ayaklarından bağlatırdım lordum," dedi. "Ağzını da bağlatırdım. Ve sizinle seyahat etmesi için bir muhafız tutardım. Bu görevi üstlenmeye istekli bir kadın tanıyorum. Buradaki leydim Bertha Meeker'a hiçbir oyun oynamaz, inanın bana."

"Ne kadar saçma!" dedi Jane.

Ama kont tedirgin görünüyordu. "Her zaman inatçıydı," dedi. "Babasının ölümünden sonra ona gösterdiğimiz tüm nezakete rağmen asla uslu durmadı. Tek çocuktu, biliyorsunuz ve çok şımartılmıştı. Onun Candleford'a geri dönmesini istiyorum, orada düzgün bir şekilde ilgilenilebilir. Evet, yap Boden. Bu kadını işe al. Ama iki saat içinde burada olmalı yoksa ben Londra'dan ayrılmadan önce hava kararmış olacak."

Jane muazzam bir rahatlama duygusu hissediyordu. Her şey tahmin ettiğinden çok daha kolay olmuştu. Gerçekten de, bu kadar uzun süre beklenmedik bir şekilde korkak davrandığını hayal etmekte zorlanıyordu. Bu işe hiç girmemeliydi bile.

Saklanmak, tanıklardan hiçbirisi o gece Candleford'da olanlarla ilgili gerçeği söylemeye yanaşmazsa neler olabileceği korkusuna teslim olmak.

Şimdi bir kez daha dehşet içindeydi. Onu bağlayacaklar ve bir kadın gardiyanla birlikte Cornwall'a mahkum olarak geri göndereceklerdi. Ve sonra da cinayetle yargılanacaktı. Hava burun deliklerinde aniden soğuk h i s s e t t i .

"Bu arada," dedi Mick Boden, bakışları yine Jane'in üzerinde iğrenç bir şekilde sabitlenerek, "hanımefendiyi şu sandalyeye hapsedeceğiz, böylece siz de huzur içinde yemeğinizi yiyebileceksiniz. Adamınız bana yardım edecek."

Öfke Jane'in imdadına yetişti. Ayağa fırladı. "Olduğun yerde kal," diye öyle bir emir verdi ki Koşucu bir an için durakladı. "Ne kadar gotik bir öneri! Senin intikam anlayışın bu mu? Az önce sana ve zekana duyduğum saygının son kırıntılarını da kaybettim. Candleford'a kadar sana kendi özgür irademle eşlik edeceğim, Kuzen Harold. Sıradan bir suçlu gibi oraya götürülmeyeceğim."

Ama Koşucu cebinden yine o uzun ipi çıkardı ve uşak, başıyla onaylayan Kont'a tedirgin bir bakış attıktan sonra ona doğru birkaç adım attı.

Kont, masasındaki kâğıtları karıştırmak için arkasını dönmeden önce, "Bağlayın onu," dedi.

"Pekâlâ." Jane dişlerini sıktı. "Eğer istediğin bir kavgaysa, kavgayı alacaksın."

Ama bu sefer çılgılık atamazdı. Kont'un, onu kurtarmak isteyenleri, tutuklanmaya direnen bir katil olduğuna ikna etmesi çok kolay olacaktı. Ve tabii ki dövüşü kaybedecekti - iki adamla karşı karşıyaydı ve gerekirse kuzeni de onların gücüne güç katacaktı. Birkaç dakika içinde kendini tekrar sandalyesinde, elleri ve ayakları bağlı ve muhtemelen ağzı da tıkanmış olarak bulacaktı. Eh, saldırganların her birinde birkaç çürük ve çizik bırakmadan aşağı inmeyecekti. Tüm korku kaybolmuş, yerini garip bir tür heyecana bırakmıştı.

Birlikte ona saldırdılar, sandalyenin iki yanından dolanıp onu yakalamaya çalıştılar. Önce iki yumruğuyla, sonra da iki ayağıyla vurdu. Dönüp durdu, dirseklerini sapladı ve hatta tedbirsizce ağzına yaklaşan bir eli ısırıldı. Ve hiç düşünmeden, son birkaç hafta içinde aşına olduğu bir dil kullandı.

"Çek o lanet ellerini üzerimden *ve şeytana git*," diyordu.

derken, sessiz bir ses bir şekilde itiş kakışın gürültüsüne karıştı.

"Sevgili ben," dedi, "eğlenceyi ve oyunları bölüyor muyum?"

Bu sırada Parkins onun bir koluna tutunmuş, Runner ise diğer kolunu acı içinde arkasına doğru bükmişti. Nefes nefese kalan ve yüzüne dökülen saçlar yüzünden görüşü bozulan Jane, açık kapının çerçevesine yaslanmış olan kurtarıcısına dik dik baktı.

"Git buradan," dedi. "Bana en az iki ömür yetecek *kadar* erkek gördüm. Sana ihtiyacım yok. Kendi başıma çok iyi idare edebilirim."

"Gördüğüm kadarıyla." Tresham Dükü kadehini indirdi. "Ama ne kadar iğrenç bir dil Jane. Bunu nereden öğrendin? Durbury, Leydi Sara Illingsworth'un kollarının her ikisinde de neden birer erkek - korkarım ikisi de centilmen değil - asılı olduğunu sorabilir miyim? Tuhaf, sportmenlik dışı bir oyun gibi görünüyor."

Jane, Bayan Jacobs'ın kapının dışında durduğunu, öfkeden kudurmuş gibi görüldüğünü fark etti. Jane de kendini daha az öfkeli hissetmiyordu. Bir dakika önce onu alt edebilecek kadar vahşi olan iki yetişkin adam, neden şimdi uysal ve hareketsiz bir şekilde durmuş, sanki durgun bir beyefendiye yön sorar gibi bakıyorlardı?

"İyi günler, Tresham," dedi Kont hızlıca. "Kuzen Sara ve ben hava kararmadan Candleford'a doğru yola çıkacağız. Sizin burada bulunmanız oldukça gereksiz."

"Kendi özgür irademle geldim," dedi Jane. "Artık benden hiçbir şekilde sorumlu değilsiniz, Majesteleri."

Elbette onu görmezden geldi. Bow Street Runner'a hitap etti. "Hanımefendinin ellerini çöz," dedi nazıkçe. "Zaten görmesi acı veren bir burnunuz var. Sorumlusu sen misin, Jane? Saygılarımı sunarım. Sana uygun gözler vermek zorunda kaldığım için üzgünüm, iyi dostum."

Mick Boden, "Şimdi buraya bakın-" diye söze başladı.

Ama dükün kadehi yine gözünde ydi ve kaşları kalkmıştı. Kolunun aniden serbest kalması her ne kadar rahatlatıcı olsa da, Jane sadece kaşlarının ve kadehinin gücüyle hükmedebilen bir adama karşı öfke duyabiliyordu. Dük, Durbury Kontu'na, "Bu adamı kov," diye talimat verdi. "Ve hizmetçinizi de. Bu çekişme diğer otel misafirlerinin ve çalışanlarının dikkatini çekerse, öldürüldüğü varsayılan bir adamın neden hayatta ve iyi durumda olduğunu açıklamak zorunda kalabilirsiniz."

Candleford."

Jane'in gözleri Kont'unkilere kaydı. Yüzü mosmor kesilmişti. Ama o an için hiçbir şey söylemedi. İtiraz etmedi. Az önce söylenenlere karşı çıkmadı.

"Aynen öyle," dedi Tresham Dükü yumuşak bir sesle.

"Herkesin bilmesini hiç istemeyiz," dedi Kont, "adi bir suçluyu yanlış kisve altında saklıyormuşsunuz-"

"Yerinizde olsam bu cümleyi tamamlamazdım," diye öğüt verdi Jocelyn. "Koşucuyu kovacak mısın, Durbury? Yoksa ben mi kovayım?"

Mick Boden duyulabilir bir nefes aldı. "Bilmenizi isterim ki-" diye başladı.

"Öyle mi?" diye sordu lütufkâr bir kayıtsızlıkla. "Ama sevgili dostum, bana anlatmak istediğin şeyi duymak istemiyorum. Kısa bir süre önce tanık olduğum kol bükme olayının hesabını sizden sormaya karar vermeden önce buradan ayrılmak isteyebilirsiniz."

Koşucu bir an için meydan okumayı kabul edecekmiş gibi göründü ama sonra ipini cebine koydu ve büyük bir vakar gösterisiyle odadan çıktı. Kontun uşağı da onu isteyerek takip etti ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Jane konta döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Sidney yaşıyor mu?" diye bağırdı. "Ve iyi mi? Yine de bunca zamandır beni bir *katil* olarak mı avlıyordun? Bu odaya geldiğimden beri onun *öldüğüne* inanmama izin mi verdin? Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun? Ve şimdi neden burada yargıç karşısına çıkmak yerine Candleford'a dönmemiz gerektiğini biliyorum. Hâlâ beni Sidney'le evlenmeye ikna edebileceğine inanıyorsun. Kafanda yel değirmenleri olmalı ya da benim öyle olduğuma inanıyorsun."

Kont, "Oğlumun haftalarca ölümle yaşam arasında gidip gelmesine neden olan vahşi saldırı meselesi hâlâ ortada duruyor," diye karşılık verdi. "Ve hâlâ belli bir miktar para ve pahalı bir bilezik meselesi var."

"Ah," dedi Jocelyn, şapkasını ve bastonunu kapının hemen içindeki bir sandalyeye fırlatarak, "tahminimin doğru olduğunu bilmek sevindirici. Jardine hâlâ bu gözyaşı vadisinin aktif bir üyesi o zaman? Tebrik ederim, Durbury."

Jane öfkesini ona yöneltti. "Bu bir *tahmin* miydi?" dedi. "*Blöf* mü? Peki sen neden hâlâ buradasın? Sana ihtiyacım olmadığını söylemiştim. Sana bir daha asla ihtiyacım olmayacak. Git buradan."

"Size Leydi Webb'e kadar eşlik etmeye geldim," dedi ona.

Gözleri büyüdü. "Harriet Teyze'nin mi? Burada mı? Şehre geri mi döndü?"

Kuzenine hitap etmek için arkasını dönmeden önce başını eğdi. "Nişanlımı ziyaret etmek için Candleford'dan çok daha uygun bir yer olacak," diye açıkladı.

Jane konuşmak için nefesini tuttu. Bu ne cüret! Ama Sidney hayatta ve iyiydi. Harriet Teyze Londra'ya dönmüştü. Oraya gidecekti. Her şey bitmişti, sonsuza dek yaşayacakmış gibi görüldüğü bu kâbus. Ağzını tekrar kapattı.

"Evet, aşkım," dedi Jocelyn nazikçe, onu gözlemleyerek.

"Nişanlınız mı?" Kont kendini toparlamaya çalışıyordu. "Bak şimdi Tresham, Leydi Sara yirmi yaşında. Beş yaşına ve yirmi yaşına kadar benim onayımı almayan hiçbir erkekle evlenemez ya da nişanlanamaz. Senin yok. Ayrıca, bu nişan saçmalığı duyduğum en saçma şey. Senin gibi bir adam fahişesiyle evlenmez."

Jane, Jocelyn'in birkaç yavaş adımla ilerleyişini gözlerini dört açarak izledi. Bir an sonra Earl'ün ayak parmakları, Jocelyn'in elindeki kravatı kendini uygun bir ilmeğe dönüştürürken, ağırlığını destekleyecek bir şey bulmak için zemini kazıyordu. Yüzü morun daha derin bir tonuna dönüştü.

"Jocelyn usulca, "Bazen işitme duyumun kusurlu olduğuna inanıyorum," dedi. Sanırım bir adamı sadece söylediğinden şüphelendiğim bir şey için cezalandırmadan önce bir doktora kontrol ettirmeliyim. Ama iyi niyetime rağmen kendimi tutamadığımı fark edersem, Durbury, gelecekte çok açık ve net konuşmanı tavsiye ederim."

Kontun topukları tekrar yere değdi ve kravatı eskisinden biraz daha buruşuk ve yamuk olsa da eski işlevine geri döndü.

Jane tamamen kadınsı bir tatmin duygusuna karşı koyabilseydi insan olamazdı.

"Leydi Sara Illingsworth ile nikâhımı kıymadan önce izninizi almam mı gerekiyor?" Jocelyn sordu. "O zaman Cornwall'a gitmeden önce bunu yazılı olarak alacağım, ki sanırım en geç yarın sabah bunu yapacaksınız?" Kadehini gözüne doğru kaldırdı.

Kont, "*Bunu* yapmam için bana zorbalık yapılmasına izin vermeyeceğim," dedi. "Sara benim sorumluluğumda. Ona senden daha kalıcı bir mutluluk sağlayacak bir koca bulmayı ölmüş babasına borçluyum, Tresham. Oğluma saldırdığını ve neredeyse öldürdüğünü de unutma.

Beni hem paradan hem de mücevherlerden soyduğunu unutmayın. Cornwall'da yaptıklarının hesabını vermeli, sadece bana bile olsa. Ben onun vasisiyim."

"Belki de," dedi Jocelyn, "bu suçlamalar Londra'da yapılmalı, Durbury. Leydi Sara Cornwall'a kadar sürecektir uzun yolculukta şüphesiz zor bir mahkûm olacaktır. Şimdi onu bir sulh yargıcına götürmenize yardım edeceğim. Böylece sezonun bu aşamasında yenilik arayan *tonlarca* insan, nazikçe yetiştirilmiş bir hanımefendinin, kendisinden iki kat büyük bir adamı kitapla vurup öldürmekten yargılanmasına tanık olmanın keyfini çıkarabilecek. Ve kendisini bir yıldan uzun bir süre boyunca hakkı olan ödenekten mahrum bırakan vasisinden on beş pound aldığı için. Ve bir kasadan kendisine ait olan bir bileziği alırken, arkasında evlendiğinde ya da yirmi beşinci yaş gününde kendisine ait olacağı şüphesiz olan pahalı bir mücevher yığını bıraktığı için. Sizi temin ederim efendim, sosyete çok eğlenecek."

Durbury Kontu'nun burun delikleri alevlendi. "Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun, Tresham?" diye sordu.

Jocelyn kaşlarını kaldırdı. "Seni temin ederim ki Durbury, eğer şantaj yapıyor olsaydım, nişanlımın seni kendi evinde onu koruma görevini ihmal etmekle, oğlunu da ırzına geçmeye teşebbüs etmekle suçlayacağı tehdidini başının üzerinde tutmayı tercih ederdim. Tanıklardan en az birinin doğruyu söylemeye ikna edilebileceğinden eminim. Ve iyi bir önlem olarak şunu da eklemek isterim ki, Sidney Jardine'in yolu bir talihsizlik sonucu hayatımızın geri kalanında benimkiyle kesişirse, böyle bir karşılaşmadan sonraki beş dakika içinde dişlerini boğazından çıkaracaktır. Bu gözlemimi kendisine iletme isteyebilirsiniz."

Jane bir kez daha isteksiz bir tatmin duygusu hissetti. Onun için bu kadar kolay olmamalıydı. Bu adil değildi. Neden kimse Tresham Dükü'ne karşı koyamıyordu? Onu yakalamak, Cornwall'a geri çekmek ve Sidney'le evlenmesi için şantaj yapmak için yaptığı planın işe yaramayacağını anladığında Kuzen Harold'ın tüm palavraları uçup gitmişti. Ve evliliğine rıza göstermemesinin bile, babasının mülkünün ve servetinin çoğunu kaybetmesinden çok daha kötü sonuçları olacaktı.

Jane kızgın bir sessizlik içinde otururken, sanki varlığının hiçbir önemi yokmuş gibi tamamen görmezden gelinirken, Tresham Dükü'nün Leydi Sara Illingsworth ile evlenmesine izin, Bayan Jacobs ve uşağın şahit olarak çağrılmasından sonra usulüne uygun bir şekilde yazılı olarak verildi.

Bundan sonra, Jane'in yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Bayan Jacobs çantasını toplarken, pelerinini kırıştırdı, ağır ağır şapkasını ve eldivenlerini giydi, sonra odadan çıkıp merdivenlerden indi ve dükün arması ve ona saygılarını sunmak için eğilip bükülmeyi bekleyen dalkavuklar kümesiyle bekleyen arabaya doğru yürüdü. Jane içeri girdi ve Bayan Jacobs'ın yanına oturdu. Eğer bir insanın öfkeden patlaması gerçekten mümkün olsaydı, diye düşündü Jane, kesinlikle bunu yapardı. Pahalı şehir arabasının pelüş iç kısmına kan, beyin ve doku yağması onun da işine gelirdi.

İçeri atladı ve karşısındaki koltuğa oturdu.

Jane sırtını dikleştirip çenesini kaldırarak oturdu. Bakışlarını arabanın pencerelerinin ötesine yöneltti. "Leydi Webb'e kadar bana eşlik etmenizden yararlanacağım," dedi, "ama bir konuda tamamen açık olacağız, ekselansları ve Bayan Jacobs şahidim olabilir. Dünyadaki son erkek olsanız ve beni bir milyon yıl boyunca her gün rahatsız etseniz, sizinle evlenmem. *Evlenmeyeceğim* de."

"Sevgili Leydi Sara." Sesi kibirli ve sıkıcıydı. "Gururuma biraz saygı göstermeniz için size yalvarıyorum. Bir milyon yıl mı? Sizi temin ederim ki ilk bin yıldan sonra sormayı bırakırım."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ona yeterince kesici bir sözle cevap verme dürtüsüne direndi. Ona bir tartışmanın zevkini tattırmak istemiyordu.

Onu kurtarmaya gelmişti, tabii ki gelmişti. Tresham Dükü'nün yapacağı türden bir şeydi. Onun izni olmadan evi terk etmişti. Onun metresiydi. Onurlu olanı yapmaya ve onunla evlenmeye karar vermişti. Kız onun malıydı.

Ama onun arkadaşı olduğuna inanmıyordu.

Ona kendisi hakkındaki tüm gerçeği söyleyerek onu kendisinin yapacağına inanmıyordu.

Ona güvenmiyordu. Onu sevmiyordu. *Tabii ki onu sevmiyordu.*

Neyse ki Leydi Webb'e olan yolculuk kısa sürdü. Ama ancak araba durduğunda Jane gerçekten onu düşünmeye başladı. Jane'in yolda olduğunu biliyor olmalıydı. Başka her şeyi biliyor muydu? Onu karşılayacak mıydı?

Ama daha uşak arabanın kapısını açıp merdivenlerden inerken cevabını almıştı. Evin kapısı açıldı ve Leydi Webb dışarı çıktı, sadece kapı eşiğine değil, merdivenlerden aşağıya kadar indi.

"Harriet Teyze!"

Jane, Jocelyn'in arabadan inip kendisini aşağıya bıraktığını fark etmedi bile. Sanki bir an içinde annesinin en yakın arkadaşının güvenli kollarına sarılmıştı.

"Sara!" diye haykırdı. "Sevgili kızım. Hiç gelmeyeceksin sandım. Salondaki halıyı epeyce yıprattım. Oh, benim sevgili kızım."

"Harriet Teyze."

Jane aniden hıçkırarak ağlamaya başladı ve merdivenlerden çıkarılarak aydınlık bir salona götürüldü. Merdivenlerden çıkarılıp misafir odasına götürülmüş, oradaki neşeli ateşin yanındaki zarif sandalyeye oturtulmuş ve gözlerini kurulaması için kendisine dantelli bir mendil uzatılmıştı ki, Leydi Webb ile yalnız olduklarını fark etti.

O gitmişti.

Belki de

sonsuz dek.

Onu reddederken daha kesin konuşamazdı. Ve iyi ki de kurtulmuş.

Belki de hayatı boyunca bundan daha kasvetli bir an yaşamamıştı.

Yoğun bir sabahı. Jocelyn parka gitti ve orada Baron Pottier ve Sir Conan Brougham'la karşılaştı. Baron Pottier iki Forbes kardeşin ikincileriyle çoktan konuşmuş ve Hyde Park'ta bir hafta sonra sabahları art arda yapılacak düellolar için ayarlamalar yapmıştı. Tek başına parkı yeniden

Jocelyn alaycı bir tavırla, düello ortaklarının ailesini yakında değiştirmese, onur toplantıları için bir mekân olarak moda olacağını düşündü.

Bu hiç de hoş bir ihtimal değildi. Hayatını söndürmek için iki adama daha şans tanınacaktı. Ve en azından Rahip Josiah Forbes'un ünlü siyah Tresham bakışıyla titreyecek biri olduğuna inanmıyordu.

Ancak Vikont Kimble ve ardından Ferdinand da onlara katıldı ve Jocelyn düello düşüncesini tamamen geride bıraktı.

Ferdinand sırtarak, "Haber dün gece odunluktaki ateş gibi yayıldı," dedi. "Bayan Jane Ingleby'nin Leydi Sara Illingsworth olduğu ortaya çıktı! Günün sansasyonu bu, Tresham. Sizin suarenizde bulunan ve onun şarkı söylediğini duyan insanlar, Leydi Wardle'ın evinde kendilerini övüyorlardı, size söyleyebilirim. Yaşlı Hardinge dinleyen herkesi başından beri bunu tahmin ettiğine inandırmaya çalışıyordu. Leydi Sara'dan başkası olamayacak kadar kibardı, dedi."

"Onu nerede buldun, Tresham?" Baron Pottier sordu. "Ve nasıl

gerçeği öğrendiniz mi? Sizi Dudley House'a her çağırduğımızda, o oradaydı. Ve biz hiç şüphelenmedik."

"Sir Conan, "Adının temize çıktığı doğru mu, Tresham?" diye sordu.

"Hepsi bir hataydı." Jocelyn dikkatsizce bir el salladı ve sonra şapkasını karşı yönden gelen bir çift bayana doğru eğdi. "Dün akşam Cornwall'a doğru yola çıkmadan hemen önce Durbury ile konuştum. Jardine ölmemiş. Gerçekten de geçirdiğı küçük kazadan sonra tamamen iyileşmiş. Durbury kasabaya geldi ve Leydi Sara'yı bulması için bir koşucu tuttu, sadece ona endişelenecek bir şey olmadığını söylemek için. Söylentiler ondan bağımsız olarak yayıldı."

"Peki ya hırsızlık, Tresham?" Baron Pottier sordu.

"Ortada hırsızlık falan yok," dedi Jocelyn. "Hepimiz dedikoduya ne kadar yatkınız. Yapacak daha iyi bir şey bulmamız gerekip gerekmediğini merak ediyor insan."

Arkadaşları sanki sabahın şakasını yapmış gibi güldüler.

"Ama söylentilerin kalıcı olmak gibi kötü bir huyu vardır," diye devam etti Jocelyn, "eğer onların yerini alacak bir şey yoksa. Ben kendi adıma Leydi Sara'yı Leydi Webb'in evinde ziyaret edeceğim ve hatta onunla tanışmaya çalışacağım."

Baron Pottier kahkahalarla kükredi. "Ho, Tresham," dedi, "bu işe yarar. Bu yeni dedikodulara yol açacak. Bacağınıza pranga vurulmasını arzuladığınız söylenecek."

"Kesinlikle öyle," dedi Jocelyn memnuniyetle. "Kimse hanımefendinin bir şekilde lekelenmiş biri olarak görülmesini istemez, değil mi?"

"Onu da çağıracağım, Tresham," dedi Ferdinand. "Leydi Sara *olduğunu* öğrendiğime göre ona bir kez daha bakmak istiyorum. Bu çok ünlü!"

Vikont, "Onu ziyaret etmek benim için de bir zevk olacak, Tresh," dedi.

"Annemle kız kardeşimin onunla tanışmaktan memnun olacaklarını sanıyorum," diye ekledi Sir Conan. "Onları aramaya götüreceğim, Tresham. Annemin Leydi Webb ile bir tanışıklığı var."

Arkadaşlarının anlayış göstermesi Jocelyn'i rahatlatmıştı. Kimble ve Brougham gerçeği tam olarak bilme avantajına sahipti elbette, ama diğer ikisi bile onun üç haftalığına bir hemşire olarak işe alınmasında belli bir utanç olduğunu fark etmiş görünüyorlardı. Hepsi de Jane'i topluma kazandırmak, onu saygın bir kişi haline getirmek, Jane'le ilgili her türlü şüpheyi ortadan kaldırmak için üzerlerine düşeni yapmaya istekliydiler.

kendisine yöneltilen suçlamaları reddetti.

Elbette eskisinin yerini alacak yeni sansasyon, Tresham Dükü'nün bir zamanlar hemşiresi olan kadına kur yaptığı haberi olacaktı.

Her şey yoluna girecekti. Leydi Sara Illingsworth'un onun metresi olduğunu bilen birkaç kişiden hiçbiri bu konuda tek kelime bile etmeyecekti. Güvende olacak, itibarı iade edilecekti.

Sohbet uzun süre çünkü kavganın yeniden yaşanmasına döndü.

Angeline geldiğinde, White'a gitmeden önce gazeteleri okumak için evde kalmaya karar verdiğinden daha sonra kahvaltı ediyordu. Habersizce yemek odasına daldı.

"Tresham," dedi, "sen ve Ferdie, dün parkta Forbes kardeşlerden *üçünü* alt etmek için ne *düğünü*yordunuz? Duyduğumda çok heyecanlandım. Ama üçünün de en yakın arabaya taçınmak zorunda kalması ne kadar da muhteşimdi, ikisi baygındı, diğerinin de burnu kırılmıştı. Beşinin birden olmaması ne yazık. Bu Dudley'ler için muhteşem bir zafer olurdu ve eminim siz de bunu başarabilirdiniz. Sanırım diğer ikisiyle düelloya çekildiğiniz doğru. Heyward böyle bir bilginin bir hanımefendinin kulağına gitmeyeceğini söylüyor ama inkar etmiyor, o yüzden doğru olduğunu tahmin ediyorum. Şu andan itibaren gözüme uyku girmeyecek. Kesin öldürüleceksin ve ben o zaman ne yapacağım? Ve eğer onları öldürürsen, Paris'e kaçmak zorunda kalacaksın ve Heyward *hala* beni oraya götürmeyeceğini söylüyor, iğrenç adam, Brighton'ın zevklerinden isteyerek vazgeçsem bile. Ve Tresham, Ingleby'li kadının Leydi Sara Illingsworth olduğuna dair duyduklarım da neyin nesi?"

"Otursana, Angeline," dedi Jocelyn, durgun bir el sallayarak "ve bir kahve." Bir parmağını büfedeki uşağa doğru kaldırdı. "Ve şu her zamankinden daha korkunç olan bezelye yeşili boneyi çıkar, yalvarırım. Korkarım sindirimime engel olacak."

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Doğru olduğunu söyle. Tam da biz Dudley'lerin zevk aldığı türden bir hikâye, değil mi? Bir baltalı katili hemşireniz olarak barındırmanız ve onu bülbül olarak seçkin bir topluluğa sunmanız. Paha biçilemez." Hawkins fincanına kahve doldurmak için eğildiğinde kadın neşeli kahkahalar atmaya başladı.

Başlığını çıkarmak için hiçbir hareket yapmamıştı. Jocelyn ona tiksintiyle baktı. "Leydi Sara Illingsworth şu anda Leydi Webb'de," dedi. "Onu orada ziyaret edersen çok memnun olurum, Angeline. Leydi Sara

Nedenini Tanrı bilir, ama tek saygıdeğer Dudley sensin -muhtemelen Heyward gibi kuru bir sopa seninle evlendiği ve seni bir tür dizgin altında tuttuğu için, gerçi Tanrı biliyor ya, sıkı bir dizgin değil."

Neşeyle güldü. "Heyward kuru bir sopa mı?" dedi. "Evet, öyle, değil mi? En azından toplum içinde."

Jocelyn'in yüzündeki ifade daha da acı verici bir hal alırken, allığı bonesinin pembe tüyleriyle korkunç bir şekilde çarpıştı.

"Kesinlikle Leydi Webb'e uğrayacağım," dedi. "Heyward bu öğleden sonra bana eşlik edecek. Ona bir kez daha bakmadan edemeyeceğim, Tresham. Elinde bir balta olması muhtemel mi? Bu ne kadar heyecan verici olurdu. Heyward beni savunmak için hayatını riske atmak zorunda kalacak."

"Jardine'in kafasına bir kitapla vurdu," dedi kuru bir sesle, "Jardine, ah, saygısızlık yaptığında. Hepsi bu kadar, Angeline. Beyefendi hayatta ve iyi durumda ve çalınan malın aslında çalınmadığı ortaya çıktı. Aslında çok sıkıcı bir hikâye. Ama Leydi Sara'nın sosyetenin kıyısında dolaşmasına izin verilmeyecek. Onu kendine çekecek iyi *tonda* saygın insanlara ihtiyacı olacak."

"Bunların hepsini Leydi Webb onun için ayarlayacak," dedi. "Neden ilgileniyorsun ki Tresham?" Ama alışılmadık derecede kısa bir monologdan sonra durdu, bir an için ona baktı, fincanı yarıya kadar ağzına götürdü, tekrar tabağına koydu ve neşesine devam etti. "Oh, Tresham, *ilgileniyorsun!* Ne kadar da ünlüsün! Heyward'a söylemek için sabırsızlanıyorum. Ama o eve gitti, kışkırtıcı bir adam ve beni ziyarete götürme zamanı gelene kadar dönmeyeceğini sanıyorum. Tresham, *vurulmuşsun.*"

Jocelyn, cafcamlı boneyi büyütmesine rağmen sorgulama bardağını kullandı. "Sizi bu kadar eğlendirebildiğim için çok mutluyum," dedi, "ama sizin de farkında olmanız gerektiği gibi, vurulmak ve Tresham ismi birbirini dışlayan terimlerdir. Yine de Leydi Sara ile evleneceğim. Bunu ilk öğrenenin sen olduğunu duymak hoşuna gidecek Angeline, tabii ki hanımefendinin kendisi dışında. O da hayır dedi bu arada."

Kadın ona baktı ve adam büyülenmiş gibi bir an için kadının konuşma yeteneğinin elinden alındığını düşündü.

"Leydi Sara hayır dedi." Sesini bulmuştu. "Size mi? Tresham Dükü'ne mi? Ne kadar da muhteşem biri. İtiraf etmeliyim ki hemşirenizken onu pek fark etmemiştim. Grinin içinde çok sıkıcı görünüyordu. Aralarından seçim yapılabilecek onca renk varken kim gri giyer ki? Senin düğününde şarkı söylerken ondan çok etkilenmiştim."

suare. Ve nasıl vals yapılacağını biliyordu. Bu bir ipucu olmalıydı, ama itiraf etmeliyim ki fark etmedim. Ama şimdi seni reddetti. Ondan hoşlanacağım. Ruhu olan bir kadın olmalı. Tam da ihtiyacın olan şey. Onu bir kız kardeş gibi seveceğim."

"Hayır dedi, Angeline," dedi kuru bir sesle.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Sen bir Dudley'sin, Tresham," dedi. "Dudley'ler hayır cevabını kabul etmezler. Ben kabul etmedim. Sizi temin ederim ki Heyward, kendisine ilk kez takdim edildikten sonra bir ay boyunca benimle evlenmeye hiç yanaşmadı. Benim boş kafalı, anlamsız ve çok konuşkan olduğumu düşünüyordu. Senin ve Ferdie'nin kardeşim olması da beni ona sevdirmede. Ama benimle evlendi. Aslında, ilk teklif ettiğinde ve ben hayır dediğimde çok üzölmüştü. Eve gidip kendini vuracağından korktum. Ben bu kadar kararlıyken nasıl olur da benim cazibeme kapılmazdı?"

"Nasıl yani?" diye kabul etti.

Kadın gitmeden önce neredeyse yarım saat daha onun aralıksız gevezeliğine maruz kaldı. Ama sabahın iyi geçtiğini düşünüyordu. Jane'in saygınlığı garantilenmişti. Ve bereketli bir kulağa tek bir kelime söyleyerek, Jane'in ona sahip olmama konusundaki kararlılığının kalesine saldırmak için kendi tarafına güçlü kuvvetler dizmişti.

Kısa bir süre için neden onun savunmasına saldırmak istediğini merak etti. Ne de olsa ona kişisel bir ihtiyacı olduğunu kabul edemezdi. Elbette bu sadece onun inatçılığından kaynaklanıyordu. Jane Ingleby ona karşı her zaman son sözü söylerdi.

Leydi Sara Illingsworth yapmazdı. Bu kadar basitti.

Öğleden sonra onu ziyaret ettiğinde ne giyeceğini düşünürken buldu kendini. Sanki ayyaş bir okul çocuğuymuş gibi.

Y ZİRVE YAPMIŞ GÖRÜNÜYORSUN SARA," dedi LADY WEBB. "Yaşadığınız onca şeyden sonra bu beklenen bir şey elbette. Yakında gülleri yanaklarına geri koyacağız. Keşke bu öğleden sonra dışarı çıkıp yürüyüş yapabilsek ya da arabayla gezebilsek. Hava çok güzel. Ancak, bu öğleden sonraları evde olduğumun bilindiği günlerden biri. ziyaretçiler. Ne kadar can sıkıcı olursa olsun, canım, onları kabul etmeye hazır olmalıyız."

Jane'in üzerinde dallı muslin kumaştan, yüksek belli, şık bir elbise vardı. Bu elbise, Phillip ve Tresham Dükü'nün arabacısı tarafından sabah saatlerinde getirilen eşyalarının bulunduğu sandıktaydı. Saçları da kendisiyle ilgilenmesi için görevlendirilen hizmetçi tarafından yapılmıştı. Ama öğleden sonra sosyalleşmeye hazır görüldüğü için, kendisini rahatsız eden konuyu açtı.

"Belki de en iyisi," dedi, "konuklarınızın göremeyeceği bir yerde kalmam, Harriet Teyze."

Pencereden dışarı bakan Leydi Webb gelip Jane'in karşısındaki sandalyeye oturdu. "Yapmaman gereken şey tam olarak bu," dedi. "Her ne kadar ikimiz de bunu kelimelere dökmemiş olsak da Sara, son kısa süre içinde nasıl yaşadığının tamamen farkındayım. Kendini böyle bir hayata sürüklenmiş hissetmen ne kadar korkunç olsa da, artık bitti. Kimsenin bilmesine gerek yok. Tresham'ın tanıdıklarından gerçeklerden şüphelenen herkesi susturacağından emin olabilirsin. Ve tabii ki sizinle evlenmek istiyor. O bir centilmen ve sizi tehlikeye attığını biliyor. Sadece onurlu bir şey yapmaya hazır olmakla kalmayacak, şüphesiz bu konuda ısrarcı olmaya çalışacaktır."

"Bu konuda çok iyi," dedi Jane acı acı. "Ama bunun bende işe yarayacağına inanmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

"Tresham Dükü muhtemelen şehirdeki beyefendiler arasında en kötü şöhrete sahip olanıdır," dedi Leydi Webb iç çekerek. "Gerçi belki de abartıyorum. Belli bir ahlaksızlığıyla değil, sadece vahşiliği ve her kavganın merkezinde yer alma eğilimiyle tanınır. Tıpkı kendisinden önceki babası ve ondan önceki büyükbabası gibi."

"Hayır!" Jane niyetlendiğinden daha ateşli bir şekilde söyledi. "O değil."

Leydi Webb kaşlarını kaldırdı. Ama o daha fazla bir şey söyleyemeden salonun kapısı tıklatıldı ve uşak kapıyı açarak ilk ziyaretçileri duyurdu: Sir Conan Brougham ile annesi Lady Brougham ve kız kardeşi Bayan Chloe Brougham. Onları birkaç dakika sonra Lord ve Leydi Heyward izledi, sonuncusu Jane'le konuşmak ve Dudley House'dayken gerçek kimliğini sakladığı için onu azarlamak amacıyla geldiğini açıkça belirtti.

"Hayatımda hiç Tresham'ın bana anlattığı kadar şaşırmamıştım," dedi. "Ve sizi bulup buraya getirdiğini öğrendiğim andaki kadar da sevinmemiştim, Leydi Sara. Sizin bir baltalı katil olduğunuz düşüncesi bile! Heyward'ın da tanıklık edeceği gibi, bunu her düşündüğümde kahkahalara boğuluyorum. Bay Jardine'in size karşı affedilmez derecede kaba davrandığını söyleyebilirim. Onunla bir kez karşılaştım ve onun iğrenç bir canı olduğu izlenimini edindim. Ona sadece bir kitapla tokat atmanız büyük bir nezaketti ve onun da bu konuda yaygara koparıp babasına sümüklü sümüklü koşması çok zavalıca bir davranıştı. Sizin yerinizde olsaydım baltayı elime alırdım."

Lord Heyward, "Leydi Webb son iki dakikadır size bu sandalyeyi teklif ediyor, aşkım," diyerek karısını uzaklaştırdı.

Daha sonra çok sayıda konuk geldi. Birkaçı Leydi Webb'in arkadaşlarıydı. Birçoğu Jane'in çeşitli vesilelerle Dudley House'da tanıştığı kişilerdi; aralarında Vikont Kimble, Lord Ferdinand Dudley ve Baron Pottier de vardı. Jane'in onları kimin gönderdiğini ya da neden geldiklerini anlaması uzun sürmedi. Onu yeniden saygıdeğer kılmak için kampanya başlatılmıştı. Bu bilgi onu memnun etmek bir yana, çileden çıkarmıştı. Onun yardımını olmadan kendi hayatını idare edemeyeceğine gerçekten inanıyor muydu? Keşke bizzat gelseydi de aklından geçenleri ona anlatabilseydi.

Ve sonra yaptı.

Tek başına gelmişti, mavi paltosu ve bisküvi rengi pantolonu içinde tertemiz görünüyordu, o kadar iyi oturmuştu ki, kesinlikle içine dökülmüş olmalıydı ve Hessian botları ikiz ayna olarak kullanılabilirdi. Ve elbette dayanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu, gerçi Jane onu ne zaman yakışıklı bulmaya başladığını bilmiyordu. Ve boğucu derecede erkek. Ve tüm o iğrenç düklük kibarlığıyla silahlanmıştı.

Ondan güçlü bir nefretle nefret ediyordu ama tabii ki görgü kuralları ona ters ters bakmasını ya da gitmesini talep etmesini engelliyordu. Ne de olsa burası onun misafir odası değildi. O da bir misafirdi.

onun gibi.

Leydi Webb'i selamladı ve onunla nezaket alışverişinde bulundu. Jane'e uzaktan selam verdi -sanki Jane onun görüş alanına giren bir toz zerresiymiş gibi, diye düşündü kızgınlıkla. Jane'in etrafında kümelenmiş olan akraba ve dostlarını -Lady Heyward, Lord Ferdinand, Vikont Kimble ve diğerleri- kaşlarını kaldırarak selamladı. Sonra da Bayan Minter ve Bay Brock-ledean ile on beş dakika kadar sohbet etti.

Onunla konuşmamaya kararlıydı, diye düşündü Jane, adam anons edilir edilmez. Onu görmezden gelmesine fırsat vermemeye nasıl *cüret edebilirdi*? Elbette ona, kendisini ziyaret etmeleri ya da hayatına saygınlık kazandırmaları için buraya birilerini gönderme zahmetine girmesine gerek olmadığını söyleme şansı da istiyordu. Azarlanmak ve kendi işine bakmasını söylemek için ona yaklaşmamaya nasıl *cüret edebilirdi*?

Leydi Heyward, "Gerçekten de çok görkemli bir yeni araba, Ferdie," diyordu. "Bir öncekinden çok daha gösterişli. Ama diğerlerinden daha üstün olduğunu kanıtlamak için birisinin bahsini kabul etmek zorundasın. Kesinlikle kabul etmemelisiniz. Yalnızca sonuncusu gibi başka bir yarış olsaydı sinirlerimi düşünün. Tresham ve Heyward'ın dikkatli sürmen gerektiği yönündeki tüm uyarılarına rağmen hızlandığın o son virajı dinlemekten hiç bıkmadım. Keşke orada olup buna şahit olsaydım. Kadın olmak bazen yorucu olmuyor mu Leydi Sara?"

Yerinden kalkmıştı, Jane çevresel görüşüyle gördü. Tresham Dükü'ydü bu. Ayrılmak üzereydi. Onun grubuna doğru dönmüştü. Ona yaklaşacak ve onunla konuşacaktı. Başını çevirdi ve göz kamaştırıcı bir şekilde kardeşine gülümsedi.

"Anladığım kadarıyla ünlü bir kırbaççısınız Lord Ferdinand," dedi.

Kızın son derece sevdiği, hevesli ve iyi huylu bir genç olan bu adam, yemi hemen yuttu.

"Yarın öğleden sonra benimle parkta gezintiye çıkmak ister misiniz, Leydi Sara?" dedi.

"Çok isterim, teşekkür ederim," diye yanıtladı sıcak bir şekilde, grubunun dış çeperinde durmuş olan Tresham Dükü'nün karanlık gözlerine bakarak.

Ama adamın yüzünde kızgınlık görmeyi umduysa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Adam hafifçe eğlenmiş gibi görünüyordu.

"Sizden ayrılmaya geldim hanımefendi," dedi başını hafifçe eğerek.

"Oh," dedi, hâlâ gülümseyerek, "siz misiniz, majesteleri? Burada olduğunuzu tamamen unutmuşum." Bu, hayatı boyunca toplum içinde söylediği en terbiyesizce şeydi. Kendinden son derece memnundu.

"Ah," dedi, onun bakışlarını tutarak ve sadece onun ve grubunun duyabileceği kadar yüksek sesle konuşarak. "Öğleden sonra telefon görüşmelerinin sıkıcılığından kaçınmamla ünlü olduğum için sanırım şaşırtıcı değil. Ama eski bir çalışanımla çay içme fırsatını nadiren bulduğum için sizin için bir istisna yaptım."

Adam arkasını dönüp uzaklaşırken, Jane'in son sözü söylemiş olmanın hazzını yaşadığından hiç şüphesi yoktu. Grubun diğer üyeleri ya şaşkınlıkla birbirlerine bakarken ya da ani bir sağırlık ve boğazlarını temizleme ihtiyacı içindeymiş gibi davranırken, o, görgü kurallarını unutmuş bir halde adamın geri çekilişine öfkeyle baktı. Leydi Heyward Jane'in koluna dokundu.

"Aferin," dedi. "Bu muhteşem bir tuzaktı ve Tresham'ı o kadar şaşırttı ki tam bir kine dönüştü. Oh, senden ne kadar hoşlanıyorum."

Kısa bir süre sonra konuklar ayrılmaya başlayana kadar sohbet devam etti.

"Evde geçirdiğim öğleden sonraları hiç bu kadar başarılı olmamıştı," dedi Leydi Webb gülerek, herkes gittikten sonra. "Sanırım bunun için Tresham Dükü'ne teşekkür borçluyuz, Sara."

"Pekala," dedi Jane niyetinden daha sert bir sesle, "ona minnettarım, eminim. Eğer geri dönüp özellikle beni soracak olursa, Harriet Teyze, ben evde değilim."

Leydi Webb oturdu ve misafirine dikkatle baktı. "Sana o kadar kötü mü davrandı Sara?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jane kararlılıkla. "Hiçbir şeye zorlanmadım, Harriet Teyze. O teklif etti ve ben de kabul ettim. Yazılı bir sözleşme için ısrar ettim ve o da şartlarına uydu. Bana kötü davranmadı."

Onu sevmemi sağlaması dışında. Ve daha da kötüsü, ondan hoşlanmamı sağladı. Ve sonra gerçeği öğrendi ve buz gibi soğudu ve onun bana yaptığı gibi kendimi ona karşı savunmasız bırakacağıma inanacak kadar bile bana güvenmedi. Tüm duygularımı tepetaklak etmesi ve beni boş, şaşkın ve olabildiğince mutsuz bırakması dışında.

Düşüncelerini yüksek sesle söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. "Seni ona aşık etmek dışında," dedi Leydi Webb sessizce.

Jane ona sertçe baktı, ama içindeki aşağılık duyguyu durduramadı.

Gözlerinden yaşlar fışkırıyordu. "Ondan nefret ediyorum," dedi inançla.

Leydi Webb hafif bir gülümsemeyle, "Bunu görebiliyorum," diye onayladı. "Neden? Bana söyleyebilir misiniz?"

Jane, "O duygusuz, kibirli bir canavar," diye cevap verdi.

Leydi Webb içini çekti. "Ah, canım," dedi, "ona gerçekten âçıksın. Sevinsem mi üzülsem mi bilemiyorum. Ama bu kadar yeter. Bütün gün geçmişi tamamen geride bırakmanıza yardımcı olmak için ne yapılması gerektiğini düşündüm. Seni bir sonraki Kraliçe'nin Kabul Salonu'nda takdim edeceğim Sara, ertesi gün de sana burada bir çıkış balosu vereceğim. Bir kız kadar heyecanlıyım. Sezonun en görkemli balosu olacağı neredeyse kesin. Anlaşılır bir şekilde ünlüsün, canım. Plan yapmaya başlayalım."

Bu, Jane'in birkaç yıl önce hayalini kurduğu çıkış olacaktı. Ama şimdi tek düşünebildiği, Jocelyn'in bu öğleden sonra soğuk ve kibirli görünerek gelmiş olması ve onu aşağılama fırsatı bulana kadar neredeyse tamamen görmezden gelmiş olmasıydı. Jocelyn'in portresini bitirip ona içini döktüğü ve onu kucağına alıp ağladığı günden bu yana kaç öğleden sonra geçmişti?

Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

Sanki başka iki kişinin daha başına gelmiş gibi hissetti.

Ondan nefret ediyordu.

Kalbindeki ağır ağrının asla geçmeyeceğine inanıyordu.

Ve sonra ani bir panik hissetti. *Portresi*. Onun değerli tablosu.

Evden onsuz çıkmıştı!

Eve mi?

Eve mi?

TÜM MODA DÜNYASI bahar mevsimi boyunca öğleden sonra Hyde Park'ta ata bindi, araba kullandı ya da gezinti yaptı. Herkes görmeye ve görülmeye, dedikodu yapmaya ve dedikodusu yapılmaya, en son modaları sergilemeye ve gözlemlemeye, flört etmeye ve flört edilmeye geldi.

Jane'in üzerinde mavi bir elbise, pelerin ve sade bir hasır başlık vardı.

Çenesinin altından geniş mavi bir kurdele ile bağlanmıştı. Leydi Webb'in kendisine ödünç verdiği saman rengi bir şemsiye taşıyordu. Lord Ferdinand Dudley'nin yeni arabasının yüksek koltuğuna tünemişti, Lord Webb ise kurdeleleri kullanıyor, onunla dostça sohbet ediyor ve onu, hikâyesi çok eskilere dayanan kötü şöhretli Leydi Sara Illingsworth ile tanışmak için gelen birkaç kişiyle tanıştırtıyordu.

Misafir odaları ve kulüp salonları yeniden hareketlendi.

Gülümsedi ve gevezelik etti. Ne de olsa güneş parlıyordu ve kendisine çekici görünmek için elinden geleni yapan genç ve yakışıklı bir beyefendiyle birlikteydi. Beyefendi ağabeyine dikkat çekici bir benzerlik gösteriyordu ama bu gerçeği ona karşı kullanmayacaktı.

Kardeşinin düşüncesi onun gerçekten eğlenmesini engelliyordu. Son kırk sekiz saat içinde olan her şeye rağmen -korkudan kurtulma, kendisi olmaya, kendi dünyasında yaşamaya geri dönme- neredeyse kendini bir hafta geriye alabilmeyi diliyordu. Geçen hafta bu zamanlar birlikte olmuşlardı, adam resim yapıyor, kadın nakış işliyordu. Birlikte rahatlamaya başlamışlardı. Arkadaş olmuşlardı. Aşık olmuşlardı.

Hepsi illüzyon.

Bu gerçektir.

Ve gerçek, Vikont Kimble ile birlikte Lord Ferdinand'ın arabasına doğru atını sürerek geldi. Tresham Dükü, yani -şimdi onu Jocelyn olarak düşünmek bile zordu- karanlık, asık suratlı ve yaklaşılmaz görünüyordu, aslında her zamanki gibiydi. Kırbacını şapkasının ağzına dokundurdu, başını ona doğru eğdi ve iyi günler diledi, Vikont gülümseyerek elini dudaklarına götürdü ve birkaç dakika boyunca sohbet etmeye başladı. Dükün siyah, ifadesiz gözleri tüm bu süre boyunca kızın üzerindeydi.

Jane gülümsedi, konuştu, şemsiyesini döndürdü ve ertesi gün Lord Kimble'la birlikte tekrar parka gelmeyi kabul etti. Sonra gittiler ve Jane neşeyle gülümseyerek boğazında oluşan yumruyla ve bu yumrunun burun deliklerinin arkasından göğsüne doğru yaydığı ağrıyla savaştı.

Ama kara kara düşünecek zaman yoktu. Dinleyecek Lord Ferdinand ve sohbet edecek başka insanlar vardı. Jocelyn atını sürüp gittikten birkaç dakika sonra Leydi Heyward açık bir barouche ile geldi, Jane'i Dul Leydi Heyward ile tanıştırdı ve konuşmaya başladı.

"Leydi Webb'in evindeki açılış balonuzu dört gözle bekliyorum," dedi. "Davetiyemiz bu sabah geç saatte elimize ulaştı. Heyward'ın bana eşlik edeceğini söyleyebilirim, baloları sıkıcı bulduğu için bu onun için yeterince nadirdir. *Dans etmekten* sıkıldığınızı hayal edebiliyor musunuz Leydi Sara? Ve gözlerini o iğrenç şekilde deviremezsin Ferdie. Seninle konuşmuyordum. Ayrıca, herkes senin dans etmeyi tercih ettiğini biliyor.

Dans etmek için dövüşmek. Geçen gün senin ve Tresham'ın Forbes kardeşlerden üçüyle dövüştüğünüzü duyduğumda nasıl bir çarpıntı yaşadığımı asla bilemezsin. Gerçi Tresham'a da söylediğim gibi, beşiyle de dövüşseydiniz zafer daha tatlı olurdu. Diğer ikisinin neden kardeşlerinin katledilmesine seyirci kaldıklarını bilmiyorum."

"Angie," dedi Lord Ferdinand, "bir damper al."

Ama Jane ona bakmak için sertçe döndü. "Sen ve Majesteleri birkaç gün önce kavga mı ettiniz?" diye sordu. "*Tabancalarla* mı? Ve üç rakibinizi mi *öldürdünüz*?"

"Aslında yumruklar, hanımefendi." Kesinlikle utanmış görünüyordu. "İkisini bilinçsiz hale getirdik, birer tane. Üçüncüsü yerde yuvarlanıyordu ve burnu kırılmıştı. Yerdeyken ona vurmak sportmenliğe aykırı olurdu. Diğer hanımların önünde böyle şeyler konuşmaya hakkın yok, Angie."

Leydi Heyward gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Tresham diğer iki Forbes'la buluşacak diye geceleri uyanık yatmak ve sinirlerimin paramparça olması da hiç hoş değil, Ferdie," dedi. Tabancalarla vurulacağını söyleyebilirim. Kesinlikle öldürülecek. Yine de iki sabah üst üste ikisini birden alt etmesinin büyük bir başarı olduğunu düşünüyorum. Böylesini daha önce hiç duymamıştım. Tek umudum ikinci karşılaşmaya kadar yaşaması."

Jane sanki vücudundaki her damla kan aşağıya doğru akıp ayak parmaklarına yerleşmiş ve onları karıncalandırıyormuş gibi hissederken, vücudunun geri kalanı soğuk, nemli ve baygın hissediyordu.

"Angie," dedi Lord Ferdinand sertçe, "bu beyefendilerin işi. Eğer konuğacak daha iyi bir Ėeyin yoksa, kaputunun kenarına tünemiğ olan kuğu eve götürmeni ve süresi dolmadan onu kuğ yemi ile beslemeni öneririm. Ve hazır oradayken bütün çiçekleri sulayın. Boynunuz bu kadar dağıklığı nasıl kaldırıyor anlamıyorum. İyi günler hanımefendi." Dul kadına şapkasını taktı ve atlarına yola devam etmeleri için işaret verdi.

Jane hâlâ duyarsızlığa doğru yuvarlanmayacağından tam olarak emin değildi. Kulaklarında rahatsız edici bir uğultu vardı. Karıncalanmalar ve iğnelenmeler ellerine kadar ulaşmıştı.

"Bir düello daha mı yapacak?" diye sordu. "İki tane daha mı?"

"Kafanızı yoracak bir şey yok Leydi Sara," dedi Lord Ferdinand neşeyle. "Keşke onlardan biriyle dövüşmeme izin verseydi, çünkü öldürmeye çalıştıkları bendim. Ama vermeyecek ve Tresham bir şeyi kafasına koyduğunda ya da duruma göre bir şeye karşı çıktığında, onunla tartışmak mümkün değil."

"Ah, aptal, aptal adam!" Jane bağırdı, öfke onu kurtardı ve vücudundaki kanın yeniden dalgalanmasına neden oldu. "Hepsi onur uğruna."

"Evet, aynen öyle, hanımefendi," diye onayladı Lord Ferdinand, sonra çok çekici ama çok kararlı bir şekilde konuyu değiştirdi.

Bir değil, iki düello, diye düşündü Jane. İki sabah üst üste. Öldürüleceği neredeyse kesindi. Hayatta kalma ihtimali normalde olacağının iki katıydı.

Ve bu onun da işine yarayacaktı, diye düşündü öfkeyle.

Ama nasıl geçinecekti?

Jocelyn'in olmadığı bir dünyada nasıl yaşayabilirdi?

JANE'İ DÜŞÜNEBİLECEĞİNDEN DAHA FAZLA ÖZLEMİŞTİ. Elbette o ilk öğleden sonra Leydi Webb'e uğramış ve sırf Jane ona karşı küstahça davrandığı ve Ferdinand'ın onu parkta gezdirme teklifini kabul ederken göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsediği için, hatırı sayılır bir dinleyici kitlesinin önünde Jane'e affedilmeyecek kadar kaba davranmaya itilmişti.

Jocelyn'in aklına kendi kardeşini yüzleştirmek gelmişti. Ve onun orada olacağını bildiği zaman, önce Ferdinand'la, sonra da Kimble'la birlikte parka gitmiş, onu selamlamış ve nezaket gösterisinde bulunmuştu. Bundan fazlası değildi. Kadının huysuz bakışlarından ve gergin dudaklarından, daha fazlasını söylemeye kalkışırsa, sadece yeni bir sert tartışmaya yol açacağını sezmişti -ki baş başa kalabilselerdi bunu yapmaktan son derece mutlu olurdu.

Elbette ona sahip olmaya kararlıydı. En azından, belki de kız ona sahip olmamaya kararlı olduğu için. Ama her zamanki alışkanlıklarını sürdürmenin ve iradesini ona zorla kabul ettirmeye çalışmanın faydasız olacağını biliyordu. Kadının, talihindeki bu değişikliğe alışması için ona zaman tanınmalıydı.

Ona *kendisini* özlemesi için zaman tanınmalıydı. Elbette bunu yapacaktır. Her ne kadar onun gerçek kimliğini ilk öğrendiğinde, kendisine duyduğu sempatinin sığ bir şey olduğu sonucuna varmış olsa da, artık o kadar emin değildi. Çalışma odası olarak adlandırdığı o odada kurdukları rahat anlaşmayı hatırlıyordu. Ve ona karşı duyduğu cinsel tutkudan hiç kuşkusu yoktu. Ona yaptığı son iki ziyaretten -biri gece, diğeri gündüz- acı bir pişmanlık duydu. Durumu iyi idare edememişti.

Başta karar vermişti, ona zaman tanıyacaktı. Ve verecekti

Kendine zaman ayırdı. Karşılaşması gereken iki düello vardı, ikisi de tabancalıydı. Diğer dördüne yaklaştığı rahatlıkla onlarla yüzleşemeyeceğini fark etti. Bu kez ölebileceğinin şaşırtıcı bir şekilde farkındaydı.

Belki de diğer durumlarda bu gerçek onun için daha az önemliydi. Belki de şimdi uğruna yaşayacağı bir şey vardı.

Jane vardı.

Ama şimdi ölebilecekken onun peşinden nasıl gidebilirdi? Ve kadın ona hala bu kadar kızginken ve kendi ihanet duygusu hala çiğ bir yara gibiyken onun peşinden nasıl gidebilirdi?

Bu yüzden Jocelyn, Rahip Josiah Forbes'la yapacağı ilk düellodan önceki günlerde Jane'le yakın bir karşılaşmadan kasten kaçındı. Bir keresinde eve gitmiş ve kendini onların özel odasında dolaşırken bulmuştu. Hala çerçevenin üzerine gerilmiş, bitmemiş işlemeli kumaşına baktı ve onu çalışırken önünde dimdik ve zarif bir şekilde otururken hayal etti. Her zaman oturduğu sandalyenin yanındaki masadan *Mansfield Park*'ı aldı. Okumayı hiç bitirmemişti. Oturmadan sağ eliyle piyanoda bir melodi çaldı. Ve onun çizdiği portreye baktı.

Jane, içinden parlayan ve tuvali aydınlatan yaşam ve sevgi ışığıyla. Ondan nasıl şüphe edebilmişti? Onu kollarının arasına alıp tüm sırlarını, tüm korkularını ona açmaya davet etmek yerine ona nasıl soğuk bir öfkeyle davranabilmişti? Onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Tam tersi olmuştu.

Avukatını Dudley House'a çağırdı ve vasiyetini değiştirdi.

Yapması gerekip de yapmadığı şeyin zihnindeki görüntüsü peşini bırakmıyordu. Onu kollarının arasına almamıştı.

Bunu yapmak için bir daha asla şansı olmayabilir.

Bunu bir kez daha yapabilseydi, alışılmadık bir duygusallıkla, mutlu bir adam olarak ölebileceğini düşünmeye başladı.

Aklı başında olduğu anlarda, ne saçma sapan bir saçmalık, diye düşündü.

Ama sonra Angeline'den Leydi Sangster'ın evindeki büyük ama özel bir partiye katılacağını öğrendi. Jane, yani. Henüz halka açık balolara katılmıyordu çünkü ne saraya takdim edilmiş ne de resmi olarak ortaya çıkmıştı. Ama suare davetini kabul etmişti.

Jocelyn de davet edilmişti.

Düellolarının ilkinden önceki gece.

J Leydi Webb vaftiz kızına, JANE'in Leydi Sangster'in davetine ..atılmasının hiç de beklenmedik bir şey olmadığını söylemişti. Gerçekten de, vaftiz kızının resmi olarak ortaya çıkmadan önce mümkün olduğunca halk içinde görünmesi.

Saklayacak bir şeyi varmış gibi görünmemeliydi.

Ama Jocelyn'in ilk düellosunu yapacağı gecenin öncesiydi. Jane, Harriet Teyze'ye söylememişti. Lord Ferdinand'ı sorguladığından beri bu konuda kimseye bir şey söylememişti. Neredeyse hiç uyumamış ya da yemek yememişti. Başka hiçbir şey düşünemiyordu. Dudley House'a gidip bu saçmalığa son vermesi için yalvarmayı düşünmüştü ama bunun faydasız olacağını biliyordu. O bir erkekti ve bir erkeğin onur anlayışına sahipti.

Davete kısmen Harriet Teyze'nin hatırı için, kısmen de kendisi için gitti. Belki bir şekilde bu akşam için zihnini dağıtacak, önündeki gece ya da ertesi sabah haber alana kadar olmasa bile. Ama sabahı atlatsa bile, ertesi gün her şeyi yeniden yapması gerekecekti. Mat altın satenden zarif bir elbiseyi özenle giydi ve hizmetçisine saçlarını yine özenle şekillendirtti. Vaftiz annesi güzel ama solgun görüldüğünü söylediğinde yanaklarına ustaca biraz renk sürülmesine bile razı oldu.

Sangster suaresi özel, seçkin bir parti olarak tanımlanmıştı. Aslında Jane'e öyle geliyordu ki, bu gerçekten de büyük bir toplantıydı. Misafir odasıyla ötedeki müzik odası arasındaki çift kapı, tıpkı ötedeki daha küçük bir salona açılan kapılar gibi arkaya atılmıştı. Her üç oda da konuklarla dolup taşıyordu.

Lord ve Leydi Heyward ile Lord Ferdinand da oradaydı ve üçü de diğer konuklarla hararetli bir sohbeet dalmışlardı. Kardeşlerinin sabah ve ertesi sabah ölümle yüz yüze geleceğini bildikleri halde nasıl konuşabilirlerdi ki? Vikont Kimble da oradaydı ve konuştuğu genç bir bayana çekici bir şekilde gülümsüyordu. En yakın arkadaşlarından biri sabah ölebilecekken bunu nasıl yapabilir? Jane'i fark etti, genç bayana özürlerini sundu ve selam vermek için ona doğru geldi.

"Tatsız eğlencelerden vebadan kaçır gibi kaçırım, Leydi Sara," dedi ona çekici ve tehlikeli gülümsemesiyle. "Ama bana

"Burada olacağınızı biliyordum."

"Geceyi yavanlığın ötesine taşımanın bütün yükü benim omuzlarımda mı olacak o zaman?" diye sordu yelpazesıyla koluna vurarak. Leydi Webb bazı arkadaşlarını selamlamak için uzaklaşmıştı.

"Hepsi." Kolunu uzattı. "Size bir içki ve boş bir köşe bulalım, biri arkadaşlığınızı tekeliime aldığımı fark edene kadar baş başa sohbetin tadını çıkarabiliriz."

Çekici ve eğlenceli bir arkadaştı. Jane bir süre sonra kendini hafif flörtleşirken ve bol bol gülerken buldu; bir yandan da onun nasıl olup da aklını arkadaşının tehlikesinden başka bir şeye verebildiğini ve *kendisinin* nasıl olup da boğazından bir kahkaha çıkarabildiğini merak ediyordu.

Etraflarında yüksek sesli bir konuşma uğultusu vardı. Orta odadan müzik sesi geliyordu. Jane kendi dünyasına geri döndüğünü düşünerek etrafına bakındı. Görünüşünün hatırı sayılır bir ilgiye neden olduğu doğrudu, elbette gayet iyi yetiştirilmişti ama yine de açıktı. Ama hiç kimse ona yan gözle bakmamış ya da yüksek *tabakadan* bir topluluğun karşısına çıkma cüretini göstermesine şaşırmamıştı.

Boş bir zafer gibi hissettirdi.

"Tamamen yıkıldım," dedi Lord Kimble. "En iyi şakam, bir gülümseme bile olmadan karşılandı."

"Oh," dedi Jane, anında pişmanlık duyarak, "çok özür dilerim. *Ne* dedin sen?"

Gülümsemesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Bakalım müzik dikkatini daha etkili bir şekilde dağıtacak mı?" dedi ve kolunu tekrar uzattı. "Her şey yoluna girecek, biliyorsun."

Yani umurundaydı. Ve onun bildiğini de biliyordu. Ve onun da umursadığını.

Lord Ferdinand orta odada, piyanonun etrafında toplanmış insanların arasındaydı. Jane'e gülümsedi, elini kendi elinin içine aldı ve dudaklarına götürdü.

"İtiraz etmek zorundayım, Kimble," dedi. "Hanımefendiyi çok uzun süre yalnız bıraktınız. Şimdi sıra bende." Kadının elini kolunun arasından geçirdi ve onu piyanonun yanına götürdü.

Kardeşine çok benziyordu, diye düşündü Jane. Biraz daha ince ve uzun bacaklı olması dışında. Jocelyn'de karanlığın olduğu yerde Lord Ferdinand'da ışık vardı. Rahat, mutlu, karmaşık olmayan bir genç adam olduğunu tahmin etti. Ya da belki de değildi. Belki de Jocelyn'in karakterinin gizli derinliklerini onun yanında olduğu süre boyunca daha fazla öğrenme şansı olmuştu.

metresi ve arkadaşı.

"Burada beklediğimden daha fazla insan var" dedi.

"Evet." Ona gülümsedi. "Böyle seçkin toplantılar konusunda neredeyse sizin kadar az tecrübem var Leydi Sara. Genelde onlardan kaçınıyorum."

"Bu sefer neden yapmadınız?" diye sordu.

"Çünkü Angie burada olman gerektiğini söyledi." Ona sırtıttı.

Vikont Kimble'in daha önce söylediklerine çok benziyordu. O halde bu iki beyefendi ona bu kadar vurulmuş muydu? Yoksa ikisi de onun Jocelyn'e ne olduğunu tam olarak biliyor muydu?

"Şarkı söyleyecek misin?" Lord Ferdinand sordu. "Size eşlik etmesi için birini ikna edebilirsem, söyler misiniz? Benim için, başka kimse için olmasa bile? Hayatımda duyduğum en güzel sese sahipsiniz."

Bayan Meighan'ın eşliğinde "The Lass with the Delicate Air" şarkısını söyledi. Piyanonun etrafındaki kalabalık, diğer sanatçılara gösterdiklerinden daha büyük bir dikkatle dinledi. Ve diğer odalardan daha fazla insan içeri doluştu.

Aralarında Tresham Dükü de var.

Jane, şarkısının ardından gelen alkışlar karşısında gülümsediğinde o da salonun kapısında duruyordu. Zarif ve tertemiz görünüyordu ve birkaç saat içinde ölümle yüzleşecek bir adamın görünmesi beklenecek bir şey değildi.

Müzik odasına tuhaf bir sessizlik çökerken Jane'in gözleri sonsuz bir an boyunca onunkilere kilitlendi. Sonra başını çevirip tekrar gülümsedi ve konuşmalar sanki hiç ara verilmemiş gibi devam etti.

"Şeytan!" Başka bir genç bayanın yerini alabilmesi için piyanodan uzaklaşmaya çalışırken Lord Ferdinand onun yanından mırıldandı. "Bu *kızın* burada ne işi var?"

Jane tekrar baktığında Leydi Oliver'ın Jocelyn'in yanında durduğunu gördü. Ona gülümsüyor ve bir şeyler söylüyordu. Adam da ona bakıyor ve cevap veriyordu. Kadın bir elini onun koluna koymuştu.

Lord Ferdinand kendini toparlamıştı. "Koridorun karşısındaki odada ikramlar var," dedi. "Oraya gidelim mi? Sizin için bir tabak doldurmama izin verir misiniz? Aç mısınız?"

"Açgözlü," dedi, göz kamaştırıcı bir şekilde ona gülümseyerek ve koluna girerek.

Beş dakika sonra, önünde yığılı bir tabak ve Lord Ferdinand'ın yanı sıra sohbet edebileceği dört konuk arkadaşıyla birlikte küçük bir masaya oturmuştu. Daha sonra ne olduğunu asla bilemedi

ona ne söylendiğini ya da onun cevap olarak ne söylediğini. Ya da ne yediğini, eğer bir şey varsa. O gelmişti. Sanki bir düello hiçbir şeymiş gibi. Sanki hayatı onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Ve *o kadının* kendisine dokunmasına ve yüksek sesle ve herkesin önünde onu reddetmeden onunla konuşmasına izin vermişti. Kendini sadece suçlu değil, aynı zamanda evli bir h a n ı m olan sözde metresiyle arasına mesafe koyacak kadar zevksiz de göstermişti. Bir erkeğin Şimdiye kadarki onur gerginliği?

Sonunda Lord Ferdinand onu dinlenme odasından çıkarıp koridoru geçerek salona ve bitişikteki iki odaya götürdü. Jane, Harriet Teyze'yi bulup eve dönmelerini önermek için çok mu erken diye düşündü. Ama burada bir saat daha bayılmadan ya da histeri krizine girmeden nasıl yaşayacaktı?

Salona girmek üzereyken kapı aralığından biri içeri adım attı. Jocelyn. Jane'in sağ bileğini kavradı ve kardeşine baktı ama ona tek kelime etmedi. Lord Ferdinand da bir şey söylemedi, sadece kolunu Jane'in kolundan çekip onsuz odaya girdi. Ve o da hiçbir şey söylemedi. Garip bir andı.

Onu koridora geri götürdü ve sola döndü, bir kapının karanlık girintisine ulaşana kadar onu partinin ışıklı alanından uzaklaştırdı. Kadının sırtını kapıya doğru çevirdi ve hâlâ bileğini tutarak önünde durdu. Yüzü tamamen karanlık ve gölgelerden ibaretti. Sadece gözlerini görebiliyordu; gözleri öylesine yoğun bir tutku, keder, özlem ve çaresizlikle kendisine bakıyordu ki, kız sadece sessiz ve kalbi kırık bir şekilde ona bakabiliyordu.

İkisi de konuşmadı. Ama sessizlik söylenmemiş sözlere gebeydi.

Yarın ya da ertesi sabah ölebilirim. Beni terk

edebilirsin. Ölebilirsin.

Bu bir veda olabilir.

Sonsuza kadar. Sensiz sonsuzlukla nasıl

üzüleceğim? Aşkım benim.

Benim aşkım.

Sonra onu kollarının arasına aldı ve sanki onu kendi içine katlayacakmış gibi sıkıca, sımsıkı tuttu. Sanki onunla birleşecek, sonsuza dek onunla bir olacakmış gibi ona sarıldı. Onu hissedebiliyor, kokusunu alabiliyor ve kalp atışlarını duyabiliyordu.

Belki de son kez.

Karanlıkta onun dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturdu ve ağızları açık bir tutkuyla öpüştiler.

yakındaki odalardaki akranları. Jane onun sıcaklığını, tadını, erkekliğini, özünü hissetti. Ama önemli olan tek şey onun Jocelyn olmasıydı, onun soluduğu hava, içinde atan kalp, hayatına anlam katan ruh olmasıydı. Ve onun burada, sıcak, canlı ve kollarında olmasıydı.

Gitmesine asla izin vermezdi. Asla.

Ama adam başını kaldırdı, uzun bir süre ona baktı, sonra onu bıraktı ve gitti. Adamın ayak seslerinin koridordan aşağıya, salona doğru inişini dinledi ve yalnız kaldı.

Hayatında daha önce hiç olmadığı kadar yalnızdı. Kapının ardındaki neredeyse karanlık koridora boş gözlerle baktı.

İkisi de tek kelime etmemişti.

"İşte buradasınız," dedi bir ses nazikçe, belki bir dakika sonra. "Size Leydi Webb'e kadar eşlik etmeme izin verin hanımefendi. Sizi eve götürmesini isteyeyim mi?"

Birkaç dakika boyunca ona cevap bile veremedi. Ama sonra yutkundu ve kararlı adımlarla kapıdan çıktı. "Hayır, teşekkür ederim Lord Ferdinand," dedi. "Leydi Oliver hâlâ burada mı? Biliyor musunuz? Beni ona götürür müsünüz lütfen?"

Tereddüt etti. "Onun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum," dedi. "Tresham değil-"

"Bunu biliyorum," dedi. "Oh, bunu çok iyi biliyorum. Ama onunla konuşmak istiyorum. *Birinin* bunu yapmasının zamanı geldi."

Tereddüt etti ama kolunu uzattı ve onu suareye geri götürdü.

LADY OLIVER herhangi bir gruba girmekte biraz zorlanıyor gibiydi. Salonun ortasında tek başına duruyor, kendini yelpazeliyor ve sanki oradaki gruplardan herhangi birine katılmanın onuruna yakışmayacağını söylercesine küçümseyerek gülümsüyordu.

"Bahse girerim bir davet bile almamıştır," dedi Lord Ferdinand mırıldandı. "Leydi Sangster hem onu hem de Tresham'ı davet etmezdi. Ama sanırım kadını geri çevirmeyecek kadar da naziktir. Onunla konuşmak istediğinize emin misiniz?"

"Evet, öyleyim," diye temin etti Jane onu. "Kalmanıza gerek yok, Lord Ferdinand.

Teşekkür ederim. Çok nazik bir beyefendisiniz."

Leydi Oliver'ın önünde sertçe eğildi ve Leydi Oliver dönüp Jane'i görünce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Evet," dedi Lord Ferdinand uzaklaşırken, "kötü şöhretli Leydi Sara Illingsworth'ün ta kendisi. Sizin için ne yapabilirim?"

Jane onu dinlenme odasına çekmeye niyetlenmişti ama grup konuşmalarının gürültüsü ve yan odadan gelen müzik sesiyle çevrelenmiş küçük bir mahremiyet adasında gibiydiler.

"Doğruyu söyleyebilirsin," dedi, doğrudan diğer kadının gözlerinin içine bakarak.

Leydi Oliver yelpazesini açtı ve yavaşça yüzüne götürdü. "Gerçek mi?" diye sordu. "Peki hangi gerçeği kastediyorsunuz?"

"Gerçeği söylemediğin için kocanın ve Tresham Dükü'nün hayatını tehlikeye attın," dedi Jane. "Şimdi de iki kardeşinin ve onun lütfunun hayatını tekrar riske atacaksın. Hepsi de gerçeği söylemediğin için."

Leydi Oliver gözle görülür bir şekilde kızardı ve eli hareketsiz kaldı. Az önce büyük bir şok yaşadığı ve o ana kadar düellolardan haberdar olmadığı gerçeği su götürmezdi. Ama belli ki sert bir yapısı vardı. Jane onu izlerken bile kendini toparladı ve yüzünü tekrar yelpazelemeye başladı.

"Onurumu koruyacak kardeşlerim olduğu için kendimi şanslı sayıyorum Leydi Sara," dedi soğuk bir sesle. "Ne istiyorsunuz? Onları geri çekmemi ve sevgilinizi kurtarmamı mı? Bir düelloda ölürse daha iyi hizmet etmiş olursunuz. Seninle işi bittiğinde kirli bir giysi gibi dökülme rezilliğinden kurtulursun. Tresham'ın köpeklerine kaçınılmaz olarak yaptığı şey budur."

Jane ona soğuk ve kararlı bir şekilde baktı. "Size söylemek istediğim şeyden beni vazgeçiremezsiniz, Leydi Oliver," dedi. "Tresham Dükü hiçbir zaman sevgiliniz olmadı. Ama o her zaman bir beyefendi olmuştur. Bir hanımefendiyle ters düşüp onu toplum önünde küçük düşürmektense ölmeyi tercih eder. Asıl soru şu, hanımefendi, siz bir hanımefendi misiniz? Bir yalan kibrinize gerçeklerden daha çok hizmet ettiği için beyefendilerin acı çekmesine ve belki de ölmesine izin verecek misiniz?"

Leydi Oliver güldü. "Sana söylediği bu mu?" diye sordu. "Asla benim sevgilim olmadığını mı? Sen de ona inandın mı? Zavallı Leydi Sara. Ne de olsa siz bir masumsunuz. Size her şeyi anlatabilirim.... ama önemli değil. Söyleyecek başka bir şeyiniz yok mu? O zaman size iyi akşamlar dilerim. Beni bekleyen dostlarım var."

"Jane ona, "Eğer yalanın yüzünden biri öldürülürse, önünde imrenilmeyecek bir hayat olacak," dedi. Vicdanının her gün ve her gece seni rahatsız edeceği bir hayat. Uyurken bile bundan kaçamayacaksın. Gördüğünüz gibi, size bir vicdanınız olduğuna inanarak iltifat ediyorum.

ahlaksızlıktan ziyade. Size iyi akşamlar dilemeyeceğim. Umarım iyi değildir. Umarım bu düellolardan biri ya da her ikisi sırasında olabileceklerin zihninizdeki görüntüleri size eziyet eder. Ve umarım çok geç olmadan akranlarınızın saygısını yeniden kazanmanızı sağlayacak tek şeyi yaparsınız."

Leydi Oliver'ın yelpazesini kapatıp müzik odasına doğru uzaklaşmasını izledi. Sonra başını çevirdiğinde Leydi Angeline'in ağabeyinin kolunda, Leydi Webb'in Vikont Kimble'in kolunda onu yanlarına almak için beklediklerini gördü.

"Gel Sara," dedi Harriet Teyze, "eve gitme vakti geldi. Bu kadar keyifli sohbetten sonra iyice yoruldum."

Lord Kimble, "İkinize arabanıza kadar eşlik etme zevkini ben üstleneceğim, hanımefendi," diye açıkladı.

Leydi Angeline öne çıktı ve Sara'ya sıkıca sarıldı. Alışılmadık bir şekilde, hiçbir şey söylemedi.

Lord Ferdinand yaptı. "Yarın sabah erkenden sizi bekleyeceğim Leydi Sara," dedi.

Jocelyn'in ölü mü diri mi olduğunu söylemek için.

JOCELYN GECENİN HIÇ BİTMEYECEĞİNİ DÜŞÜNÜYORDU. Ama bitmek bilmeyen uyku saatleri, canlı, tuhaf rüyalar ve uzun uyanıklık dönemlerinden sonra elbette bitti. Bu düellonun kendisinden önceki dört düellodan ne kadar farklı hissettirdiği garipti. Diğer düellolarda fazladan bir heyecan patlaması dışında, bu düelloyu hatırlayamıyordu. rahatsız geceler geçiriyor.

Gereğinden erken kalktı ve geri dönmemesi durumunda teslim edilmek üzere uzun bir mektup yazdı. Mektubu mühürledikten ve mühür yüzüğünü yumuşak balmumuna bastırdıktan sonra dudaklarına götürdü ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Onu bir kez daha kollarına almıştı. Ama tek bir kelime bile edememişti. Denediği takdirde her şeyin paramparça olmasından korkmuştu. İhtiyaç duyulan sözcükleri söylemekte iyi değildi. Daha önce hiç deneyimi yoktu.

Tam da bu sabahla yüzleşecekken aşkı bulmuş olması tuhaf bir ironiydi. Ve eğer bugün hayatta kalırsa yarın sabah.

Varlığına inanmadığı halde aşkı bulmuş olması garipti. Onunla bile evlenmeyi bir tuzak olarak düşünmüşken.

Uşağını çağırmak için zilin ipini çekti.

JANE UYUMAMIŞTI. Denemişti ama uyanık yatmış, başının üzerindeki gölgeli gölgeliğe bakmış, başının döndüğünü ve midesinin bulandığını hissetmişti. Sonunda kalkmak, giyinmek ve yatak odasının pencere kenarındaki koltuğuna kıvrılmak daha kolay gelmişti; yanan yanağını pencere camına dayayıp serinliyor ve ısınmak için Kaşmir şal.

Bir şeyler *söylemeliydi*. Söyleyecek o kadar çok şey varken neden sessiz kalmıştı? Ama cevabı biliyordu. Kalbin en derin duygularını ifade edebilecek hiçbir kelime yoktu.

Ya ölürse?

Jane şalın içinde titredi ve dişlerinin takırdamasını engellemek için onları sıkıca birbirine kenetledi.

Dört düellodan ölümcül bir yara almadan çıkmıştı. Elbette iki tane daha hayatta kalabilirdi. Ama ihtimaller ona karşıydı. Ve parktaki gezintileri sırasında Jane'in kararlı sorgulamalarına karşı koyamayan Lord Ferdinand, sadece buluşmanın yerini ve zamanını değil, aynı zamanda Rahip Josiah Forbes'un mesleğine rağmen soğuk bir balık ve ölümcül bir nişancı olduğu gerçeğini de ortaya çıkarmıştı.

Jane'in düşünceleri kapısının tırmalanmasıyla bölündü. İrkilerek baktı. Sabahın çok erken bir saatiydi. Kapı sessizce açıldı ve hizmetçisi yatağın bulunduğu yöne doğru dikkatle baktı.

"Ben buradayım," dedi Jane.

"Ah, leydim," dedi kız yarı karanlığa bakarak, "affedersiniz ama aşağıda sizinle konuşmak için ısrar eden bir hanım var. Bay Ivy'yi yatağından kaldırdı, o da beni yatağımdan kaldırdı. Hayır cevabını kabul etmiyor."

Jane ayağa kalktı, midesi çalkalanıyor, başı dönüyordu. "Kim o?" diye sordu. Kim olduğunu *biliyordu* ama cesaret edemiyordu.

umut değil. Ayrıca, artık çok geçti. Kesinlikle çok geçti. "Leydi Oliver, leydim," diye cevap verdi hizmetçisi.

Jane görünüşünü kontrol etmek için duraklamadı. Odadan fırladı ve bir hanımefendiye yakışmayacak bir aceleyle merdivenlerden indi.

Leydi Oliver koridorda volta atıyordu. Jane görüş alanına girdiğinde yukarı baktı ve aceleyle merdivenin dibine doğru ilerledi. Şafağın ilk ışıklarında, mumların bir koluyla daha da aydınlanan havada Jane onun tedirginliğini görebiliyordu.

"Neredeler?" diye sordu. "Nerede buluşacaklar? Sen biliyor musun? Ve ne zaman?"

"Hyde Park," dedi Jane. "Saat altıda." "Hyde Park'ın neresinde?"

Jane sadece daha önce olduğu gibi aynı yer olduğunu tahmin edebiliyordu. Ama tam olarak neresi olduğunu nasıl açıklayabilirdi ki? Hyde Park çok büyük bir yerdi. Başını iki yana salladı.

"Neden?" diye sordu. "Oraya mı gidiyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi Leydi Oliver. "Oh, çabuk, çabuk. Bana nerede olduğunu söyle."

"Yapamam," dedi Jane. "Ama size gösterebilirim. Arabanız var mı?"

"Kapının dışında." Leydi Oliver işaret etti. "Göster o zaman. Oh, çabuk. Pelerin ve şapka için koş."

"Vakit yok," dedi Jane, aceleyle ziyaretçisinin yanından geçerken kolunu tutarak. "Saat beşi çoktan geçmiş olmalı. Gel!"

Leydi Oliver'ın ısrar etmesine gerek yoktu. Bir dakika içinde arabasına binmişler ve Hyde Park'a doğru yola çıkmışlardı.

"Eğer ölürse ..." Leydi Oliver mendiliyle burnunu sildi.

O ölemezdi. Ölemezdi. Yapılacak çok fazla yaşam vardı. Oh, ölemezdi.

"O her zaman kardeşlerin en iyisi oldu," diye devam etti Leydi Oliver, "ve bana karşı diğerlerinden daha nazikti. Küçük bir kızken benimle oynayan ve onu takip etmeme izin veren tek kişi oydu. O ölmemeli. Ah, şu sefil arabacı daha hızlı gidemez mi?"

Sonunda parka varmışlardı ama araba ağaçların ötesindeki o özel çim alana kadar gidemiyordu. Hanımının yüksek sesle azarladığı arabacı aceleyle merdivenlerden indi ve pelerini, bonesi ve eldivenleriyle oldukça saygın görünen Leydi Oliver dışarı fırladı; onu sabahlık, şal ve terlikleriyle başı açık bir Jane izledi.

"Bu taraftan!" Jane bağırdı ve koşmaya başladı. Elbette emin değildi. Doğru yer olmayabilirdi. Öyle olsa bile çok geç kalmış olabilirlerdi. Silah seslerini, kendi soluk alıp verişinin ve Leydi Oliver'ın hıçkırıklarının üzerinde dikkatle dinledi.

Burası doğru yerdi. Ağaçların arasından sıyrılır sıyrılmaz, hepsi de sessiz olan toplanmış seyircileri görebildiler.

Sessizliklerinin tek bir nedeni olabilirdi!

Rahip Josiah Forbes ve Tresham Dükü, her ikisi de sadece gömlek, pantolon ve Hessian çizmeleriyle, sırt sırta vermiş, tabancaları gökyüzünü işaret ederek birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Duruyorlardı. Nişan almak için dönmek üzereydiler.

"Dur!" Jane bağırdı. "DUR!" Kendi emrine itaat etti ve tamamen durdu, bunu yaparken iki yumruğunu da ağzına bastırdı.

Leydi Oliver çığlık attı ve tökezleyerek ilerledi.

İki beyefendi de durdu. Jocelyn, dönmeden ya da tabancasını indirmeden, tek bir bakışla Jane'i buldu. Gözleri mesafenin ötesinde Jane'in gözleriyle kilitlendi. Peder Forbes hem döndü hem de tabancasını indirdi, kaşlarını hiddetle çatı.

"Gertrude!" diye bağırdı. "Git buradan. Burası bir kadına göre bir yer değil. Seninle sonra ilgileneceğim."

Hem telaşlanmış hem de utanmış görünen Lord Oliver, seyircilerin arasından öne çıktı ve karısının kolundan tutup onu sertçe uzaklaştıracaktı. Ama kadın kolunu serbest bıraktı.

"Hayır!" diye açıkladı. "Söylemem gereken bir şey var."

Jocelyn'in bakışlarına tereddütsüz karşılık veren Jane yine de onu dinledi. Leydi Oliver'ın cesur bir şehit rolü oynamayı seçtiğini, sevgili kardeşinin hayatı için kendi itibarını feda ettiğini anlaması sadece bir anını aldı. Ama bunun bir önemi yoktu. En azından uzun zaman önce, kocasının Tresham Dükü ile buluşmasından önce yapması gereken şeyi yapıyordu.

Tuhaf, diye düşündü Jane soğukkanlılıkla. Leydi Oliver başlangıçta doğru olanı yapmış olsaydı, kendisi Jocelyn'le hiç tanışmamış olacaktı. Bir insanın hayatının tüm akışının bağlı olduğu şans anları ne kadar kırılgandı.

"Tresham'ı vurmamalısın Josiah," diye yalvardı Leydi Oliver. "Samuel de vurmamalı. O yanlış bir şey yapmadı. Onunla benim aramda hiçbir zaman bir şey olmadı. Olmasını istedim ama o beni dinlemedi. Bir düelloya konu olmak istedim, bana büyük ve romantik göründü. Ama yanılmışım ve bunu şimdi kabul ediyorum. Masum bir adamı vurmamalısın. Hayatının sonuna kadar vicdan azabı çekersin. Ben de öyle."

"Şimdi bile sevgilini savunur musun Gertrude?" diye sordu Rahip Forbes, kürsüden kullanması gereken ses tonuyla, Jane'in tahminine göre.

"Sen beni daha iyi tanıyorsun," dedi ona. "Eğer doğru olsaydı, seyirci önünde kendimi bu kadar alçaltmazdım. Ben sadece doğru olanı yapmaya karar verdim. Eğer bana hâlâ inanmıyorsanız, bu sabah benimle birlikte gelen Leydi Sara Illingsworth ile konuşabilirsiniz. Son düellodan sonra Tresham'ı çağırdığımda ondan yediğim hakaretin tanığıydı. O asla benim sevgilim olmadı. Ama bana yalancı diyemeyecek kadar da centilmendi."

Hâlâ kıpırdamamış olan Jocelyn gözlerini Jane'den ayırmadı. Ama uzaktan bile bir kaşının alaycı bir tavırla kalktığını görebiliyordu.

Yumruklarının hâlâ ağzına doğru bastırılmış olduğunu fark etti.

Rahip Josiah Forbes çimlerin üzerinde düello ortağına doğru ilerliyordu. Sonunda Jocelyn döndü ve tabancasını indirdi.

"Görünüşe göre yanılmışım, Tresham." Peder Forbes hâlâ kürsüdeki sesini kullanıyordu. "Size bir özür borçluyum ve meydan okumamı geri çekiyorum. Eğer bana karşı bir kininiz olduğunu düşünüyorsanız, elbette bu görüşmeye devam edeceğiz. Ne de olsa ailem, sizinkine zarar vermeye yönelik onursuz bir komplodan sorumlu." Jane, Lord Ferdinand'ın at arabasıyla ilgili olaydan dolayı üç erkek kardeşini ciddi bir şekilde görevlendirdiğini tahmin etti.

"Sanırım," dedi Jocelyn durgun bir iç çekişle, "o küçük meselenin intikamı çoktan alındı Forbes. Ve buna gelince, sen sadece benim kendi kız kardeşim için yapacağım şeyi yapıyordun." Tabancayı sol eline geçirdi ve sağ elini uzattı.

İkili el sıkışırken seyirciler toplu bir iç çekiş yaşadı ve Kaptan Samuel Forbes öne çıkarak kendi özürlerini sundu ve meydan okumasını geri çekti. Jane ellerini yavaşça indirdi ve iki avucunun üzerinde sekiz tırnağının izini bıraktığını fark etti.

Leydi Oliver zarif bir şekilde kocasının kollarına bayıldı.

Az önce onurlu bir uzlaşma gerçekleşmişti. Çok geçmeden Jocelyn tekrar yalnız kaldı ve bir kez daha ağaçlara doğru baktı. Arkadaşlarını yaklaştırmaktan vazgeçirmek için sol elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı ve aynı zamanda sağ elinin parmaklarıyla Jane'i buyurgan bir şekilde çağırdı.

Jane'in zihninden, akıllara durgunluk veren bir rahatlama ve o çağıran parmaklar tarafından kırılma noktasına kadar körüklenen aşırı bir öfke dışında her şey uçup gitti. Sanki o bir köpekti! Sanki adam ona gelmekten acizdi. Neredeyse burun buruna gelene kadar ona doğru koştu.

"Seni iğrenç adam," dedi, sesi alçak ve titriyordu. "Seni *iğrenç*, kibirli, boğa kafalı adam. Senden iğreniyorum! Bu sabah burada ölümle yüz yüze geldin ama bana tek kelime etmeden ölecektin. Dün gece bile, o zaman bile tek *kelime* etmedin. Beni o kadar da önemsemediğine dair daha fazla kanıtı ihtiyacım olsaydı" -parmaklarını tatmin edici bir gürültüyle adamın yüzüne doğru şaklattı- "şimdi bolca var. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Beni anlıyor musun? Asla. Benden uzak dur."

Tembel bir kibirle ve hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden ona baktı. "*Bunca* yolu sabahın bu saatinde ve bu dengesiz halinizle *sizden* uzak durmamı emretmek için mi geldiniz Leydi Sara?" diye sordu iğrenç derecede soğuk bir mantıkla. "Bana *iğrenç* olduğumu söylemek için mi edep sınırlarını aştınız? Şimdi, daha fazla gecikmeden koluma girin, ben de size Oliver'ın arabasına kadar eşlik edeyim -sanırım hanımefendinin taşındığı yer orası. Acele etmezsek, o anın heyecanı içinde sizi unutacaklarını ve o zaman da size eşlik edecek bir iki beyefendiyle baş başa kalacağınızı sanıyorum. Leydi Sara Illingsworth'ün itibarı hâlâ tehlikedeyken kendini böyle bir durumda bulmaması gerekir."

Adam kolunu uzattı ama kadın arkasını döndü ve arabaya doğru adım atmaya başladı. Adam da onun yanına düştü.

"Sanırım," dedi, "bütün bunlar senin fikrindi? Harika bir drama oldu. Tam zamanında kurtulduk."

"İşin zamanlama kısmı değil," dedi soğuk bir sesle. "Ben sadece dün akşam Leydi Oliver'a belki de gerçeği söylemenin zamanının geldiğini söyledim."

"O halde hayatımı sana borçluyum." Ama sözleri kibirle söylenmişti ve içinde minnettarlık duygusu barındırmıyordu.

Araba görüldüğünde, "Arkadaşlarınızın yanına dönebilirsiniz," dedi ve hâlâ anlam veremeyen Leydi Oliver'a evine kadar eşlik etmek için bolca vakti olacağı belliydi.

Adam durdu, onu selamladı ve başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Ama adam adım adım uzaklaşırken aklına bir şey geldi.

"Jocelyn!" diye seslendi.

Durdu ve omzunun üzerinden ona baktı, gözlerinde garip bir ışık vardı.

"Nakışlarımı geride bıraktım," dedi aptalca, şimdi bile ne söylemek istediğini söyleyemiyordu.

"Onu size getireceğim," dedi. "Hayır. Affedersiniz. Beni bir daha görmek istemezsiniz. Size göndereceğim." Arkasını döndü.

"Jocelyn!"

Yine omzunun üzerinden baktı.

"Tabloyu geride bıraktım."

Adam cevap vermeden önce gözleri uzun süre kilitli kalmış gibi geldi ona.

"Gönderilmesini sağlayacağım," dedi.

Döndü ve ondan uzaklaştı.

Sanki dün akşam hiç olmamış gibi. Peki tüm bunlar ne içindi? Bir adam ve eski metresi arasındaki çalıntı bir öpücük mü?
Jane döndü ve aceleyle arabaya doğru ilerledi.

H

NAKIŞ, RESİM VE *Mansfield Park* aynı gün teslim edildi. Phillip getirmişti ama Jane onu görmemişti.

Kesin olarak bildiği tek şey, onları kendisinin getirmediğiydi. O da yapmadığına memnundu. Sabahki davranışı buyurgan, soğuk ve saldırgandı. Dün akşamki öpücüğünde şefkatli bir özlem olduğunu hayal etmişti, diye karar verdi. Eşyalarıyla birlikte bizzat gelmemesi, onu görmeyi reddetmek zorunda kalmaktan kurtarmıştı. Onun adını bir daha duymak bile istemiyordu.

Bu tartışmanın ne kadar saçma olduğu ertesi sabah Leydi Webb hâlâ soyunma odasındaiken ve uşak sabah postasını kahvaltı salonuna getirdiğinde anlaşıldı.

Jane'e, "Size bir mektup var leydim," dedi.

Elinden kaptı ve hevesli bir endişeyle dışında yazan isme ve yöne baktı. Ama kalbi hemen yerinden fırladı. Bu Tresham Dükü'nün cesur ve dikkatsiz eline ait değildi. Hayal kırıklığı içinde, yine de el yazısını tanıdığını hemen fark etmedi.

"Teşekkür ederim," dedi ve mührü kırdı.

Charles'tan gelmişti. Oldukça uzun bir mektup. Cornwall'dan gelmişti.

Charles, Durbury Kontu'nun Candleford'a döndüğünü, Sara'nın bulunduğu ve şimdi Leydi Webb'in yanında kaldığı haberini getirdiğini yazıyordu. Uzun süredir ölüm döşeginde olduğu söylenen Sidney Jardine'in nihayet sağlığına kavuştuğunun Candleford'dan duyurulduğunu bilmek onu rahatlatıyordu.

"Söyleyebileceğimden çok daha fazla üzuldüm," diye yazıyordu Charles, "tüm bunlar olurken evden uzaktaydım, bu yüzden sıkıntılarınızla ilgili olarak bana başvuramadınız. Seni Londra'ya kadar takip ederdim ama nereye bakabilirdim ki? Durbury'nin bir Bow Street Runner kiraladığı ama onun bile seni bulamadığı söyleniyordu. O zaman ne şansım olabilirdi ki?"

Ama yine de denemiş olabilir, diye düşündü Jane. Onu gerçekten sevseydi, elbette gelirdi.

"Durbury başka bir haber daha yayıyor," diye devam ediyordu mektup, "ama kesinlikle doğru olamaz. Bunun benim yararına olduğuna inanıyorum Sara, beni incitmek ve korkutmak için. Birbirimize olan düşkünlüğümüzü her zaman ne kadar küçümsediğini biliyorsun. Tresham Dükü'nün adresini sana vermesine izin verdiğini söylüyor. Bunu okuduğunda neşeyle güleceğini tahmin ediyorum, ama gerçekten, Sara-Tresham! Adamla hiç tanışmadım ama İngiltere'nin en kötü şöhretli çapkını olarak nam salmış. Umarım seni istenmeyen ilgilerle rahatsız etmiyordur."

Jocelyn, diye düşündü. Ah, Jocelyn.

"Charles, "Birkaç önemli işi halleder halletmez Londra'ya geleceğim," diye yazdı. Bu talihsiz olayın seni her türlü hakareti hak eder hale getirdiğine inanan herhangi bir adamın girişimlerinden seni korumak için geleceğim. Seni eve götürmeye geleceğim Sara. Eğer Durbury evlenmemize izin vermezse, o zaman onun rızası olmadan evleniriz. Zengin bir adam değilim ve seni kendi servetinden mahrum görmekten nefret ediyorum ama bir eşe ve aileye rahat ve hatta biraz lüks içinde bakabilecek durumdayım."

Jane gözlerini kapadı ve başını mektubun üzerine eğdi. Charles'a çok düşkündü. Her zaman da öyleydi. Birkaç yıl boyunca kendini onunla evlenebilecek kadar sevdiğine inandırmaya çalışmıştı. Ama şimdi onu neden hiçbir zaman sevedemediğini biliyordu. Kendi aşkında hiç ateş yoktu. Sadece yumuşak bir sevecenlik vardı. Belli ki kızının son haftalarda çektiği acıları tam olarak anlayamamıştı. Şu anda bile onun yanına koşmuyordu. Önce halletmesi gereken birkaç iş meselesi vardı.

Jane mektubu katlayıp tabağının yanına koyarken neredeyse umutsuzluğa kapılacak kadar kasvetli hissediyordu. Harriet Teyze'ye geldiğinden beri Charles'ı özellikle düşünmemişti. Aralarında bir evlilik olmasının artık imkânsız olduğunu elbette biliyordu ama ancak şimdi, bu sabah, bu gerçeğe yüzleşmeye hazır olmadan önce yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Sanki bir şekilde rahat bir yaşam çizgisi nihayet kopmuş gibi hissediyordu. Sanki artık tamamen ve ebediyen yalnızdı.

Ve yine de Londra'ya geliyordu.

Hemen bir mektup yazıp ona bunu yapmamasını söyleyecekti, kahvaltı etmemiş olmasına rağmen ayağa kalkmaya karar verdi. Buraya kadar gelmesi zaman ve masraf kaybı olacaktı. Ve onunla evlenemeyeceği haberini vermek de

yüz yüze görüşmeye kıyasla kağıt üzerinde daha kolay yapılabilir.

* * *

JOCELYN'in artık yakın bir ölüm tehdidi olmadığını, Forbes'ların ve görünüşe göre Lord Oliver'ın da Leydi Oliver'ın düelloyu dramatik bir şekilde yarıda kestiği sırada doğruyu söylediğine ikna olduklarını tam olarak anlaması birkaç gününü aldı.

Jocelyn bunu fark ettiğinde, bir sabah kütüphanede Acton Park'tan gelen son raporu okurken biraz nefes darlığı çektiğini fark etti. Dirseklerini masaya dayayıp ellerini havaya kaldırdığında, ellerinin titrediğini hayretle fark etti.

Michael Quincy'nin bu olaya şahit olmadığı için çok minnettardı.

Daha önceki düellolarının hiçbirini onu kendi ölümlülüğüyle göz göze getirmeyi başaramadığı için bu gerçekten garipti. Belki de bunun nedeni daha önce hayatla ve onu dolu dolu yaşama arzusuyla hiç yüz yüze gelmemiş olmasıydı. Kâhyasının kuru, gerçeklere dayanan raporunu okumak ilk kez güçlü bir nostalji hissi uyandırdı. Oraya *gitmek*, evi yetişkin gözleriyle yeniden görmek, parkta ve ağaçlık tepelerde dolaşmak, eski çocuğunu hatırlamak, dönüştüğü adamı keşfetmek istiyordu.

Oraya Jane ile gitmek istiyordu.

Onun için acı çekiyordu. Sunumundan sonrasına kadar onu yalnız bırakmaya karar vermişti. Açılış balosunda onunla dans edecek, sonra da teslim olana kadar ona kararlı bir şekilde kur yapacaktı ki bunu kesinlikle yapacaktı. Kimse onun iradesine sonsuza dek karşı koyamazdı.

Ama baloya daha bir hafta vardı. O kadar uzun süre bekleyemezdi. Biri ona karşı gelebilecekse, onun karşı gelmesinden çok korkuyordu. Ve o beklerken, Kimble gibiler ve hatta kendi kardeşi bile onu şehrin her yerinde süzüyor, her gözeneğinden cazibe sızdırıyor ve onunla ilişkilerinde çok esirgediği türden göz kamaştırıcı gülümsemeleri ondan alıyordu. Sonra da kıskançlığını itiraf ettiği için kendine çok kızdı. Eğer başka bir erkek istiyorsa, bırak onu alsın. İsterse şeytana bile gidebilirdi. Kimble ve Ferdinand'la aynı anda kılıçlarla dövüştüğünü düşünerek kendini eğlendirdi. Her iki elinde de birer tane.

Ve dişlerinin arasında bir kılıç, diye düşündü kendi kendine. Ve bir gözünün üzerinde siyah bir yama.

"Deuce al onu!" dedi boş kütüphanesine, yumruğunun yan tarafını masaüstüne indirerek. "Onun için boynunu kıracağım."

Aynı gün öğleden sonra Leydi Webb'in evine gitmiş, ancak uşağının kendisini diğer ziyaretçilerin ağırlandığı salona kadar takip etme davetini reddetmiştir. Leydi Webb ile özel olarak konuşmak istedi ve zemin kattaki bir salona alındı.

Leydi Webb'in onu onaylamadığını biliyordu. Elbette hoşlanmadığını dile getirecek kadar görgüsüz değildi. Ve bu tamamen anlaşılabilir bir şeydi. Yetişkinlik yıllarını onun gibi saygıdeğer hanımefendilerin iyi görüşlerini kazanmak için harcamamıştı. Tam tersine. Ondan hoşlanmıyordu ama vaftiz kızına bir teklifte bulunmasının gerekliliğinin de farkındaydı.

"Yine de seni reddederse," dedi Jane'i aşağı göndermeden önce, "onu sonuna kadar destekleyeceğim. Buraya gelip ona zorbalık yapmana izin vermeyeceğim."

Sert bir şekilde eğildi.

Jane ortaya çıkana kadar iki dakika daha geçti.

"Oh," dedi, kapıyı arkasından kapatarak ve ellerini kapı kolunun üzerinde tutarak, "sensin, değil mi?"

"Bir aynaya en son o zaman bakmıştım," dedi ve zarif bir selam verdi. "Kimi bekliyordunuz?"

"Belki de Charles'tır diye düşündüm," dedi.

Kaşlarını çattı ve ters ters baktı. "*Charles?*" Bütün iyi niyeti uçup gitmişti. "Cornwall'dan gelen süt çocuğu mu demek istiyorsun? Seninle evleneceğini hayal eden hödük mü? Şehirde mi?"

Dudakları o bildik kaybolma hareketini yaptı. "Sir Charles Fortescue," dedi, "ne bir süt çocuğu ne de bir hödüktür. O her zaman benim en yakın arkadaşım olmuştur. Ve mümkün olan en kısa zamanda gelecek."

"Mümkün olan en kısa sürede," diye tekrarladı. "Geçen ay boyunca neredeydi? Londra'da koşuşturup seni aradığını, seni amcanın, kuzeninin ya da Durbury senin için her neyse onun pençesinden kurtardığını fark etmedim."

"Nereye bakmış olabilir?" diye sordu. "Bow Street Runners beni bulamadıysa, Charles'ın ne şansı olabilirdi, Majesteleri?"

"Seni bulabilirdim." Bakışlarını ona dikti. "Eğer arıyor olsaydım, dünya sizi saklayacak kadar büyük olmazdı *Leydi Sara*."

"Bana öyle hitap etme," dedi ona. "Bu benim adım değil. Ben Jane'im."

Ruh hali yumuşadı ve bir an için Sir Charles Fortescue'nun, süt çocuğu ve hödüğün kızgınlığını unuttu.

"Evet," diye kabul etti. "Evet, öyle. Ve ben 'majesteleri' değilim, Jane. Ben Jocelyn'im."

"Evet." Dudaklarını yaladı.

"Neden orada sinmiş, kapı kolunu tutuyorsun?" diye sordu ona. "Seni yakalayacağımdan ve sana kötü davranacağımdan mı korkuyorsun?"

Başını salladı ve odanın içinde daha da ilerledi. "Senden korkmuyorum."

"O zaman öyle olmalısın." Gözlerinin onun üzerinde gezinmesine izin verdi. Soluk limon rengi bir muslin giymişti. Saçları parlıyordu. "Seni çok özledim." Ama her şeye rağmen, böyle bir kırılganlığa izin veremezdi. "Yatakta, elbette."

"Elbette," dedi alaycı bir tavırla. "Başka ne demek istiyor olabilirsin ki? Neden geldin Jocelyn? Jane Ingleby değil de Leydi Sara Illingsworth olduğum için mi hâlâ bana evlenme teklif etme onurunu taşıyorsun? Beni aşağılıyorsun. İsim kişiden çok daha mı önemli? Jane Ingleby ile evlenmeyi hayal bile edemezdin."

"Her zaman düşüncelerimi bildiğini varsaymışsındır Jane," dedi. "Şimdi rüyalarımı da mı biliyorsun?"

"Jane Ingleby ile evlenmezdin," diye ısrar etti. "Neden şimdi benimle evlenmek istiyorsun? Bir bayana yalancı demek yerine düelloda ölümle yüzleşmek gibi centilmence bir şey olduğu için mi? Ben mükemmel bir centilmen istemiyorum, Jocelyn. Bir çapkını tercih ederim."

Bu, kendi öfkesinin onunkıyla birlikte yükselmediği nadir durumlardan biriydi. Bu gerçek ona kesin bir avantaj sağlıyordu.

"Yapar mısın, Jane?" Sesini bir okşamaya dönüştürdü. "Neden?"

"Çünkü tırmıkta biraz doğallık, biraz kırılganlık, biraz insanlık, biraz-oh, aradığım kelime neydi?" Ellerinden biri havada daireler çiziyordu.

"Tutku mu?" diye s o r d u .

"Evet, kesinlikle." Mavi gözleri öfkeyle onun gözlerinin içine baktı. "Benimle tartışmanı, kavga etmeni, bana hakaret etmeni, bana emirler yağdırmanı, bana kitap okumanı, bana resim yapmanı ve kendini müzikte kaybederken beni ve dünyanın geri kalanını unutmmanı tercih ederim. Ne kadar iğrenç olursa olsun o adamı tercih ederim. O adamın *tutkusu* var. Bana karşı beyefendi gibi davranmana izin vermeyeceğim, Jocelyn. *Yapmayacağım.*"

Gülümsemesini içinde tuttu. Ve umudunu. Merak ediyordu, acaba kız

son sözlerinin ne kadar müstehcen olduğunu. Muhtemelen değildi. Hâlâ büyük bir öfke içindeydi.

"Yapmayacak mısın?" Ona doğru yürüdü. "O zaman seni öpsem iyi olur, ne kadar centilmen olmadığımı kanıtlamak için."

"Bir adım daha yaklaşırsan," dedi ona, "seni tokatlarım."

Ama elbette aralarına daha fazla mesafe koymak için bir adım geri atmayacaktı. Neredeyse burun buruna gelene kadar iki adım daha yaklaştı.

"Lütfen, Jane." Sesini yine bir okşayışa dönüştürdü. "Seni öpmeme izin verir misin?" "Neden öpeyim ki?" Gözleri yaşlarla parlıyordu ama başka tarafa bakmıyordu. Bu gözyaşlarının öfke mi yoksa duygu gözyaşları mı olduğundan emin değildi. "Neden beni öpmene izin vereyim ki? Geçen sefer hiçbir şey söylemediğin halde beni önemsedığıne inandırmıştın. Ve ertesi sabah parmaklarınla beni çağırdın, soğuk ve kibirli göründün, sanki ben senin köpeğinmişim gibi. Neden ben

Beni zerre kadar umursamadığın halde beni öpmene izin mi vereyim?"

"İncir mi?" dedi. "İnciri sevmem bile, Jane. Senden hoşlanıyorum."

"Git buradan," dedi ona. "Benimle oynuyorsun. Sanırım sana teşekkür etmem gereken çok şey var. Sen olmasaydın şimdi Cornwall'da Sidney ve Durbury Kontu'yla savaşıyor olurdum. Ama sırf gururun için yardım etmediğine ikna olmadım. Sana güvenmeye gerçekten ihtiyacım olduğunda yanımda değildin. Sen-"

Uzandı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Kadın aniden durdu.

"Bırak ben anlatayım," dedi. "O hafta boyunca yakınlaştık Jane. Başka hiç kimseyle olmadığım kadar yakınlaştık. İlgi alanlarımızı ve sohbetlerimizi paylaştık. Rahatlığımızı ve duygularımızı paylaştık. Hem arkadaş hem de sevgili olduk. Arkadaştan da öte. Sevgiliden de öte. Bana hiç öğüt vermeden, bütün bir insan olmak için kendimi ve babamı geçmişte olanlar için affetmem gerektiğine beni ikna ettin. Beni, erkek olmanın insanın tüm ince duygularını ve hassas hislerini kesip atmasından ibaret olmadığına ikna ettin. Bana yeniden hissetmeyi, geçmişle yeniden yüzleşmeyi, çocukluğumda acının yanı sıra neşenin de olduğunu hatırlamayı öğrettin. Ve tüm bunları sadece orada olarak yaptın. Sadece Jane olarak."

Başını adamın parmağından kurtardı ama adam konuşmasına izin vermedi. Henüz değil. Çenesini avucunun içine aldı.

"Bana," dedi, "seninle ilgili gerçeği tam zamanında öğrenmeseydim, benim sana açıldığım gibi sen de bana açılacağını söylemiştin. Sana inanmalıydım, Jane. Ve ilk öğrendiğimde bile

Gerçek şu ki, verdiğim tepkiden çok daha farklı bir tepki vermeliydim. Sana gelmeliydim. Bir gece önce beni aldığın gibi seni kollarıma almalıyım, keşfettiklerimi anlatmalıyım ve seni bana her şeyi anlatmaya, bana güvenmeye, bana yaslanmaya davet etmeliydim. Bazı anıları yeniden yaşamanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. Daha bir gece önce bu zorluğu aşmışım ve çok daha hassas olmam gerekirdi. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım, Jane. Ve lanet olsun, seni de hayal kırıklığına uğrattım."

"Yapma," dedi. "Sen aşağılık birisin. Böyle konuştuğunda seninle savaşamam."

"Benimle kavga etme," dedi ona. "Affet beni, Jane? Lütfen?"

Samimiyetine karar vermek istercesine onun gözlerine baktı. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemişti. Ona inanmak için duyduğu özlemi gizlemeye bile çalışmıyordu.

"Jane," dedi usulca, "bana aşkın gerçekten var olduğunu öğrettin."

İki damla gözyaşı döküldü ve yanaklarından aşağı süzüldü. İki eliyle yüzünü kavrayarak başparmaklarıyla onları sildi ve sonra öne eğilerek her iki yanaktaki kurumuş noktayı öptü.

"Öleceğini sanıyordum!" diye birden ağzından kaçırdı. "Çok geç kalacağımızı düşündüm. Bir silah sesi duyacağımı ve seni ölü bulacağımı sandım. Burası hakkında içimde bir his vardı." Kalbini okşadı. "Bir önsezi. Sana ulaşmak, hiç söylemediğim şeyleri söylemek için çaresizdim... ah, *neden* en çok ihtiyacım olduğunda bir mendil bulamıyorum?" Elbisesinin cepsiz dikişlerini karıştırıyor, beceriksizce kokluyordu.

Ona büyük beyaz bir tane uzattı.

"Ama bana zamanında ulaştınız," dedi, "ve bütün bunları söylediniz. Bakalım doğru hatırlayabilecek miyim? Korkunç bir adam mı? Kibirli mi? Kalın kafalı... Bu çok kötüydü Jane. Benden nefret mi ediyordun? Bir daha asla sana yaklaşmayacak mıydım? Bir şey kaçırdım mı?"

Burnunu sildi ve sonra mendili ne yapacağını bilemiyormuş gibi göründü. Adam mendili ondan aldı ve cebine koydu.

"Sen ölseydin ben de ölürdüm," dedi kadın ve adam onun yeniden hiddetlenmeye başladığını görmenin memnuniyetini yaşadı. "İğrenç, iğrenç adam. Eğer bir daha kendini başka bir erkeğin meydan okumasına davetiye çıkaracak bir duruma sokarsan, seni kendim öldürürüm."

"Yapacak mısın aşkım?" diye sordu ona.

Kadın dudaklarını sıktı. "Bana sahip olmaya kararlısın, değil mi?" diye sordu ona. "Bütün bunlar bir oyun mu?"

"Ne kadar acı çektiğimi bir bilsen Jane," dedi. "Dehşet içindeyim

Hayır diyeceğini biliyorum. Ve bunu yaparsan, seni değiştirmenin mümkün olmayacağını biliyorum. Bana merhamet edin. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmadım. Her zaman kendi bildiğimi kolaylıkla yapabildim."

Ama o sadece yüzünde aynı ifadeyle ona bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu ama o başını hafifçe salladı. "Jane, eve gitmeyi çok istiyorum. Seninle birlikte Acton'a dönmeyi. Orada kendi anılarımızı ve geleneklerimizi yaratmaya başlamak için. Hayallerimi bildiğini sanıyordun. Ama bu benim hayalim. Benimle paylaşmayacak mısın?"

Dudaklarını daha da sert bir şekilde birbirine bastırdı.

"Neden benimle konuşmayı bıraktın?" Ellerini arkasında kavuşturdu ve başını hafifçe ona yaklaştırdı. "Jane?"

"Her şey *seninle* ilgili, değil mi?" diye ağzından kaçırdı. "Ne istediğin hakkında? Hayallerin hakkında mı? Peki ya ben? Beni umursuyor musun ki?"

"Anlat bana," dedi. "Peki ya sen, Jane? Ne istiyorsun? Gitmemi mi istiyorsun? Ciddi olarak? İstiyorsan söyle ama sessizce ve ciddiyetle, heyecanla değil, böylece söylediklerinde ciddi olduğunu bileyim. Bana gitmemi söyle, gideceğim."

Birkaç gün önce Forbes'un tabancasıyla yüzleşmek bile onu böylesine dehşete düşürmemişti.

"Hamileyim," diye ağladı. "Başka seçeneğim kalmadı."

Sanki kadın çenesine yumruğunu tüm gücüyle indirmiş gibi geri çekildi. Yüce Tanrım! Ne zamandır biliyordu? Bugün gelmemiş olsaydı ona söyleyecek miydi? Ona *hiç* söyler miydi? Ona hiç güvenir, ona güvenir, onu affeder miydi?

Sözlerini takip eden sessizlikte ona ters ters baktı. Ellerini arkasında o kadar sıkı kavuşturmuştu ki acı hissetti.

"Ah, demek öyle," dedi sonunda usulca. "Bu her şeyi değiştirir, Jane."

L

ADY WEBB, JANE'İN GİYİNME ODASININ KAPISINI AÇTI ve içeri girdi. Gece mavisi giysisi ve ona uygun tüylü türbanıyla, beyaz saten üzerine beyaz dantelden şık dekolteli elbisesi, taraklı etek ucunda parıldayan gümüş ipliği, göğsünün altındaki kuşağı ve kısa elbisesi içinde neredeyse ruhani görünen Jane ile belirgin bir tezat oluşturuyordu. taraklı kolları vardı. Uzun beyaz eldivenler ve gümüş terlikler giymiş, altın rengi saçlarının arasından beyaz, gümüş rengi dar bir kurdele geçirmişti.

"Ah, Sara, canım," dedi Leydi Webb, "sen gerçekten de benim hiç sahip olmadığım kızsın. Ne kadar şanslıyım. Ama zavallı annenin de burada olup hayatının en önemli gününde seni görmesini ne kadar isterdim. Gerçekten çok güzel görünüyorsun."

Jane soyunma odasındaki uzun iskele camında görünüşünü eleştirel bir gözle inceliyordu. Vaftiz annesine döndü.

"Dün, kraliçenin kabul salonlarından birinde takdim edilirken ısrarla giyilmesini istediği o iğrenç, ağır, eski moda kıyafetleri giymek zorunda kaldığımda da aynı şeyi söylemiştin," dedi. "Bu gece kesinlikle daha iyi hissediyorum."

Leydi Webb, "Saraydaki sunumunuz zorunluydu," dedi. "Sosyeteye giriş balonuz sizin kişisel, muzaffer girişinizdir."

"Sence bu bir zafer mi olacak?"

Jane tuvalet masasından yelpazesini aldı. Önündeki akşamla ilgili bir endişe pırıltısı hissediyordu. Bütün gün balo hazırlıkları için büyük bir koşuşturma yaşanmıştı. Hizmetçisiyle birlikte çıktığı sabah gezintisinden döndüğünden beri, balo salonunun gözlerinin önünde nasıl değiştiğini hayretle izlemişti. Her yer beyaz ve gümüş kurdeleler, fiyonklar ve çiçeklerle süslenmişti, tek renk yaprakların ve eğrelti otlarının gür yeşiliydi. Büyük avizeler indirilmiş, temizlenmiş ve yüzlerce yeni mumla doldurulmuştu. Orkestra öğleden sonra geç saatlerde gelmiş ve enstrümanlarını kürsüye yerleştirmişti. Yemek odası, gece yarısı verilecek görkemli bir akşam yemeği ziyafeti için en iyi porselen, kristal ve gümüş takımlarla donatılmıştı.

"*Elbette* bir zafer olacak," dedi Leydi Webb, Jane'e yaklaşıp

ve ona sarıldı, ancak ikisini de buruşturacak kadar yakından değil. "Nasıl olmasın ki? Siz Leydi Sara Illingsworth'sünüz, merhum Durbury Kontu'nun kızı ve büyük bir mirasçısınız. Peri masallarındaki prensesler kadar güzelsiniz. Ve şimdiden hatırı sayılır bir hayran kitleniz var."

Jane alaycı bir şekilde gülümsedi.

Vaftiz annesi ona, "Bir dizi parlak eşleşmeden herhangi birini yapabilirsin," dedi. "Örneğin Vikont Kimble'ın son derece özenli davrandığını ve bu konuda kendini geliştirebileceğini düşünüyorum. Tresham'ın sana kur yapmaya devam etmesine izin vermek zorunda hissetmemelisin - tabii bunu yapmaya niyetliyse. Geldi ve sana makul bir teklifte bulundu, en azından makul olduğuna inanıyorum. Ama seçim senin Sara."

"Harriet Teyze," dedi Jane yarı sitemle.

"Ama bu konuda daha fazla bir şey söylemeyeceğim," dedi Leydi Webb hızla. "Zaten yeterince, belki de çok fazla şey söyledim. Gelin, balo salonuna inelim. Konuklarımız birazdan gelecekler. Cyril ve Dorothy bizi bekliyor olacaklar."

Lord Lansdowne, Leydi Webb'in kardeşiydi. Onu ve karısını baloya ev sahipliği yapmaları için davet etmişti. Lord Lansdowne, Jane'e açılış danslarında önderlik edecekti.

Balo salonu akşamüstü ışığında muhteşem görünüyordu. Şimdi ise nefes kesici olmaktan başka bir şey değildi. Mumların hepsi yanmıştı. Beyaz ve gümüşün üzerinde altın renginde parlıyorlardı ve ışıkları duvarlar boyunca uzanan uzun aynalarla katlanıyordu.

Jane, her şeyin neredeyse bir gelin balosu için hazırlanmış bir oda gibi görüldüğünü düşündü. Ama bu gece kutladıkları onun çıkışıydı. Ve her şey yolunda gitmeliydi. Hiçbir şeyin bunu bozmasına izin verilmemeliydi. Harriet Teyze dünün ve bugünün vaftiz kızı için mükemmel olmasını sağlamak için çok fazla zaman ve enerjinin yanı sıra büyük miktarda para da vermişti.

"Gergin misin Sara?" Leydi Lansdowne sordu.

Jane kendisine rağmen yaşlarla dolu gözlerle ona döndü. "Sadece Harriet Teyze'nin iyiliği için her şeyin yolunda gitmesini istediğim kadarıyla," dedi.

Lord Lansdowne ona, "Beş sent kadar güzel görüldüğünü söylemeliyim, canım," dedi. "Şimdi, keşke iki sol ayağım olduğu gerçeğini gizleyebilsem..." İçtenlikle güldü.

Jane, kendisine anaç bir gözle bakan Leydi Webb'e döndü. "Bütün bunlar için çok teşekkür ederim Harriet Teyze," dedi. "Annem benim için daha iyisini yapamazdı."

"Peki, canım. Ne diyebilirim ki?" Leydi Webb şüpheli bir şekilde nemli gözlerle baktı.

Neyse ki, belki de erken gelen bazı konuklar vardı. Dördü aceleyle balo salonunun kapısının önünde bir karşılama sırası oluşturdu.

Sonraki bir saat Jane için bir bulanıklık içinde geçti ve sonunda - yirmi yaşının üzerindeyken- *tonda* akranlarına resmen takdim edildi. Yabancıların arasında tanıdık yüzler de vardı. Bazılarını zaten çok iyi tanıdığını hissediyordu. Harriet Teyze'nin kendisine talip olduğuna inandığı yakışıklı ve çekici Vikont Kimble vardı. Sevimli Sir Conan Brougham ve Jane oradayken onu Dudley House'da ziyaret etmiş olan Jocelyn'in birkaç arkadaşı daha vardı. Lord Ferdinand Dudley, Jane'in elini eğilip dudaklarına götürdü ve çekici çocuksu cazibesıyla ona sırıttı. Bir de Lord ve Leydi Heyward vardı. İlki nazıkçe eğildi, doğru olan her şeyi söyledi ve eğer karısının başka fikirleri olmasaydı balo salonuna geçecekti.

"Ah, Sara," dedi, Jane'e ağır hasar görme riskini göze alarak sıkıca sarıldı

"Çok güzel görünüyorsunuz. Beyaz giyebilme yeteneğinizi *çok* kıskanıyorum. Ben beyazın içinde hayalete benziyorum ve daha parlak renkler giymek zorundayım. Gerçi Tresham ve Ferdie sürekli zevkimi eleştiriyorlar, iğrenç yaratıklar. Tresham bu gece geliyor mu? Bu öğleden sonra parkta karşılaştığımızda bana doğrudan bir cevap vermedi. İkiniz konuştunuz mu? Onunla kavga etmeniz ne kadar muhteşem. Daha önce kimse ona karşı koyamamıştı. Umarım onu hemen affetmez, acı çekmesini sağlarsınız. Ama yarın, biliyorsun-"

Ama Lord Heyward onu dirseğinden sıkıca kavramıştı. "Gel aşkım," dedi. "Burada daha fazla konuşmaya devam edersek sıra merdivenlerden aşağı, koridora ve kaldırıma kadar uzanacak." "Dük ile tartıştın mı Sara?" Leydi Webb arkalarını döndüklerinde sordu.

"Dük seni çağırdıktan sonra kendi adına söyleyecek çok az şeyin vardı.

geçen hafta. Bu gece gelmeye niyetli olup olmadığını biliyor musun?"

Ama gerçekten de takdim edilmeyi bekleyen bir kuyruk vardı. Daha fazla özel konuşma yapma şansı yoktu.

Geldi. Tabii ki geldi. Geç kalmıştı ama *çok* geç değildi. Jane ve Leydi Webb hâlâ Lord ve Leydi Lansdowne'la birlikte balo salonunun kapısının önünde dururken, içeride herkes çalkalanıyor ve orkestra üyeleri enstrümanlarını akort ediyordu. O ise

Kuyruklu siyah, vücuda oturan bir gece ceketi, gri ipek diz pantolonu, gümüş işlemeli yelek, parlak beyaz keten, dantel ve çoraplar ve siyah dans ayakkabıları giymişti. Kabul sırasındaki herkesi sırayla selamlarken resmi, doğru ve mağrur görünüyordu.

Jane'in yanına geldiğinde "Leydi Sara," diye mırıldandı. Mücevherli sınav bardağının sapını kavradı ama onu tepeden tırnağa yavaşça incelerken bardağını gözüne doğru kaldırmadı. "Aman Tanrım. Neredeyse bir gelin gibi görünüyorsun."

Oh, iğrenç, iğrenç adam! Beyazın, dışarı çıkan her bayan için neredeyse zorunlu olduğunu çok iyi biliyordu.

"*Ekselansları*," diye mırıldandı, kendisine Leydi Sara demesine misilleme olarak kelimeleri hafifçe vurgulayarak. Ona bir reverans yaptı.

Oyalanmadı ama balo salonuna doğru ilerledi. Jane düşüncelerini ondan uzaklaştırdı. Bunu yapmak kolay değildi ama yapılmalıydı. Bu gece kendisinden çok Harriet Teyze içindi.

Beş dakika sonra Lord Lansdowne onu kır danslarının açılış setine götürdü. Jane bu anın tadını sonuna kadar çıkardı. İlk kez büyük bir Londra balosunda dans ediyordu ve bu kendi balosuydu. Hareketli ve karmaşık bir danstı bu, daha bitmeden yüzü kızarmış ve gülmeye başlamıştı. Dans pistinde onlara başka çiftler de katılmıştı, öyle ki yarın Harriet Teyze'nin bu etkinlikle övünebileceği çok açıktı.

Jocelyn dans etmedi. Jane bir kez bile doğrudan ona bakmadı, ama her an onun kenarda tek başına durduğunu, esmer ve yakışıklı olduğunu, dansı izlediğini fark etti. Setin sonunda, Lord Lansdowne onu Leydi Webb'in yanına döndürdükten ve aralarında Lord Ferdinand'ın da bulunduğu birkaç muhtemel partner ona yaklaştıktan sonra, onun dönüp balo salonunu terk ettiğini gördü.

JOCELYN SINSICE İLERLİYORDU. Onun hareketlerini tarif edecek başka bir kelime yoktu. Balo salonundan kâğıt odasına, dinlenme odasına, her üç odayı birbirine bağlayan sahanlığa ve tekrar balo salonuna geçerken kendisi bile bunun farkındaydı. Pottier onu kâğıt oynayanların masasına davet etse de hiçbir yere yerleşemedi ve Leydi Webb ona bir dans partneri vermeyi teklif etti. Elbette Ferdinand'la uğraşmak gerekiyordu. Ve Angeline.

"Neden gelme zahmetine girdin bilmiyorum, Tresh," dedi ilki, sahanlıkta birbirlerine rastladıklarında onaylamayarak

Ferdinand dinlenme odasına doğru giderken, Jocelyn de üçüncü kez kâğıt odasına girmek üzereydi. "Geldiğinden beri yaptığın tek şey suratını asmak ve tepeden bakmak oldu. Eğer bu geceyi onun için mahvetmeye geldiyse, sana bunu kabul etmeyeceğimi söylemek için buradayım."

Jocelyn memnuniyetle kardeşine baktı. Sonra sorgu bardağını gözüne kaldırdı. "Hâlâ aynı uşakla mı çalışıyorsun Ferdinand?" diye sordu. "Hâlâ boğazını kesmeye çalışıyor olmasına rağmen mi? Sen benden daha cesursun, sevgili dostum."

Ferdinand kaşlarını çattı ve Jocelyn kart odasına doğru ilerlerken sağ tarafındaki çenesinin altındaki küçük çentiği parmakladı.

Angeline biraz daha gevezeydi ama ne zaman değildi ki? Tresham'ın onunla tartışmış olması gerektiği apaçık ortadayken bu kadar mutlu görüldüğü için Jane'i alkışlıyor gibiydi. Jane'in ona neşeli bir dans sunacağını ve kendisini kıracak her ne söylediyse onu asla affetmeyeceğini umuyordu. Ve eğer Jane'in ayaklarını yerden kesip ona bir teklifte bulunmaz ve hayır cevabını kesinlikle kabul etmezse, onun kardeşi sayılmazdı.

"Heyward'ı bunu yapması için kışkırttım," dedi ona. Ağabeyi ona tiksintiyle bakarken o yüzünü yelpazeledi.

"Acaba" dedi, "renk körü müsün Angeline? Saçına kırmızı ve pembe tüyleri yan yana takmak için yaptığın korkunç seçimi açıklamak için aklıma gelen en nazik açıklama bu."

Kadın onu görmezden geldi. "Sezon bitmeden Leydi Sara ile Hanover Meydanı'ndaki St. George's'da evleneceksin," dedi ona. "Hem de tüm *tonların* katılımıyla. Bu konuda kesinlikle ısrar ediyorum, Tresham. Her şeyi kendim planlayacağım."

"Tanrı bizi korusun," diye mırıldandıktan sonra onu kibarca selamladı ve balo salonuna doğru yoluna devam etti.

Vakit neredeyse gelmişti. Bir kotilyon sona ermek üzereydi. Sırada bir vals vardı. Kapılara yakın durdu, sinsî sinsî dolaşmayı unuttu ve Brougham'ın kızarmış ve gülümseyen Jane'i dans pistinden çıkarıp Leydi Webb'in yanına götürmesini izledi. Kaçınılmaz umutlular topluluğu etrafta toplanmıştı. Sanki yarışı Kimble kazanmış gibi görünüyordu. Gülümsüyor ve Jane'e bir şeyler söylüyordu. Jocelyn öne doğru yürüdü.

"Bu," dedi yeterince yaklaştığında, "sanırım benim dansım, hanımefendi."

Kimble kayıtsızca, "Çok geç, çok geç," dedi. "Önce ben konuştum, Tresham." Jocelyn arkadaşına kibirli bir şekilde kalkık kaşlarla bakarken

Bir elinin parmakları sınav bardağının sapını kavradı. "Tebrikler, sevgili dostum," dedi. "Ama hanımefendinin eli Yine de benim. Tabii ki, eğer bu konuyu tartışmak isterseniz-"

"Ekselansları," diye başladı Jane, sesi kızgınlıktan çok utanmış gibi çıkıyordu. Jocelyn kadehini gözüne kadar kaldırdı ve ona doğru salladı. Jocelyn, Jane'e eşlik eden diğer tüm adamların sanki her an yumruk yumruğa kavga çıkmasını bekliyorlarmış ve olaya kendilerinin de karışmasından korkuyorlarmış gibi oldukları yerde donup kaldıklarını fark etti.

"Önümüzdeki on yıl boyunca yetecek kadar düello yaptın, Tresh," dedi Kimble. "Ve yeri geldiğinde havaya ateş edeceğini çok iyi bilsem bile, tabancanın yanlış ucuna bakmak gibi bir niyetim yok."

Selam verdi, Jane'e göz kırpmaya cüretini gösterdi ve uzaklaştı.

Jane, Jocelyn'e, "Ben vals yapamam, Majesteleri," diye hatırlattı. "Bu benim çıkış balom ve henüz Almack's'ın patroniçelerinin hiçbirinden halka açık bir baloda vals yapmam için onay almadım."

"Saçmalık!" dedi. "Bu *senin* balon ve istersen vals yaparsın. *İstiyor* musun?"

Protesto etmek için sesini yükseltebilecek olan Leydi Webb bunu yapmadı. Karar Jane'indi. Cesareti var mıydı? Doğrudan onun gözlerinin içine baktı.

"Evet," dedi elini onun koluna koyarak. "Tabii ki biliyorum."

Ve böylece vals için birlikte piste çıktılar; Jocelyn, toplanan konukların hepsinin olmasa da çoğunun dikkatini çeken bir hareket olduğunu fark etti. O ve Jane, öyle olmadıklarını görmek için gösterdiği çabalara rağmen, bir *ondit* olduklarını fark etti. Ve şimdi de onu, geçerli geleneğe karşı gelerek vals yapmaya teşvik etmişti.

Kimsenin ne düşündüğü zerre kadar umurunda değildi. Ama onun umurundaydı elbette. Bu, Leydi Webb'in onun için büyük bir özveriyle hazırladığı mezuniyet balosuydu. Onu kollarına alırken dikkatle ona baktı. Nasıl olur da bir beyefendinin davranması gerektiği gibi davranabilir ve onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranabilirdi? Bu kadına karşı hissettiklerini nasıl gizleyebilirdi? Ona sadece dokunmak bile, bu şekilde... Ama onu vücudundan uzak tuttu ve hissettiği sıcaklığı bakışlarından uzak tutmaya konsantre oldu.

"Geldiğinizde söyledikleriniz çok iğrençti," dedi.

"Leydi Sara?" dedi. "Ama öylesiniz. Ve ben de en iyi şekilde davrandım.

Ayrıca, gözünü kırpmadan misilleme yaptın Jane."

"O değil," dedi. "Diğer şey."

"Gelin gibi görünmen hakkında mı?" dedi. "Öyle görünüyorsun. Bembeyaz danteller, satenler ve allıklar."

"Kızarıyor," dedi. "Dans ediyordum."

"En sadık ve ısrarcı sevgililerinizle birlikte," diye kabul etti.

"Kıskanç mı?"

Kaşlarını kaldırdı ve cevap vermeye tenezzül etmedi. Bunun yerine onu daha da yaklaştırdı. Hatta utanç verici bir şekilde yaklaştırdı. Yelpazelerin, lorgnetlerin ve eldivenli ellerin ardında dedikodu yapanların mırıldandığını hissedebiliyordu. Jane hiç itiraz etmedi.

Ondan sonra hiç konuşmadılar. Orkestranın çaldığı coşkulu bir vals melodisiydi ve dans pisti, en son birlikte vals yaptıkları Dudley House'daki salondan daha büyüktü. Adam onu pistin çevresinde dolaştırıyor, ritme göre döndürüyor, bu sırada gözleri onunkilere kilitleniyor, vücutları neredeyse birbirine değiyordu.

Kelimelere gerek yoktu. Tanıştıkları haftalar boyunca bol bol konuşmuşlardı. O kadar ki bazen dudaklarından tek bir ses bile çıkmadan oldukça etkili bir şekilde sohbet edebiliyorlardı. İyi niyetli olmasına rağmen, hâlâ sahip olabilecekleri izleyicilere aldırmandan onunla gözleriyle sevişti. Kadın dudaklarını birbirine bastırdı ama bir kez olsun gözlerini kaçırmadı. Gözleri ona geceyi mahvetmeyeceğini söylüyordu. Leydi Webb'in hatırı için bozmayacaktı. Onunla vals yaparak olası bir skandala yol açmış olabilirdi ama onun kendisine baktığı gibi bakmaya ikna olmayacaktı. Ya da onunla tartışmaya. Yine de gözleri başka şeyler de söylüyordu. Fark ettiğinden çok daha etkileyiciydiler.

Valsin sona erdiğini anladığında, "Pekâlâ Jane," diye sordu ona, "değerlendirmen nedir? Bu hayatının en mutlu günü mü?"

"Elbette." Ona yavaşça gülümsedi. "Nasıl olmasın ki? Öyle mi Mutlu musun?" diye sordu

ona. "Lanet olsun," dedi

ona.

Jane'in koluna girip onu vaftiz annesine götürürken Leydi Webb'in yanında bir yabancı olduğunu gördü. Mükemmel bir terbiye ve nezaketle giyinmiş ama en ufak bir zarafet ya da moda yeteneği olmayan genç bir adam. Neredeyse sadece taşrada yaşayan biri olduğu anlaşılıyordu. Süt çocuğu ve taşralı hödük, eğer tahmininde yanılmadıysa.

Bu şüphe neredeyse anında doğrulandı.

Jane'in dikkati, yanından geçerken kendisine bir Şey syleyen birinden uzaklaştı. Leydi Webb'e baktı, eli kolunda sertleşti ve aceleyle ilerledi.

"Charles!" diye bağırdı, iki elini de ona, Jocelyn'e, sanki onu lime lime etmek istiyormuş gibi dik dik bakan hde uzatarak.

"Evet Sara," dedi genç aptal, sonunda kalbinin aşkı olduğu sylenen kadına baktı ve onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ben geldim. Artık tamamen gvendesin."

CHARLES tekrar, "GELDİM," dedi. "Hem de tam zamanında, öyle grnyor ki Sara. O adamı saldırgan buldum."

Jane kolunu onun koluna dolamıştı ve ona yol gsteriyordu. içecek odasının yn. Evet, Jocelyn gerçekten de oldukça can sıkıcı davranmıştı. Daha Jocelyn iki adamı tanıştırmadan önce Tresham Dk'ne dnşmşt, kibirli bir keyifsizlik içindeydi, soru sorma kadehi gzndeysi. Ve kadın onları tanıştırdığında, adam belli belirsiz bir kibirle konuşmuştu.

"Gerçekten mi?" dedi Charles'a bakarak. "Anladığım kadarıyla Leydi Sara'nın şampiyonu? Ejderhanın pençeleri arasındayken onu kurtarmak için drtına at sren sadık şvalyesi mi?"

Charles fkeden neredeyse gzle grlr bir şekilde şişmişti ama o sırada evden uzakta olduğunu ve geri dndğnde Bow Street Runner'ın bile onu bulamadığını öğrenmekten başka syleyecek daha iyi bir Şey bulamamıştı.

Jocelyn, Jane ve Leydi Webb'e başını eğip uzaklaşmadan önce, "Evet, kesinlikle öyle," diye sesli bir iekişle onaylamıştı.

Jane utancından glmek istemişti. Charles'ı Harriet Teyze'nin balo salonunda grdğnde dehşet ve zntden başka bir Şey hissetmemişti. Cornwall'dan ayrılmadan önce mektubunu almış olmalıydı. Ama yine de gelmişti.

"Evet, geldin," dedi kadın. "Ama neden, Charles, sana yazıp gelmemeni sylediğim halde?"

"Nasıl uzak kalabilirdim ki?" diye sordu ona.

"Yine de," dedi sessizce, adamın kendisi için tepsiden çıkardığı limonata bardağını kabul ederken, "sana en çok ihtiyaım olduğu anda gelmedin Charles. Oh, evet, biliyorum." Adam konuşmak üzereyken kadın elini kaldırdı. "Nereye bakacağını bilmediğin için gelmenin bir anlamı olduğunu dşnmedin. Evde kalmak daha mantıklıydı."

"Evet, kesinlikle," diye kabul etti. "Şimdi iyi bir şey yapabileceğim bir zamanda geldim. Leydi Webb bu baloyu sizin için düzenlediği için çok mutluyum. Leydi Sara Illingsworth'ün ton'a takdim edilmesi çok uygun. Ama böyle bir etkinliğin sizi, sizinle dans etmek isteyen her çapkına ve servet avcısına maruz bırakması büyük talihsizlik."

"Konuk listesi Harriet Teyze tarafından hazırlandı," diye açıkladı Jane. "Ve bu gece sahip olduğum her ortak onun tarafından onaylandı. Böyle bir şey söyleyerek ona hakaret ediyorsun, Charles."

"Şey," dedi, "Tresham Dükü'yle vals yapıyordun Sara ve o da gözleriyle uygunsuz hareketler yapıyordu. Ayrıca, seni vals yapmaya yönlendirecek hiçbir şeyi yoktu. Hızlı çağrılmana neden olacak. Seni bulup buraya getirmesinde parmağı olduğunu biliyorum, bu yüzden sanırım Leydi Webb'in onu davet etmekten başka seçeneği yoktu. Ama cesaretlendirilmemeli. Onun gibi bir adamın hiçbir namuslu kadına karşı onurlu bir niyeti yoktur, inanın bana."

Jane içini çekti ve içkisini yudumladı. "Charles," dedi, "seninle tartışmayacağım. Biz her zaman arkadaştık ve bunca yolu gelecek kadar değer verdiğin için sana minnettarım. Ama daha önce tanışmadığın insanlar hakkında hüküm vermemelisin, biliyorsun."

"Onun ünü benim için yeterli," dedi. "Kusura bakma Sara ama sen nazıkçe yetiştirildin ve Londra gibi yerlerden uzakta korunaklı bir hayat yaşadın. Bu geceki gibi bir deneyimin senin için heyecan verici olduğunu anlayabiliyorum. Ama köklerini terk etmemelisin. Sen taşraya aitsin. Burada sonsuza kadar mutlu olamazsın."

"Hayır," diye kabul etti, bardağına usulca gülümseyerek. "Haklısın."

"O zaman benimle eve gel," diye ısrar etti. "Yarın ya da bir sonraki gün ya da gelecek hafta. Sadece gel."

"Ah, Charles," dedi, "keşke gönderdiğim mektubu okusaydın. Cornwall'a geri dönemem. Hayatımın o evresi sona erdi. Umarım arkadaş kalabiliriz, ama orada-"

"O senin için doğru kişi değil Sara," dedi ısrarla, sözünü keserek. "İnan bana, o değil. Sana mutsuzluktan başka bir şey getirmez."

"Ben de sana tam olarak bunu getirirdim Charles," dedi ona nazıkçe. "Sana karşı derin bir sevgi hissediyorum. Ama seni sevmiyorum."

"Aşk iki evli insan arasında gelişen bir şeydir," dedi. "Sevgi, başlamak için yeterlidir."

Bir elini onun koluna koydu. "Bunun ne yeri ne de zamanı Charles," dedi. "Zaten bir dizi dansı kaçırdım. Eğer yakında balo salonuna dönmezsem bir tane daha kaçıracağım ve bundan nefret ederim."

Bu."

"O zaman yarın konuşuruz," dedi.

Adam ona balo salonuna kadar eşlik ederken, Londra'ya gelmemiş olmayı nasıl da dilediğini düşündü. Ama başka bir şey söylemedi.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, yemek salonundaki uzun masalardan birinde, arkadaşları ve tanıdıklarıyla birlikte akşam yemeği için otururken, Charles gelip karşısındaki boş yere oturdu. Jane ona gülümsedi ve çevresindekilerle tanıştırdı. Diğerleri çeşitli konularda sohbet edip gülerken o bir süre sessiz kaldı.

Baron Pottier, sezon sona erdikten sonra yaz için Brighton'a gitme niyetinde olduğunu açıkladı. Prens Regent'in gittiği ve *tonun* yarısının onu takip ettiği yeri.

"Oraya gidecek misiniz, Leydi Sara?" Lord Pottier sordu.

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedi Jane. "Yazı kırdı geçirmeyi tercih ederim."

Yanında oturan Vikont Kimble onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Ama Brighton sensiz tüm cazibesini yitirir," dedi ona, gözleri parlayarak. "Sizi kaçırıp oraya kendim götüreceğim."

"Hayır, yapmayacaksınız," dedi Leydi Heyward gülerek. "Eğer bir adam kaçırma olayı olacaksa, bunu Heyward'ın yardımıyla ben yapacağım. Tabii o bu kadar atılgan ya da tehlikeli bir şey yapmayı kabul etmez. Ferdie'nin yardımıyla o zaman. Leydi Sara ve Tresham'ı kaçırıp büyük bir düğün için St. George'a götüreceğiz. Değil mi, Ferdie?"

Masanın karşısında, Charles'ın yanında oturan Lord Ferdinand sırtıttı. "Tresham'ı kafeslemeye kalksaydım, yarım alay iri yarı askerin yardımına ihtiyacım olurdu, Angie," dedi.

Vikont Kimble iç geçirdi. "Ne yazık ki," dedi, "beni sakın unutmayın, yoksa kalbim kırılacak, hanımefendi."

Jane ona güldü ve konuşma şüphesiz başka bir konuya geçecekti. Ama Charles, belki de konuşmanın hafif ve alaycı tonunu fark etmemiş olacak ki, konuşmayı tercih etti.

"Leydi Sara'nın da söylediği gibi," dedi gruba, "yaz için ülkeye dönecek. Belki de daha erken."

Leydi Heyward gülerek, "Ah, evet," diye onayladı. "Düğünden sonra.

Şimdi gerçekten, Ferdie-"

"Leydi Sara Cornwall'a geri dönecek. Benimle birlikte," dedi Charles, masada oturan herkesin dikkatini çekecek kadar vurgulu bir şekilde.

masalarına. "Uzun zamandır bir anlayışımız var."

"Charles!" Jane grubun geneline açıklama yapmadan önce sert bir sesle konuştu. "Biz hayatımız boyunca arkadaş ve komşu olduk."

Baron Pottier, "Tresham'ın *anlayışınız* hakkında söyleyeceği bir iki şey olabilir," dedi. "Gerçekten Cornwall'a geri mi dönüyorsunuz Leydi Sara? Jardine'e rağmen mi?"

Charles, "Kendi nişanımı bu yönden gelebilecek herhangi bir terbiyesizlikten koruyabileceğime inanıyorum," dedi.

"Charles, *lütfe*..."

"Yanılıyorsunuz efendim," dedi Leydi Heyward neşeyle. "Leydi Sara, tartışmış ve bu akşam sadece bir kez birlikte dans etmiş olmalarına rağmen kardeşimle evlenecek-"

"Kes şunu Angie," dedi Lord Ferdinand. "Hanımefendi utanmış görünüyor. Konuyu değiştirelim. Havadan sudan konuşalım."

Ama Charles caydırılamazdı. Gerçekten de ayağa kalktı ve sandalyesini dizleriyle sıyırdı. Ve her nasılsa bu hareket kalabalık yemek salonunda herkesin dikkatini çekti ve gürültü seviyesi hissedilir derecede düştü.

"Leydi Sara Illingsworth daha uzun süre Londralı bir zamparanın yiğitlik gösterilerine konu olmayacak," dedi sesinde öfke titreşerek. "Onu ait olduğu yere, evine götüreceğim. Candleford'a değil, *evine*."

Jane utanç içinde gözlerini kapatacaktı ama önce yemek odasının kapısında duran koyu renk giysili adama baktı. Dışarı çıkıyor olmalıydı, ama şimdi kıpırdamadan duruyordu, bir elinde soru sorma bardağı, dikkati Charles'ın üzerindeydi.

"Bay Fortescue," diye sordu Leydi Lansdowne masalarının ucundan, "Sara ile nişanlandığınızı ilan ettiğinizi mi anlamalıyız?"

Jane'in gözleri kapı aralığında Jocelyn'inkilerle kilitlendi. "Charles-" dedi yüksek sesle.

Charles sesini yükselterek, "Evet, hanımefendi," dedi ve şimdi balodaki tüm konuklara hitap ediyordu. "Leydi Sara Illingsworth ile nişanlandığımı ilan etmekten onur duyuyorum. Herkesin bize mutluluklar dileyeceğine inanıyorum."

Yemek odasındaki sessizliğin yerini bir ses dalgası aldı. Ama sonra Jocelyn bir adım öne çıktı ve bir kez daha sessizlik çöktü.

"Hayır, hayır, hayır," dedi, yine Tresham Dükü'ne benziyordu. "Leydi Sara'nın razı olmadığına bahse girerim ve biliyorsun Fortescue, böyle bir duyuru yapmak iyi bir *ton* değildir."

müstakbel gelin bunu yaptı."

"Tabii ki razı oldu," dedi Charles sert bir sesle. "Birbirimizi anladık-"

"Öyle mi, Jane?" Dükün sorgu bardağı ona doğru sallandı. "Ne kadar da yaramazsın, aşkım."

Jane, Dük'ün kullandığı sevgi sözcüğü karşısında kadınsı bir soluk sesi duydu. Jocelyn gerçekten *eğlenirken*, Jane bir kara deliğin kendisini yutmasını diliyordu.

"O senin aşkın *değil*," diye karşılık verdi Charles, "ve bunu yapmadığın için sana teşekkür ederim-"

"Ah, ama öyle," dedi Jocelyn, birkaç adım daha atıp kadehini indirerek. "Ve onunla kurduğun hayali nişanı şiddetle protesto etmek zorundayım, sevgili dostum. Gördüğünüz gibi, onun iyiliği için gösterdiğiniz ilgiyi takdir etsem de, karımla evlenmenize gerçekten izin veremem."

Bir ses dalgası daha geldi, ama kısa sürede susan sesler korosuna dönüşerek kayboldu. Düzinelerce misafir odasında ve beyefendilerin kulüplerinde günlerce, hatta haftalarca durmaksızın ve zevkle tekrarlanacak olan bu dramın tek kelimesini bile kimse kaçırmak istemiyordu.

"Ne?" Charles'ın beti benzi atmıştı, Jane ona hızlı bir bakış attı. Masanın karşısından ona bakıyordu. "Bu doğru mu? Sara?"

Neredeyse belli belirsiz başını salladı.

Bir süre daha ona baktı, bu sırada küçük bir ses dalgası ve daha fazla susma sesi duyuldu, sonra başka bir şey söylemeden döndü ve dükün yanından geçerek odadan çıktı.

"Gel, Jane." Jocelyn ona doğru bir el uzattı ve o da tam olarak sabit olmayan bacaklarının üzerinde ona doğru gitti. Adam, Jane'in daha önce hiç görmediği şekilde gülümsüyordu; açık, sıcak, ısıltılı.

"Bayanlar ve baylar," dedi eli karısının elini kavrarken, "izninizle size karım Tresham Düşesi'ni takdim etmek istiyorum. Hanımefendi?" Leydi Webb'i selamladı. "Elimi zorladığım için özür dilerim. Jane dün ve bugünün sizin için mahvolmasına izin verilmemesi konusunda ısrar etti, zira onun sunumunu ve ortaya çıkışını planlamak için yorulmak bilmeden çalıştınız. Elbette her ikisi de evli bir bayan için değişmek zorunda kalacaktı. Ben de duyurumuzu yarına ertelemeye karar verdim."

Jane'in elini koluna yerleştirdi ve boştaki eliyle elini kapattı, ardından etrafta toplanan tüm konuklara baktı, ancak gözleri

tekrar konuşurken kardeşi ve kız kardeşinin üzerinde durdu. "Bu sabah özel bir izinle evlendik. İkimizin de istediğı gibi sessiz sedasız bir düğün yaptık, şahit olarak sadece sekreterim ve hizmetçim hazır bulundu."

Jane'e gülümsedi -yine o sıcak, harika, savunmasız gülümseme- ve elini dudaklarına götürdü. Duyurusuna karşılık olarak gürültü ve hareket başlamıştı bile.

"Aşkım," diye mırıldandı hâlâ yapabiliyorken, "balonuz bittiğinde düğün gecemizden geriye kalan zamanda gelinimi kendi evimde ve kendi yatağında ağırlamaya zaten kararlıyım. Gördüğün gibi ben bir aziz değilim."

"Hiçbir zaman bir aziz istemedim," dedi ona. "Ben sadece seni istedim, Jocelyn."

Gözleri alev alev yanarken ona doğru eğildi ve kulağına tutkuyla fısıldadı. "Aşkım ve hayatım. Benim Jane'im. Ve sonunda ve sonsuza dek karım."

Ona ıslıl ıslıl gülümseyeceği ve bunun gerçekten doğru olduğunu şok edici bir gerçeklikle fark edeceği sadece bir an -zamansız bir an- vardı. Jocelyn'le evliydi, aşkıyla, kalbinin arzusuyla, ruhunun eşiyle. Kimsenin olamayacağı kadar mutluydu. O *onun kocasıydı*.

Ve artık gerçeğı saklamaya gerek yoktu.

Sonra Harriet Teyze onu kucaklıyor, gözyaşı döküyor, azarlıyor ve gülüyordu. Leydi Heyward da onu kollarının arasına almış, durmadan konuşuyordu. Lord Ferdinand ona sırtlıyor, yanağından öpüyor ve ona kız kardeşim diyordu. Vikont Kimble da kırık kalbini tutuyormuş gibi yapıyor ve onun yanağını öpüyordu. Jocelyn'in arkadaşları onun elini sıkıyor ve omzuna vuruyorlardı. Kız kardeşi, itirazlarına rağmen yeleşinin her yerine ağlıyor ve sinirlerinin bu şoka dayanamayacağını, hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını, gelecek hafta için büyük bir düğün balosu düzenleyeceğini ve Heyward'ın onu durdurmaya çalışmasına izin vereceğini söylüyordu.

Bundan sonra herkes balo salonuna geri dönerken, yeni evli çifti tebrik ederken, eğilirken, reverans yaparken, el sıkışırken, sarılırken ve öperken her şey bulanıklaştı. Dansın yeniden başlaması oldukça gecikti.

Sonunda yemek odasında Leydi Webb, Lord ve Leydi Lansdowne, Lord ve Leydi Heyward ve Lord Ferdinand'la baş başa kalmışlardı. Jocelyn cebinden Jane'in parlayan yeni evlilik yüzüğünü çıkardı.

yeleğini giydi, sol elini kaldırdı ve sabah kısa bir süre kaldığı yüzük parmağına geçirdi.

"Bu yüzükle aşkım," dedi ve başını eğerek küçük izleyicilerinin gözü önünde onun dudaklarını öptü. Başını kaldırıp Leydi Webb'e baktı. "Şimdi, hanımefendi, orkestrayı başka bir vals çalmaya zorlayabilir miyiz acaba?"

"Kesinlikle," dedi Harriet Teyze.

Ve böylece herkes izlerken ilk beş dakika boyunca yine tek başlarına vals yaptılar.

"Tekrar ediyorum," dedi Jocelyn müzik başladığında - bu kez yavaş, hülyalı bir vals melodisi, "neredeyse bir gelin gibi görünüyorsun, Jane. Aslında tam olarak bir geline benziyorsun. Benimkine."

"Ve balo salonu sanki bir düğün balosu için süslenmiş gibi görünüyor," dedi, bakışlarına karşılık vererek. "Bizimki."

Ve sonra gerçekten çok çirkin bir şey yaptı. Başını eğdi ve onu sertçe öptü. Başını kaldırdı, ona hınzırca gülümsedi ve onu usulca öptü. Ve sonra Jane'in kalbinde ve kendi kalbinde olduğunu bildiği tüm özlem, tüm umut ve tüm aşkla tekrar öptü.

"Tehlikeli Tresham Dükü'nü asla ıslah edemeyecek," dedi kimliği belirsiz bir ses, Jocelyn Jane'i dansa kaldırırken şaşırtıcı bir netlikle.

"Ama neden istesin ki?" diye seslendi bir kadın sesi.

Hiç Kimsenin Metresi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.